DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

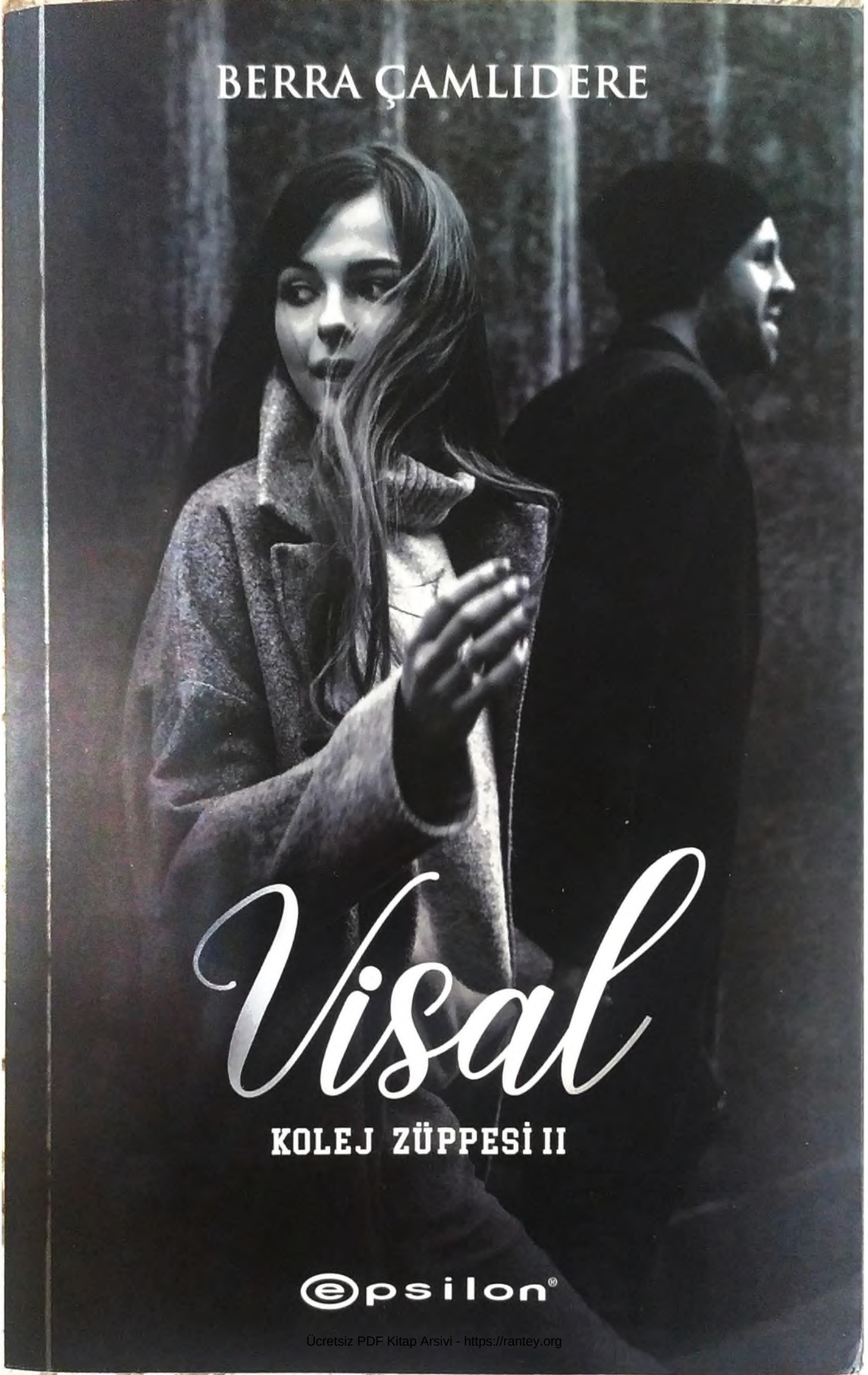
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BERRA ÇAMLIDERE

Visal

KOLEJ ZÜPPESİ II

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yokken var olandın, karanlıkta yağan yağmur gibi.
Kalbimin izbe köşelerinde çiçekler açtırandın,
solduğum günler gibi.
Ölüm acı verecekken; acıyı unutturandın,
çehreni dağıtan rüzgâr gibi.
Karanlıktan korktuğumda geceleri yakandın,
kirpiklerimdeki acılı hare gibi...

Sonu görünmeyen bir denizde ölü bir dala tutunmak.
Yaşama âşıkken her sokakta ölümle karşılaşmak.
Gözlerine bakarken göz rengini
unutmak gibiydi seninle olmak.
Ya da ben unutuyordum her şeyi.
Ben hangi dala tutunduğumu unutuyorum sevgilim.
Hangi denizde olduğumu, boğulurken
yuttuğum her yudumu...
Tutunmayı unutuyorum.
Tutunamıyorum...

Bugün ellerimi çok sıkı tut.
Beni götürmek isteyen, Visal'i bize çok gören şeyler var.
Canın benim için yanacak olduğunda
kalbimi çıkarıp atmayı unutuyorum.
Nerede olduğumu, bize ne olduğunu, senin kim olduğunu
tutamıyorum aklımda.
Aklımı tutamıyorum.
Aklım bile benden gidiyor.
Sen gidiyorsun.
Visal gidiyor.
Ellerim bile bu karanlık sularda acıyla can veriyor.

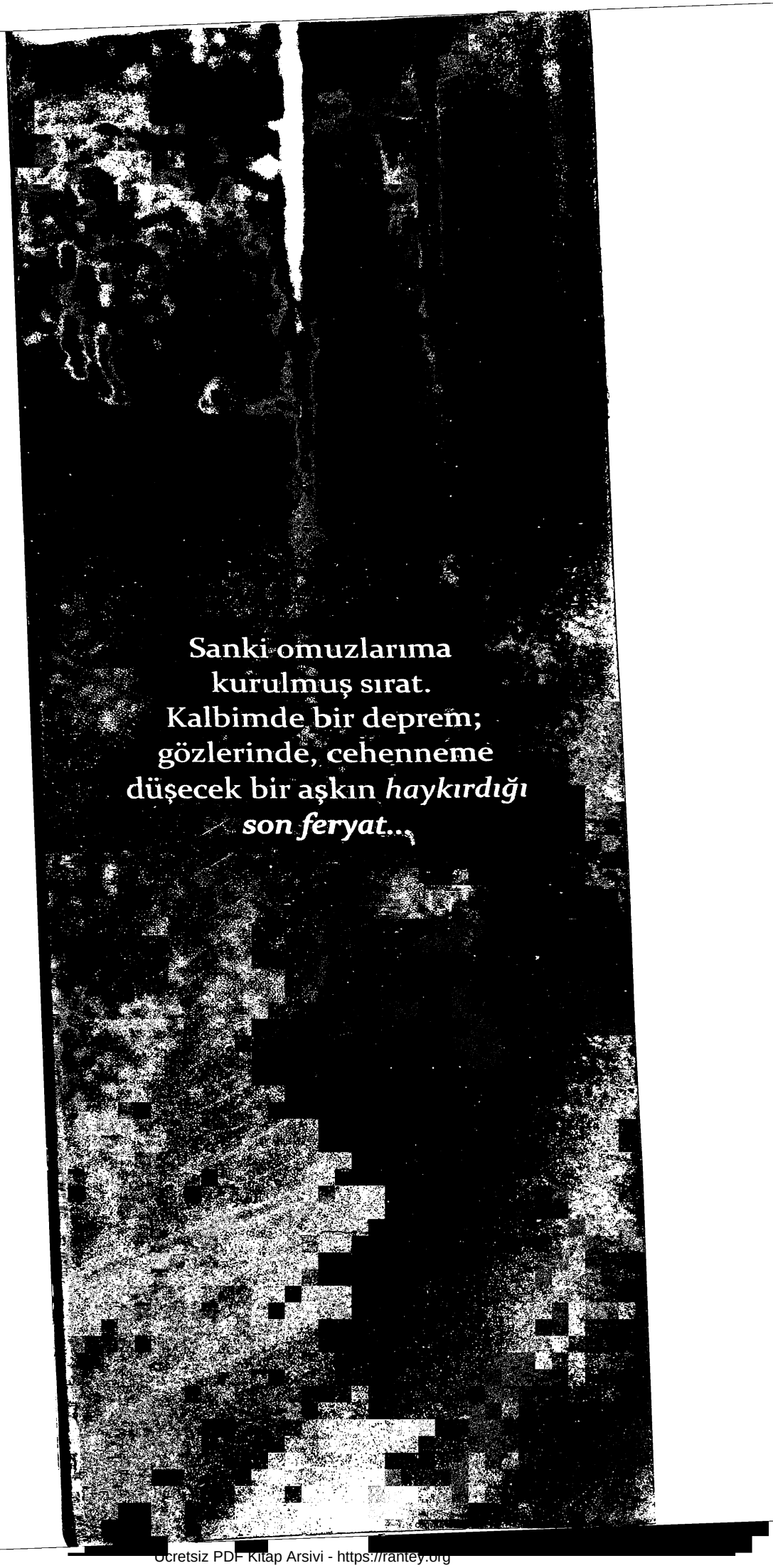
9 786051 737270

KDV'den muaftır

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Visal

KOLEJ ZÜPPESİ II

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolej Züppesi 2: Visal
Berra Çamlıdere

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Haziran 2020
ISBN: 978-605-173-727-0

© Berra Çamlıdere, 2020
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Visal

KOLEJ ZÜPPESİ II

BERRA ÇAMLIDERE

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Visal: Sevgiliye kavuşma, vuslat.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Yağız Ersel'den

Ruhum karanlık sularda boğulurken meleğimin kanatlarını kendi ellerimle parçaladım.

Onu bir kez daha yaraladım.

Uzaktan yakışmıştık ya biz birbirimizin yanına, ben ona yakışmadım.

Ait olmadığım yerlere gittiğimi hissederken ağaçtaki son yaprağı elimle tuttum.

Bir silah sesi daha...

Kalbim bir kez daha öldü kızımla.

Eylül, diyerek yok olmak istedim.

"Eylül."

"Eylül."

"Eylül."

Bizim aşkımız fazla geldi onun bu masum bedenine.

Elimle bir yerlere tutunmaya çalışırken karnını bir kez daha okşayıp gözlerimi kapattım.

Karanlığa doğru koşmak isterken, Eylül'ün son kez bakacağım gözlerine mühürledim gözlerimi.

Sonsuzum... Kalbinde hayat bulduğum... Güzel karım...

Seninle aynı yere gidemeyecek kadar kötü biriyim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu ölüm benim sana en büyük ihanetim.

Ait olduğun yere gidiyorsun Melek Kız.

Kızımla ait olduğunuz cennete.

Ruhu saçlarından kayıp giderken orada ölmek istiyordum.

Konuşmak için kendimde zerre güç bulamadığım bir anda dudaklarımın arasından "Pes etme civciv," diye bir fısıltı çıktı.

Bana, ölen civcivini bile ağlayarak anlatacak kadar masum bir kalp ölemezdi.

Yaşadığım sürece hep seni bekledim. Yaşamasam da bekleyeceğim; ya mezarımda, ya mezarında, ya da mezarımızda.

Sana kavuşacağım Eylül.

Dudağımın kenarından ince bir yol halinde akan ılık kan bana ölümü müjdeliyordu. Eylül'ün bedeni karnından ve başından akan kana tamamen bulanmıştı. Gözlerimi kapatıp bu görüntüye isyan edercesine bağırmaya çalıştım. Sesim bile ölmüştü.

Gülüşümüzü çalan saniyeler bebeğimizi de, bizi de uçuruma sürüklüyordu. Dirseğimden güç alıp ayağa kalkmaya çalıştığım sırada Eylül'ün annesinin çığlıklarıyla sarsılıyor, acıyordu bedenim. "Güzel kızım," diye haykırdığında "Küçük civcivim, güzel kızım, dünyam benim," diye mırıldandım. "Bunun adı aşksa eğer, bu aşk yalnızca sana değer..."

Gerçek aşkın olduğu bu dünyada başka bir mucizeye ihtiyaç yoktu.

Âşık olduğunuz kişi de size âşıksa eğer; bu, dünyanın en şanslı insanı olmanıza yeterdi.

İki çift göz birbirinin gözbebeğinde birbirini görüyorsa bundan büyük mutluluk yoktu.

Acılar hiç olurken bu kocaman dünyada, biz de bir hiçtik. Ve sonsuza kadar hiç olacaktık.

Acıyla kavrulup mutlulukla büyürken çok şey öğrendik;sevmeyi, değer vermeyi, kaybetmeyi, ağlamayı, gülmeyi, kızmayı, küsmeyi...

Öksürerek, içimi boşaltıyormuşçasına, kan tükürürken gözlerimi daha fazla açık tutamayıp titreyen bedenimden çıktığı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı hissettim. Eylül'le yaşadığımız her an gözlerimin önünden geçerken bedenimin bu soğuk yerden koparıldığını hissettim.

Siren sesleri acımın habercisi olur gibi bağırırken bir şeyin üzerine çıkarılıp yerde sürüklendim.

Beynim, olanları idrak etmeye çalışırken ölümü kabullenmek istemiyor gibiydi.

"Kadın çok kan kaybetmiş," diyordu biri...

Beni yokluğunla sınama her şeyim, ne olur. Ben sensizken nerede olduğumu, kim olduğumu bilmiyorum... Gel, parmakların kirpiklerimde dolaşsın yine. Ses tonundan bile mutluluk akan bir kadın uyutsun beni sözleriyle.

Aç gözlerini civciv.

Sensiz ölür müyüm ben?

Seni almadan gider miyim bir yere?

Ölüm bile ihanet edemez bize.

Yalnız bırakma beni kifayetsiz kelimelerimle.

Tut elimi, gidiyoruz cennete.

Melekler götürüyor ruhumu.

Ben ısrarla seni de getirmelerini söylüyorum.

Kızım varmış; o bekliyormuş orada beni, yalnız değilmişim.

Ama ben yine de seni istedim.

Bu sefer götüremiyorum ruhunu istediğim yere.

Elimden bir şey gelmiyor Eylül.

Tut elimden, sen gel...

"Eylül öldü mü?" diye fısıldadım dudaklarımın arasından çaresizce.

Başımda duran, beni kurtarmaya çalışanlara inat onunla ölüme koşmak istiyordum.

"O öldüyse beni sakın kurtarmayın," dedim boşluğa yuvarlanırken.

Yine bir yerlere sürüklenirken yanımdan Eylül'ü geçirdiklerini gördüm. Onun o bembeyaz yüzünü görünce bütün damarlarım kan akışını durdurmuşçasına donakaldı. "Onu bana getirin," diye yalvardım inleyerek. Virane bir şehrin sokaklarında eşkıyalar tarafından saatlerce dövülmüş gibiydim. Duy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duğum tek ses Eylül'ü koşarak ameliyathaneye götürenlerden birinin "*Nabız yok,*" cümlesi oldu.

Kapattım gözlerimi, onu görmeyecek bu gözlerin gideceği tek yer, ebediyetti...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Eylül Ersel'den

Ayaklarım çimenlerin arasında özgürlüğe kavuşurken önümdeki cennette buldum kendimi.

Koştum, penguenim: "Kavuşmamız cennetteymiş," demişti. Biliyorum bekliyor beni.

Mavi yeşil bir sonsuzluğa doğru koşarken Yağız'ı arıyordu gözlerim. Bir kez daha ayrılamazdım ondan. Artık ne o gelebiliyordu, ne ben. Tüm şartlar bizi yan yana gerektirse bile biz olamıyorduk. Bulunduğum yerde ona dair tek şey, onun yokluğuydu. Ve ben cennetin ortasında tekrar öldüm.

İnsan cennette ölür mü hiç?

Cennette ölüm olur mu hiç?

Ona son kez baktığımı bilsem hiç kapatmazdım gözlerimi. Ona son kez baktığımı bile bilmiyordum ben. Öyle yanıyorum ki, küllerim bile acıyor biliyor musun?

Bilmiyorsun.

Neredesin?

Cennetin yeryüzünde olduğunu bilseydim eğer, bindiğim bulutun üstüne seni de çağırırdım.

Ama hiç beklemiyorken kaybettim seni.

Son sarılışımız olduğunu bilmiyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bize haksızlık değil mi?

"Sen benim; öldüğümde okunacak olan, yerini kimsenin bilmediği mektubumsun," demiştin bana.

Neden hâlâ kimse okumuyor o mektubu?

Neden sen benim sonumla aynı sonda değilsin?

Bana elini versen, bu cennetteki tüm çiçeklerin diken olmasını bile kabul ederim.

Ama ellerini çok görüyorsun bana.

Beni yalnız bırakırken gözlerime birer çizik atıp, etrafa bu gözlerle bakmamı bekliyorsun benden. Ben seni istiyorum, etrafa bakmayı değil.

Düşmemek için durduğum boşlukta bebeğimi aldım kucağıma.

Her zerresi, Yağız Ersel'di...

Defalarca öptüm onun emanetini.

Yüzündeki masum gülümsemeyle kucak açıyordu bana.

İster istemez gülümsedim onun bu duruşuna.

Evet, kızdı.

Hissetmiştim onun kız olduğunu.

"Babanı bekliyoruz meleğim," dedim kulağına yaklaşıp.

Gözleri parladı aynı benim gibi.

Yağız gibi siyah saçlı, minik burunlu, keskin bakışlı bir melekti kucağımdaki.

Bir bulut aldı elimden bebeğimi.

Ağlayarak koştum peşinden.

Gittikçe yükseldi.

"Bebeğim! Gitme, ne olur," diye yalvardım peşinden.

"Ben babamın yanında güvendeyim anne," diye bir ses duydum minik meleğimden.

"Beni de alın yanınıza," dedim hıçkırarak ağlarken.

"Beni de götür."

Cennetin kapılarını aralayıp onları içeri almak istiyordum fakat kendimde bu gücü bulamıyordum. Yine ellerimle dokunmak istiyordum kirpiklerine. Dünyanın bütün yükünü bırakıp sadece orada var olmak istiyordum. Yağız'la ben aynı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

acının farklı zamanlardaki haliydik ama bir acıda bütünleşiyorduk. Kimsenin ulaşamayacağı, ardında yeni bir dünya olan kirpiklerinin arasından ona ulaşıp oradan hiç ayrılmamak istiyordum. Bu, bulutların arasında bir yerdeydi biliyordum. O kadar hak etti ki bu cenneti, en güzel bulutların sahibiydi.

Koşarak ilerlerken burnuma dolan kokusuyla çakıldım olduğum yere. Acıyla dalgalandı bedenim. Ciğerlerim sızlarken gözlerimden yaşlar akıyordu. Titreyen ellerimle gözümdeki yaşları silip elimi havaya kaldırdım ve kokusuna tutunmaya çalıştım.

"Kokun burada, sen neredesin Yağız?" diye bağırdım etrafıma bakarken.

Ona ulaşamıyordum ve bu kalbimdeki acıyı ikiye katlıyordu.

"Kokun ciğerlerimdeyken, sen benim olmadığım bir yerde olamazsın."

Kalbimin üzerine bastırdıkları bir makineyle art arda defalarca havaya zıpladım.

Gözlerim aralanırken gördüğüm şey sadece beyaz, tepede bir ışıktı.

Doktorların telaşla beni kurtarmaya çalışmalarına inat "Yağız," diye inledim.

Gözlerim yine karanlığa esir olurken zihnimin boşaldığını hissettim.

***

Gözlerimi her güne defalarca aynı yerde, aynı tavana bakarak açtım. Geçen altı ay boyunca komada olduğumu söyledi doktorlar. Ama ben ne dediklerini idrak edecek bir halde değildim. Ayların bile tam olarak ne ifade ettiğini kafamda toparlayamıyordum.

Gözümü açtığımda üzerimde bir sürü kablo vardı. Elimdeki serum hareketlerimi kısıtlarken ağrı hissederek acıyla bir nefes verdim.

Gözlerimi kısıp etrafıma baktığımda, kocaman bir odada 'yoğun bakım ünitesi' yazan bir yerde olduğumu gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neden burada olduğumu, neler yaşadığımı hiçbir şekilde hatırlamıyordum. Başımda duran doktor bana gülümserken ona ne olduğunu anlamadan baktım. Biraz sonra içeri iki kişi girdi.

Karşımdaki kadın ağlayarak bana doğru koşarken çok heyecanlı gözüküyordu. Yanında duran, elini tuttuğu adam da en az onun kadar endişeliydi.

Arkalarından giren küçük kız "Eylül Teyze," diye bağırarak sevinçli bir şekilde yerinde zıpladı.

"Bağırma anneciğim," diyerek onu susturan siyah saçlı kadın yanıma gelip elimi tuttu ve öptü. Eğilip beni incitmemeye dikkat ederek sarıldı ve "Çok şükür," dedi ağlarken. Yapabildiğim tek şey dikkatle onları incelemekti.

Rahatsız olarak biraz geri çekildim ve tedirgin bir şekilde doğrulmaya çalıştım.

"Ah, rahatsız ettim seni," diyerek geri çekildi.

Küçük kız yanıma gelip koluma sarıldı ve "Eylül Teyze, tanımadın mı bizi?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp sertçe yutkundum. Aylardır tek kelime konuşmamıştım. Adımın Eylül olduğunu bile şu an öğrenmiştim, hiçbir şey hissedemedim.

Küçük kızın annesi olduğunu anladığım kadın saçlarımı okşayarak "Eylül iyi misin?" dedi ve sıcacık gülümsedi.

"İlayda, biraz izin verir misin?" diyerek yanıma geldi kahverengi, dağınık saçlı adam.

Güven verici bir şekilde elini alnıma koydu ve "Neden konuşmuyorsun Eylül?" diyerek gözlerimin içine baktı.

"Eylül," dedim fısıltıyla. Bana söyledikleri kelimeyi hafızama kazımaya çalışıyordum.

"Evet güzelim, Eylül," diyerek gülümsedi.

"Ne oldu, ne düşünüyorsun?" diyerek kaşlarını kaldırdığında "Siz kimsiniz?" diye sordum ve sert bir şekilde yutkundum.

Neşeden uzak bir şekilde gülerek "Şaka mı yapıyorsun?" dediğinde yataktan kalkmaya çalıştım.

Adının İlayda olduğunu öğrendiğim kadın şok içerisinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana bakarken "Ben İlayda, o da Can. Bak bu da bizim Eylül'ümüz," diyerek küçük kızı işaret etti.

Kafamı sallayarak "Tanımıyorum sizi," dedim çaresizce.

Bu hayatta bildiğim tek bir şey bile yoktu. "Ben neden buradayım?" dedim yardım istercesine onlara bakarken.

Tam o sırada içeri giren doktor yanıma yaklaştı.

"Nasılsın Eylül?" diyerek elindeki kâğıtları kurcaladı ve yanındaki hemşireye bir şeyler söyledi.

Hemşire söylediklerini not ederken "Ben neden buradayım?" diye sordum doktorun cevap vermesini bekleyerek.

"Hafıza kaybı yaşayacağını öngörmüştüm," dedi doktor rahat bir tavırla, "Şimdi sana birkaç soru soracağım, kaç yaşındasın?"

Büyük bir sessizlik oldu.

Kendimi hissettiğim bir yaş bile yoktu.

Hatırlamaya çalışırken "Bilmiyorum," dedim zor çıkan bir sesle.

"Peki. Bu odadakilerin hiçbirini tanımıyor musun?" dediğinde başımı olumsuz anlamda hafifçe salladım.

Çocuğun elinden tutan kadın hıçkırıklarla ağlarken eliyle ağzını kapatıp sesinin dışarı çıkmasına engel olmaya çalışıyordu.

Doktor gözlerime ışıklı bir aletle baktıktan sonra "En son hatırladığın şey ne?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

Elim istemsizce karnımın üzerine giderken herkesin yüzüne tek tek bakıyordum. Can dedikleri kişi gözleri dolarak odadan çıkarken İlayda olduğu yerde çivilenmiş bir şekilde ağlıyordu.

"Karnıma dokunmuştum," dedim belli belirsiz bir hatırayla.

"Neredeydin peki?" dediğinde uzun bir süre düşünüp beynimde canlanan görüntüyle "Yerde yatıyordum," dedim sessizce.

"Ondan önce ne oldu?" diye sordu doktor elindeki kâğıtlardan bir şey okuyarak.

"Ondan öncesi yok," diye karşılık verdim düşünerek.

Aklıma gelen hiçbir şey yoktu.

Zamanı bile hatırlamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, duyduğun son ses neydi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Hafızam bana oyunlar oynarken kafamın içinde üç el silah sesi yankılandı. Gözlerim kocaman açılırken "Silah sesleri," diye yanıtladım doktorun sorusunu.

"Neden karnıma dokundum?" diye sordum beynimin ortasında çakan bir şimşekle.

Acıyla kıvrandığımı hatırladım.

Betonun soğukluğu sarmıştı bedenimi sanki.

Başım ve karnım sızladı.

Sonrası yoktu.

Sonrası acıydı.

Sonrası sonsuzluktu...

Doktor bana bakarak derin bir nefes aldı ve "Bir bebeğin vardı, onu kaybettin," dedi.

Kendimi en son hatırladığım an buydu.

Çığlıklar içerisinde kollarımdaki serumları parçalarken bebeğimin geri gelmesi için yalvardım Allah'a. Karnımdaki dikiş izlerini kanatana kadar tırnakladım. Kendimi parçalarcasına çektim saçlarımı. Ses tellerim iflas edene kadar bağırdım. İçim yırtılana kadar ağladım. Bu bilmediğim hayatın içinde tek bildiğim, bebeğimi kaybettiğimdi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Odada bir ruh gibi yatıyordum. Birkaç insan dışında kimseyi görmemiştim. Hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Geçen aylar da, doktorların uğraşları da bir sonuç vermemişti.

Her gün kaybettiğim bebeğimle konuşuyordum. Elim yine karnımın üzerindeyken başladım ağlamaya.

"Meleğim," dedim gözyaşlarım boynumda bir yol olup içime akarken. "Annen seni koruyamadı."

Bedenim suçluluk duygusuyla kavrulurken bir çıkmazın içinde olduğumu hissediyordum.

Gözlerim yuvalarından çıkacakmışçasına acırken "Ama sen koru beni. Kurtar beni bu hayattan. Beni de al yanına," diye fısıldadım. "Bu hayatta tanıdığım tek kişi sensin ve sen daha kucağıma bile alamadan beni terk ettin. Seni istiyorum. Bir anneyim ama çocuğum yok.

Bunun nasıl bir acı olduğunu tarif edemem."

Doktor kapıyı açıp girerken sanki bir şeyler değişecekmiş gibi konuşmaya başladı.

"Hafıza kaybı yaşıyorsun Eylül. Bu bir travma neticesinde ortaya çıkar, vücudun geliştirdiği bir tür savunma mekanizmasıdır. Ne kadar süreceği hakkında bilgi veremem çünkü kişiden kişiye değişir. Kesin olarak bilemiyoruz. Birkaç ay da sürebilir, birkaç yıl da..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir şey hissetmeden doktorun yüzüne bakarak "Ben nasıl yaşayacağım böyle?" dedim nefesim kesilirken.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız. En büyük iş senin, kendini hatırlamak için zorlayacaksın,"

"Yapıyorum zaten," dedim saç diplerimden terler akarken. "Ama hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Şiddetli fiziksel veya ruhsal acılara karşı vücudun savunma mekanizması bu şekilde ayarlanmış Eylül. Bunu yaşamasan belki her şey daha zor olacaktı, böyle düşün. Bir şeyleri hatırlamak sana daha çok acı verecekti. Fiziksel veya ruhsal bir travma ile ortaya çıkan ani ve çok yüksek düzeyde bir stres, beynin öğrenme ve hafıza ile ilgili bölgelerini etkileyerek o an gelişen korkunç olayı öğrenmesini ve bu olayın daha sonra hatırlanmasını engelleyebiliyor. Pek çok kişi araba veya uçak kazası, silahla yaralanma, enkaz altında kalma gibi fiziksel travmalarla veya çok üzücü bir olayla karşılaştıklarında yaşadıkları şok nedeni ile, bir çeşit şuur kaybına uğrar; tıpkı senin gibi..." dedi gözlerimin içine bakarak.

"Hatırlamamam gereken şeyler mi var?" diye sordum içime düşen şüpheyle.

"Sana ilaç tedavisi uygulayacağız. İyileşmen için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza emin olabilirsin."

Doktor bir sürü şey söylerken sadece geçmişimi hatırlamaya çalışıyordum.

"Böyle bir durumda araba kullanma, konuşma gibi becerilerini sürdürebilirken sadece son birkaç yılda yaşadıklarını hatırlamıyorsun."

Sorularıma istediğim yanıtları vermeyen doktor odadan çıktıktan sonra biraz hareket etmek için odamdan çıkıp koridorlarda yürümeye başladım.

Sıkıntı içerisinde sağa sola giderek gezindikten sonra odama dönmek için etrafa baktım.

Ne taraftan geldiğimi bile hatırlamıyordum. Endişeyle odaların kapılarına bakıp kendi numaramı hatırlamaya çalışırken kalbim göğüs kafesimi delercesine çarpıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir hemşire kolumdan tutup "Eşin bahçede seni bekliyor," dediğinde heyecanla "Bahçeye nasıl gideceğim?" diye sordum. Önümden giderek bana yolu gösterirken içim heyecanla ısınmıştı.

Eşim vardı, demek ki sevdiğim insanı görecektim. Benim için buraya gelmişti. O, bana yaşadığımız her şeyi hatırlatabilirdi. Beni bu durumun içerisinden çıkarabilirdi. Çocuğumuza ne olduğunu söyleyebilirdi. Onun yüzünü hafızamda ararken hiçbir zerresini hatırlayamadım.

Merdivenlerden inerken heyecandan ellerim titriyor, adımlarım birbirine karışıyordu.

Onu gördüğüm gibi her şeyi hatırlayacaktım belki de.

Hastane binasından çıktığımızda hemşire adımlarını hızlandırdı. Ona ayak uydurarak ben de hızlandım. Hemşire birini işaret edip yanımdan ayrıldığında ne olduğunu anlayamadan karşıdan bana doğru koşarak gelen adama baktım. Heyecanlı bir şekilde koşuyor, bir yandan da gülümsüyordu. Kalbimin sesini duyacağımı zannetmiştim ama öyle olmadı. Yine hiçbir şey hissetmiyordum. Sıkıca sarılarak beni havaya kaldırdı. Düşmemek için ona tutunurken elini saçlarımda gezdirip "Eylül," diye soludu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Gözlerimi kırpıştırıp hafifçe öksürdüm ve yerimde kıpırdandım.

Geri çekilerek elini yanağıma koydu ve "Çok özledim seni," dedi. Alnını alnıma koyduğunda mavi gözlerine bakarak irkildim ve hızlıca geri çekildim. Hislerimin beklentilerimle ilgisi yoktu. Böyle boş hissettiğim için kendimi suçluyordum.

"Beni hatırlamadığını biliyorum," dedi anlayışlı bir şekilde gülümserken. "Hiçbir şeyin acelesi yok. Her şeyi sana tek tek hatırlatacağım güzelim."

Elimi tutup beni bir yere doğru çekerken "Hadi şimdi gidelim," diyerek gözlerimin içine baktı.

"Doktora haber vermeden mi?" diye sordum.

"Ben onu daha sonra hallederim. Seni daha fazla burada tutmak istemiyorum," dedi ve arabaya bindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanındaki koltuğa otururken başımı cama yasladım ve dışarıyı izlemeye başladım.

Elimle camda ritim tutarken diğer elim bacağımın üzerindeydi.

Kısık sesli bir müzik açtı ve bana bakıp gülümsedi.

"Adını bile hatırlamıyorum biliyor musun?" dedim suçlulukla.

"Safa," diyerek bacağımın üzerinde duran elimi ellerinin arasına alıp öptü.

İsmini bile ilk defa duyuyor gibiydim.

"Sen şimdi uyu. Yol biraz uzun sürecek."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"İzmir'e, evimize."

"Bana her şeyi anlatmanı istiyorum," dedim saçlarımı kulağımın arkasına götürüp.

"Söz, evimize gidelim anlatacağım Eylül. Evliliğimizi, mutluluğumuzu, her şeyi..."

Gözlerimi derin bir uykuya kapatırken arabanın sallanmasına aldırmadan uyudum. Rüyamda geçmişime dair bir şeyler gördüğümü hatırlayarak açtım gözlerimi. Tren raylarında yattığımı görmüştüm. Safa'nın bana bakmasıyla çıktım etkisinden. Sert bir şekilde gözlerimin içine bakarken yüz hatlarının her ayrıntısına yabancı olduğumu hissettim. Yolumuzu aniden değiştirip sert bir manevrayla patika bir yola girdiğinde "Ne oluyor?" diye sordum. Yolun kenarında duran polisler bize bakarken onlardan kaçıyor gibiydik.

"Şimdi polislerle uğraşmayalım, senin kimliğin yok," diyerek direksiyonu sıkıca kavradı.

Cevap vermeden yolu izlemeye başladım.

Uzun bir yolculuktan sonra üçüncü kez ne kadar kaldığını sorarken arabayı bir yere park edip aşağıya indi.

"Burada mı kalacağız?"

Mavi deniz bana kucak açmış, gökyüzü tüm cömertliğiyle güneşini üzerimize sermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," diyerek arabayı kilitledi ve kumlara geçip yürümeye başladı.

Üstümdeki hastane kıyafetiyle insanların bana baktığını hissediyordum. Küçük bir sahil kasabasıydı burası. Güler yüzlü insanların birbirini tanıdığı, hırsızlık olmayan bir yer gibi... Sahilde kimse yoktu, sadece etraftaki birkaç evin bahçesinde insanlar vardı.

Bulunduğumuz yerde bile iki üç tane ev varken biz sahile doğru ilerledik. Mavi, tek katlı, bahçesi sahile açılan bir evin önünde durduğumuzda Safa büyük kapıyı açıp içeri girdi. Onu takip ederken saçlarımı dağıtan rüzgâra teslim oldum.

İçeri girdiğimizde koltuklardan birine geçip oturdum. Safa karşımdaki koltuğa oturarak konuşmaya başladı.

"Bana bela olan adamlar vardı. Babam yüzünden... Onlar beni kaçırıp öldürecekti ve sen gelip beni kurtarmaya çalıştın Eylül. Birkaç aylık evliydik henüz. Bana bile haberini yeni verdiğin bir bebeğimiz vardı. Çok seviyordun beni, ben senden daha çok... Küçüklükten aşığız biz birbirimize. Babalarımızın arkadaşlığı sayesinde tanımıştım seni. O günden beri birbirimizin hayatındayız. Ve bu hep böyle olacak. Kim bizi ayırmaya çalışırsa çalışsın bunu başaramayacak. Sadece biz varız bu dünyada ve birbirimize olan aşkımız..."

Gözlerimi iyice açarak onu dinlerken yerde bir noktaya odaklanıp hatırlamaya çalıştım ama yine olmadı.

"Benim ailem nerede?" dedim gözlerimi o noktadan ayırmadan.

Yanıma gelip önümde diz çöktü ve ellerimi tuttu. "Burada," dedi gülümseyerek. "Senin ailen benim."

Yutkundum ve ellerimi çektim. "Hayır. Annem ve babam..."

Başını başka bir tarafa çevirip üzgün bir ifadeyle "Onlar öldü Eylül," dedi.

"Neden?" dedim sesim titrerken.

"Baban kendini astı. Anneni de o adamlar öldürdü," diyerek ayağa kalktı ve yan odadan bana kıyafet getirdi.

Önüme koyarken "Bu evde her şeyin var," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aileni kaybetmiş olabilirsin. Bebeğimizi de kaybetmiş olabiliriz. Ama bu birbirimizi sevmemize engel değil. Biz hep birlikte olacağız. Yeter ki sana bir şey olmasın."

Sahile çıkıp iskelenin ucuna oturduğumuzda "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim "Hatırlamayı çok istiyorum."

Güldü ve başını öne eğip "Bak mesela, burası beni ilk öptüğün yer," dedi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Kıyıya vuran dalgaların sesi ruhuma ince ince süzülürken içime kapandım.

Ruhum kaybolacağı bir özgürlüğe koşarken; bedenim mavi denizlerde boğuluyordu.

Eve döndüğümüzde tarif edilemez bir yorgunlukla, gün ışığı perdeden sızıncaya dek uyudum.

Uyandığımda Safa evde yoktu. Dışarı bakmak için çıktığımda bahçedeki kahvaltı masasıyla karşılaştım. Elinde portakal suyuyla mutfaktan gelirken "Senin en sevdiğin içecek," diyerek yanağımdan makas aldı.

Kahvaltı yaptıktan sonra "İlayda'nın numarası sende var mı?" diye sordum.

Yerinde doğrularak "Neden?" diye sordu.

"Haber vereceğim. Onlar her gün benim yanımdaydı," dedim.

Saçlarını karıştırarak "Ne?" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"O mu geldi senin yanına? Can da var mıydı yoksa?"

"Evet, ne oldu ki?"

"Onun sana neler yaptığını da mı unuttun Eylül?" dedi sitem dolu bir şekilde.

"Ne yaptı?" dedim çenemi hafifçe yukarı kaldırarak.

"İlayda senin en büyük düşmanın... Babanın ölümüne o sebep oldu. Okulda sana her gün başka bir kötülük yapıyordu. Biz seninle sevgiliyken bizi ayırmaya çalıştı. Can da onun suç ortağı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duyduklarım karşısında şoka girmiştim. "Ama onlar bana çok iyi davrandı," dedim.

"Tamam işte oyun oynamışlar sana. Ben yokken sana yine bir zarar verecekti muhtemelen.

Ama çok şükür artık yanında ben varım. Kimse sana zarar veremeyecek."

Sofradan kalkarak odama geçtim ve yatağa yatıp saatlerce düşündüm. Nasıl bir çıkmazın içindeydim ben böyle? Bu nasıl bir eziyetti?

***

Günler tüm boğuculuğuyla geçerken her gün biraz daha sıkılıyordum. Ormanda çilek toplamak için gezinirken eski, kullanılmayan bir tren rayında takılı kaldı gözlerim. Rüyamda gördüğüm bu yer, olduğum yere çivilenmemi sağlarken bir şeyler hatırlayabilmek için tırnaklarımı avucuma geçirdim. Nefesim sıklaşırken gözlerim kararıyordu.

Safa omzuma dokunduğunda "Bırak beni," dedim ve tren raylarında bacaklarım bana isyan edercesine acırken koşmaya başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Kayboldum karanlıkta.

Sevmediğim bir adamı sevmeye çalışmak mı bitirdi beni? Daha önce sevdiğim bir adamı şimdi sevememek... Kalbimdeki acı. Kalbimdeki hissizlik. Sebebi her kim ve her neyse zihnimde durmadan dönüp duran kelimeler;

Yağmur yağıyor, sen yoksun.

Islanıyorum, üşüyorum.

En kötüsü de korkuyorum...

Seni istiyor benliğim.

Seni arıyorum.

Sen yoksun...

Acı veriyorsun bana biliyor musun?

Kendin yokken; hissettirdiklerinle beni bitiriyorsun.

Beni kurtaramadığını, kurtarmayacağını biliyorum.

Ama hâlâ kapı çaldığında sen geldin diye bakıyorum.

Arkamda bir ayak sesi duyduğumda sensin diye gözlerimi kapatıyorum.

Ve her gün yaşıyorum, bakıyorum aynaya.

Acıyla derisi yüzülmüş yüzümde, meleklerin bile gülümsediği yüzünü görebilmek için.

Kalbim acımıyor.

Kalbim yandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbim bitti.

Kalbim kül...

Tren rayları ayaklarımı acıtırken hâlâ ondan kaçıyordum. Peşimden koşarak gelirken "Gelme," diye haykırırcasına bağırdım.

"Eylül saçmalama. Nereye gideceksin?" dedi çaresizce.

Yanıma gelip kollarımı tuttuğunda nefes nefeseydim. Göğsüm hızla inip kalkarken aramızda bir kalkan oluşturuyordu.

"Hatırlamamam gereken ne var?" dedim doktorun cümlesi kulaklarımda çınlarken.

Uzun bir süre düşünüp "Bebeğimizi kaybetmek," diye yanıtladı.

"Onun dışında," dedim.

"Onun dışında kötü bir şey yaşamadık," dedi.

"Beni sevdiğini hissediyor musun?" diyerek gözlerimin içine baktığında başımı salladım.

"Kimsenin seni kandırmasına izin verme. Kalbinin bile. Sen beni çok seviyorsun. Biz evliyiz.

Her gün işten gelmemi o kadar heyecanla bekliyordun ki... Bana en sevdiğim yemekleri yapıp geldiğim gibi boynuma sarılıyordun."

Sözünü keserek konuşmaya başladım.

"Neden sana karşı bir şey hissedemiyorum? Sanki benden sakladığın şeyler varmış gibi. Seni daha önce hiç sevmemişim gibi. Hatırlamam gereken, ama hatırlayamadığım şeyler varmış gibi. Özür dilerim ama seni sevmiyorum. En azından şimdilik böyle... Tek bir anımızı bile hatırlamıyorum. Yüzünü ilk defa görüyorum sanki. Ses tonun bile yabancı bana. İlayda ve Can'a karşı bile böyle bir şey olmadı."

Aniden sinirlenip "Beni düşmanlarınla mı kıyaslıyorsun? Ben, beni hatırlamanı, yeniden beni sevmeni, yeniden biz olmayı sonsuza kadar bekleyeceğim. Ama senin psikolojin bozuldu bebeğimizi kaybettiğin için... Eğer sorun buysa tekrar yapalım. Hem belki toparlanmana yardımcı olur?" dediğinde kafamı sallayarak ondan uzaklaştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben daha kendime bile gelememişken böyle bir şeyi nasıl istiyorsun?" dedim onu anlamayarak.

"İstediğim gayet normal bir şey bence," dedi kollarını açarak bana doğru gelirken. "Sen bunu bir düşün."

Dişlerimi sıkarak "Düşünecek bir şey yok," dedim.

Eve gelmiştik. Ay tüm parlaklığını güneşe teslim edinceye dek uyanık kalmıştım. Gözlerim daha fazla direnemeyince birkaç saat uyudum. Sabah uyanıp banyoya girdim ve duş alırken göğsümde bir çizik gördüm. Daha önce yarılmış ve izi kalmış gibiydi. Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak banyodan çıktım.

Başıma havlu dolarken Safa yanıma gelip kısık bir sesle "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bir şey demeden yürümeye devam ettiğimde "Haydi hazırlan. Bugün seni çok güzel bir yere götüreceğim," dedi.

***

Evden çıktığımızda kısa bir araba yolculuğunun ardından cennet gibi bir yere geldik. Kuşların cıvıltısıyla içimdeki kasvet azalırken gülümsemeye çalıştım. Safa mutlulukla gözlerimin içine bakarken elimi tutup beni bir yere götürdü. Tahtadan bir salıncağın yanında durduğumuzda oturmamı işaret etti ve beni sallamaya başladı.

"Sen en güzelsin Eylül," dedi sıcak elleri tenime çarpıp beni sallamak için iterken.

Bana her dokunduğunda, değdiği yerleri kesip bedenimden atmak istiyordum.

"Benim göğsümde neden bir çizik var biliyor musun?" diye sordum.

"Ne çiziği?" diyerek ciddileşti.

"Bilmiyorum, kasığımda da var hatta..."

"İlayda seni bıçaklamıştı," dediğinde "Ne?" diye bağırdım ve salıncaktan indim.

"Saçmalama, neden böyle bir şey yapsın?"

Ellerini sallayıp "İşte o kadar büyük düşmanındı," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biraz daha oturup orada bir yemek yedikten sonra eve döndük. Çok huzursuzdum. Bu huzursuzlukla "Neden bana geçmişi hatırlatmak için bir şeyler yapmıyorsun?" dedim Safa'ya dönüp.

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum," dedi.

"Fotoğraflarımız yok mu bizim?"

"Hepsi diğer evimizde kaldı, İstanbul'da," diye karşılık verdi.

"Telefonun?" diye sordum.

"Değiştirdim telefonumu."

Derin bir nefes verip tırnaklarımı avucuma geçirdim. Canım acıyordu. Bir şeyler eksikti. Ve ben bu eksikleri aradığım halde bulamadığım için delirecektim.

***

Sabah gözlerimi yeni bir güne açtım. Bir sabah daha... Bir sabah daha...

Günler bana mutsuzluktan başka bir şey getirmiyorken aylar sonra dışarı çıkmak için kapıyı açtığımda Safa koşarak yanıma geldi ve "Dur, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Bu tepkisine şaşırarak bakarken başımı kaldırıp "Biraz sahilde yürüyüp hava alacağım," dedim.

Beş ay daha geçmişti ve ben hâlâ bir kez olsun tek başıma dışarı çıkmamıştım.

"Senin bu tepkin ne şimdi?"

Safa yerinde kıpırdanarak bana baktı ve "Bensiz çıkma," dedi.

"Tek başıma çıkmak istiyorum," dedim sesimi yükselterek.

"Bana bağırma!" dedi dişlerinin arasından.

Kapının kolunu tuttu ve "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

"Hadi ya?" dedim kapıyı açmaya çalışırken "Buna sen mi karar vereceksin?"

Başını sallayıp dalga geçer gibi güldüğünde "Çıkmak istiyorum," dedim çatallaşan sesimle.

Kapıyı kilitleyip anahtarı cebine koydu ve ayaklarını masaya uzatıp koltuğa oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sınırlı bir şekilde sert adımlar atarak odama gittim ve kapıyı, camı kırılacak şiddette kapattım.

"Kendine gel!" diye bağırdı içeriden.

Yatağa oturup ondan nasıl kurtulacağımı düşunurken gece oldu ve ben yine hiçbir şey yapamadan kaldım.

Gidecek bir yerim olsa hiç duşunmeden giderdim. Ama ne yol biliyordum ne iz. Ne bir akrabam vardı, ne arkadaşım. Acının ortasında kendimle baş başaydım.

Günler aynı hızıyla geçmeye devam ederken bir gün kapı çaldı ve küçük bir kız çocuğu "Abla, biri sahilde seni bekliyor," dedi.

Evden çıktığımda bütün yolda mumların ve güllerin dizili olduğunu gördüm. Her yer ışıklarla süslenmişti. Bu yolu takip ederken başımı yerden kaldırmıyordum. Belki karşıma çıkacak kişi gerçekten sevdiğim biridir diye. Adımlarımın sonunda başımı kaldırdığımda bir çift göz bakıyordu gözlerimin içine ve hiç beklemeden beni kendine çekip sıkıca sarıldı...

"Eylül," diyerek derin bir nefes verdi.

"Sonunda!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

"Sonunda böyle eski günlerdeki gibi mutluyuz," dedi Safa bana sıkıca sarılmaya devam ederken.

Geri çekilip teşekkür ettim ve denizin içine koyulan masa ve sandalyelerin yanına gidip oturdum. Ayaklarım suyun içindeyken Safa karşıma geçip dikkatli bir şekilde bana bakmaya başladı. Sofrada iki tane mum ve yemekler vardı. Önümdeki tabaktan bir şeyler yerken tek kelime bile etmemiştim.

"Bu manzarada en güzel ayrıntı sensin," diyerek güldüğünde cevap vermeden suyumdan içtim.

Yemek bittikten sonra eve gitmek istediğimde biraz gezmeyi teklif edip beni iskeleye götürdü. İskelenin ucunda dururken bana doğru gelmeye başladığını gördüğümde başımı çevirdim. Yanağıma küçük bir öpücük kondurup derin bir nefes aldı.

"Şimdi bir sürprizim daha var," diyerek sırtımdan beni sertçe suya ittiğinde nefesimi tutup suya daldım. Saçlarım suyun içinde dans edercesine etrafa saçılırken gözlerimi kapatıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Arkamdan o da atlayarak yanıma gelip kahkahalarla güldü.

"Bu gece eğlenelim," dedi ve suyun içinde beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Neden böyle bir şey yaptın?" dedim yüzümden sular damlarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gecenin ortasında, kapkaranlık denizin içindeydik.

"Yüzmeyi unuttuysan sana öğretebilirim," dedi.

Bu tavırlarından ve ondan o kadar çok nefret ediyordum ki ağlamak üzereydim. Denizden çıkıp eve gittim ve kıyafetlerimi çıkarıp banyoya girdim. Banyoda hıçkırıklarla ağlarken suyun altına oturup saatlerce böyle kaldım. Bu hayatı, bu insanla yaşamak istemiyordum.

"Ben bu adamı nasıl sevdim?" dedim kendime. Nasıl böyle bir seçim yapabilmiştim?

Duştan çıktığımda gece Safa kapıyı çalıp yanıma geldi ve "Bu gece burada yatabilir miyim?" diye sordu tatlı olmaya çalışarak.

"Tabii yatabilirsin," diyerek gülümsedim ve yastığımı alıp "Geç, yatak senin," dedim.

İçerideki koltukta uyudum ve güzel rüyalar görmeyi diledim.

Sabah uyandığımda Safa'nın bir şeyler konuştuğunu duydum ve parmaklarımın ucunda, kapının önünde onu dinlemeye başladım.

"Evet," dedikten sonra bir süre karşı tarafı dinledi. "Aynen. Her şey istediğim gibi olacak."

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmışçasına atarken, "Bir haber yapacaksın. Safa Gezer öldü diye bilecek herkes. Yalancı bir cenaze düzenleyeceksiniz. Yağız her yerde bizi arıyor. Öldüğümü zannedecek ve bizi hiçbir zaman bulamayacak. O da olmazsa, o kendi canına kıymış olacak. Ölmek için geç bile kaldı. Bu hayatta fazla bile yaşadı," diyerek telefonu kapattığında olduğum yerde titremeye başladım.

Ellerimle gözlerime gelen saçlarımı çekmeye çalışırken "Yağız," diye fısıldadım kendi kendime. Defalarca tekrar ederken koltuğa geçip dizlerimi kendime çektim ve titremeye devam ettim. Bizi kim arıyordu? Beni kaçırmış mıydı? Yağız kimdi?

Kendi kendime sorularla boğuşurken Safa odadan çıkıp neşeli bir şekilde "Günaydın güzellik," dedi. Cevap vermeden oturmaya devam ettim. Ona yaklaşamamamın bir sebebi vardı. O benim sevdiğim kişi değildi. Huzursuzluklarım boşuna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi. Ona hiçbir zaman yakınlaşamamıştım. İçim korkuyla kavrulurken ondan bir an önce kurtulmak istiyordum.

"Kahvaltı için ne yapalım?" dediğinde "Hiç," dedim hızlı nefeslerimin arasından.

"Ne oldu sana?" diyerek kaşlarını kaldırdığında ayağa kalkıp bir şey belli etmemeye çalıştım. "Karnım ağrıyor nedense, bir şey yemek istemiyorum," dedim.

Yanıma gelip "Neden bir şey mi oldu? Üşüttün mü?" dediğinde "Bilmiyorum ki. İlaç alabilir misin eczaneden?" diye sordum.

O evden çıktığı gibi bilgisayarında her zaman girdiği yere tıklayıp arama motoruna 'Yağız' yazdım. Kalbim deli gibi atarken ellerimin titremesinden tuşlara basamıyordum. Bütün fotoğraflara, bütün sitelere baktım ama hiçbir şey hatırlamadım. Elime hiçbir şey geçmemişti. Zaten binlerce Yağız vardı. Ne bekliyordum ki? Hemen karşıma çıkmasını mı?

Safa geldiğinde aldığı ilacı içiyormuş gibi yapıp çöpe attım ve akşam olduğunda sıkıldığımı, yan evde oturan komşuya gideceğimi söyledim. Ben burada bile yaşamadığımı düşünüyordum. Hastanede İstanbul'daydım. Diğer evimiz de orada demişti. Eğer silahla vurulduysam beni neden İzmir'de değil de İstanbul'da hastaneye götürdüler ki? Beni burada, kimsenin olmadığı bir yerde hapis gibi tutmaya çalışıyordu. Dışarı çıkacağımda o yüzden bu kadar endişeleniyordu.

İstemeye istemeye beni komşumuz Aylin Abla'ya kadar götürüp bıraktığında içeri girip biraz oturdum ve işim olduğunu söyleyerek kalktım.

Evden çıkıp yolda koşa koşa giderken arkama bile bakmıyordum. Yanımdan geçen arabaların içindekiler bana şaşkınlıkla bakarken bacaklarım yorulmaya başladı. Gözlerim sulanırken daha da hızlandım. Dakikalarca hiç durmadan koştum. Sanki bu yolun sonunda mutluluğa ulaşacakmışım gibi. Onun elinden kurtulmuştum ve elbet sığınacak bir yer bulacaktım. Kendime bir hayat kurup bu mecburiyetten sıyrılacaktım. Dilim damağıma yapışırken durdum ve biraz etrafa baktım. İki yanı orman olan geniş bir yolda koşuyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir araba çarpıp beni bu dünyadan silse bile hiçbir şey kaybetmezdim. Sahip olduğum hiçbir şey yoktu.

Kasabanın çıkışına geldiğimi büyük tabeladan anlamıştım.

Yüzüme mutlulukla bir gülümseme yerleşti. "Sonunda," dedim kendime "Sonunda o adamdan kurtuldum,"

Adımlarımı sıklaştırıp daha hızlı koşmaya başladım ve tam kasabadan çıkacağım anda birinin kollarının arasında asılı kaldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Havada kalan ayaklarım boşa adımlar atarken kollarından kurtulmak için bir hamle yaptım fakat bu sefer ona daha çok yaklaştım.

"Nereye gidiyorsun Eylül?" dedi ifadesizce yüz hatlarımı seyrederken.

Nefes nefese kalırken öksürük krizine girdim ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım.

"Ben spor yapıyordum," dedim korkumu belli etmeden.

Gözlerini sertçe kapatıp "Hani Aylin Ablalarda oturacaktın bütün gece?" diye sordu. "Ayrıca sen burada mı spor yapıyorsun? Kasabanın çıkışında?" diye bağırdı.

"Onlar bir yere gidecekmiş. O yüzden kalktım. Biraz koşmak istedim sadece. Kendimi kaybedip fazla koşmuşum," dedim ve yutkunarak geri çekildim.

Beni arabaya bindirip sürücü koltuğuna geçtiğinde yolu izlemeye başladım. Öfkesi arabada bir sis bulutu gibi dağılırken konuşmama imkân yoktu. Konuşacak bir şeyim de yoktu zaten. Ondan kaçtığımı anlamıştı ve bundan sonra daha çok dikkat edecekti. Ama ben ne yapıp edip ondan kurtulacaktım. Bir insanı öldürmekten bahseden biriydi o. Beni de hiç düşünmeden öldürebilirdi. Ondan kurtulacaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gece eve geldiğimizde yatıp uyudum ve bir sonraki geceyi zorlukla bekledim.

Akşam yemeği yedikten sonra Safa odasına geçip uyudu ve iyice dalmasını bekledikten sonra lavaboya gidip kapıyı kilitledim. Klozetin kapağını kapattım ve üzerine çıkıp havalandırma penceresini açtım. Bir anda evde bir ses çınladı. Korkuyla çığlık attım ve klozetin üzerinden indim. Alarm son ses yankılanırken Safa'nın ayak seslerini işittim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve gidip hemen kapıyı açtım.

Safa sinirli bir şekilde yüzüme bakarken "Tuvalet havalansın diye açtım ne bu ses?" diye sordum. Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum. Bir şey söylemeden yüzümdeki ifadeyi ölçmeye çalışıyor gibiydi.

Yutkunarak "Alarm mı taktırdın?" dedim.

"Evin kendisinde alarm vardı da, sen bu saatte rüyanda mı gördün tuvaleti havalandırmayı?" diye sordu.

Saçlarımı arkaya atarak "Ne alakası var, tuvaletimi yaptım ve camı açtım. Nereden bilebilirim alarm olduğunu?" dedim ve hızlı adımlarla çıktım. Odama gidip yatağa yattığımda kalbim hâlâ aynı şiddetiyle atıyordu.

Bütün gece hiç uyumamıştım. Safa'nın uyanıp içeri gittiğini duyduğumda şüphelenmemesi için kalkıp yanına gittim. Hiçbir şey konuşmadan önündeki bilgisayara bakıyordu.

Dakikalar böyle geçerken birden başını kaldırıp tam gözlerimin içine baktı ve "Neden arama motoruna Yağız yazdın?" diye sordu.

Parmak uçlarım uyuşurken öksürüp sesimi düzeltmeye çalıştım ve "Sanki öyle birini hatırladım birden. Benim öyle bir arkadaşım var mıydı?" diye sordum.

"Hayır," diye bağırdı aniden "Hayatımızda hiç öyle biri olmadı. Bir daha benden izin almadan eşyalarıma sakın dokunma!"

"Neden panik yaptın?" dedim şüpheci bir tavırla.

Gözlerimin içine bakmadan bilgisayarını aldı ve odasına gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

Günler benim kaçış planlarımla geçerken yine uyanıp kahvaltı yaptığımız bir gün Safa gözlerime büyük bir ciddiyetle bakıp "Aklıma bir şey geldi. Bir düğün yapalım yeniden. İlkini hatırlamıyorsun belki bu sayede bir şeyler hatırlarsın," dedi.

Sözlerinin karşısında şok olarak ona bakarken aklıma gelen fikirle "Neden olmasın, belki işe yarar," diyerek gülümsedim. "Yalnız, İstanbul'da yapalım olur mu? Şöyle herkesin katılabileceği bir yerde... Eski sınıf arkadaşlarımızı da çağıralım. Akrabalarımızı çağıralım.

Kalabalık bir düğün olsun," diyerek heyecanlı bir şekilde konuştum.

Amacım ondan kaçmaktı. Orada kaçarsam beni bulması daha zor olurdu. Orada beni tanıyan birileri olduğuna emindim.

Safa, söylediklerimi zoraki bir şekilde kabul ettikten sonra birlikte bir şeyler almak için pazara gittik. Gezerken "Bir kilo domates alalım," dediğinde kalbim bir anda duraksayıp sanki bir anıya gitmek için yalvardı ama beynim engel oldu. Kendimi zorlasam da aklıma bir şey gelmiyordu.

Dalmış düşünürken Safa bana bakarak "Başka neler alalım?" diye sordu. Çilekleri işaret edip yürümeye başladım. Geçmişe dönmeye çalışıyordum ama dönemiyordum. Aklım bana oyunlar oynuyordu. Bir şeyler hatırlayacak gibi olup elimde hiçbir şey olmadan ortada kalıyordum. Pazarın çıkışında kutuların içinde küçük civcivler vardı. Onları görünce kalbimden ılık bir su akıyor gibi hissettim ve yanlarına gidip bir tanesini elime aldım. O anda kalbim benden bağımsız bir şekilde dudaklarımın arasından bir fısıltı kaçırdı.

"Penguencivcivi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Safa elimi tutup beni oradan uzaklaştırırken elimdeki civcivi sertçe kutuya bırakmak zorunda kaldım. Beni insanların arasından kaçırıyormuş gibiydi.

"Ne oluyor ya?" diye bağırdım.

"Her şeyi sevme," dedi umursamaz bir tavırla.

"Hiçbir şeyi sevmiyorum zaten," dedim içimdeki öfke bulutlarının nefretiyle.

Hızlıca arabaya geldiğimizde civcive bakınca neden böyle bir şey söylediğimi düşünmeye çalıştım.

"Penguen," dedim fısıltıyla.

Gözlerim dışarıdaki insanlara takılı kalırken Safa çenemden tutup beni kendine çevirdi ve ona bakmamı sağladı.

"Ne diyorsun sen?" diyerek sinirli bir şekilde gözlerimin içine bakarken "Neden bu kadar korkuyorsun?" dedim ona meydan okurcasına.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye bağırdı arabayı hızlandırırken.

Gözlerim kocaman açıldı "Korkuyorsun," diye bağırdım boğazım acıyarak.

"Geçmişi hatırlamamdan, birileriyle karşılaşmamdan, senden kaçmamdan korkuyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolları gerilerek direksiyonu kavrarken daha da hızlanarak gözlerini yola dikti.

"Beni bırak. İstemiyorum seni," dedim.

"Nereye gideceksin?" dedi dalga geçercesine gülerken.

"Gitmem gereken yere," diye karşılık verdim. "Ben geçmişi hatırlıyorum Safa!"

Aniden fren yaptığında tekerlekler çığlık atarcasına durdu.

"Hadi ya?" dedi ruhsuz bir sesle "Ne hatırlıyorsun mesela? Anlatsana biraz."

Cevap vermeden sertçe yutkunduğumda arabayı eve doğru sürdü ve eve geldik. Yatağıma geçerek uyurken olduğum yerde acıyla kıvranıyordum.

Sabah odadan çıktığımda Safa'nın evde olmadığını görünce gece planladığım şeyi yapmaya başladım. Mutfaktaki küçük vazonun içinde gördüğüm yapışkanlı kâğıtları alarak hepsinin üzerine *'aşkı takip et'* yazdım. Evin içinden ormana kadar gördüğüm her ağaca, her taşa bu notları yapıştırarak ilerledim. Eve dönüp arabayı aldım ve hızlıca sürmeye başladım.

Notları yerleştirdiğim yolun tam tersi yönde arabayı sürerken olacakları düşünmeye başladım. Safa eve geldiğinde kâğıtları görüp ona sürpriz yapacağımı sanacaktı ve notları takip edip ormana kadar gidecekti. Bende bu sürede çoktan onun elinden kurtulmuş olacaktım. Gaza sonuna kadar basarken tüm camları açıp derin nefesler almaya çalıştım.

Rüzgâr saçlarımı savurup yüzümü yalayarak geçerken kulaklarımda bir uğultu bırakıyordu.

Kasabanın çıkışına geldiğimde yol çalışması olduğunu gördüm. Yani bir süre kasabadan çıkış yapılamayacaktı. Direksiyonu kırarak ters yöne gitmeye başladım ve başka bir çıkış bulacağıma inanıyordum. Yine son hızla ilerlerken heyecandan direksiyonu tutan ellerim titriyordu.

Hayat denilen bu boşlukta yapayalnızdım. Yalnızlığa alışkın olanların canını acıtmazmış yalnızlık. Benim canım paramparça olmuştu.

Yolun ortasında duran biri dikkatimi çektiğinde frene ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sarak durdum ve daha dikkatli bir şekilde baktım. Bana doğru koşarak gelen kişi Safa'ydı.

Kalbim korkuyla çarparken kapıyı açıp aşağıya indim.

Safa "Ne yapıyorsun sen?" diye boğazı yırtılırcasına bağırdı.

"Balonları unutmuşum. Bir sürprizi beceremedim," dedim üzgün durmaya çalışarak.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki rol yapmakta bile zorlanıyordum.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu kolumu tutarak.

"Balon alacaktım ama hiçbir yerde yoktu," dedim ellerimi açarak.

"Boş ver balonu falan, gel benimle," dedi ve arabaya binip hızlıca kullanmaya başladı.

Ormana geldiğimizde elimden tutarak beni arabadan indirdi ve "Sürprizin neydi?" diyerek gülümsedi.

Elimi çekme isteğiyle irkilirken "Seni mutlu etmek istedim," diyerek gülümsemeye çalıştım.

O kadar bir şey hissedemiyordum ki konuşurken kelimelerim bile isyan ediyordu.

"Nasıl mesela?" diyerek güldü ve bana doğru bir adım attı.

Geri çekilip öksürdüm ve "Seni sevdiğimi söyleyecektim," dedim aklımdaki ilk şeyi söyleyerek.

Saçımdan bir tutam alıp parmağına doladı ve "Söylemene gerek yok. Ben görüyorum zaten," dedi.

Arabaya yaslandığımda durarak başımı başka bir tarafa çevirdim.

Sertçe yutkunurken "Çok güzelsin," dedi ve yüzüme daha çok yaklaştı. Nefesini yüzümde hissediyordum, içimden gelen çığlığı ağzımda hapsettim. Beni öptüğünde öksürerek geri çekildim ve gözlerimi kapatıp açtım. Öksürük krizine girmiş gibi yaparak arabadan su almak için hareketlendim.

Koltuğa oturup şişeyi kafama diktim ve "Eve gidelim," dedim.

İçimden gelen tek şey kusmaktı. İçim acıyordu. Kendimden ve hayatımdan nefret ediyordum.

Eve geldiğimizde duşa girerek saatlerce içeride kaldım. İçim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parçalanırcasına ağlarken duvarlara tutunarak yardım dileyip onlardan medet umuyordum.

Banyodan çıktığımda aynadaki halime baktım. Çökmüş göz altlarıma kan oturan gözlerim eşlik ediyordu.

Dışarı çıktığımda Safa yanıma gelerek omzuma dokundu ve sarılmak için kollarını açıp bana doğru geldi. Geri çekilerek hızlıca odama gittim ve kapıyı kilitleyip giyindim.

Su içmek için odadan çıktığımda içeriden "Balayına nereye gidelim hayatım?" diye seslendi.

İçtiğim su boğazımda bir bıçak gibi kalmış ne ileri ne geri gidiyordu.

Ben cevap vermeyince "Ben İtalya diye düşündüm," diyerek yanıma geldi.

"Fark etmez," dedim ve odama giderek uyudum.

Bir daha hiç uyanmamayı dileyerek...

***

Sabah bahçedeki çiçeklerle uğraşarak kafa dağıtmaya çalışıyordum.

Yeni çıkan domatesler hafifçe kızarmaya başlarken onları koklayarak "Çok güzelsiniz," dedim.

"Biliyor musunuz, benim hiç kimsem yok," diyerek gözümden damlayan yaşı elimle sildim. "Siz bile benden daha şanslısınız."

İçim acıyla kavrulurken bir an önce bu hayattan kurtulmak istiyordum.

Çiçekleri sularken Safa yanıma geldi ve elimi tutup "Kendin gibi güzel çiçekleri mi suluyorsun?" diyerek elimi öptü.

Cevap vermeden elimi çektiğimde Safa başını kaldırıp etrafa baktıktan sonra beni saniyeler içinde kollarımdan tutup içeri doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun Safa?" diye bağırdığımda eliyle ağzımı kapattı.

Onun baktığı yöne baktığımda sahilde etrafa bakarak yürüyen esmer, uzun boylu, siyah saçlı bir adam gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki dunya durmuş, her şey yok olmuş gibiydi. Kalbimde ilk bir acı yolunu bulmaya çalışarak ilerlerken o adamın yüzünde benliğime rastladım. Aylardır kalbimin varlığını dahi unuttıran hissizlik onu gördüğümde son bulmuştu.

Bır an kalbım sızladı acıyla bağırmaya çalıştım. Adamın beni gormesi, duyması için çabalasam da etrafa bakarken bizi goremedı. Safa beni içeri sokup sesli bir şekilde nefes verdi. Acılı bir hayat mutlu bir sonu hak etmez miydi? Ben hiçbir zaman hak ettiğimi yaşayamadım...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Sabah gözlerimi berbat bir güne daha açtığımda yatağın ucunda duran beyaz elbiseyi elime alıp baktım. Bunun bir gelinlik olduğunu gördüğümde yüzümde anlam veremediğim bir ifade oluştu.

Nefret, öfke, acı...

Dün o adamın önünden beni neden apar topar götürmeye çalıştığını düşünmüştüm sabaha kadar. O adam belki de beni kurtarabilecek biriydi. Belki beni arıyordu. Belki tanıdığım biriydi. Onu hatırlamasam da bende bir yeri olduğunu hissedebiliyordum. Yüzünde benim hüznümden vardı.

Odanın camından baktığımda sahilin çiçeklerle süslenmekte olduğunu gördüm. Kocaman direkler kumlara dikiliyor ve o direklerin üstünden güller geçirilerek bir yol yapılıyordu. Halıyı direklerin arasına sererek yol oluşturuyorlardı. Gelinliğin üstündeki kâğıdı elime alarak zarftan çıkardım ve yazıyı okudum.

"Bunu giy ve sahile gel."

Tek istediğim ondan kurtulmaktı ve bu yolda her şeyi yapacaktım. Üstümdeki kıyafetleri çıkararak lavaboya gittikten sonra gelinliği giydim.

Kapı çaldığında gidip açtım.

İçeriye doluşan birkaç kişi, odama girerek masanın üzerine makyaj malzemeleri çıkardılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eylul Hanım, buyurun sizi böyle alalım," diyerek sandalye çektiklerinde hiçbir şey söylemeden oraya geçip oturdum.

Yüzüme bir sürü şey sürerlerken sadece gözlerimi kapatıp bitmesini bekledim. Saçlarımı topuz yapıp duvak taktıklarında aynadaki görüntüme bile bakmadan ayağa kalkıp odadan çıktım.

Salonda oturan bir grup kız etrafımı çevreleyerek ne kadar guzel olduğumu, sonunda Safa ile kavuştuğumuzu söylüyorlardı.

"Biliyor musun Eylül, bu hayatta hep Safa'yla senin aşkın gibi bir aşk yaşamak için dua ettim," dedi siyah kısa saçlı kız.

Gülümsemeye çalışarak, konuşan diğer kıza baktım.

"Sen hatırlamıyor olabilirsin ama Safa ile sen birbirinizi o kadar çok seviyordunuz ki sizi tüm şehir biliyordu. Okuldaki hocalar bile sizin aşkınıza hayrandı Eylül. Sonunda sevdiğin adamla evleniyorsun."

Duyduklarıma inanmak istemiyordum. Bunca sevdiğim birini neden şimdi bir gram bile sevmiyordum?

"Çok güzel olmuşsun," diyerek saçımı düzelten güler yüzlü bir kız "Mutluluk hep sizinle olsun. Bu evlilikten hiçbir zaman şüphe etme. Bu, hayatta verdiğin en doğru karar olabilir," diye ekledi.

Nefesim daralırken camın kenarına gidip pencereyi açtım ve derin bir nefes almaya çalıştım.

Gözlerim dolarken kimsenin görmemesi için dışarı baktığımda gülümseyerek gelen bir kadın gördüm. Kızlardan biri kapıyı açtı ve kadın içeri girdi.

Herkes dışarı çıkıp bizi yalnız bırakırken camdan Safa'yı gördüm. Üzerindeki beyaz damatlıkla daha da çirkin olmuştu.

Bana gülümseyerek bakan orta yaşlı kadın yanıma gelerek "Benim güzel gelinim," dedi ve kolumu okşadı. Kolumdaki tüyler diken diken olmuştu, dişlerimi sıkarak ona baktım.

Karşımdaki kadın Safa'nın annesiydi.

"Çok güzel olmuşsun. Keşke annen de görseydi seni böyle. Ama kadın gencecik yaşında hapislerde çürüyor." Safa, bana annemin öldüğünü söylemişti. "Ben biliyordum Safa'ya döneceğini. Yağız denen o serseri hiç sana göre değildi ki..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kapatıp açtım ve dehşet içerisinde ona baktım.

Kalbimi göğüs kafesimi zorlayacak derecede hızlı çarparken dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. Annem ölmemişti ve Yağız diye biri vardı. Sevdiğim insan mıydı?

Safa içeri girdiğinde masanın üzerinden evin ve arabanın anahtarını aldım hızlıca. Koşarak evden çıkarken Safa arkamdan bağırıyordu. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkarıp atmış son gücümle koşuyordum. Can havliyle evin arkasındaki arabaya binerek çalıştırdığım an Safa cama yapışmıştı bile.

Bağırış sesleri kulağımda yankılansa da kalbimin atış sesi daha ağır basıyordu.

"Eylül aç kapıyı," diye bağırdı bir nefeste.

Kapıları kilitlemiştim. Açmak için zorladığı anda geri geri çıktım. Ellerim o kadar çok titriyordu ki direksiyonu zor tutuyordum. Gaza son hızla bastığımda kapının kolunu bırakmadan yanımdan koşuyordu.

"Git buradan," diye bağırdım son gücümle.

Başını sallayarak "Benden kaçamazsın. Kendine yazık etme," diye bağırdı ve yerden kocaman bir taş alıp arabanın camına vurdu.

Cam kırıkları bacaklarımın üzerine dolarken Safa kolunu içeri uzatıp kilidi açmak için düğmeye basacağı sırada gaza daha hızlı bastım ve direksiyonu aniden çevirdim. Kırılan cam, kolunu kestiğinde derin bir acıyla bağırdı. Arabanın içine fışkıran kana aldırmadan ilerledim. Ben uzaklaşırken o yere yığılmıştı. Yanına gelen insanların ve onun görüntüsü aynada gittikçe küçülüyordu. Kucağımdaki cam parçalarını silkeleyerek arabayı sürmeye devam ettim.

Gözlerimden kontrolüm dışında akan yaşlar kollarımı ıslatıyordu. Kolundan o kadar çok kan akmıştı ki o anı gözlerimin önünden silemiyordum. Kalbim hâlâ korkuyla çarparken hipnoz olmuşçasına arabayı sürmeye devam ediyordum.

Safa benim evli olduğum kişi değildi.

Kaybettiğim çocuğumun babası değildi.

Sadece benim hafızamı kaybetmemden yararlanan biriydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana söylediği her şey yalandı. Annemin ve babamın öldüğünü söylemişti. İlayda ve Can'ın benim düşmanım olduğunu söylemişti. Kalbim hiçbir zaman bunlara inanmasa da inanmaktan başka bir çarem olmadığı için hepsini kabullenmiştim.

Artık gerçek hayatımı, gerçek aşkımı, gerçek ailemi ve gerçek benliğimi bulma vaktiydi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Gözlerimden akan yaşlar etrafımı karartırken bir elimle silmeye çalışıyordum. Üstümdeki cam parçalarını camdan atmaya çalışırken elimi kesmiştim.

İstanbul'a gidecektim. Gerçek hayatımı orada bulacağıma inanıyordum. Biliyordum oraya ait olduğumu. Safa'ya ait olmamıştım hiçbir zaman. Ruhlarımız bile ısınamamıştı birbirine.

Biz birbirimizin değildik.

Annesinin söylediği cümleler beynimde yankılanırken arabayı çok hızlı kullanıyordum. Annem ölmemişti. Neden hapiste olduğunu düşünürken kafayı yiyecektim.

Saatler süren yolun ardından sonunda İstanbul'a gelmiştim. Deniz kenarında bir yerde arabadan inerek kapıyı kapattım ve sahilde yürümeye başladım. Herkes bir telaşeyle koşuştururken olduğum yerde dakikalarca durup etrafıma baktım. Tanıdığım hiçbir yüz yoktu. Yapacak bir şeyim de yoktu.

"Yağız," diye bağırdım içimden kopan bir haykırışla.

Etrafımdaki insanlar ne yaptığımı anlamaya çalışarak bana bakarken hiç istifimi bozmadan tekrar bağırdım ve birkaç adım attım. Ben onu tanımasam da o beni tanıyıp beni bulacaktı. O yüzden ona sesleniyordum yalvarırcasına. Kalabalığın içine girerek defalarca bağırdım.

Bana merakla bakan insan yüzleri cesaretimi kırsa da aldı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rış etmeden yanımdan geçen bir kadını durdurup "Yağız diye birisini arıyorum. Nasıl bulabilirim?" diye sordum.

Kadın "Soy ismi ne?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim ellerimi birbirine bastırarak.

"Kızım onu bilmeden bulamazsın. Burası ne kadar kalabalık şehir farkında değil misin?" dedi ve hızla yanımdan ayrıldı.

"Onu bulacağım," dedim kendime söz vererek. "Onu bulmadan ölmeyeceğim."

Uzun bir süre koşup başka bir yerde "Yağız," diye bağırdım yine çaresizce.

İçimden onu bulmak için dua ederken gözlerim kararıyordu. Biraz durup soluklandım ve ardından tekrar bağırdım.

Siyah saçlı bir adam bana doğru gelerek "Efendim?" dedi ve dikkatlice yüzüme baktı.

"Beni tanıyor musun?" dedim dudaklarım titrerken.

"Tanışırız," diyerek sırıtığında nefretle ona bakıp koşmaya başladım. "İşini görmez mi?" diye bağırıyordu arkamdan.

Şehrin her yerinde anlamsız arayışlar içerisindeydim. Hiç bulamayacağım birini arıyordum ama en sonunda, ben seni aramaktan hiç vazgeçmedim, diyebilecektim.

Gördüğüm herkese onu sorarken insanlar bana delirmişim gibi bakıyorlardı.

Denizin karşısında bir banka oturup bacaklarımı kendime çektim ve acıyla denize baktım. Benim olan hayatımda, benim olan hiçbir şey yoktu. Yaşadığım bu hafıza kaybına isyan etmemek için direnirken yoruluyordum. Güneş, yerini aya bırakıp ortadan kaybolduğunda hâlâ olduğum yerde oturuyordum. Banka uzanarak derin bir uykuya daldım ve hayatımın gerçeğini bulmaya çalıştım.

***

"Neredesin?" diyerek geliyordu siyah saçlı adam. İzmir'de evin bahçesinde gördüğüm adamdı. Derin gözleriyle gözlerimin içine bakarken ruhuma dokunuyordu. "Buradayım," dedim ellerimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona uzatırken. Elimi tutmaya çalışan elleri titriyordu. Yanıma geldiğinde dizlerinin üzerine çökup başını dizlerime yasladı ve ağlamaya başladı. Ellerim yumuşak saçlarının arasında gezinirken "Ağlama lütfen," diye fısıldadım. "Bak, buradayım işte."

"Seni hiç bulamayacağım sandım Eylul," dedi bir solukta.

Kalkıp yanıma oturdu ve yüzümü ellerinin arasına alıp bir bakışıma muhtaçmış gibi yüzume baktı. Titreyerek ona bakıyordum.

"Ben de seni arıyordum," dedim huzünlü bir ses tonuyla. "Ama hâlâ senin nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen bana nerede olduğunu söyle."

Başını sallayarak ağlamaya devam etti ve "Ben senin bulabileceğin bir dünyada değilim ki," dedi.

"Ne?" dedim korkuyla bağırıp ayağa kalkarken. Kollarına tutunup "Buradasın ama..." diyerek gözlerinin içine baktım.

"Gideceğim, birazdan," dedi olduğu yerde acıyla kıvranırken.

Ona sarılmaya çalışarak "Gitme!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Gitme. Ben kimseyi tanımıyorum. Lütfen beni kurtar."

Sarılmama izin vermeden benden uzaklaştı ve ellerimin arasından kayıp gitmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diyerek peşinden koştum ve onu tutmaya çalıştım. "Yağız gitme! Ne olur gitme." Ayaklarım birbirine dolanıp yere düştüğümde "Ne olur, ne olur, ne olur," diye sızlanarak ağlıyordum. Kalbim eriyip diğer organlarıma damlıyormuş gibi bir acı hissederken "Seni seviyorum," diye bağırdım arkasından.

Bana dönüp hafifçe gülümsedi.

Son kez öten bir kuşun cıvıltısı kadar güzeldi. Son kez öteceğini bilen bir kuş, her zamankinden güzel öterdi...

Yerimden derin bir nefes alarak kalktığımda korkuyla etrafıma baktım.

Gün daha yeni ağarırken gördüğüm rüyanın etkisiyle sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Ölmüş," dedim ellerim titrerken. "Yağız ölmüş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçimden acı sökülerek ağlarken ayağa kalkıp sokak boyunca koşmaya başladım. Hiç acı yaşamamış gibi... O hiç ölmemiş gibi... Yaşadığım her şey bir rüyaymış gibi... Hafızamı kaybetmemiş, Yağız ölse de yaşayacakmış gibi...

Koştuğum yollarda ansızın hatırladığım kokunun onun kokusu olduğunu biliyordum. Kokusunu, onu, varlığını tanıyordum. İçimde hissedebiliyordum. İçimdeki yarasını da hissediyordum. Onunla güzel şeyler yaşadığımı, onunla yaşadığımı, onunla bir olduğumu...

Acıdan boğulmamak için daha hızlı koştum.

Bacaklarım durmam için beni zorlarken, nefes nefese kalarak koşmaya devam ettim.

Bir köşede durup soluklanmak için sırtımı duvara yasladım ve yavaşça başımı dizlerime koyarak dinlendim.

Bir el omzuma dokunduğunda başımı kaldırıp karşımdaki teyzeye baktım "İyi misin kızım?" dedi teyze bana bakarken. Karşı duvarda yazan bir yazı gözlerimin içine bir bıçak gibi saplanırken. Ben, ölüm döşeğinden kurtulurken...

'Penguencivcivi'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10

Gözlerimden akan yaşlar boynumu yakarak bir yol çizerken duvardaki yazıya bakıp sesli bir şekilde ağlamaya başladım. İçimden bir yıkımın son raddesinde olduğumu fısıldıyordu biri.

Acıya karışıp uçurumlardan yuvarlanan bedenim yorgunlukla duvara sürünerek yere düştü.

"Yağız," diye haykırdım olduğum yerde başım sert betona çarparken.

Gökyüzünde telaşla uçan kuşlar gözlerime birer selam bırakıp geçerken "Beni ona götürün," diye fısıldadım.

Bu kelimenin bir anlamı olmalıydı. Hatırlamam gereken bir anlamı olduğunu bildiğim halde hatırlayamamak yakıyordu canımı. Parmak uçlarım kanayana kadar ellerimi yazının üstünde gezdirip ağlamaya devam ettim. Dünyanın güzel bir yer olmadığını içimin bu denli acımasından anlamıştım.

"Penguen," diye tekrarladım defalarca kendi kendime.

Bir sonu olmalıydı bu çıkmazın. Her seferinde takılıp kaldığım bu yer değildi son. Devamı vardı ve ben ona ulaşamıyordum. Yoldan geçen bir amcanın kolunu tutup "Ben kayboldum. Beni polise götürün lütfen," dedim yalvarırcasına.

Adam şaşkınlıkla yüzüme bakarken "Dur kızım. Sakin ol,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diyerek beni yatıştırmaya çalıştıktan sonra "Nasıl kayboldun?" diye sordu.

"Ben hafızamı kaybettim. Hayatımda Yağız diye biri olduğunu biliyorum ama onu bulamıyorum. Lütfen bana yardım edin, lütfen," diye yanıtladım.

"Anladım," diyerek cebinden telefonu çıkarttığında karşıdaki kafeyi görerek "Bir dakika," dedim, "Tamam gerek kalmadı. Teşekkür ederim..." Yaşlı adamın şaşkın bakışları arasında hızla kafeye doğru koştum ve tabelaya bakarak yanılıp yanılmadığımı kontrol ettim.

'Penguen'

Hemen yanında

'Civciv'

İsimli iki kafe vardı.

'Penguen' yazana girerek telaşla hızlı adımlar attım ve "Yandaki duvar yazısı ne anlama geliyor?" diye sordum karşıma ilk çıkan garsona.

Garson bana bakarken "Hangisi?" diye sordu.

"Penguencivcivi," dedim bir solukta.

"Bilmiyorum efendim," diyerek yanımdan ayrıldığında peşinden giderek "Yağız diye birini tanıyor musun?" diye sordum.

Başını sallayarak "Ne oldu?" dediğinde kalbimden ılık bir su aktı ve ruhum telaşla ayağa kalktı.

"Tanıyor musun?" dedim bir bıçak keskinliğine eş değer sesimle.

"Evet. Buranın sahibi," dediğinde başım döndüğü için yanımdaki masaya tutundum ve ayakta kalmaya çalıştım. Ellerim titrerken dudaklarım uyuşmuştu.

"Bir şey konuşacağım onunla," dedim kendimi sıkarak.

"Eğer iş görüşmesi için konuşacaksanız burada değil ofisinde görüşüyor," dedi önündeki bardaklarla ilgilenirken.

Ayakta zor duruyordum. Titreyen bacaklarımın beni yarı yolda bırakmaması için dizlerimi düğümleyerek kendimi olduğum yere çiviledim.

"Hayır," dedim telaşlı bir şekilde. "İş için değil. Çok önemli."

Garson cebinden telefonu çıkarıp uzun bir süre yüzüme baktı ve telefonu kulağına götürüp onu aradı. Karşı tarafın sesi geldiğinde "Efendim merhaba. Bir hanımefendi sizinle görüşmek istiyor," diyerek bana baktı ve "Çok önemli olduğunu söyledi," diye ekledi.

Kalbim göğüs kafesimi delmeye yeminliymişçesine sızlayarak atarken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Ona kavuşacaktım.

Onu bulmuştum.

Ona sarılacaktım.

Telefonu kapatıp bana bakan garson "Geliyor," diyerek işine döndü.

"Teşekkür ederim," diyerek hava almak için dışarı çıktım ve duvardaki yazının önünde beklemeye başladım.

Sana kavuşacağımı söylemiştim Yağız.

Hiç kimseyi tanımıyorken seni öylesine fazla tanıyorum ki, kendime yer kalmıyor. Seni öyle hissediyorum ki, başka bir hisse fırsat vermiyor. Gözlerimi kapattığımda seni görüyorum. Biliyorum, İzmir'de gördüğüm kişi sendin. Bizi ayırmak için çabalayanlar, bizim birlikteliğimizi yazanlardı. Beni senden uzak tutanlar, sana kavuşmama zemin hazırlayanlardı. Öyle kavuşacağım ki sana. Tüm kavuşmalar eksik kalacak. Öyle seveceğim ki seni, büyüdüğümüz her an aşkımız bizi ısıtacak. Geldiğinde anlatacağım sana her şeyi. Seninle hatırlayacağım dünyamızın güzelliğini.

Hiçbir şey bilmiyorken bile böyle güzel hissediyorum. Her şeyi öğrendiğimde sana her gün tekrar aşık olacağım. Geliyorsun ve ben burada seni bizimle birlikte bekliyorum. Çocuğumun babası sendin biliyorum. Hep senin olduğumu biliyorum.

Siyah bir araba önümde durduğunda içinden gözlüklü bir adam indi ve bana doğru ilerlemeye başladı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken sakinleşmeye çalıştım. Yanıma gelmesine birkaç adım kalmışken gözlerimi açtım ve yüzüne iyice baktım. Adam yanımdan geçip giderken yüzünü tanımadığımı fark ettim.

Dakikalarca olduğum yerde sabırsızlıkla karışık bir sabırla onu beklerken içimden her saniye için şükrediyordum. Beni ona kavuşturacak saniyeler bile şükür sebebiydi.

Duyduğum sesle beynimin gözlerimi kapanmaya zorlayışı aynı anda oldu. Olduğum yere yığıldığımı hissediyordum. Bedenim yere düşmeden birinin kollarının arasından kayıp bir yere bırakılmıştı. Başıma aldığım sert darbeyle dünyam kararırken bağırmak için kendimi zorladım.

"Hemen git buradan," dedi duyduğum sesin sahibi tüylerimin diken diken olmasına sebep olurken.

Bu sesin sahibi Safa'ydı.

11

Bekleyişimin ona değil de hayatımın en kötü gününe çıkacağını bilseydim bu dünyadan yok olmayı dilerdim. Tam ona kavuşacakken ondan ebediyen ayrılmamın mecburiyeti üzerime yapıştığında kendimi parçalayarak yok etmek istiyordum. Kendimi, Safa'yı, bana yaptıklarını, bu dünya üzerindeki her şeyi yok etmek istiyordum. İçim acıyla kavrulurken bağırarak kalktım olduğum yerden. Üstümde hiçbir şey olmadığı için yerdeki yırtılmış kıyafetlerimi ağlayarak topladım ve hızlıca giydim.

Bilmediğim bir yerde, tüm acılarımı, haberim olmadan yaşadığım her şeyi bilen bir yatağın üzerindeydim. Bedenim acıyla ve tiksinme duygusuyla titrerken saçlarımı çekerek bir çığlık attım. Vücudumdaki morlukları silmek isteyerek parmağımla bastırırken kanattım her yerimi.

Odanın içinde çıplak ayaklarımın attığı adımlar yankılanırken camlara doğru koştum.

Ne denli bir nefret yaşadığımı anlamış olacak ki camların hepsinin ortasından demirler geçirilmiş ve zincirlerle kilitlenmişti.

Eğer böyle olmasaydı bir saniye bile düşünmeden kendimi camdan aşağıya atardım.

Kapı, gıcırdayarak açıldığında öfkeyle ona doğru koştum ve o iğrenç yüzüne baktım.

Safa, üstünde bornozuyla, ifadesiz bir şekilde bana bakarken normal olmayan hiçbir şey yokmuş gibi duruyordu. Gözyaşlarımı silerek tüm gücümü topladım ve elimle sertçe boğazını sıktım.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdım öfkeden güç alan sesimin titreyişiyle. Cevap vermeden aynı ifadeyle yüzüme baktığında boynunu daha çok sıkarak "Ne yaptın dedim?" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım.

Gözyaşlarım damla damla yere akarken sesim bile ağlıyordu.

Yüzünde pis bir sırıtış belirdiğinde "Cevap ver!" dedim dişlerimi sıkarak.

Yatağın üzerindeki çarşafı çekerken çığlık çığlığa ağlıyordum. Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi acırken yüzüne sert bir tokat atıp "Seni öldüreceğim şerefsiz," diye bağırdım.

"Yıllardır olması gerekeni yaptım," diyerek güldü ve arkasını dönüp odadan çıkmak için bir adım attı. Arkasından bir tekme atarak onu yere düşürdüm ve yüzüne sertçe yumruk attım.

Afallayarak beni sertçe tuttu ve kolumu çevirerek beni geriye doğru götürdü. "Beni sinirlendirme," diye fısıldadı alaycı bir ifadeyle gülerek odadan çıkarken.

Saatlerce içimdeki tüm acıyı çıkarmak istercesine bağırarak ağladım ama öfkem bir gram azalmamıştı. Aynadaki görüntüme istemeden bakarken kendimden tiksinerek banyoya girdim ve bütün vücudumu ovalayarak onun izlerini silmek için dakikalarca suyun altında kaldım.

Hıçkırıklarım sessiz çığlıklara dönüşene kadar ağladıktan sonra yere otururak başımı duvara yasladım ve sabaha kadar gözlerimi kırpmadan buradan kurtulmak için Allah'a yalvardım.

Odanın kapısını defalarca zorlamama rağmen hiçbir şekilde açamamıştım.

Günlerce burada kalırken gördüğüm tek yüzün Safa'ya ait olması, içimdeki olmayan yaşama sevincini biraz daha söndürüyordu.

Aylar burada, sevgiden yoksun bir şekilde geçerken canımın

acısı her geçen gün katlanarak artıyordu. Dört duvarın içinde kapkaranlık bir yerdeydim. Her gün ölmek için dua ediyordum.

Kurtulmaya dair hiçbir umudum kalmamıştı.

***

Gök, kapılarını güne yeni aralamışken kapı açıldı ve içeri sessiz adımlarla Safa girdi. Onu görünce başımı sola çevirerek gözlerimi yere sabitledim ve derin bir nefes verdim. Getirip önüme koyduğu tepsiye alttan sertçe vurdum. İçindeki yemekler Safa'nın gömleğinden süzülürken acıyla bağırdı ve üstünü çıkardı. Çorbanın sıcak olduğunu kızaran göğsünden anlayabiliyordum.

"Bırak beni artık," diye konuştum kendine bile yabancılaşmaya başlayan çatallı sesimle.

Sinirli bir şekilde elini havaya kaldırdı ve yüzüme sert bir tokat attı. Başım duvara çarptığında hissettiğim acının şiddetiyle gözlerimi kapatıp ellerimi sıktım. Elimi dudağıma götürünce kanadığını fark ettim. Kapıyı sertçe kapattı ve odadan çıktı. Sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Kurtulmak istiyorum bu hayattan," dedim duvarlara vururken. "Bana daha fazla bu işkenceleri çektirme Allahım."

Yalvararak ağlarken içim dışıma çıkacakmış gibi hissederek ayağa kalktım ve klozete koşarak kusmaya başladım. Hiçbir şey yemediğim halde uzun bir süre kustuktan sonra hâlâ öğürmeye devam ederken yüzümü soğuk suyla yıkayıp odadaki koltuğa oturdum. Yatağa bir kere bile yatmamıştım. Koltukta derin bir uykuya dalarken acılarımı bir kenara bıraktım.

***

Gözlerimi yeni bir günün ışıltılı yalnızlığına Safa'nın yanında açarken hızlıca ayağa kalktım. Safa karşımda duruyordu, "Hazırlan," diyerek odadan çıktı.

Aynadaki yansımama bakarken ne kadar zayıfladığımı fark ettim. Vücudumda gördüğüm tek şey kemikti. Kemiklerimin üs-

tünü örtmek için incecik bir deri serilmişti sanki bedenime. Eriyip bitmiştim. Gözlerimin altı sanki birinden dayak yemişçesine mordu, dolaptan kıyafet alarak hızlıca üzerime geçirdim ve odadan çıktım.

Safa oturma odasındaki kadını göstererek "Bugün evde temizlik olacak. O yüzden dışarıdayız," dedi ve kolumu sertçe tutarak beni kapıya doğru götürdü.

Tepki vermeden ona bakıp adım attığımda "Eğer bir saçmalık yaparsan onu öldürürüm," dedi kulağıma yaklaşarak.

Merdivenlerden hızlıca inip arabaya bindim ve "Öldürsene beni," dedim acıyla yüzüne bakarken. "Gerçekten bana bir iyilik yapmak istiyorsan beni öldür."

Arabayı kullanırken aniden bana dönüp "Saçmalama Eylül," diyerek yutkundu.

"Saçmalamıyorum. Yaşamak istemiyorum. Nefret ediyorum seninle aynı havayı solumaktan bile," dedim öfkeyle.

"Neden kabul etmek istemiyorsun?" diyerek gözlerimin içine baktı ve konuşmaya devam etti. "Sen sonsuza kadar benim olacaksın. Benim yanımda güvende olduğunun farkında değil misin? Sana ne kadar âşık olduğumu görmüyor musun? Bu kadar mutluyken beni öldür ne demek? Sen bana aitsin. Bizim ölümümüz bile birlikte olacak. Benden başkasının olmana asla izin vermeyeceğim. Canımdan bile vazgeçerim başkasıyla olmaman için."

Gözlerimi kapatarak "Tamam başkasıyla olmayacağım işte. Öldür beni," dedim torpidoya sertçe vururken. "Bana işkence çektirdiğinin farkında değil misin?"

Başını sallarken gözleri dolmuştu "Seni hep çok sevdim ama hiçbir zaman tam olarak benim olmadın. Şimdi tam kazanmışken kaybedemem."

Acıyla bağırarak "Beni kazanmadın ki," diyerek neşeden uzak bir şekilde güldüm. "Son nefesine kadar uğraşsan da beni kazanamayacaksın."

Kaşlarını kaldırıp "Belki de çoktan kazanmışımdır," dedi.

"Ne demek oluyor bu?" dedim yüzüne anlamsız bir ifadeyle bakarken.

"Torpidoyu açsana," dediğinde açtım ve küçük kutuyu elime aldım. "Bu gebelik testini eve gidince yap bakalım sonuç ne çıkacak," diyerek sırıttı.

12

Gözlerimden akan yaşlara engel olamadan "Asla böyle bir şey olmayacak," dedim kendimi inandırmaya çalışarak.

Arabayı ağaçlı bir alanda durdurup saçlarıma dokunduğunda eline sertçe vurup "Beni Yağız'a götür," diye bağırdım.

"Ne?" diyerek güldü ve yüzüme iyice baktı.

"Yağız'a götür beni. Ben onu seviyorum. Seni değil, onu. Son nefesime kadar da onu seveceğim. Onunla olduğumu biliyorum. Beni ondan koparmaya çalıştığını, her şeyi biliyorum."

Cebinden bir bıçak çıkarıp arabadan indiğinde gelip kapımı açtı ve beni de arabadan indirdi.

Ona bakarken "Öldürecek misin beni?" diyerek umutlu bir gülüş bıraktım aramıza.

"Bir daha söyle," diyerek bıçağı yüzüme yaklaştırıp beni arabaya yasladığında "Ben Yağız'a aitim. Ve bu hiçbir zaman değişmeyecek. Ne olursa olsun onun kalbinde atıyor kalbim," diyerek gözlerinin tam içine baktım.

Bir gözünden yaş damladığında elinin tersiyle silerek "Acelemiz yok. Beni sevmen için önümüzde koca bir ömür var," dedi.

"Beni şimdi öldüreceğini bilsem de onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Her yerde onu arıyorum. O da beni arıyor biliyorum. Ve biz bir gün birbirimize kavuşacağız."

Saçlarımdan tutup beni sertçe savurduğunda "Ben onunum, o da benim," diye konuşmaya devam ettim. Başımı sertçe arabaya çarptığında acımı içime hapsederek bağırmadan olduğum yerde acıyla kıvrandım.

"Böyle bir şey hiçbir zaman olmayacak," dedi bağırdı yüzüme doğru.

"Biz birbirimizin kaderiyiz," dedim her kelimenin üstüne basa basa.

Saçlarımdan tutup yüzümüzü aynı hizaya getirdi ve alnını alnıma yaslayarak "Sen benim kaderimsin ve bak, benim yanımdasın. Son nefesini verirken de benim yanımda olacaksın," diye soludu.

Başımı geriye doğru atıp tüm gücümü topladıktan sonra hızla Safa'ya kafa attım ve arkama bile bakmadan koşmaya başladım. Ormanın içinde hiç bilmediğim yollarda koşarken omzumun üzerinden ona baktım. Başını tutarak yerden kalkmaya çalışıyordu. Kalbim hızlanırken hiç durmadan koşmaya devam ettim.

"Seni hiçbir zaman sevmeyeceğim," diye bağırdım özgürlüğüne kavuşup ağaçlarda yankılanan sesimle. Ayağım dönüp tökezlememe sebep olunca hemen toparlayıp koşmaya devam ettim.

Safa'nın nefesini ensemde duyuyor gibiydim. Sırtıma bir el değince çığlık atarak koşmaya devam ettim. Bana değse de, tutamamıştı ve kaçmıştım. Gözlerim sulanarak koşarken sonsuzluğa gidiyormuş gibi hissediyordum.

"Eylül," diye bağırarak arkamdan gelen Safa'ya aldırmadan patika yola geçerek otların arasından sıyrılıp kaçmaya çalıştım.

Hızlıca bir düzlüğe tırmanıp koşmaya devam ederken Safa tam arkamdan geliyordu. Hayatımda yaşadığım en korku dolu anları yaşarken bedenim iflas ederek yere yığıldı. Ayaklarımın bir adım daha atacak gücü kalmamıştı.

Safa yanımda diz çökerek beni tuttu ve soluk soluğa yanıma oturdu. Nefes alışından bile tiksiniyordum. Cebinden telefonunu çıkarıp telaşlı sesiyle "Onun şu anda, olduğu yerde senin yüzünden can vermesini ister misin?" diye sordu.

Karşımdaki fotoğrafa bakarken istemsizce ağlamaya başladım.

Kahverengiye dönük siyah saçları dağınık bir şekilde rüzgâra teslim olmuştu. Esmer teni ona katılan en büyük güzellikti. Keskin kaşları ve keskin bakışları yüreğimi delip geçerken hafifçe kalkık olan burnu ve hafifçe kalkık olan üst dudağı acıyla gülümsememe sebep oldu.

Keskin yüz hatları ve küçük yüzü kaybettiğim hafızamda kaybetmediğim tek şeydi. Titreyerek elimi kaldırdım ve fotoğrafa dokunup sesli bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Dur ne olur. Sakın bir şey yapma," dedim uysal bir tonda hıçkırıklarımın arasından. Yüzüme ifadesizce baktığında "Ona sakın zarar verme tamam mı?" dedim kırık sesimle. "Ona bir şey yaparsan ben ölürüm."

Bir şey demeden, ikna olmamış bir ifadeyle, kızgın bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Ne istersen yaparım. Sakın ona dokunma."

Fotoğrafın üzerinde parmaklarımı gezdirip parmaklarımı öptüm. Gözyaşlarım parmaklarımı ıslatırken dakikalarca yüzünü bir fotoğraftan sevmenin güzelliğini yaşadım. Telefonu kendine doğru çevirdiğinde olduğum yerde dikilerek "Dur kapatma. Lütfen kapatma. Yalvarırım," dedim ve son kez gözlerimi kapatarak öptüm.

Safa sesli bir kahkaha atarak fotoğrafı kapattı ve "Yıllarca bana çektirdiğiniz acıları şimdi ikinizin de ayrı yerlerde misliyle çekmesi ne hoş," dedi.

13

İçimi çekerek ağlarken "Onu bir kez uzaktan görmeme izin ver," dedim gözlerimden süzülüp dudaklarımın arasından içime sızan gözyaşlarımın arasından.

Arabaya sert bir şekilde vurup "Böyle bir şey asla olmayacak," diye bağırdı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı "Gördüğün tek yüz benim yüzüm olacak."

Geri çekilip gözyaşlarımı silmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Bakışlarını bir noktaya sabitleyip "Çok seviyordunuz birbirinizi," diyerek derin düşüncelere daldı. "Ben de uzaktan bu aşkı izliyordum."

Hıçkırıklarım arka arkaya ağzımdan kaçarken kendimi durduramadan ağlıyordum.

"Sen en başında benimdin. O karşına çıkınca her şey değişmeye başladı. Beni değil, onu sevdin. Benden kaçarken ona sığındın. En çok bu canımı yaktı biliyor musun Eylül? Başta onu seveceğini düşünmemiştim. Birbirine zıt iki karakterden ibarettiniz ama zamanla bir oldunuz.

Seni yıllardır habersizce sevdiğini öğrendim. Bir gün düşündüm; gerçekten benden çok sevmiş olabilir mi seni diye..."

Gözyaşlarım akarken nefes almakta zorlanıyordum.

"*Penguencivcivi* şifresini çözmeye çalışıyorsun ya hani; o

senin penguenindi, sen onun civcivi... O duvara o yazıyı siz yazmıştınız. Ama vurulduğunuz gün silindi. Bilin bakalım kim sildi?" konuşmasını alaycı bir ifadeyle gülerek bitirdi.

"Vurulduğumuz gün mü?" dedim sesim titrerken.

"Babasının bulaştığı adamlar yüzünden vuruldunuz. Bak işte gör sana ne kadar zarar verdiğini. Bir kere de onun yüzünden bıçaklandın. Ama yine de ondan hiç vazgeçmedin.

Anlam veremedim birbirinizi nasıl bu kadar sevdiğinize. Beş yıl ayrı kaldınız ama aşkınızdan hiçbir şey eksilmedi. O avukat oldu, sen gazeteci. Yine bir araya getirdi işleriniz sizi. Ve bu sefer evlendiniz. Benim öldüğüm gündü senin en mutlu günün. Baban bile onun yüzünden öldü. Annen onun yüzünden hapiste. Mert sizin yüzünüzden öldü..."

"Babama ne oldu?" dedim titreyen ellerimle gözümün önüne gelen saçlarımı çekerek.

"Onun babası tüm mallarınızı sizden aldı. Çünkü annenin eski sevgilisiydi. Baban bu işin içinden çıkamayınca intihar etti. Annen ise vurulduğunuz gün senin vurulduğun silahı alıp Yağız'ın babasını vurdu. Adam, sevdiği kadın tarafından öldürüldü. O ve torunu orada can verirken anneni polisler alıp götürdü. Ama siz yine kurtuldunuz. Çünkü senin benimle yaşayacak çok güzel bir hayatın vardı. Mert, yıllarca seni içten içe seven zavallı... Sen İngiltere'den döndüğünde o nişanlanmıştı. Ama işte sen öyle bir büyüsün ki, insanı darmadağın ediyorsun. Arabayla kaza yaptığı söylendi ama kimse kaza olduğunu düşünmedi. Düğün gecesi düğününden kaçıp senin yanına geldi. Ve sana bir mektup yazıp arabasıyla uçurumdan yuvarlandı."

"Beni anneme götürür müsün?" dedim gözlerinin içine bakarken.

Başını olumsuz anlamda sallayarak "Annen Yağız'a haber vermeyecek mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Vermez. Söz veriyorum vermez," dedim yalvarırcasına.

"Sus Eylül," diyerek beni arabaya bindirdikten sonra kendi de binip hızlıca arabayı sürmeye başladı.

Eve geldiğimizde hâlâ ağlıyordum. Odama geçip yatağa yattım ve yorganı kafamın üstüne kadar çekip gözlerimi kapattım. Her şeyin yanıp kül olmasını dileyerek uykuya daldım.

***

Sabah uyandığımda komodinin üzerinde duran gebelik testine sertçe vurarak yere fırlattım ve kalkıp duşa girdim. Soğuk suyun tenimden kayıp gidişini izlerken içimi garip bir his kapladı. Kendiliğinden karnımın üstüne giden elimi çekip korkuyla bağırdım. Safa'nın dediği gibi gerçekten hamile olabilirdim. Düşüncesi bile delirecek gibi olmama yetiyordu. Eğer gerçekten böyle bir şey olursa ne yapacaktım?

Onun çocuğunu taşıyıp, onun çocuğunu doğurursam nasıl yaşayacaktım?

Banyodan çıkıp aynada kendime bakarken yerdeki test ilişti gözüme. Eğilip alarak dakikalarca düşündüm.

"Böyle bir şey olmayacak," diyerek içimdeki şüpheyi gidermek için lavaboya girerek testi yaptım.

Beklerken sanki tüm dünyada zaman durmuş gibi hissediyordum.

Sonucu görmek için çubuğu elime aldığımda, üstünde iki çizgi vardı.

İçimdeki tüm öfkeyi etrafa saçarcasına elime geçen her şeyi çığlık çığlığa etrafa fırlattım. Karşımdaki aynaya elimdeki sabunluğu atarken cam kırıklarını avuçlarımın içinde sıkarak ağlıyordum. Bir cam kırığını alıp bileğime götürdüğüm sırada kapı açıldı ve Safa içeri girdi. Elimdeki camı yüzüne bastırdığımda acıyla inlemişti.

Yüzünden kanlar akarken bileğimi tutup elime bir havlu sardı ve "Ne oluyor güzelim?" dedi.

"Aldıracağız bu çocuğu," dedim elimdeki havluyu yere atarken. Göğsüne kanayan ellerimle vurarak sesli bir şekilde ağlıyordum. Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı, saçlarından tutarak kafasını duvara çarptım.

"Senden nefret ediyorum," dedim içimdeki acıyı kelimelere dökmeye çalışarak. "Bu hayatta gördüğüm en iğrenç, pislik insan sensin. Senden tiksiniyorum. Ölsen bir damla gözyaşı dökmem. Sen gursuz herifin tekisin. Haysiyetin, onurun beş para etmez. Sevgiden uzak büyümüşsün sen. Korkutucu derecede aşağılık bir insansın."

Safa bir şey söylemeden beni kucağına alıp yatağa yatırırken ellerimle sırtına yumruk atıp beni bırakması için bağırıyordum.

***

Aylar, bana hiçbir güzellik getirmeden geçerken içimdeki acıyla büyüyordu karnım. Bu görüntüyü tarifi olmayan hislerle izliyordum sadece. Bir yandan içimdeki günahsız bebeğe karşı merhamet duyarken, bir yandan Safa'ya duyduğum nefretle kavruluyordum.

Onu öldürmek için her şeyi denesem de hiçbirinde başarılı olamamıştım.

Telefonunun şifresini girerken gördüğüm gün yeni bir fikir belirdi aklımda. Banyoya girip telefonunu salonda bıraktığı ilk an gizlice alıp açtım ve rehberine girdim.

Yağız Ersel ismini gördüğüm gibi arama tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm...

14

Telefon çalmaya başladığında kalbimin sesini kulaklarımda duyabiliyordum.

Bir çocuğun mutluluk çığlığına karışan hüznün kokusu vardı havada. Safa çıkacak korkusuyla tam olarak odaklanamıyordum bile. Aklım yerinden çıkmaya çalışıyor gibiydi. Sanki sesini duysam bir anda hatırlayacaktım tüm geçmişi... Telefon kapandığında ekrana baktım. Defalarca çalmasına rağmen açmamıştı.

Tekrar arama tuşuna titreyen ellerimle hiç tereddüt etmeden dokunduğumda zaman yine durdu ve bizi bırakacağı sonsuzluğa doğru sustu.

Yine çaldı, çaldı, çaldı fakat yine açılmadan kapandı.

Gözlerim yaşla dolarken derin bir nefes alıp ağlamamak için çabaladım.

Tam üç kere aradım fakat hiçbirine yanıt vermedi. Tekrar arayacağım sırada banyonun kapısının kapandığını duydum ve telefonu yerine bıraktım.

Vücudum korkuyla titrerken ayağa kalkıp mutfağa gittim ve sürahiden bir bardak su doldurdum. Suyu başıma dikerken bardağın dibinde kalanlarını başımdan aşağıya dökerek kendime gelmeye çalıştım.

Arkamda ayak sesleri duyduğumda gözlerimi sıkıca kapatıp

tezgâha tutundum ve uzaklaşmasını bekledim. Onu aradığımı anlayıp beni buradan hiç çıkarmayacak diye korkuyordum.

Elini karnıma koyup "Bebeğimiz nasıl?" diyerek güldüğünde beynimden vurulmuşa döndüm.

Beynim iki düşünceyle aynı anda sarsıldı. Bir yandan onun çocuğunu taşıdığımı, bir yandan da telefondaki arama kayıtlarını silmediğimi hatırladım. Aradığımı görürse onu öldürebilirdi.

Ellerim uyuşurken arkamı dönüp hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktım. Odada, sehpanın üzerinde duran telefonun yerinden hiç kıpırdamadığını fark ettiğimde omzumun üstünden arkama baktım. Mutfaktan çıkmış, yanıma geliyordu.

Kalbim korkuyla çarparken "Giyinmeyecek misin?" diye sordum.

Muzip bir şekilde gülerek "Böyle kalmamı istiyorsan giyinmem," diye karşılık verdi.

"Giyin hemen," dedim elimi alnıma koyup.

Sehpanın üzerindeki telefonunu alıp odasına girdiğinde koltuğa otururak derin bir korkuyla baş başa kaldım.

Saatlerce odadan çıkmasını beklesem de çıkmamıştı.

Kapısının önüne gidip yavaşça tıklattım fakat hiçbir ses gelmedi. Kapıyı çok hafifçe açıp içeri tedirgin bir adımla girdim ve ona baktım. Yatağa yüz üstü uzanmış, yatıyordu.

"Uyudun mu?" dedim sadece kendi duyabileceğim bir sesle, cevap vermedi. Komodine doğru sessiz adımlarla ilerlemeye başladım. Elimi telefona uzattığımda Safa'nın sert elleri bileğimi kavrayarak beni kendine çekti.

Onun üstüne düşerken tiz bir çığlık attım ve ellerimi göğsüne koyarak aramızda bir set oluşturmaya çalıştım.

"Beni mi özledin?" diyerek gözlerimin içine baktığında ayağa kalkıp "Hayır, odadan çıkmayınca merak ettim," diye bir saçmalık uydurdum.

"Neden merak ettin beni?" dedi dişlerini göstererek gülerken.

Tiksinerek geri çekilip "İnşallah ölmüşsündür diye," dedim ve dişlerimi sıkıp konuşmaya devam ettim. "Ama senin gibi pislikler ölmez, geberir. Gebereceğin günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Sesli bir kahkaha attı. Odadan çıkarak kapıyı sertçe kapattım ve yatağıma yatıp uyumaya çalıştım.

Sabahın ilk ışıkları perdeden göz kapaklarımın arasına sızarken evin içinde gezmeye başladım. Parmak uçlarımda hızlı ve sessiz adımlar atarak Safa'nın odasına girdim ve telefonunu elime alıp arama kayıtlarına girdim. Yağız Ersel'in arama kayıtlarını silerken geri dönmediğini görünce hayal kırıklığıyla telefonu bırakıp içeri gittim. Camın önüne oturup elimi çeneme yaslayarak bir çözüm yolu bulmaya çalıştım. Bebeğin karnımda durduğu her gün ondan kurtulma şansımın azaldığı bir gündü.

Safa saatler sonra odasından çıktığında düz bir sesle "Ben bu çocuğu aldıracağım," dedim.

Gülerek yüzüme baktığında "Şu yüzündeki iğrenç ifade, midemi bulandırıyor," dedim.

"Hamileliktendir o," diyerek göz kırptı. "Bebek doğunca geçer."

Nefretle ayağa kalkıp dişlerimi sıkarak konuştum. "Senin pisliğini doğurmayacağım ben."

Söylediklerimi umursamıyormuş gibi "Ne koyalım adını?" diye sordu. "Erkek olursa Yağız olsun," diyerek kahkaha attığında yüzüne sert bir tokat atarak "Kes sesini," diye bağırdım.

"Bu çocuk hiçbir şekilde dünyaya gelmeyecek."

"Tamam Eylül," diyerek beni geçiştirirken tuvalete girip kapıyı kilitledi. Bebeği kendi kendime öldürmeyi düşünürken vicdanım sızlıyordu. Günahsız bir meleğe böyle bir şey yapmak insanlık dışıydı.

Uyumak, sonsuza kadar uyumak, hiç uyanmamak istiyordum.

***

Gözlerimi açtığımda yataktan fırlayarak aynadaki yansımama baktım. Karnım önümde bir top gibi belirginleşirken karnıma yumruklar atıp bedenimden çıkıp gitmesini diledim. Beş ay olmuştu. Tam beş aydır içimde taşıyordum bana yaptığı pisliğin sonucunu. Ölmeyecekti biliyordum. Bu konuda da o kazana-

caktı. Bizi birbirimizden sonsuza kadar ayıracak tek şeyin bu bebek olduğunu bilerek sürüklemişti beni bu çıkmaza.

O bebeği doğuracaktım ve ölene kadar onun çocuğuna bakacaktım. Beni kendisine mahkûm edebileceği en etkili yolu bulmuştu.

Aklıma gelen fikirle içeri gidip Safa'nın telefonunu elime aldım ve mesaj bölümünü açarak Yağız'a konum attım. Mesajı silerek telefonu yerine bıraktım. Saatler geçtikten sonra Safa yanıma gelerek "Benim birkaç işim var. Dışarı çıkıyorum," dedi.

İçimden planımı kolaylaştırdığı için büyük bir mutluluk yükselirken "Git tabii," diyerek yanından ayrıldım. Evden çıkıp kapıyı üzerime kilitledikten yarım saat sonra öfkeyle banyoya koşup havalandırma kısmından avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

"Yardım edin!"

"Bu evde zorla tutuluyorum."

"Lütfen yardım edin."

Sesim kısılırcasına bağırırken tek dileğim buradan kurtulmaktı.

"Yalvarırım yardım edin. Bana tecavüz etti. Evden çıkarken kapıyı üzerime kilitliyor. Polisi arayın lütfen."

Cevapsız çığlıklarıma karşı ince bir ses geldiğinde tüm bedenimde bir mutluluk dalgası yayıldı.

"Hanımefendi iyi misiniz?"

Başımı sallayarak "Hayır, hiç iyi değilim. Lütfen beni buradan kurtarın," dedim.

"Tamam sakin olun. Ben polisi arıyorum," dediğinde "İtfaiyeyi de arayın. Çıkabileceğim hiçbir yer yok. Her yer kilitli," diye karşılık verdim.

"Tamam arıyorum," dediğinde gözlerimden mutluluk yaşları akıyordu.

15

Evin içinde telaşlı adımlar atarken kalp atışlarım ellerimin daha fazla titremesini namütenahi bir şekilde tetikliyordu. Kavuşulacak bir son, sonsuz bir kavuşmaydı. Ben bu kavuşmanın eşiğindeyken kurtuluş çığlıkları yükseliyordu içimde. Kendi benliğimle kavrulurken gülümseyerek aynadaki yansımama baktım ve yüzümdeki acılı gülümsemenin verdiği saflıkla başımı önüme eğdim.

Tuvalete gidip "Aradınız mı?" diye bağırdığımda "Evet aradım, yola çıktılar," diye bir karşılık geldi. Dakikalarca süren bir bekleyişin ardından kalp atışlarımı bastıran siren sesleriyle doldu kulaklarım.

Kurtulacağım dedi kalbim bana. Hiçbir umutsuzluk saramadı bedenimi. Kapıya doğru ilerlediğimde kapıdaki büyük demirleri görerek geri çekildim. Kapıyı buradan açsalar bile bu demirleri sökmek uzun zaman alırdı. Tekrar tuvalete giderek havalandırma boşluğundan "Balkondan gelsinler. Kapıyı açamazlar," diye bağırdım.

Balkon kapısındaki demirler daha az ve inceydi. Kolaylıkla açabilirlerdi.

"Tamam, söylüyorum," diye bağırdı ince sesli kadın telaşla.

Balkon kapısının önünde beklerken kadının aşağıya doğru bağırdığını duymuştum. Balkondan gelmelerini söylemişti. El-

lerim heyecanla titrerken hoparlörle gelen ses "Kapının arkasından çekilin," diye bir uyarıda bulundu.

Gelen seslerden anladığım kadarıyla bir adam balkona inip kapıyı açmaya çalışıyordu. Kurtulmama saniyeler varken bunlar hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

Kurtulsam bile karnımdaki bebek yüzünden ömrüm boyunca onun bir parçasını taşıyacak olmak kalbimi inceden inceye deliyordu.

"Çekildim," diye bağırdım tüm gücümle. "Lütfen bir an önce kurtarın beni buradan!"

Balkon kapısı açıldığında karşımdaki itfaiyeci adamla aramızda sadece demir parmaklıklar kalmıştı. Gözlerim yaşlarla dolarken adam "Merak etmeyin," diyerek güven verici bir şekilde gülümsedi. "Sizi buradan kurtaracağız."

Demir parmaklıkları elindeki aletlerle açmaya çalışan adam çok hızlı hareket ediyordu.

Balkonun tam yanına yaklaşmış olan itfaiyenin merdiveninin ucundaki kabın benim kurtarıcım olacaktı. Yeni hayatımın başlangıcı bir insanın parmaklarının arasındaydı.

Adam çivileri tek tek çıkardıktan sonra demir parmaklıkları iki eliyle tutup kaldırdı ve balkon duvarına yasladı. Dışarı adımımı attığımda adam elimden tutarak beni kabine bindirdi ve yanıma geldi.

Aşağıya inmeye başladığımızda gözlerim kararıyordu. Derin bir nefes alıp aşağıdaki kalabalığa baktığımda dikkatli bir şekilde bize bakan polisleri gördüm. Sanki hâlâ Safa gelip beni tekrar bu hayata mahkûm edecekmiş gibi hissediyordum. Yere indiğimizde kabinden inerek ağlamaya başladım. Haberciler yanıma gelip beni çekmeye çalışırken vücudumdaki tüm sinirler boşalmıştı ve titreyerek ağlamama sebep oluyordu.

Polisler yanıma gelip "İyi misiniz?" dediler ve yüzüme baktılar.

Etrafta onun yüzünü arıyordum. Tanıdık bir yüz. Tanıdık bir insan. Yağız...

Kadınların kendi aralarında konuşurken "Hamileymiş bir de," dediklerini duyduğumda acıyla gözlerimi kapattım.

Başka bir kadın "Ee, tecavüz etmiş adam," dediğinde etraftan "Yazık," sesleri yükseldi.

Hıçkırarak ağlarken polisler habercileri uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kadınlar yanıma gelerek kollarıma girdi ve ayakta durmam için destek oldular. Polisler beni tutarak "İfade vermeniz gerekiyor. Bizimle emniyete geleceksiniz," dediğinde onların arkasından polis arabasına doğru yürümeye başladım.

Son kez dönüp etrafa baktım. Bir ümit, attığım konumdan yola çıkarak bir şey anlamasını, beni bulmasını bekliyordum içten içe. Gelmesini...

Kimseyi göremeyince arabaya binerek başımı cama yasladım ve sessizce ağlamaya başladım.

Sessiz ağlayışımı bastıran bir haykırış delip geçti bedenimi... Tanıdığım bir ses... Kendimi bile tanımıyorken, kendimi tanıtabilecek güçte bir ses.

Sesin devamı kulaklarımda, bu sokakta, insanların yüzlerinde yankılanırken arabanın önünde duran siyah saçlı adam "Eylül," diye soludu son nefesini veriyormuşçasına...

Polislere "Durun!" diye bağırıp arabadan indim.

Adımları olduğu yeri deliyormuşçasına koşarken durmak için ayaklarını yere sürterek birkaç adım sendeledi ve gözlerini gözlerime mühürledi.

Çenesi titrerken yüzüne iyice baktım. Kalbim eriyip giderken içimdeki son duyguları akıttım gözlerine.

İzmir'de evin önünden geçen, Safa'nın gördüğünde beni apar topar içeri soktuğu adamdı bu.

"Yağız," dedim iki dudağımın arasına hapsolan yıllarımın aşkını serbest bırakırken.

Yanıma gelip ellerini saçlarıma koydu ve alnını alnıma yaslayıp sesli bir şekilde ağlamaya başladı.

Gözlerini kapatıp "Eylül," diye inledi derinden gelen sesiyle.

Hıçkırıkları sokakta yankılanırken ben de ağlamaya başladım.

Gözyaşları dudaklarından damlar, elini yüzümde gezdirip

titreyen parmaklarıyla bana dokunmaya çalışırken "Eylül bu sensin," dedi kesik kesik.

Başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan hızlı akıp onun göğsüne damlıyordu.

Ağlayarak dizlerinin üstüne çöktü, başını geriye yatırıp "Çok şükür Allahım," diyerek yere kapandı.

Ağlayarak titreyen bedenine bakarken içimde ona karşı biriken aşk, merhamet, özlem duygularını iliklerime kadar hissettim. Ben de dizlerimin üstüne çöküp yüzüne dokundum. Hıçkırarak ağlamaya devam ediyordum. Yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde Yağız bağırarak ağlamaya başladı. Yüzünü omzuma kapatıp ellerini belime koyduğunda titreyen ellerini sabitleyemiyordu bile.

Alnımdan öperek "Gerçek misin sen?" dedi ağlayışından zor anladığım sesiyle.

İçimi çekerken "Sonunda kavuştuk," diyerek gözlerinin içine sıcak bir gülümseme bıraktım.

Burnunu boynuma yaslayıp derin bir nefes aldığında gözyaşları omzumdan sırtıma akıyordu. Gözyaşlarının çizdiği yollar yaşam pusulamdı sanki. Kendimi buluyordum.

Elimi yavaşça sırtında gezdirirken kulağına yaklaşıp "Ben hep seni aradım Yağız," diye fısıldadım.

Ellerini dudaklarıma koyup hafifçe okşadıktan sonra "İsmimi bir daha söylesene," dedi yalvarırcasına.

"Yağız," dedim içimdeki tüm duyguların yoğunluğu yüzüme acılı bir gülümseme olarak yansırken.

Ellerimi sakallarında gezdirirken gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu.

"Ben yıllarca senin ağzından adımı bir kez daha duyabilmek için yalvardım Allah'a.

Şimdi gerçek olduğuna inanamadığım bir güzellikte karşımdasın," dedi çatallaşan sesiyle.

Ellerimi ensesine koyup başımı ona yasladığımda gözyaşlarımız karıştı.

"Biriyle gözyaşların karıştıysa eğer; ondan bir daha ayrılamazınışsın. Biliyordum tekrar karışacağını gözyaşlarımızın. Ölmediğini biliyordum. Biliyordum. Bana senin öldüğünü söylediler. İnanmadım Eylül. Ölseydin kalbim atmazdı. Ama kalbim her gün atmaya devam etti senin için," dedi.

Elimi yanağına koyarak özlemle okşadım, başım dönüyordu, düşmek üzereydim. Yağız başımı tutup "İzin vermem Eylül," diye soludu. "Buldum seni."

Onu hatırlamıyor olsam da hissettiklerim yaşadıklarımızı anlamama yetiyordu. Başka hiçbir şey düşünmeden yüzüne bakıyordum. Özlediğimi hatırlamasam da, hissedebiliyordum.

Bu bana ömür boyu yeterdi.

Başını boynuma sokup "Başka hiçbir şey istemiyorum. Burası yeter bana," dedi ve derin bir nefes aldı.

"Öldüğünü söylediklerinde bile gün saydım sana kavuşmak için. Öldüğünü düşünerek gün saymak beni delirtti. Gözlerini açık görmenin hayaliyle kapattım her gece gözlerimi.

Sensizliğin insanı nasıl delirttiğini bilemezsin."

Hafızamı kaybettiğimi bilmiyordu.

Söylemek için dudaklarımı araladığımda "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Gözlerin çok güzel..."

Parmaklarını gözlerimin üstünde gezdirdi.

"Çok fazla güzelsin. Saatlerce böyle kalmak istiyorum."

Gözlerinden ellerime damlayan yaşları silerek "Ellerin," dedi ve yutkundu. "Ellerin bana dokunduğunda nefes alıyorum. Ben seninle var oluyorum. Kusursuzsun. Sevgin çok güzel...

Acın bile güzel."

Sessiz geçen dakikaların ardından "Beni bataklığımdan çıkaran tek kişiydin. Herkes o bataklığın üstünden bana bakıp geçerken sen uzattın o minik ellerini sadece bana.

O elleri tuttuğumda her ne kadar yanıma çekmeye çalışsam da, çıkarıp benimle birlikte buldun beni..," diyerek yanağımdan öptü ve "Güzelim," dedi duygusal bir şekilde.

"Beni güzelleştiren sensin," dedim gözlerinin içine bakarken. "Ben yıllardır ilk defa nefes alıyorum."

"Ben de," dedi acıyla gözlerimin içine gülümserken. "İlk seninle çarpışsın diye gözlerim, kimsenin yüzüne bakmadım. Yürüdüğüm yollarda başını yerden kaldırmadım. Bu kavuşmanın yaşanacağını biliyordum civciv. Omzumda ağlayan, gözlerinin rengini sayfalarca tasvir edebileceğim, kucağımda uyuyakalan, kalp atışlarını ezbere bildiğim birinden ayrılmayacağımı biliyordum."

Elimi kirpiklerinin arasında gezdirirken "Cennetin kapılarının aralanması gibi bir şey," dedim yaklaşıp kirpiklerini öperek. Yağız başını önüne eğip güldüğünde bu ifadesi beynimde canlandı. Daha önce de bu hareketi çok fazla yaptığını hatırladım o anda. Elini kollarımdan karnıma indirdiğinde dehşet içerisinde başını kaldırdı ve yüzüme baktı.

Dudaklarım titreyerek "Yağız," diye fısıldadım gözümden akan bir damla yaş bana eşlik ederken.

"Karnın," dedi boğazında oluşan yumru konuşmasına engel olurken bir bıçak sertliğinde yutkunup. İnce boynundaki âdemelması hareket ederken o görüntüye bakarak ağlıyordum.

Delirmiş gibi bir sesle boğazı yırtılırcasına bağırıp ayağa kalktı.

"Karnın neden böyle Eylül?"

16

Nefesim kesilircesine ağlarken karşımda öfkeden gözleri dönmüş, ellerini saçlarının arasından dehşet içerisinde geçirip ayağa kalkan Yağız'a baktım. Yaşadığımız an bir kavuşmanın ortasına getirilen sarılma yasağı gibiydi. Kelimelerin tükendiği anda hiç tükenmeyen gözyaşlarımla o an, orada yok olmak istedim.

Karnımı içime çekip göz önünden yok etmek istercesine ellerimi önümde düğümledim.

Yağız olduğu yerde dururken arkasından koşarak gelen Safa'yı gördüğümde "Yağız," diye çığlık atarak sarıldım ve onu arkama saklamak için bir hamle yaptım.

Safa, saniyeler içinde elindeki beton parçasını başına vurunca Yağız alnından süzülen kanla yere yığıldı.

Kollarından tutarak tamamen düşmesine engel olmaya çalıştım. Dizlerimin üstüne çöküp başını dizime koydum ve alnındaki kanı elimle sildim. Yağız gözlerini büyük bir sersemlikle açıp elini başına götürdükten sonra sendeleyerek ayağa kalkıp Safa'ya bir yumruk attı.

Yağız'a bir şey olmaması için aralarına geçtiğimde de Safa, omuzlarımdan tutarak beni sert bir şekilde savurdu. Ayaklarım birbirine dolanırken yüzüstü yere kapaklandım. Karnım büyük bir ağrıyla sızlarken ayağa kalkmaya çalıştım.

Polisler Safa'yı yakalayıp ellerine kelepçe takarak arabaya bindirirken Yağız koşarak yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı.

Dokunuşlarının tamamı sihirliydi. Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Gözlerinden değişik bir ifade geçtiğinde baktığı yöne baktım. Bacaklarımdan kanlar süzülürken Yağız çenemden tutup başımı onun yüzüyle aynı hizaya getirdi ve sakin bir ifadeyle "Korkma," diye fısıldadı.

Ellerini dizlerimin altından geçirip beni kucağına aldığında "Korkma meleğim," dedi aynı yatıştırıcı tonda.

Acıyla kıvranıyordum ama sanki canım yanmıyordu onun kollarındayken.

Kalabalığın içinden bir rüzgâr gibi geçip beni arabaya bindirdi ve kapıyı kapatıp yanıma oturdu. Konuşmak için dudaklarını araladıktan kısa bir süre sonra kapattı. Gözlerinden akan yaşlar göğsüne damlarken omzuyla gözlerini silmeye çalıştı.

Bu görüntüye bakarken kalbimden bir parça kopup diğer organlarımın arasında parçalanıyordu sanki.

Titreyen elimi kaldırıp yanağına dokundum ve "Özür dilerim," dedim.

Dişlerini sıktığı, çenesinin kasılmasından belliydi.

Hiç konuşmadan arabayı çalıştırdığında hızla gözünden akan yaşlara aldırmadan yola bakıyordu. Boynunda bir damar patlayacakmışçasına belirginleşirken koluyla koltuğumu yatırdı ve yola bakmaya devam etti.

Arabayı hızla sürerken sadece sessizliği seçiyordu.

Uzun bir aradan sonra dişlerinin arasından zor çıkan kelimelerle titreyerek "Zorla mı dokundu sana?" diye sordu.

Gözlerinden akan yaşlar dudaklarının arasından içeri sızarken sert bir şekilde yutkundum ve başımı sallayıp camdan dışarı baktım. Gözlerimden yaşlar süzülürken hıçkırıklarımı boğazımda düğümlemeye çalışıyordum.

Yağız boğazı yırtılırcasına bağırdı ve başını direksiyona defalarca vurdu. Tek bir kelime dahi etmiyordu.

Yapmaması için onu tutmaya çalışırken bağırarak ağlıyordum.

Direksiyonu tutan elleri sıkılmaktan bembeyaz olmuştu.

Önümüzdeki arabaları hızla geçerken dağılan saçlarının arasından gözlerine baktım. Gözleri o kadar kızarmıştı ki göz göze geldiğimizde kalbimin içine süzülen bir kan gibi deldi geçti içimi.

Sanki boğazındaki yumruyu yutmaya çalışır gibi sertçe yutkundu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu çatallı sesiyle.

"Senin yanında canım acımıyor," diye karşılık verdim hafif bir tebessümle.

Hastaneye geldiğimizde beni tekerlekli sandalyeye alıp hızla içeri götürdüler. Hemşireler benim hakkımda birkaç bilgi alıp hamile olduğumu öğrendikten sonra bizi bir odaya yönlendirdiler.

Yağız elimi hiç bırakmadan yanımdan ilerlerken odaya gelen doktor ona bakarak "Bebeğin babası siz misiniz?" diye sordu.

Yağız'ın gözlerinden acı ve nefret duyguları geçerken merhametle kaplı çizgisini görebiliyordum.

Doktor Yağız'ın cevabını beklerken hepimiz susmuştuk. Sessizliğin asılı olduğu havada çaresizlik hâkimdi. Yağız'ın elindeki arabanın anahtarını öfkeyle sıktığını gördüm. Öldürücü sessizliği bozarak "Evet, benim," dedi ve başını öne eğip elini dudaklarında gezdirdi.

Doktor onun da benimle içeri girmesine izin verdiğinde gözlerinin içine minnetle baktım.

Ne halde olursam olayım beni ne kadar sevdiğini görmüştüm.

Doktor Yağız'a karnımı açmasını söyleyince çok yavaş hareketlerle tişörtümü sıyırdı ve gözlerimin içine bakarak, korkma, dercesine bir gülümseme bıraktı. Eli saçlarımda dururken doktor ultrasonda bebeğe bakıyordu. Elini tuttuğumda başını ekrana çevirerek burnunu çekti ve sessizce ağlamaya başladı. Yaşadığı şeyin ağırlığını omuzlarımda taşıyordum.

Doktor uzun süre ekrana baktıktan sonra "Bebek hareketsiz," dedi odada yayılan otoriter ses tonuyla.

"Nasıl bir darbe aldın?" diyerek bana baktığında hislerimi sorguluyordum.

Bebeğimi kaybetme ihtimalim olduğu için üzülmem gerekirdi ama daha çok üzerimden bir yük kalkacakmış gibi hissedi-

vordum. "Tekrar daha detaylı bakacağım ama büyük ihtimalle bebeği almak zorunda kalacağız," diyen doktor odadan çıktı.

Sadece ikimiz kalmıştık.

Ne o bir kelime söylüyordu, ne ben. Söylenecek bir söz yoktu.

Yağız hiçbir şey demeden odadan çıkıp kapıyı sertçe kapattığında koridorda bağırarak ağlayan sesi yankılandı. Hızla uzaklaşan sesten koşarak hastaneden çıktığını anlamıştım. Ne yapacağımı bilemeden öylece kalakalmıştım.

Hemşireler gelip beni başka bir odaya aldıklarında, Doktor beni tekrar muayene ettikten sonra "Bebek yaşamıyor. Seni zehirlemeye başlamadan alacağız," dedi.

Derin bir nefes alıp "Alın," diyerek gözlerimi kapattım. "Öldüğünü hissediyorum."

Beni bayıltırlarken son gördüğüm yüz Yağız'a aitti.

Alnımı öpüp "Ben hep yanındayım," dediğini duydum ve tuhaf bir huzur hissederek derin bir boşluğa bıraktım kendimi.

***

Gözlerimi açtığımda içimdeki fazlalıktan kurtulduğumu hissederek etrafa baktım.

Yağız elimi tutup dudaklarına götürdü ve küçük bir öpücük kondurup "Günaydın," dedi.

Ses tonundan ırmaklar akarcasına sesler ulaşıyordu beynime. "Yeni hayatımızın ilk günü..."

Elimi karnıma götürdüğümde boş olduğunu hissederek anlamsız bir duygu yaşadıktan sonra bakışlarımı Yağız'a çevirdim.

"Hiçbir şey hatırlamasam bile seni sevdiğimi biliyorum..."

Yağız'ın kaşları çatıldı, ne dediğimi anlamamışçasına bir ifade oluştu yüzünde.

Derin bir nefes alıp "Ben hafızamı kaybettim Yağız," dedim.

17

Yağız'ın bakışları koyulaştı. "Yaşadığımız hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?" diye sordu korku dolu ses tonuyla.

"Hatırlayacağım," derken kapının açıldığını duydum ve içeri polisler girdi.

İfademi almak için Yağız'ı odadan çıkardıklarında onlara her şeyi anlattım. Beni zorla kaçırdığını, eve hapsettiğini, tecavüz ettiğini, hafızamı kaybettiğim için kendisini eşim olarak tanıtmasını... Polisler çok fazla durmadan odadan çıktıklarında doktor iki gün sonra taburcu olacağımı söyledi.

Yağız, elinde bir bardakla odaya girdiğinde başucuma oturup "Portakal suyu, belki hatırlarsın," diyerek gülümsedi.

Yatağımı hafifçe dikleştirip portakal suyunu içirdikten sonra başımı öptü. "Güzelim," dedi derin bir nefes vererek.

"Çok zor günler geçirdik. Ama şimdi benim yanımdasın. Ve bunu hiç kimse değiştiremeyecek. Benim yanımda uyuyacaksın. Benim yanımda uyanacaksın. Buradan çıktığımızda evimize gideceğiz. Benim yanımda gülüp, benim yanımda ağlayacaksın.

Ağlamayacaksın aslında ama belki arada mutluluktan olabilir... Yorulduğunda gölge veren ağacın olacağım. Gerektiğinde sığınacağın evin, herkesten kaçmak istediğinde sığınağın olacağım. Yaşadığımız bütün anıları sana daha güzelini yaşatarak hatırlatacağım. Canının bir daha yanmasına izin verme-

yeceğim Eylul. Canının yanmasına sebep olan biri olursa onu öldürürüm. Kendim olsam bile... Kalbim öyle tersine çevrildi ki yokluğunda. Bir civciv dokunamamak pengueni öldürür Eylül. Kendimi bir kitabın arasında sakladım. Gitmeden önce okuduğun son kitap... Oruç Aruoba - Uzak. 'Özlemin doruk noktası, ozleyenin özleneni artık göremediği noktadır' diyordu kitapta. Ben o noktayı aşalı çok oldu sevgilim.

Seni göremediğim her gün bir çizik attım kalbime. O geldiğinde kapatır bu boşlukları dedim.

Çünkü ben ne zaman kendimi boşlukta hissetsem, sen ayağımın altına sağlamca basabileceğim bir zemin serdin. Elimi tutup o yolda yürüttün beni. Düşmemi sağlayacak tüm taşları çektin önümden. Yine de düşeceğim dediğimde sırtına aldın beni. Bu minik bedeninle öyle güçlü sevdin ki, yokluğunla yok oldum... Ben senin beni özlemene muhtaçken sadece yaşadığını bilmekle yetinecek kadar çok sevdim..."

Gözlerimi hiç ayırmadan gözlerine bakıyordum.

"Ben nasıl bir insanla hayat kurmuşum Yağız? Nasıl bu kadar güzelsin sen?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Söyle kalbimi dökeyim buraya güzel karım. Her şeyi tek tek anlatacağım sana. Evimize gidelim, güvende olduğunu bileyim yeter," dedi sakin bir ses tonuyla.

Yemeğimi yedirirken bir bebek besliyormuş gibi davranıyordu. Çorbayı içirmeden önce kendi tadıp sıcaklığına bakıyordu. Fasulyeyi küçük parçalara bölüp öyle veriyordu. Arada su içirerek tatlıyı daha sonra yedireceğini söylüyordu. Her hareketini aşkla izliyordum. Kendini bu tempoya kaptırdığını, bakışlarımı gördüğünde fark etti ve gülerek başını salladı.

Elimi saçlarının arasında gezdirip "Seni seviyorum," dedim.

"Kaysana biraz," diyerek yanımı işaret ettiğinde gülerek yanıma baktım. Ona yer açtığımda yanıma yattı ve derin bir nefes verip "Şimdi oldu," dedi gülerek. "Seni seviyorum,"

***

Doktorların gelip gittiği günler içerisinde anladığım tek şey demans tedavisi olacağımdı.

Psikiyatristle tüm görüşmelerimize rağmen hiçbir şey hatırlayamamıştım. Yağız'ın çabasını ve sabrını seyrederken ne kadar doğru bir adamı sevdiğimi anlamıştım.

Taburcu olduktan bir saat kadar sonra büyük bir evin önünde durduk. Arabadan inip evi inceledim. Yağız yanıma gelip bir şey söylemeden elimi tuttu ve eve doğru yürümeye başladık.

İçeri girdiğimizde gözlerimi dolduran kocaman bir fotoğrafla karşı karşıya kaldım.

Kapıdan girince tam olarak karşı duvarda kalan, tüm duvarı kaplayan siyah beyaz bir fotoğrafım vardı.

Şaşkın gözlerle Yağız'a baktığımda "Dünyamıza hoş geldin civciv," dedi.

Kuru dudaklarımın arasından çıkan cılız bir sesle "Hoş bulduM," dedim.

Heyecanla konuşmaya başladığında aynı duygularla onu izlemeye devam ettim.

"Her şey senin istediğin gibi... Mutfağı dağınık bırakmadım. Meyveler tezgâhta.

Ananas güzel duruyormuş. Ben beğenmiyordum ama sen öyle diyordun."

Beni mutfağa götürüp etrafı tanıtırken yarım bir gülümsemeyle koluna dokundum.

"Çok güzel şeyler yapabiliyorum. Artık menemen yaparken yakmıyorum mesela. Beş kilo domates almıyorum. Hep yarım kilo aldım, tam ikimize kadar. Sucuk almadım bir yıldır, buzdolabı kokuyor diye kızıyorsun sonra. Her sabah sekizde iki tabak mısır gevreği olur masamızda."

Çok büyük umutlarla gözlerime bakan Yağız'a ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ben olmadığım sürede de yaşatmıştı beni bu evde. Öldüğümü söylemelerine rağmen...

"Teşekkür ederim," diyerek güldüm

Elimi tutarak beni kapısı kapalı bir odaya götürdü. Girdiğimiz odadaki tüm duvarlar gazetelerle kaplıydı.

"Tüm köşe yazıların ve haberlerin burada..."

Büyük bir boşluğun içine düşüp kendi yazılarımı okumaya başladığımda bir fotoğraf gösterip "Bak, röportaj yaptığımız günden bir fotoğraf," dedi.

Birbirimize aşkla bakan gözlerimizin etki ettiği güzellikte bir fotoğraftı bu.

"Çok güzel," dedim gülümseyerek.

Başka bir fotoğrafta "*penguencivcivi*" yazan bir duvar vardı.

"Burası senin kafenin olduğu yer," dedim ona bakarak.

"Evet," dedi büyük bir sevinçle "Seni oraya götüreceğim."

Odada bir süre daha gezindim. Saç telim, sinema biletlerimiz ve bir sürü mektup vardı.

Bir ultrason fotoğrafı gördüğümde "Kaybettiğimiz bebeğimiz mi?" diye sordum.

Yağız kaşları çatılırken "Nereden hatırlıyorsun?" diye sordu çatallı sesiyle.

"Hastanede gözlerimi açtığımda doktor söylemişti," diye karşılık verdim.

Yağız cevap vermeden bir noktaya sabitlendiğinde "İlayda ve Can... Onlar benim arkadaşım mı?" diye sordum.

"Evet, onlar bizim hayatımızın en büyük parçası," dedi düşünceli haliyle.

"Annem?" dedim başımı dikleştirerek.

Neden hapiste olduğunu bilmek istiyordum.

"Annen," diyerek sertçe yutkundu Yağız, yere otururak benim de oturmam için bir işaret yaptı. Yanına ilişip sırtımı duvara yasladım ve onu dinlemeye başladım.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum Eylül. Talihsiz bir olay yaşadık ve babamın borçları yüzünden ikimiz de farklı yerlerde esir alındık. Adamlar; annenin, benim ve senin başına silah dayayarak babama sadece bir kişiyi kurtarması için hak verdiler. Babam gençliğinden beri anneni sevdiği için anneni kurtarmayı tercih etti.

Annen de, vurulmamıza babam sebep olduğu için borada sinir krizi geçirip babamı vurdu ve o yüzden hapishanede. Polisler geldiğinde anneni tutuklamışlar. Kurtulması için de her şeyi yapıyorum. Her hafta onu ziyaret ediyorum merak etme. Seni de götüreceğim."

Yağız'ın konuşması bittiğinde gözyaşlarıyla dolu gözlerimle bakıyordum ona.

Aklımdan geçeni okurcasına "Bebeğimizi orada kaybettik," diye ekledi.

"Baban," dedim sertçe yutkunarak.

Neşeden uzak bir şekilde güldü ve "Öldü. Umarım hak ettiği cehennemdedir," diye öfkeyle konuştu.

Elimi dudaklarına koyup "Böyle söyleme," diye onu uyardım. "Umarım çok güzel yerlerdedir."

Yağız başını sallayarak "Babanın ölümüne de o sebep oldu. Bu yüzden senden çok utanıyorum Eylül. Hayatını mahveden adamın oğluyum ben. İşte bunun için beni görmek istemeyerek İngiltere'ye gitmiştin," dedi.

O an gözlerimin önüne aniden gelen görüntü, babamın bir ipin ucunda sallandığı haliydi. İrkilerek ayağa kalktım ve Yağız'a sarılıp ağlamaya başladım.

"Babam," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Babamın o halini hatırlıyorum."

Yağız başımı öpüp beni sakinleştirmeye çalışırken "Doktor yaşadığın derin olayları hatırlayabileceğini söylemişti. Her geçen gün bir şeyler hatırlayarak tamamen eski haline döneceksin," diye konuştu.

***

Gece yaşadığım yoğun hislerle yorgun düşerek uyuyakaldıktan sonra susayarak gözlerimi açtım ve yataktan kalktım. İçeriden Yağız'ın sesi geliyordu. Gece olduğu için hava karanlıktı ve evde hiçbir ışık yanmıyordu. Dışarıda bir şimşek çaktığında olduğum yerde dikilip kaldım.

Yağız fısıltı halinde bir sesle "En geç yarın bu işi hallet," diyerek telefonu kapattı.

Yanına giderek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve "Hangi işi?" diye sordum.

Yanıma gelip kollarımı açtı ve bana sarılıp "Sen uyandın mı?" diyerek sakin bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"Evet, susadım," dedim ona bakarken.

Mutfağa geçip bana su doldururken "İşle ilgili hayatım," diyerek bardağı uzattı.

Suyu içtikten sonra birlikte yatağa gidip huzur içinde uyuduk.

Sabah yataktan kalkıp salona gittiğimde televizyon açıktı, ekrana bakakaldım. Ellerim titrerken televizyonun altındaki düğmeye dokunup sesi biraz daha açtım. Ekrandaki fotoğraf sanki gözlerimin içine bakarken kendimi tekrar bir tutsak gibi çaresiz hissettim. Evde yankılanan sesle, gece işittiğim konuşmayı hatırladım.

"Ünlü işadamı Safa Gezer, dün gece, kaldığı hapishanede esrarengiz bir şekilde öldü..."

Elimdeki kumandayla televizyonun karşısında hareketsiz kalmıştım. Ta ki Yağız kolumdan tutup beni kendine çevirene kadar...

Gözlerimin içine son derece emin bir şekilde bakarak "Evet bunu ben yaptım. Çünkü güvende olduğuna emin olmam gerekiyordu. Sadece bunun için de değil. Bize yaşattıklarının bedelini ödeyip bu dünyadan defolup gitmesi gerekiyordu, öyle de oldu," dedi.

18

İlayda, Can ve Yağız ile hep birlikte sarılıp bir parkın ortasında dönerken ortamızda onların kızı, Eylül duruyordu.

Gülüş seslerimiz kulaklarımı doldururken Yağız'ın elimi tutup beni bir banka doğru götürüşüne karşı ona bakarak "Seninle çok mutluyum," dedim kalbimin içindeki yoğun hislerle.

Yağız gülerek gözlerimin içine baktı ve "Bundan sonra bu hayatta seni mutsuz edecek hiçbir şey olmayacak," dedi.

"Bak, bu bankı görüyor musun? Sabaha kadar bu banklarda yatmıştık hatırla... Sabah çocukların üzerimize attığı kumlarla uyandık."

Gülümsedim ve hatırlayamadığım için anlık bir duygu karmaşası yaşayarak hiçbir şey söylememekle yetindim.

Yağız yüzündeki mutlu ifadeden hiçbir şey kaybetmeden elini yanağıma koydu ve yavaşça okşadıktan sonra "Bir anımızı hatırlaman bir ömür sürse de, çabalamaktan vazgeçmeyeceğim," dedi.

İlayda, oturdukları çimenlerden bize seslenerek "Haydi gelin, size sandviç yaptım," diyerek gülümsedi.

Yavaşça yürürken Yağız parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi ve ellerimizi havaya kaldırıp elimi dudağına götürdü.

Sandviçleri yerken kucağıma gelip beni kaldırmaya çalışan Eylül'e daha fazla direnemeyerek onunla birlikte parka git-

tim. Salıncakta onu sallarken etraftaki mutlu çocukların ışıltısını izliyordum.

Bir süre sonra Yağız yanımıza gelip "Sen de otur, ikinizi sallayayım," dedi.

Eylül'ün yanındaki salıncağa oturup neşeli bir kahkaha attım.

Yağız bizi sallarken "Eylüllerim ikisi birden yanımda. Daha ne isterim ben?" dedi.

Eylül'ün sorularından fırsat bulduğumuz bir anda Yağız kulağıma eğilerek "Biraz benimle ilgilen. Seni özlüyorum," diye fısıldadı.

Ellerimi gömleğine koyup "Zaten gözlerine bakamadığım her saniye çok büyük bir kayıpmış gibi hissediyorum. Göz bebeklerinde kendimi gördüğümde güzelleşiyor dünyam," diyerek yüzümü göğsüne kapadım.

Yağız başımı öptüğünde Eylül yanımıza gelerek "Beni unuttunuz herhalde efendim," diye bağırdı.

Aynı anda sesli bir şekilde gülüp şaşkınlık içerisinde ona baktık. Yüzünü buruşturup koşa koşa annesinin yanına gittiğinde Yağız bana bakarak "Aynı sen," dedi.

Çimenlerde oturmaya devam ederken yanımıza gelen on yaşlarındaki çocuğa baktım.

Günümüzü harika bir yerde yemek yiyerek taçlandırdıktan sonra Yağız ile arabaya binip bir yere doğru gitmeye başladık. Nereye gittiğimizi söylemiyordu.

Durup dururken "Etrafındaki herkesi bir anda nasıl kendine bu kadar bağlıyorsun bunu anlamıyorum ve bu yüzden etrafındakileri kıskanıyorum," diye bir itirafta bulundu.

"Ben hiçbir şeyi anlamıyorum. Yaşadığım çok garip bir şey. Hatırlamam gerektiğini hissettiğim şeyleri hatırlayamadığımda üzerimde oluşan mahcubiyet hissinden kurtulamıyorum. Ama bildiğim tek bir şey var; o da, önceden sevdiğim insanlara karşı kendimi yakın hissediyorum."

Bir süre sonra önümdeki torpidoyu açarak içinden bulduğum ruju elime aldım ve Yağız'a gösterdim. "Bu ne?"

Yağız şaşırarak "Ah! Alev'in ruju kalmış," dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

"Ne?" dedim bir anda neşeden uzak bir şekilde gülerek. "Alev mi?"

Başını sallayıp cevap verdi. "Evet. İşyerinden. Geçen gün evine bırakmıştım."

"Sen toplu taşıma aracı mısın?" dedim oturduğum yerde ona dönerek. "Bir daha böyle bir şey olmasın. Hem ruj ne alaka? Kız senin arabanda ruj mu sürüyor?"

Yağız sesli bir şekilde gülerek başını salladı ve "Çok özlemişim," diye bağırdı. "Her şeyini. En çok da kıskanmanı..." Şaka olduğunu itiraf ettikten sonra dakikalarca beni buna inandırmaya çalışmakla uğraştı.

Sonunda geleceğimiz yere vardığımızda hava kararmıştı.

Arabadan inerek etrafa baktım. Yağız elimi tutup beni bir okulun bahçesine soktu.

"İçeride kimse yok," dediğimde cevap vermeden kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Girişteki merdivenlerden çıktıktan sonra binanın içine girdiğimizde aynı anda tüm ışıklar yandı.

"Burası bizim okuduğumuz okul. Bir sürü anımız var," diyerek merdivenlerden çıkmaya başladı.

En üst katta bir yere geldiğimizde bir kapıyı açıp oraya atladı ve elini uzatıp benim de atlamamı bekledi.

Çok yüksekte, sanki gökyüzündeydik. Rüzgâr saçlarıma dokunup geçerken saçlarımın savruluşu onun peşinden gidiyordu.

"Yangın merdivenleri," diyerek ellerini yanaklarıma koydu. "Bizim ilk konuştuğumuz yerlerden biri. Sana burayı ben öğretmiştim ve bir gün ihtiyacın olduğunda buraya geleceğini söylemiştim. Benden nefret etmene rağmen her şeyden sıkıldığın bir anda buraya geldin.

Çünkü burayı çok sevmiştin. Benim okulda olmadığım günlerde şuraya oturup bacaklarını aşağıya sallandırıyordun. Belki de kendinle ilk defa burada kavga ettin..."

Elleri saçlarımın arasından kayıp belime indikten sonra yüzüme doğru eğildi.

"Ve işte yıllar sonra seni ilk defa burada öpüyorum..."

19

Etrafıma bakarken elimdeki bardaktan portakal suyu içiyordum. Kafedeydim ve içerideki her şey; menüler, şekerler, kül tabağı, masa numarası gibi bardağım da penguenliydi.

"Sonunda gerçekten karşımda oturup en sevdiğin içeceği içiyorsun Eylül. Her gün burada oturup bunu hayal ettim..."

Yağız kafede bir toplantı yaparken sürekli yanıma gelip bana baktıktan sonra tekrar gidiyordu. İçimde ona karşı oluşan hislerin yoğunluğu kalbimden tüm vücuduma mutluluk olarak yayılıyordu.

"Ellerine sağlık penguenim. Portakal suyu çok güzel," diyerek güldüğümde gelip yanağımı sıktı ve "Bekle beni. Çok az işim kaldı," diyerek arkadaşlarının yanına döndü.

Gözlerim sürekli üzerindeydi. Yanındaki adamlarla büyük bir ciddiyetle konuşurken bir anda bakışı bana takıldığında göz kırparak gülüyor ve tekrar işine dönüyordu.

"Umarım bir gün," dedim ve Yağız'ın toplantısı bittiğinde '*penguencivcivi*' yazan duvarın önüne giderek "Bu yazı buradan hiç silinmedi mi?" diye sordum.

Yağız derin bir nefes alıp "Vurulduğumuz gün silindi. Çünkü o gün her şeye inancım bitmişti.

Sata doğru söylemişti. Bir vurulduğumuz gün yazıyı buradan silen kişi oydu.

Öleceğime inandım," dedi. "Ama aşkımızın hiçbir zaman silinmeyeceğini anladığımda tekrar yazdım ve sonsuza kadar burada kalacak."

***

Tedavim devam ettiği için psikiyatristle randevum vardı. Yağız beni kapının önünde beklerken içeri girdim ve görüşmemiz bitince çıktım. Bir şeyler anlatmamı beklercesine yüzüme baksa da bir şey söylemeden yürümeye devam ettim.

Gece evde otururken bir anda ikimiz de bir şey söylemek için konuşmaya çalıştık.

Yağız bana öncelik verdiğinde tüm gün aklımda olan şeyi söyledim.

"Seni seviyorum... Bunu düşündüğüm için, daha önce böyle olduğu için değil, yanında olduğum her saniye iliklerime kadar hissettiğim için söylüyorum. Seni gerçekten çok seviyorum. Seni sevdiğimi bilmeden gördüğümde bile kalbimde oluşan o tarifsiz hisleri anlayamamıştım. Yüzümüzdeki hüznün aynı oluşu her gün benimle birlikte yaşıyordu.

Ve şimdi bunun nedenini çok iyi biliyorum. Seni çok seviyorum..."

Yağız'ın gözlerinden mutluluk akarken "Ben de seni çok seviyorum güzelim. Seni sevdiğim her gün yaşamayı seviyorum. Öyle bir güzelliğin var ki yaşamayı anlamlı kılıyorsun. Sevmeyi, üzülmeyi, ağlamayı, gülmeyi, her şeyi anlamlı kılan, insanın içine sızan bir ruhun var," dedi ve sıkıca sarıldı bana.

Dakikalar sonra cebinde buruşturduğu kâğıdı çıkararak önüme Türkiye haritasını koydu ve "Gözlerini kapat ve parmağını haritanın üzerinde gezdir. Kalbinde umudun en fazlalaştığı an, olmamız gereken yerdir. Orada dur," dedi.

Gözlerimi kapatıp dediğini yaptım...

***

Sabah güneş doğmadan gözlerimizi açtığımızda aceleyle otelden çıkıp arabaya bindik. Yağız'ın koşuşturmalarına ayak uydururken kalbim heyecanla çarpıyordu. Kapadokya'da bir balonun içindeydik ve balonda bizden başka kimse yoktu. Havalanmaya başlarken birkaç adım atıp yanıma geldi ve "Birazdan güneş doğacak ve ben yine saçlarının arasında dolanmasını kıskanacağım," diye fısıldadı.

Gözlerimi gözlerinin içine sabitleyip heyecanla koluna dokundum ve "Bu çok güzel bir şey," dedim etrafımızdaki balonlara bakarken. "Teşekkür ederim."

"Hayatıma üçüncü kez şans olarak doğdun ve artık kaçmak yok," diyerek hafif bir şekilde güldü. "Şu an inanılmaz savunmasız gözüküyorsun. Karşımda ne diyeceğini bilmeden duruyorsun. Bir yandan bir şeyler hatırlamak için son gücünle çabalarken hatırlayamadıkça üzülüyorsun. Üzerinde çok büyük bir sorumluluk hissediyorsun, beni yeniden sevmeye başlamanın karmaşası içindesin. Her şeyi biliyorum ve bunların yansımasını gözlerinde görüyorum meleğim. Ama hiçbir şey için kendini zorlama. Her şey düzene girecek. Yeniden o güzel hayatımızı yaşayacağız."

Güldüm ve saçımı düzeltip konuşmaya başladım.

"Bu kadar anlayışlı olduğun için çok teşekkür ederim. Sorumluluk değil ama bir an önce her şeyi hatırlayıp bu rüya gibi olan evreden mucizevi hayatıma geçmek istiyorum. Çünkü senin yanında her şey mucize gibi..."

Gülerek başını salladı ve ellerini belime koyup bana sarıldı. Başımı göğsüne yasladığımda kalp atışları içimde yankılanıyordu. Elini başıma götürüp dakikalarca hiç durmadan şefkatle okşadı. O okşadıkça içimde bir şeyler eriyip kül olurken görmeyeceğini bilsem de gülümsedim.

"Sen beni bu hayattan kurtarıyorsun," diyerek başımı öptü.

Balonun içinde gökyüzünde olmanın verdiği özgürlükle kendimi bir kuş gibi hissediyordum.

"Biliyorum daha hiçbir şey için hazır değilsin. Belki beni bile tam hatırlamıyorsun. Ama ben hiçbir şeyin yarım kalmasını

istemiyorum Eylul. Ben sana her şeyi hatırlatırken, yine deliler gibi sevmeyi öğretirken, seni mutlu ederken karım olmanı istiyorum. Evet, hâlâ evliyiz ama senin bu anı tekrar yaşamanı istiyorum. Yeni hayatımıza yine benim olduğunu bilerek girmeni istiyorum. Ve bir gun kendini sevmekten vazgeçip bu hayatta neden var olduğunu sorgulamaya başlarsan; yeniden sevdirecek yuzlerce neden ve varlığının kıymetini hatırlatabilmek için bir ömür yanında olmak istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Yağız ciddi bir yüz ifadesiyle konuşmasını bitirdiğinde karşıdaki balondan açılan kocaman *"Benimle Evlenir misin?"* yazılı bir pankart vardı. Ağzım şaşkınlıkla aralanırken ellerim titriyordu. Saniyelik bir düşünmenin ardından tüm gücümle "Evet," diye bağırdım. "Yanında olmadığım bir saniye bile olmasın ömrumde..."

Yağız'ın gözünden bir damla yaş aktığında elinin tersiyle silip sıkıca bana sarıldı ve güneş doğup bizi böyle görene kadar ayrılmadık.

Bir saatin ardından balondan indiğimizde parmağımdaki yüzüğe bakıp mutlulukla güldüm ve "Bir şeyi hatırlamıyor oluşum, seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Kalbimden taşacak bir sevgi var içimde," dedim gözlerinin içine bakarak.

Otele gelip kahvaltımızı yaptıktan sonra Kapadokya'da gezilebilecek her yeri gezdik.

İki bisiklet kiralayıp önümüzdeki sepetlere meyve koyarak bilmediğimiz bir şehrin sokaklarını gezerken Yağız yanıma gelip bir anda pedalları son hız çevirmeye başladı ve "Yarış," diye bağırdı.

Sevdi bir şekilde gülerek pedalları hızla çevirip ona yetişmeye çalıştım. Yan yana geldiğimizde ona bakarken bir anda dengemi kaybedip düşecek gibi olduğumda hemen önüme döndüm.

"Başın döndu bana bakarken, normal," diyerek güldüğünde onu geçerek "Arkamdan gel, alışırsın," dedim.

Akşam şehrin merkezinde kurulan açık hava sinemasını izlemeye gittiğimizde, çimenlere yatarak başımı Yağız'ın kucağına koydum.

"Çok güzel bir gündü," diyerek güldüğümde "İçinde sen vardın," diye karşılık verdi.

Film başlayınca Yağız saçlarımla oynarken ben yorgun bir şekilde izliyordum. Bir süre sonra gözlerimi ona çevirdiğimde beni izlediğini görerek gülümsedim. Üstündeki ceketi çıkarıp benim üzerime bir battaniye gibi örttü ve saçlarımla oynamaya devam etti.

Film bittikten sonra hafif hafif yağan yağmur şiddetini artırarak yağmaya başladığında Yağız adımlarını hızlandırdı.

Ellerini tutarak onu durdurdum ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptükten sonra "Yeni hayatımızın ilk yağmurunda doya doya ıslanalım," dedim.

Yüzünde muzip bir gülümseme oluştu, elini saçlarımın arasından geçirip "Yağmurlu bir gecede itiraf etmiştim sana her şeyi," dedi.

Güçsüz bir sesle "Yağmurlu bir geceye çarpmıştık," diye fısıldadım.

Gözlerinden geçen bir şeyi hatırlamamın mutluluğuyla beni öptü ve konuşmaya devam etti. "Gece bir şey olmadı ama biz paramparçaydık..."

20

Hapishane sessizliği ürkütücüydü. Yüzü bile hatırımda olmayan annemi görecek olmak da garip hissettiriyordu.

Yağız düşüncelerimin derinliğinden beni kurtarmak istercesine gömleğini ve takım elbisesini düzelttikten sonra elimi sıkıca tuttu ve emin adımlarla içeri doğru ilerledi. Odaya girdiğimizde üzerine avukatlık cübbesini giyerken ona bakıp bir şey söylemesini bekledim.

"Annen seni bekliyor," diyerek belimden destekledi, birkaç adım atarak tekrar durdum ve boğazımda düğümlenen yoğun duyguların geçmesi için büyük bir çabayla yutkundum.

Belirsiz yarım yamalak bir gülümsemeyle içeriye girdim.

Görüşme alanında birçok insan ailesini ziyarete gelmişti.

Yağız kapıda duran polislerle bir şeyler konuştuktan sonra yanıma gelerek beni başka bir tarafa yönlendirdi.

"Annenle bu görüşmeniz sizin için özel. Bu yüzden herkesin içinde olmamasını talep ettim," dedi bir odanın kapısını açıp benim geçmemi beklerken.

Dizlerimden aşağısı bana ait değilmiş gibi onları hissetmiyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken odada bir sağa bir sola geziniyordum. Odadaki sessizliği bölen bir kapı sesi duyulduğunda arkamı bile dönemeden olduğum yerde kaldım.

"Kızım!"

Arkamı dönüp yüz yüze geldiğim kadının yüzü kalbime bir hançer gibi saplanıp acı ve beraberinde getirdiği tüm duygularla başımı döndürdü.

"Anne," dedim dudaklarımın arasından dökülen içgüdüsel bir sesle. Birkaç adımda yanıma gelip beni kendine çekti ve öyle sıkı sarıldı ki... Ağlayış sesi duvarlara çarpıp geri dönerken "Güzel kızım," diyerek daha sıkı sarıldı.

Öyle zayıftı ki sarıldığımızda kemiklerini hissediyordum. Kalp atışlarımız birleşip bir yerde atıyormuş gibi güçlüydü.

"Allahım," diye feryat etti. "Çok şükür. Kızım yaşıyor. Dualarımı kabul ettiğin için sana sonsuz şükürler olsun!"

Gözyaşlarım omzuna damlarken kokusunu içime çekip hafızamı canlandırmak istedim.

İçimde tarifsiz duygular baş gösterirken kokusunun sarhoşluğuyla "Anne," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Ben çok iyiyim."

Biraz geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana dehşet içerisinde bakıp defalarca öptü.

"Ben döndüm. Çok iyiyim," dedim içten bir şekilde gülümseyerek. "Seni çok özledim."

***

Annemle görüşmemizin ardından ağlamaktan yorgun düşmüş bedenimle evdeki koltukta yatıyordum. Olanları ona kötü taraflarını biraz törpüleyerek anlattıktan sonra kurtulacağını söyleyerek yanından ayrıldım.

Bir mahkemesi vardı ve Yağız onu kazanacaklarından emindi.

Gözlerimden istemsizce yaşlar akarken Yağız karşıma gelip elindeki tabakla eğildi ve sandalyeye oturup "Yemek vakti," diyerek gülümsedi. "Kendini üzme. Annen kurtulacak ve oradan çıktığında bol bol hasret gidereceksiniz," diyerek yanağımı sıktı. "Ben her zaman senin yanındayım ve anneni kurtaracağım. Sana söz veriyorum."

***

"Bak, burası başımı kucağına koyup yattığım bank," diyerek ellerini ellerimin arasına bir daha hiç kopmayacak güçte kenetledi.

Yemekten sonra dışarı çıkmıştık ve beni doğruca buraya getirmişti.

İşaret ettiği yere bakarken yüzümü yalayan rüzgâra karşı bir adım attım.

"Burası mı?" dedim işyerinin karşısındaki, denize bakan bankı işaret ederek.

Başını sallayıp benimle birlikte geldi ve oraya oturup "Can'ın doğum gününde seni alıp buraya getirmiştim. Hiçbir şey söylemeden kucağına yattıktan sonra bana ilk defa şefkat göstermenin huzuruyla kapadım gözlerimi. *'Sen benim öldüğümde okunacak olan, fakat yerini kimsenin bilmediği mektubumsun'* dedim sana."

Beynimde bir kıvılcım olup büyüyen bir korla ona bakarken bir şey hatırlamanın büyüsüyle konuştum. "Evet. Ama sonra güzel bir şey olmadığını hatırlıyorum. Doğru mu?"

Yağız gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı ve sallanan saçlarının arasından uzun parmaklarını geçirerek "Doğru," dedi.

Yutkunarak konuşmaya devam etti "Babam geldi ve sana bir daha benim yanımda olmaman gerektiğini söyledi. Anneni tanıdığı için..."

Anlayarak kaşlarımı kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

"Daha sonra bir gün okul çıkışı Mert ile ortak bir projeniz olduğunu söylemiştin. Mert seni arabasına alarak bir yere götürdü ve benim karşımda sana zarar vermeye çalıştı. İlk defa sana olan hislerimi orada açığa vurmuştum. Dayanamazdım canının yanmasına. Sen benim için her şeyden değerlisin. *'Olur da sana bir şey yaparsa, sakın gözlerimin içine bakma. Senden tek isteğim bu'* demiştim sana. Bana bakarak ağlıyordun ve ben karşında eriyordum. Mert'ın elinden de kurtulduk her şeyden olduğu gibi," konuşurken denize bakıyordu.

"Mert?" diyerek ona baktım.

"En yakın arkadaşımdı," dedi neşeden uzak bir şekilde gülerek. "Kendince bir intikam almak isterken sana âşık oldu. Ve kendi düğününden bile senin için gittikten birkaç gün sonra öldü."

"Nasıl?" diye sordum.

"Arabayla uçurumdan yuvarlandı," dedi ve konuyu kapatmak istercesine gözlerime kararlı bir şekilde baktı.

"Biz normal insanlar gibi sevgili değildik Eylül. Ben seni, senden habersiz üç yıl sevdim. Senin aldığın nefesten, giydiğin kıyafetten, gittiğin yerlerden, arkadaşlarından, yediğin yemeklerden, her şeyinden haberim vardı. Bizim ilk karşılaşmamız bile tesadüf değildi," diyerek derin bir nefes verdi.

"Nasıldı?" dedim kirpiklerinin arasında gözlerimi gezdirirken.

"Ondan kaçıyordun. Sana takıntılı olduğu için, bir daha ondan hiç ayrılma diye seni işlediği bir cinayete tanık etti. Ondan ayrılmana izin vermiyordu. Bizden çaldığı yılların hesabını ölürken verdi. Ondan kaçtığın anda sana yardım etmek için ben vardım yanında. Ben de bir aptallık yaparak seni biraz daha görebilmek adına dağ evine götürdüm. Beni tanımadığın için ona tekrar gittin. Ama seni, öyle çok sevdim ki. Allah'tan seni istedim. Bir gün bir yerde benim gözlerime baksın dedim. Ve şimdi karşımda bana böyle güzel bakıyorsun ya, dünyanın en şanslı adamı benim..."

"Sevgili olduk ama başına benim yüzümden gelen belaların ardı arkası kesilmiyordu. Bana doğum günü sürprizi hazırlamıştın. Geldiğimde yüzün bembeyazdı. Ellerin soğuk, gözlerinden yaş akacakmış gibi. İçinden gelen öksürükleri bile tutmaya çalışıyordun. Başta heyecandan sanmıştım. Bana yazdığın notları okurken bir yandan da aşkla gözlerine bakıyordum. Karnım ağrıyor diye yalan söylemiştin. Ve birkaç dakika sonra kollarıma yığıldığında elbisendeki kanı görünce anlamıştım bıçaklandığını. Hastaneye götürdüm seni. Vücudundan akan her kan damlasında ben biraz daha ölüyordum. Yine benim yüzümden olmuştu. Doktor çocuğumuzun olmayacağını söyledi. Baban benim yüzümden olduğunu öğrendiğinde senden uzak durmamı söyledi. Çaresizdim. Babanın dediğini yaparak çocuğu olmayan

biriyle sevgili olmayacağımı söyleyip senden ayrıldım. Yıkılmıştın. Bu haberi aldığında bile bu kadar üzülmediğini biliyordum. Baban vefat ettikten sonra annenle birlikte İngiltere'ye dayının yanına taşındınız.

Bir daha yüzüme bakmadın. Haklıydın. Hayatındaki tüm kötülüklerin sebebiydim. Hep gazeteci olmak istiyordun, İngiltere'de çok ünlü bir gazeteci olmuştun ve hayatın yolundaydı.

Yine yollarımız kesişti. Türkiye'ye döndünüz ve hemen evlendik. O kadar mutlu bir evliliğimiz vardı ki..."

"Hatırlıyorum," dedim içimden gelen neşe dolu bir sesle. "Söylediğin şeylerin çoğunu hatırlıyorum."

Yağız gözlerimin içine bakarak beni öptükten sonra konuşmaya devam etti.

"Sonra bir gün, hamile olduğunu söylemek için her zaman gittiğimiz terasta harika bir sürpriz hazırlamıştın bana. Ama ben oraya gelemeden ikimizi de alıp başka yerlerde işkence çektirdiler."

Başımdaki silah sesleriyle geçmişe döndüm. Karnıma yediğim tekmeler ve samanların üzerinde yatışım tüm bedenimde bir kıvılcım gibi büyüyüp bana bir şeyler hatırlatıyordu.

"Başım göğsündeyken can verdiğimi hissetmiştim Yağız," dedim buğulu sesimle.

Elleriyle saçlarımı okşadıktan sonra "Hastaneye yetiştirilmişiz çok şükür. Kendimde olmadığım zamanlarda bile adını sayıkladığımı her şeyden iyi biliyorum," diye karşılık verdi.

"İkimiz de aylarca yoğun bakımda yattık. Sen benden biraz daha önce kendine geldin ve o şerefsiz bundan yararlanıp seni alıp götürdü."

Başımı sallayarak onu dinlerken "Bundan sonraki her şeyi hatırlıyorum zaten," dedim.

"Unut," diyerek yutkundu. "Tekrar beni bulmadan önce yaşadığın her şeyi unut güzelim."

"Bir şey soracağım," diye fısıldadım. "Sen İzmir'de küçük bir sahil kasabasında beni aradın mı hiç?"

Başını dikleştirdi ve kaşları çatıldı. "Evet," dedi sesinden geçen tonlarca hissin yoğunluğuyla.

"Ben seni gördüm. Seni tanımasam da benim için önemli biri olduğunu hissetmiştim. Zaten seni gördüğünde beni apar topar içeri soktu ve çok telaşlandı," dedim.

"Sana o kadar yaklaştım mı yani?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Penguen kafeye gelip beni sorduğun gün... Geldiğimde hiçbir yerde yoktun. Kamera kayıtlarına baktım ve seni gördüm.

Yaşıyordun Eylül. Ve yine beni bulmak için bir şeyler yapıyordun. Aklımı oynatacaktım seni nasıl kaçırdığımı düşünürken. Dükkândan çıktıktan sonra seni tekrar alıp arabasına zorla bindirdiğini gördüm. Ölmüştüm Eylül. Ben sana muhtaçken onun yanında olduğunu biliyordum ve seni bulamıyordum ya, gerçekten ölmüştüm..."

Elimi yanağına koyarak "Geçti hepsi," dedim yatıştırıcı bir tonda.

Gözlerini huzurla kapatıp gülümsedi.

"Evet. Şimdi hiç olmadığı kadar büyük bir gerçeklikle yanımdasın."

***

Sonraki gün doktor randevumuz vardı.

Doktora birçok şeyi hatırladığımı söylediğimde kullandığım ilaçlar ve güçlü hafızam sayesinde çok çabuk toparladığımı söylemişti. Bu halime büyük bir mutlulukla şaşırırken ilaç tedavisini bırakmadan bir süre daha bir şeyleri hatırlamaya yönelik çalışmalar yapmamızı söylemişti.

Olan biteni tam olarak hatırlayamasam da genel olarak kafamda her şey yerine oturmuştu.

Yağız, Doktordan çıktıktan sonra beni bir yere götüreceğini söylediği için beyaz, uzun bir elbise giyip saçlarımı salmıştım. Arabaya bindik ve gideceğimiz yere kadar havadan sudan konuştuk.

[redacted] biraz uzaklaştıktan sonra patika bir yola girerek [redacted] devam etmeye başladık.

[redacted] biraz daha gittikten sonra indik ve yürüyerek tren [redacted] geldiğimiz yere geldik.

[redacted] tutup yürümeye devam ettiğinde gülümseyerek [redacted] durup kollarımı tuttu.

"Burada, raylarda yatıp beni beklemiştin. Belki de bu aşk [redacted] silinsin dediğin anda daha da kazındık bu [redacted]. Sen benimsin Eylul. Ve bu her zaman böyle olacak. Biz bu dünyadan silinsek bile bu aşk silinmeyecek. Her şeyin yeniden başladığı yerdeyiz. Biz seninle sonu olmayan iki [redacted] bir aşkta birleşmiyiz. Seni çok seviyorum," diyerek alnını alnıma yasladı.

"Beni buradan alıp evine götürmüştün ve sabaha kadar bakmıştın. Mert'in düğününde ona, beş yıldır sana yazdığım defteri vermiştim ve buraya gelip yatmıştım. Kalbim her an senin yanında atıyor. Senden en uzak olduğum anlarda bile. Seni çok seviyorum," dedim gözümden bir damla yaş akarken.

Yağız elimi tutup yürümeye devam ederken karşıdan şarkı söyleyerek gelen topluluğu gördüm. Heyecanla yerimde onlara bakakaldım...

21

Gözlerimin alabildiği kadar uzun yoldan gelen insanlar yerlere çiçekler bırakarak ilerliyorlardı. Tren rayları çiçekli bir yola dönüşürken İlayda koşarak başıma papatyalardan yapılmış bir taç taktı.

Yağız, tacımı düzelttikten sonra gözlerini gözlerime mühürleyip "Bugün bizim kuşlardan daha özgür, çocuklardan daha mutlu olacağımız gün," dedi.

Gülerek başımı önüme eğdim ve gözlerinin içine bakarak "Evet sevgilim. Bundan sonra bizim her günümüz böyle," dedim.

Karşıdan gelen topluluğa doğru yürüyor, şarkılarına dansımızla eşlik ediyorduk.

Çiçeklerden yapılmış büyük bir geçidin altından geçtikten sonra bir masanın önünde dikildik.

Herkes çalan müzikle birlikte dans ederken Yağız bir hareketiyle müziği durdurdu ve mikrofonu alıp konuşmaya başladı.

"Bugün burada, çaresiz bir adamın aşkını görüyorsunuz. Bana Eylül'ün öldüğünü söylediklerinde dünya bir toz bulutu olmuş ve ben o enkazın altında kalmıştım. Yine bir el vardı bana o enkazın üzerinden uzanan. Eylül'ün eli. O eli tuttuğumda yaşamaya başlayacaktım ben. Çünkü Eylül ile bir ölüm benim için yeni başlayan bir hayattı. İnanmadım öldüğüne ama yaşadığını da bilmiyordum ya çok çaresiz kalmıştım. Bugün bi-

zım yeniden doğduğumuz gün. Onunla doğduğum her gün bana yeni bir dünya. Burada olup mutluluğumuza ortak olduğunuz için teşekkür ederim. Elini tuttuğum bu meleği hiçbir zaman bırakmayacağım. Sizin huzurunuzda söz veriyorum."

Ona sarılıp gözlerimi kapadım ve kokusunu içime çektim.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı.

O günü, düğünümüzü aynen canlandırmak için nikâh memuru bile gelmişti. Şahitlerimiz İlayda ve Can'dı.

***

Geçirdiğimiz rüya gibi gecenin ardından Yağız'ın gözlerine bakarken buldum kendimi.

Elleri belimdeyken dans ediyorduk. Başımı omzuna yaslayıp "Yine sahildeyiz," dedim ilk düğünümüzü hatırlayarak.

Yağız çenemden tutup başımı kaldırdı ve güldü. "Benim karım her şeyi hatırlıyor mu yoksa?"

Başımı olumlu anlamda sallayıp dans etmeye devam ettim.

İlayda, Can ve düğündeki diğer gençler bir anda bir tarafa doğru koşmaya başladığında Yağız ile birlikte onların peşinden gittik.

İskeleye geldiğimizde biri "Suda bir şey var," diye çığlık attı ve bakmak için suya doğru eğildiğim sırada sırtıma çarpan ellerle kendimi karanlık suların içinde buldum. Çıkmak için nefesimi verip yukarı giderken beni güçlü bir şekilde kendine çeken el ile suyun içinde savruldum. Çığlık atarak ağzımdan çıkan baloncukların arasından Yağız'a baktım.

Gülüyordu.

Suyun altındayken bile güldüğünü anladığımda elini enseme götürüp beni kendine çekti ve öptü.

Suyun üzerine çıkarak iskeleye baktım. Hepsi gülerek kaçarken "Gece sonu sürprizi," diye bağırdılar.

Bacaklarımı Yağız'a dolayarak ellerimi omzuna koydum ve "Halinden memnun görünüyorsun," diyerek dudaklarımı kıvırdım.

"Hem de çok," kahkaha attı. "Balayındayız şu an."

Söylediğine sesli bir şekilde gülerek "Gece de iskelede yatalım o zaman," dedim.

"Ben sadece şimdiyi düşünüyorum," diyerek elini yanağımda gezdirdi ve yutkunarak devam etti. "Böyle, bu kadar güzel oluşun karşısında aklımı tam toparlayamıyorum."

Yüzerek ondan kaçtım ve "Hadi köpekbalığı yakala beni," diye bağırdım.

Yağız şaşkınlıkla bana bakarken "Eylül sen her şeyi hatırlıyorsun," dedi.

"Yakalarsan ısır ama," diyerek kahkaha attım onun yıllar önce söylediği cümleyi tekrar ederek.

Yaşadıklarım birer birer film karesi gibi canlanıyordu.

"Bu sefer gerçekten ısırırım," diyerek dişlerini gösterdi ve gülerek peşimden gelmeye başladı.

Kalbim heyecanla çarparken çığlık atarak "Şaka yaptım," diye bağırdım.

Omzumun üzerinden baktığımda Yağız ile aramızda çok az bir mesafe olduğunu gördüm ve suyun dibine dalarak daha hızlı yüzmeye çalıştım. Kollarımla suyu açıyormuş gibi hızla yüzerken aniden ayağımdan tutan bir elle geriye doğru çekildim. Çırpınarak ayağımı kurtarmaya çalıştığım sırada eli ayak bileğime kaydı ve daha sıkı tuttu. Beni tamamen kendine çekip yanıma geldiğinde hızla nefes alıp veriyordum.

Gülerek yüzüme gelen saçlarımı çekti ve "Yerken engel olmasın," dedi.

"Yağız bak, bana bir şans daha verirsin herhalde," diyerek masum bakışlar attım.

Burnumu sıkarak "Asla," dedi. "Hiçbir şansın yok. Bu saatten sonra benden asla kaçamazsın."

Gülerek başımı salladım ve "Gerçek köpekbalıklarından hızlı yüzmen," dedim.

"Hamsiler seni görse hamsiliği bırakır. O kadar yavaş yüzüyorsun," diye karşılık verdi.

Gülerek yüzmeye devam ettik ve gece geç saatlerde eve döndük.

Eve girdiğimizde her yerde güller, mumlar ve balonlar vardı. Masada harika bir düzen, karşılıklı iki mum ve mis gibi kokan yemekler vardı.

Duş aldıktan sonra yemek yiyerek harika bir gece geçirdik ve sabah perdeden sızan güneş ışıklarıyla gözlerimi açtım.

Yatakta Yağız'a doğru gidip onu düşürmeye çalıştığımda ani bir refleksle beni tuttu ve yere düşen ben oldum. Ellerimi belime koyarak gözlerimi kıstım ve odadan çıktım.

Kahvaltı hazırlamak için mutfağa giderken masanın hazır olduğunu gördüğümde "Yağız," diye seslendim. Arkamı döndüğümde Yağız'ın göğsüyle göz göze geldim ve başımı biraz daha kaldırıp ona baktım.

Gülümseyerek bana bakarken "Seni ilk günden yoramam," dedi.

"Ben çok şanslıyım," diyerek ona sarıldım.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra "Giyindikten sonra arka bahçeye gel, sana bir şey göstermek istiyorum," diye seslendi.

Üzerime ince bir gömlek ve şort giyip hızlıca arka bahçeye gittim ve karşımda gördüğüm manzarayla şok oldum. Koşarak bana doğru gelen ve bacaklarımda dolanan küçük, yavru bir köpek... Eğilip onu kucağıma aldıktan sonra "Yağız, inanmıyorum. Çok teşekkür ederim," dedim mutlulukla.

"Küçükken hep bir yavru köpeğinin olmasını istediğini biliyorum. Ve sen benim küçüğümsün.

Bu yüzden bu hayalini gerçekleştirmek istedim ve bu güzelliği sahiplendim. Bizimle bu evde yaşayan tatlı bir can daha olması da çok güzel," diyerek kolumu okşadı.

Köpeğimizle saatlerce oyunlar oynayıp vakit geçirdikten sonra akşam olduğunda eve bir şeyler almak için markete gittik.

Markette reyonlar arasında gezinirken arkamdan çarpan ve dengemi kaybedip düştüğüm halde yerde olmadığımı fark ettiren market arabasına şaşkınlıkla baktım.

Yağız arkamdan gelip çarparak beni bu arabanın içine oturt-

mayı nasıl başardı diye gülerken hızla arabayı sürüp yarış pistinde gibi sesler çıkarmaya başladı.

"Yavaş," diye bağırdım gülüşlerimin arasından.

"Merhaba sevgili market sakinleri. Pilotunuz konuşuyor ben Yağız Ersel. Hostesim Eylül Ersel size market arabası içindeki tüm konularda yardımcı olacaktır," diye bağırdı ve ardından göz kırptı.

Söylediğine gülmeye devam ederken "Dur bakalım," diyerek bir standın önünde durdu.

Ekmeğin üzerine peynir batırılmış kürdanlarla ikram edilen kanepelerden alırken "Arkadaşlarımıza da alalım," dedi ve birkaç tane daha aldı.

Gülmemek için kendimi zor tutarken beni göstererek "Kızıma da," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda karşımızdaki adam değişik bir şekilde bize bakıyordu.

Elimizdeki kanepeleri yedikten sonra bir tur daha atarak yine aynı yere geldik. Bu sefer stantta kimse yoktu. Yağız birkaç kanepe daha alarak "Karnım acıkmıştı," dedi.

Oyuncak reyonunda durduğumuzda Yağız bebekler için olan bir oyuncağı eline alarak bir şey demeden geri bıraktı ve derin bir nefes vererek ilerlemeye devam etti.

Market arabasının içinden etrafa bakarken Yağız eline bir top aldı ve bana attı.

Arabadan inerek voleybol oynamaya başladığımızda Yağız'ın vurduğu sertlikle top havada asılı duran reyon ismine çarparak ses çıkardı.

Biri gördü mü diye bakarken top kafama düştüğünde sarsılarak Yağız'a baktım, sesli bir şekilde gülerek yanıma geldikten sonra beni tekrar arabaya bindirip hızlıca sürmeye devam etti.

Tüm makarna çeşitlerinden ve soslarından aldıktan sonra Yağız beni bırakarak reyonlarda gezinmeye başladı. Arabadan inerek arkasından gittiğimde bir anda bana doğru döndü ve dengemizi kaybederek geriye doğru gittik. Yağız bana doğru gelirken ayağıma basınca tüm dengemi kaybedip yere düştüm.

O da üstüme düştü. Düştüğümüz yerin top havuzu olduğunu hiçbir yerimin acımamasından anlamıştım. Toplar havaya saçılırken Yağız gülerek "Güzel mekân," dedi.

Üzerimden kalkmadan bana bakıyordu "Kovulacağız birazdan," dedim ciddi olmaya çalışarak.

"O zaman öpeyim," diyerek yaklaştı ve öptü.

Son olarak kasaya gitmeden önce kuruyemiş bölümünde durdu ve ilgilenen kişiye dönerek "Kardeşim bunların hepsi kuru mu yemiş, hiç nohut yiyen yok mu?" dedi.

22

Gece rüzgârı saçlarımın aydınlığını kendine çekercesine aralarından savrulup giderken Yağız'ın elini daha sıkı tuttum ve attığım en güvenli adımları atmaya devam ettim. Sıcak bir esintiden rüzgâr alan hava bana huzur verirken diğer elimle tuttuğum tasmanın peşinden gidiyordum. Köpeğimizle birlikte her akşam sahilde yürüyüş yapıyorduk.

Öyle mutluydum ki... Bu yürüyüşler bizim için bir rutin haline gelmişti.

Yağız saçlarımı karıştırarak gülümsedi ve iki parmağının arasına burnumu alıp sıktı, daha sonra elini dudaklarına götürerek öptü.

"Eve gidince sana çok güzel yemek yapacağım," dedim gülümseyerek.

Genelde evde yemekleri o yapıyordu ya da dışarıdan söylüyorduk ama bu gece onun en sevdiği yemekleri yapacaktım.

"Hangi makarna çeşidi?" diyerek kahkaha attığında kolunu sıkıp "Dalga geçme, gerçekten," dedim.

Kaşlarını kaldırarak "Sabırsızlanıyorum, o zaman hemen eve gidelim," dedi.

Eve geldiğimizde ayakkabılarımı çıkararak hemen mutfağa koştum ve ellerimi yıkayıp malzemeleri çıkarmaya başladım. Pa-

tatesleri soyarken bir yandan da tencereye yağ koyup ısıtmaya başladım. Patateslerin her biri değişik şekillerde olmuştu.

Yağız yanımda beni izlerken sürekli benimle uğraşarak engel oluyordu. Patatesler kızarmaya başladığında onları bir tabağa alıp masaya götürdüm. Diğer tabakları, bardakları ve çatalları da masaya koyarken gözlerini kırpmadan beni izliyordu.

"Çok mu garip görünüyorum?" dedim ellerimi belime koyarak.

Kafasını hafifçe sallarken "Çok, çok güzel görünüyorsun." diyerek dudağının kenarını hafifçe içine çekti. Gülerek köfteleri ızgaraya koyduktan sonra makarnayı yapmaya başladım.

Yağız yardım etmek istese de tamamen kendim yapmak istediğim için kabul etmeden makarnayı karıştırdım.

Buzdolabından ketçap ve mayonezi çıkararak masaya koydum. Makarnayı süzüp tabaklara koydum ve masaya götürdüm.

Sandalyemi çekip Yağız'ın karşısına oturduğumda patates kızartmasından bir tane alıp ağzıma attım. Isırdığında çıkan sesle gözlerim kocaman açıldı. Patates pişmemişti ve sert olduğu için inanılmaz ses çıkarıyordu.

Yağız bana göz ucuyla bakmadan hiçbir tepki vermedi ve patatesin bu şekilde yenmiş gibi yemeye devam etti.

"Çok güzel olmuş değil mi?" diyerek elini yanağıma koyup başparmağımla elimde tuttuğum patatesi ağzıma sıçratarak "Köfteler!" diye bağırdım.

Hızlı bir şekilde mutfağa koşarken ızgaranın kapağını açtım. Kapkara olmuş yuvarlak cisimler gördüğümde çıkan sesime ızgaranın kapağını tekrar kapadım ve fişini çektim.

Kocaman gülüş Yağız'a bakamıyordum. Yine hiçbir şeyi beğenmeyecekti.

Ağzımdaki tuzlu yeşil şeyi çiğnemiyor, her şeyin lezzetli çok güzel olduğunu

Sanki bir süre sonra yağlığa düşen dudağımı toparlamak için mutfağa koşar gibi

Yağız'ın sofradaki yağlığa arasında hınzırlığımda çenemi

omzuma koyarak yavaşça optu ve "Benim güzel karım... Ellerine sağlık, yaptığın her şey dünyanın en güzel yemekleri, bir insan nasıl bu kadar lezzetli yemekler yapar?" dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Yalan söyleme," dedim hiç arkamı dönmeden. "Yaptığım hiçbir yemek olmuyor."

Eliyle saçlarımı ensemde toplayarak "Aksine, hepsi çok güzel oluyor," dedi hafifçe gülerek.

Boynumu öpüp "En az bu kadar tatlı," diye ekledi.

Ona doğru dönerek "Evet ama köfteyi herkes unutabilir ızgarada, patates kızartması da aslında olmuştu ama yanmasın diye biraz erken aldım galiba, makarnada hiç sorun yok," dedim.

"Ben söylediğin şeyleri fark etmedim bile. Hepsi mükemmeldi," diyerek bana sıkıca sarıldı.

Kapı çaldığında Yağız açmak için gitti.

Ben de arkasından gidip kimin geldiğine bakmak için başımı uzattığımda Yağız pizzacıya para vererek kapıyı kapattı.

Elindeki pizza kutularıyla bana bakarken "Canım ne zamandır pizza istiyordu," diyerek güldü.

"Benim de," dedim hiç aldırış etmeden.

Salondaki büyük sehpaya pizza kutularını koyduk ve koltuğa oturup yemeye başladık.

Yağız ilk dilimini bana yedirirken daha sonra yediği her dilimi önce benim bir ısırık almam için bana uzattıktan sonra yemişti. Pizzalarımızı yedikten sonra koltukta film izlerken Yağız'ın omzunda uyuyakalmıştım.

***

Sonraki gün Yağız işteyken beni arayarak annesinin iki gün bizde kalacağını söylemişti.

Annesi geleceği için her yeri silerken o kadar yorulmuştum ki. Yemek zamanı geldiğinde de çaresizliğimle baş başa kalmıştım. Evin içinde bir o tarafa bir bu tarafa giderken kara kara ne yapacağımı düşünüyordum. Telefonumu alarak Yağız'ı aradım

ve "Sevgilim bu akşam anneni yemeğe çıkaralım o zaman," diyerek giriş yaptım.

Yağız söylediğime gülerek "Çıkaralım tabii sevgilim," diye karşılık verdi.

"Tamam o zaman, ben hazırlanıyorum," dedim neşeyle.

"Daha fazla güzel olma," diye mırıldanırken "Öptüm çok," diyerek telefonu kapattım.

Odaya giderek aynanın karşısına oturdum ve hafif bir makyaj yapmaya başladım.

Telefonum çalınca Yağız'ın görüntülü aramasını cevaplayarak telefonu karşıya koydum ve makyaj yapmaya devam ettim.

"İzleyecek daha güzel bir manzaram yoktu," diyerek ellerini ekrana yaklaştırdığında gülümseyerek ona baktım.

"Yaklaş, yüzünü seveyim," dedi içime işleyen ses tonuyla.

Yüzümü kameraya yaklaştırdığımda telefonun ekranını öperek "Çok özledim," diye iç geçirdi.

"Ben de çok özledim," dedim gözlerinin içine bakarken.

"Sen işteyken sanki hayat durmuş, sen eve geldiğinde başlayacakmış gibi hissediyorum."

Söylediğim şeye gülerken "Seni yerim. Tabii, civciv hisleri..." diye bağırdı.

Gülerek dudağıma ruj sürerken "Güldürme, taşacak," dedim.

"Bak bak bak," diyerek güldü.

"Tamam şimdi kapatalım. Elbise giyeceğim," dedim el sallayarak.

"Eylül dur. Asıl en kapatmamamız gereken an bu," dedi ciddi bir ifadeyle.

Gözlerimi büyüterek "Yağız," dedim uyarıcı bir ses tonuyla "Akşama görüşürüz hayatım,"

Küçük bir çocuk gibi mırıldanarak sesler çıkarırken başını masaya kapatıp ağlıyormuş gibi yapıyordu.

"Numara yapma," dedim gülüşümün arasından.

Başını kaldırmadan ağlama sesleri çıkarmaya devam ediyordu. "Yağız kaldır başını," dedim gülerek.

Aniden kamerayı gözüne yaklaştırdığında "Bak, bir damla yaş akacak birazdan," diyerek masum bir ifadeyle bana baktı.

"Yüzündeki ifade kadar masum olsan keşke," dedim kahkahayla gülerken.

"Çok masumum, gerçekten," diyerek güldüğünde "Bak hazırlanamıyorum senin yüzünden," diyerek kaşlarımı çattım.

"Tamam serseri civciv. Hayallerimde yaşatırım ben seni," dedi ve gülerek başını sağa sola salladı.

"Sinirleniyorum," dedim gülüşümü bastırmaya çalışırken. "İyi çalışmalar," diyerek telefonu kapadım ve hazırlanarak salona indim.

***

Çok güzel siyah bir elbise giyerek saçlarımın bir kısmını tepede küçük bir topuz yapmıştım.

Yemeklerimizi yedikten sonra Yağız'ın annesi bana derin derin bakarak "Çok güzelsin Eylül," dedi. Karakteristik ve olgun yapıya sahip güçlü bir sesi vardı. Dimdik duruşu ona çok asil bir hava katıyordu.

"Siz çok güzelsiniz. Ben de ne kadar asil biri olduğunuzu düşünüyordum," diyerek gülümsedim.

"Ah, teşekkür ederim," dedi eliyle gözüne gelen saçlarını çekerek. Saçları omzunda bitiyordu ve dalgalıydı.

"Seni tekrar oğlumun yanında görmek yaşadığım en güzel şey olabilir," dedi bize bakarak. "Yağız'ın gözlerinin içinin güldüğünü görmek bir anne olarak alabileceğim en büyük hediye. Sana çok teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim bu kadar güzel bir insan yetiştirdiğiniz için," diyerek güldüm.

Yağız masanın altından elini bacağıma koyarak elimi tuttu.

Annesi yanındaki çantayı bana uzatarak "Kabul edersen sana Bodrum'dan küçük bir hediye aldım," dedi. Yağız bana dönerek "Annem Bodrum'da kardeşleriyle birlikte kalıyordu," diye açıklama yaptı.

"Neden zahmet ettiniz? Çok teşekkür ederim," diyerek hediye paketini açtığımda çok güzel bir fincan takımıyla karşılaştım.

"Ben Türk kahvesini çok severim. Birlikte içeriz," diyerek bana baktı.

"Çok güzel," dedim üzerinde etnik desenler olan harika fincanlara bakarak. "Tabii, ben de çok severim. Yarın sizinle bahçede uzun uzun oturup kahvemizi içeriz."

Yanına gidip sarılacağım sırada küçük bir paket daha uzatıp "Bu da düğün hediyem. Düğününüze katılamadım beni affet. Son anda haberim oldu," dedi Yağız'a bir bakış atarak.

Bana sıkıca sarıldığında "Çok düşüncelisiniz. Tekrar teşekkür ederim," diyerek ben de sarıldım.

Hediye paketini açtığımda çok zarif ve güzel bir bileklik gördüm. Yağız bileğime taktığında gözlerimi bileklikten alamıyordum. Yağız'ın annesinin gözlerine sıcak bir gülümseme bıraktım ve biraz daha oturup tatlılarımızı yedikten sonra eve döndük.

Sabah gözlerimi açtığımda Yağız'ın yanımda beni izlediğini fark ettim.

"Günaydın," diyerek gülümsediğimde elini saçlarımda gezdirip "Günaydın civciv," dedi.

Gerinerek yataktan kalktığımda arkamdan kıyafetimden çekilerek geri oturtuldum.

Gülerek Yağız'a baktığımda yaklaşıp yanağımdan öpüyordu ki annesinin sesi duyuldu, "Kahvaltı hazır."

Yağız peşimden gelirken beni belimden tutup duvara yasladığında "Bak, annen geliyor," diyerek güldüm. Elleri saçlarımdayken beni kucağına alıp öptüğünde aniden kapı açıldı ve annesi içeri girdi. Yağız beni yatağa fırlattığında şok olarak ona baktım. Annesi bize bakıp kapıyı sertçe kapadığında şaşırmıştım. Kapıyı hiç çalmadan odaya girmesi ve sonra sertçe kapıyı kapatıp çıkması garip gelmişti. Hazırlanarak aşağıya indiğimde kahvaltının bahçede olduğunu gördüm. Üzerime bir hırka alarak bahçeye çıktım ve yanlarına oturdum.

Yağız'ın annesi bana bakarak "Günaydın," dedi ve gülümsedi.

"Günaydın," diye karşılık verdim gözlerime sıcak bir gülümseme bırakıp.

Yağız bir telefon görüşmesi yaparken arada bana bakarak göz kırpıyordu. Önümdeki tabaktan bir şeyler yerken annesi Yağız'a çikolatalı ekmek sürüp verdiğinde güldüm.

Kahvaltı yaptıktan sonra Yağız işe gitmişti, biz de annesiyle birlikte bahçede kahve içiyorduk.

"Sen gittiğinde oğlum ölecek sandım Eylül. Çok sık görmüyordum, arada yanıma uğruyordu ama yaşayan bir ölü gibiydi. Onu her gördüğümde içim parçalanıyordu. Her yerde seni arıyordu. Ben de herkes gibi senin öldüğünü söylüyordum ona ama o hiçbir zaman inanmadı.

Sizin aşkınız bu dünyaya kazındı. Ayrı olduğunuz anlarda bile birlikte olanlardan daha bağlıydınız birbirinize. Oğlum o yaşına kadar ağlamamıştı bana. Ama bir gece dizlerime yatıp hıçkıra hıçkıra ağladı," Yağız'ın annesi geçmişe dalmışçasına bir noktaya odaklanarak konuştuktan sonra derin bir nefes alıp ben konuştum.

"Ben çok zor günler geçirdim. Hafızamı ve bebeğimi kaybettiğimi öğrendikten sonra tanımadığım biri geldi ve benim eşim olduğunu söyleyerek beni bambaşka bir şehre götürdü.

Orada beni küçük bir sahil kasabasında bir eve kapatarak hayatımın en güzel zamanlarını çaldı benden. Hiçbir şey bilmediğim ve kimseyi tanımadığım için ona inanıyordu bir yanım ama içim her zaman huzursuzdu. Ona hiçbir zaman ısınamadım. Yanında olmak bana acı veriyordu. Ondan kaçmaya çalıştım ama daha kötü şeyler oldu. Sonunda başardım ve elinden kurtuldum. Çok şükür şimdi burada, sevdiğim adamın yanındayım ve çok mutluyum."

"Çok şükür kızım," diyerek bana karşılık verdi. "Ben de yaşananlardan sonra İstanbul'da kalmak istemedim. Bodrum'daki evimize yerleştim. Kardeşlerim de orada yaşıyor zaten.

Şimdilik İstanbul'dayım. Birkaç işim var onları halledip tekrar döneceğim."

Konuşurken telefonumun çaldığını duydum ve içeri gidip Yağız'ın aramasını yanıtladım.

"Annenin mahkemesi belli oldu. Bir hafta sonra kavuşacaksınız. Mahkemede sen de tanık olarak konuşacaksın. Yarın annenle görüşmenizi sağlayacağım..."

23

Annemle birlikte adliye binasından çıkarken gözyaşlarıma daha fazla hâkim olamadan hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Yıllar sonra annesine kavuşmuş, muhtaç küçük bir çocuk gibi ağlarken başımı annemin göğsüne koyup sımsıkı sarıldım. Eliyle başımı sımsıkı tutarken beni kendine daha çok çekerek sarıldı. O da ağlıyor, elleri titriyordu.

Yağız'ın başarısıyla annem kurtulmuştu.

Benim yaptığım tanıklıkla annemin bizi değil sadece Hakan Ersel'i vurduğu ortaya çıkarken, bunun o anda geçirdiği sinir krizi ve şok yüzünden olduğu gerekçesiyle beraatına karar verildi.

Yağız'ın yanına gidip ona teşekkür edeceğim sırada karşımızda dikilip gözlerini Yağız'a kilitleyen uzun boylu ve döpiyesli kadına baktım.

Yağız'a bakarak saçlarını düzeltti ve "Yağız," diyerek güldü. " İkimizin de avukat olması ne ilginç... Yine bir ortak noktamız var."

Gözlerimi sertçe ona çevirip kıstım ve dudaklarım hafifçe düzleşti.

Yağız "Merhaba Elisa," dediğinde "O ortak nokta benim. Baksana tam ortadayım," dedim Elisa'ya bakarak.

Sesli bir kahkaha atıp "Sonunda ortaya çıkmışsın Eylül," dediğinde Yağız belimden tutarak yürümemi sağladı. Yanından

geçip giderek arabaya bindim ve eve gidene kadar annemin elini hiç bırakmadım.

İçeri girdiğimizde salona doğru yürürken karşıdan Yağız'ın annesinin gelmesiyle bir anda durduk.

Kollarını önünde bağlayarak anneme doğru gelirken "Emel Hanım," dedi fısıltı gibi bir ses tonuyla. "Gerçekten sevindim sizin adınıza. Kızınıza da kavuştunuz. Hep mutlu olun," diyerek anneme sarıldı.

Annem "Çok şükür," diyerek gülümsedi. "Bundan sonra çok güzel bir hayatımız olacak inşallah."

Yağız kulağıma eğilerek "Yalnız kalmak isterseniz annenle yukarıdaki odaya çıkabilirsiniz bebeğim," diye fısıldadığında ona dönerek "Her şey için çok teşekkür ederim," dedim ve yanağına hafif bir öpücük kondurup annemle birlikte odaya çıktım.

Anneme yaşadığım her şeyi tüm detaylarıyla anlatırken çoğu zaman ağladık, Yağız ile tekrar kavuşmamızı anlatınca güldük ve bol bol sarılarak hasret giderdik.

Annem banyoya girerken ona temiz eşyalar hazırlayıp yatağının üzerine koydum ve odadan çıktım.

Yağız'ın çalışma odasından gelen fısıltılara kulak verdiğimde annesinin ona bir şeyler dediğini anlamıştım.

"Biliyorum, onların hiçbir suçu yok. Ama babanın yıllarca benimle evliyken o kadını sevmesini kaldıramıyorum. Gördükçe beynim uyuşuyor Yağız. Onlar sadece bana babanın ölümünü hatırlatıyor. Özellikle Emel. Bir yandan üzülürken bir yandan kendimi aptal gibi hissediyorum."

Yağız'ın sert ve düz sesi odada hâkimiyet kurarken onu dinlemeye başladım.

"O şerefsizin seninle evliyken başka bir kadını sevmesinde ondan başka kimsenin suçu yok. O kadın sana hiçbir şey yapmadı ve burada istediği kadar kalacak. Eylül ve onun etrafındaki herkes benim için çok değerli. Eylül mutlu olacaksa ömür boyu bizimle yaşayabilir. Ama rica ediyorum onlara sakın bunu hissettirme. Sen burada rahat edemeyeceksen başka bir ev ayarlayabilirim anne."

Vücudum gerilirken annesi sinirli bir şekilde "Ha seni doğurup büyüten kadından değerli mi oldu şimdi o kadın?" diye sordu.

Yağız derin bir nefes vererek "Öyle bir şey söylemedim. İkiniz de çok değerlisiniz. Sen benim annemsen o da ikinci annem," dedi. "Sen de kalabilirsin. Ben sadece rahatsız oluyorsun diye söyledim," diye ekledi.

Annesi, "Yok oğlum, ben giderim yarın. Size rahatsızlık vermem. Bu dünyada neler görecekmişim ben. Oğlum babasını öldüren kadın için beni evden kovuyor," diyerek yürümeye başladı.

Hemen yanımdaki odaya girerek oradan çıkıyormuş gibi yaptığımda Yağız'ın annesinin topuklu ayakkabılarının sesi duyuluyordu. Sinirle ve hızlıca bastığı yerlerden tok bir ses çıkarken beni gördüğünde "Annen nasıl oldu?" diye sordu.

"İyi," dedim kısaca yanından geçerken.

Yağız yanıma gelip "Sevgilim," diyerek kollarını açtı ve sıkıca sarıldı.

Başımı boynuna sokup gözlerimi kapadığımda çenemden tutup hafifçe kaldırdı ve yüzüme baktı. "İyi misin?"

Başımı olumlu anlamda sallayıp "Seni seviyorum," dedim.

"Ah civciv, bunun çözümü yok," diyerek güldüğünde ben de güldüm. "Beni sevmemek imkânsız..."

"Yarın bir işin var mı?" diyerek saçlarımı düzelttim. Yağız başını sallayarak "Hayır yok," diye karşılık verdi.

"Sevgilim ben artık çalışmak istiyorum," diyerek Yağız'a baktığımda anlam veremeden bana baktı. "Eskisi gibi gazeteciliğe devam etmek istiyorum."

Yağız kaşlarını kaldırarak "Sen nasıl istersen güzelim," dedi. Beklemediği bir şeyi duymuş gibiydi.

"Sen istemiyor musun?" dedim başımı hafif sağa yatırarak.

"Hayır, beklemediğim bir şeydi. Yani tekrar çalışmak isteyeceğini daha önce düşünmemiştim," diye karşılık verdi. "Yine aynı yerde aynı işte görev almanı sağlayacağım."

* * *

Gece herkes yatmaya gittiğinde Yağız ile birlikte, köpeğimizi gezmeye çıkardık.

Sahilde üzerimdeki yeleğin tüyleri rüzgârla uçuşurken Yağız'ın koluna girip "Ne kadar güzel bir hava," dedim huzurla.

Yağız bana katılırcasına başını salladığında "Yarın işin var mı?" diye sordum.

Yağız bu söylediğime gülerek "İyi misin bebeğim?" dedi ve durup bana baktı.

Kaşlarım çatılırken "Neden?" diyerek ona baktım.

"Az önce evde sordun, hayır dedim ya," diye açıklama yaptığında "Ah, unutmuşum," diyerek güldüm.

Yürümeye devam ederken "Sende bir huzursuzluk var," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sanki annen geldi ama sen tahmin ettiğin kadar mutlu değilsin."

Yutkunarak "Hayır, çok mutluyum," diye karşılık verdim. "Çok yoruldum ve ağladım, o yüzdendir."

Durup başımı öptüğünde "Sen ağladığında dünya duruyor benim için," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatıp alnımı göğsüne yasladım ve tasmayı sıkıca tuttum. Köpeğimiz ayaklarımda dolanırken aniden yanımızdan geçen bir motorun ayağımın üzerinden geçmesiyle çığlık atarak yere düştüm. Motorun arkasındaki kişi yeleğimden tutup beni çektiği için savruldum ve sertçe yere bırakıldım. Başım yere çarparken akan sıcak kanı hissetmiştim.

24

Yağız motorluların arkasından bir süre bağırarak koştuktan sonra derin bir korku içinde yanıma gelip başımı yerden kaldırdı ve bacağının üzerine koydu. "Eylül," diye soluduğunda "İyiyim," diyerek sesimi sabit tutmaya çalıştım.

"Dayan güzelim. Bak sana bir şey olursa bu sefer kendimi öldürürüm lütfen dayan."

Kollarımdan destek alarak doğrulmaya çalışırken "Hiçbir şeyim yok, ben çok iyiyim," dedim.

Yağız dizlerinin üstüne çökerek kollarıyla başını sıkıştırdı ve öfkeyle "Kim lan bunlar, kim? Yine sana zarar veriyorum. Yine sahip çıkamıyorum. Yine benim yüzümden başına bir şeyler geliyor."

Elimi yanağına koyarak "Şşt," dedim onu sakinleştirmeye çalışırken. "Nereden biliyorsun seninle alakası olduğunu. Eminim ki kapkaççıydı onlar. Ve bana bir şey olmadı bak çok iyiyim."

Yağız'ın gözleri dolarken "Eylül," dedi titreyen sesiyle. "Beni tanımadan önce başına böyle şeyler gelmiyordu. Ben geldim ve hayatını kirlettim."

Elini başıma koyup sarıldığında parmaklarına bulaşan kanla beni kucağına aldı ve bir taksi tutarak hemen hastaneye götürdü.

Hastanede küçük bir pansuman yapılıp tüm kontrollerden

geçtikten sonra eve döndük ve böyle bir gecenin bitmesi için uyumaya çalıştık.

Sabah uyandığımızda Yağız birçok güvenlik şirketiyle anlaşarak bizim bulunduğumuz tüm mekânlara korumalar ve kameralar yerleştirtti.

Bu yaptığının gereksiz olduğunu söylesem de kimseye aldırış etmeden kendi bildiğini yapıyordu. Evin içinde öfkeyle dolaşırken telefon görüşmeleri yaparak dün geceki adamları bulmaya çalışıyordu.

İkimize de kahve yapıp yanına oturdum ve "Şüphelendiğin biri olmadığına göre, bizi tanımayan birileri yapmıştır," dedim.

"Derdi kapkaç yapmak olsa çanta almaya çalışırlar Eylül. Seni tutup sürüklemezler," diye karşılık verdi elini şakaklarında gezdirirken.

"Sen yanımdayken bana hiçbir şey olmaz," diyerek sarıldım ve gözlerimi kapadım.

Yağız işlerine evden devam ederken annemle birlikte bahçede oturuyorduk.

Akşam yemeğini hazırlayıp Yağız'ı çağırmak için yanına gittiğimde "Seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedim.

Yağız'ın kaşları çatılıp gözleri keskinleşirken "Kötü bir şey değil," diyerek gülümsedim.

"Konuş güzelim," dedi elini kolumda gezdirirken.

"Ben anneme bir ev bakıyorum kalması için. Zaten o da böyle olmasını istiyor. Bildiğin boş bir ev var mı?" diye sordum yumuşak bir ses tonuyla.

"Neden böyle bir şey yapıyorsun?"

"Kendi düzenini kurmak istiyor, bizim yanımızda kendi evinde olduğu gibi rahat edemez,"

"İstediği kadar kalabilir yanımızda. Ben onun burada olmasından çok mutluyum. İstemem falan diye mi düşünüyorsun?" dedi saçımı kulağımın arkasına yerleştirirken.

Başımı olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır, gerçekten... Hatta sana çok teşekkür ederim bu kadar anlayışlı olduğun için. Ama olması gereken bu," dedim.

"Tamam, ben annen için en güzel evi ayarlayacağım. İstediği zaman yerleşebilir," diyerek hafifçe gülümsedi.

"Kira olursa daha iyi olur," dediğimde anlamamış gibi bana bakarak "Kira mı?" dedi gülerken.

"Evet. Ben maaşımla ödeyeceğim," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Eylül. Sen iyi misin? Annen en güzel evde kalacak ve para ödemeyeceksiniz. Konu kapandı,"

Derin bir nefes alarak "İş konusunu da bir an önce halledebilir misin?" diye sordum.

"Tamam bebeğim," diyerek başını salladı ve mutfağa giderek yemeğimizi yedik.

***

Yağız'ın annesi eşyalarını toplayıp giderken anneme sarılmamıştı bile. Annemin kendini ne kadar kötü hissettiğini anlayabiliyordum. Hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen o adam onu sevdiği için kendini suçluyordu. Birini öldürmenin şokunu üzerinden atamamışken böyle hissetmesine çok üzülüyordum.

Gece rüyalarından "ben öldürdüm," diyerek uyanıyordu. Çoğu zaman en küçük seslerden bile çok korkuyordu.

Akşam beklenmeyen bir zil sesiyle kapıya gittim ve açtım. İlayda, Can ve kızları Eylül "Sürpriz!" diye bağırırken onları içeri aldım ve hepsine sarıldım. Annemi görmek için gelmişlerdi.

Can, elindeki simitleri bana verirken "Eylül, İlayda beni diyetteyim sanıyor sen bana mutfakta dört tane simit ayır ben lavaboya gidiyorum diyerek buraya gelip yerim onları," diye fısıldadı.

Başımı sallayarak "O iş bende," dedim ve güldüm.

İlayda "Hangi iş?" diyerek kaşlarını kaldırırken Can'a kötü bakışlar atıyordu.

Can, panik yaparak "Hayatım bir sürpriz yaptırmıyorsun ya. Gidip sana çiçek alacaktım gizlice. Ama artık önemi kalmadı," diyerek içeri ilerledi ve anneme sıkıca sarıldı.

İlayda "Benim düşünceli sevgilim, özür dilerim. Ben bir şeyler karıştırıyorsun sandım," diyerek Can'ın peşinden giderken bu hallerine güldüm.

Yağız yanıma gelerek beni mutfağa sokarken "Öyle gülme ama," diyerek alnını alnıma yasladı. Gülerek başımı arkaya attığımda bana sarılarak başını boynuma soktu ve beni havada döndürdü.

Can "Oha!" diye bağırırken kulaklarımı kapattım. "Yağız Eylül'e bedavaya lunapark deneyimi yaşatıyor. Hem de balerine bindirmiş kızı. Dönme dolap olur bundan sonra. Ama zıpzıp olursa yüreğim dayanmaz," diyerek mutfaktan koşarak çıktı.

Yağız, Can'ın peşinden koşarken kolunu tutup "Dur lan kızın annesinin yanında bir şey söyleme," diyerek ikna etmeye çalıştı.

Can "Bir şartla," derken Yağız ona baktığında konuşmaya devam etti. "Ben her akşam işten çıkınca size gelip yemek yerim. Eve tok gitmiş olurum. İlayda Hanım bana evde yemek vermiyor. Neymiş efendim çok kilo almışım, önceden baklavalarım varmış şimdi şekerpare olmuş, her yerimden kilo aldığım belliymiş... Sadece salataya izin veriyor."

Yağız sesli bir kahkaha atarken ben elimi ağzıma kapatarak içeriden duyulmaması için uğraştım.

Anlaşmayı kabul ederek hiçbir şey olmamış gibi içeri gittiklerinde ben mutfakta simitleri tabaklara koyarak içeri götürdüm. Yağız çayları döküp arkamdan gelirken evli olduğumuzu bir kez daha anladım.

Can'a göz kırptığımda başını sallayarak İlayda'ya dönüp "Karıcığım ben lavaboya gidebilir miyim?" dedi.

İlayda "Can, iyi misin? Git. Neden bana soruyorsun?" diyerek güldüğünde Can şimdiden bir şeyler karıştırdığını belli etmeye başlamıştı. "Ne bileyim merak edip gelirsin evde beni ararsın diye söyledim. Merak etme sen otur, ben gelirim," diyerek kalktı ve gitti.

İlayda anlamsızca başını sallayarak güldü ve bana baktı. Ben de anlamamış gibi güldüğümde kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

İlayda annemle sohbet ederken Yağız bana bakıp göz kırptı ve beni yanına çağırdı. Yanına geçip koltuğa oturduğumda kolunu omzuma attı ve saçlarımla oynamaya başladı "Öyle karşıdan bakarak sevemem yanımda olman varken," diye fısıldadı kulağıma.

O sırada Can içeri girdi ve İlayda'ya bakarak yürümeye devam etti. İlayda gözleriyle onu takip ederken Can'ın ayakları geri geri gidiyordu. Sonunda gelip İlayda'nın yanına oturduğunda İlayda ona dikkatli bir şekilde bakarak yüzüne doğru yaklaştıkça Can geri çekiliyordu. "Hayatım ne yapıyorsun insanların içinde beni öpmeye mi çalışıyorsun?" diyerek ayağa kalktığında İlayda karşısına geçip dudağının kenarından aldığı şeyi göstererek "Bu susam ne Can?" diye sordu.

Can, Yağız'a bakarak "Bu susam ne Yağız?" diye sorduğunda, Yağız "Susam Sokağı diye bir çizgi film vardı, o olabilir," dedi.

Yağız'ın cevap bulamayınca söylediğine karşı sesli bir şekilde gülerken İlaydaların kızı Eylül mutfaktan gelerek "Baba simidimi bitiremiyorum," dedi ve elindekini Can'a uzattı.

Can derin bir nefes verirken Eylül'ü kucağına alıp "Güzel kızım yedirdim o kadar sana mutfakta, nasıl bitiremiyorsun?" dedi.

Eylül "Ben kendim ye-" derken Can Eylül'ün ağzına elini kapatarak siliyormuş gibi yaptı ve "Bak ağzını yıkamamışsın yine," dedi ve onu lavaboya götürdü.

Hep birlikte bahçeye geçtiğimizde Can bana bakarak "Eylül şu kocana bir şey söyle bizimle Ukrayna'ya gelmiyor," dedi.

"Ukrayna'ya mı?" dedim ağzım açılırken.

İlayda benim söylediğimi tekrar ederken Can'a baktığında "Evet, biz arkadaşlarla hafta sonu gideceğiz ama beyefendiyi ikna edemiyoruz. Hem vize sıkıntısı da yok, mis," dedi Can oturduğu yerde yayılarak.

İlayda "Sen bana sordun mu Can?" diyerek ciddileştiğinde Can "Hayatım ben sana güvendiğim için izin vereceğini biliyorum," dedi. Daha sonra Eylül'e bakarak "Baba oradan çok güzel oyuncaklar getirir sana," dediğinde İlayda "Çocuğu da oyununa alet etme," dedi.

Yağız Can'a yaklaşıp "Oğlum evli adamın ne işi var Ukrayna'da," dediğinde Can Yağız'ın arkasından kolunu dürterek susturdu.

İlayda "Hayır Can, sen de gitmiyorsun. Konu kapandı," diyerek başını çevirdiğinde Can dudaklarını üzgünce kıvırarak bana baktı.

* * *

Elim belimde karşı takımdaki oyunculardan birinin oyunu başlatmasını bekliyordum.

Yağız topu biraz sürdükten sonra Can'a pas verdiğinde İlayda'ya dönerek dikkatli olmasını söyledim.

İlayda, Eylül ve ben bir takım olmuştuk. Yağız ve Can da karşı takım.

İlayda kalede dururken Eylül benim gittiğim her yere peşimden geliyordu.

Annem ağzındaki düdükle tam bir hakem edasında dolaşırken ona bakıp güldüm.

Yağız'ın yanına gidip topu ondan almaya çalıştığımda geri geri giderek topu kendisiyle birlikte götürüyordu. Çok hamle yapmamasına rağmen topu bana kaptırmamasına şaşırarak bakıyordum. Her yerden atak yaparak topu ondan almaya çalışırken bana bakıp kenara çekildi ve topu önüme bıraktı. Göz kırparak yanımdan geçerken topu almaya çalışıyormuş gibi yapıyordu ama almıyordu.

Can "Şike var," diye bağırdığında "Ne şikesi?" dedim ona bakarken.

Ona baktığım sırada ortada bıraktığım topu Yağız alıp gülerek giderken "Şike yok," dedi.

Yanına gidip kolundan tuttum ve onu geri çekerek topu almaya çalıştım.

Yağız gülerek "Dokunmak yasak, yoksa sana dokunmadan bu kadar süre durmazdım," diye beni uyardığında annem düdüğü öttürerek cebinden çıkardığı sarı kartı bana gösterdi ve "Penaltı," diye bağırdı.

"Anne," diyerek üzgün bakışlar attığımda Yağız ve Can yumruklarını tokuşturarak sevindiklerinde kaleye ben geçtim.

Yağız karşımda bana gol atmak için beklerken "Kaleciliğimi şimdi herkes görecek," dedim ve ellerimi belime koydum. Gülerek dişlerini gösterdi ve "Seni yerim," dedi.

Annem düdüğü öttürdükten sonra Yağız'ın topa vuruş anına bakarak kendimi topun önüne attım.

Top üzerimden geçip giderken Can sırtına Yağız'ı almış bahçede koşuyordu. "Gol," diye bağırarak gülüyorlardı.

Oyuna başlarken girdiğimiz iddia aklıma geldiğinde İlayda'ya bakarak dudağımı ısırdım. Kazanan takım kaybeden takıma bir gün boyunca istediğini yaptıracaktı. O da benimle aynı tepkiyi verirken oynamaya devam ettik. Biz iki gol atana kadar onlar bize on iki gol atmışlardı. Ve maçın sonucu belli olmuştu.

Yağız ve Can bize neler yapacaklarını konuşurken Eylül'ün işaret ettiği yöne hep birlikte baktık.

"Anne şurada bir amca bizi izliyor ve fotoğraf çekiyor!"

Hepimiz aynı yöne bakarken Yağız, adama doğru koştu. Yanımızdaki evin çatısından bize bakan adam kaçmaya başlamıştı.

Yağız'a yetişmeye çalışarak arkasından gittiğimde adam çoktan gözden kaybolmuştu.

Böyle bir gecenin ardından yine sabaha kadar huzursuzlukla oturup bir çözüm bulmaya çalıştık.

Kim bizimle neden uğraşıyordu buna bir anlam veremiyorduk. Yağız sinirle söylenirken yine odanın içinde dolaşıyordu. Sakinleşmesi için ikimize de bitki çayı yapmak için mutfağa gittim.

Geldiğimde sabahın ilk ışıkları koltukta uyuyakalan Yağız'ın yüzünde geziniyordu. Yanına giderek iyice sokuldum ve güvenle ona sarıldım. Uykusunda mırıldanarak yaklaştı ve başımı öpüp uyumaya devam etti.

25

Sabah hazırlanıp Yağız'ın işyerine gittim. Onun yanında olmak istiyordum.

Sekreteri bir görüşmede olduğunu söylese de içeri girdim.

Yağız ayakta dururken Elisa karşısındaki masada bir bacağını masaya atmış oturuyordu. Bana bakarken "Ah Eylül, gel. Ben de çıkıyordum," diyerek toparlandı.

Yağız yanıma gelerek "Hoş geldin sevgilim," dedi.

"Çıkmasan da buradayım Elisa," dedim kollarımı iki yanıma açıp neşesiz bir şekilde gülümserken.

"Bu akşam Yağız ile bir yemekteyiz," dedi yanıma gelip gözlerimin içine düşmanlıkla bakarken.

Gözlerimi Yağız'a çevirdiğimde "Şirketler arası bir yemek," diyerek elini belime koydu.

"Ne güzel. Afiyet olsun şimdiden," dedim kaşlarımı kaldırıp Elisa'ya bakarak. "Çıkabilirsin," diye ekledim gülümserken.

Elisa Yağız'a bakarak "Akşam görüşürüz," dedikten sonra yanında ben yokmuşum gibi bana hiç bakmadan çıktı.

Yağız açıklama yapma gereği duyarak "Ben düzenlesem seni de götürürdüm ama sorduğumda yanında biriyle katılımın yasak olduğunu söylediler," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Bunun için senin ofisine mi gelmesi gerekiyordu?" dedim koltuğa otururken.

"Biz uzun süredir bu şirketle çalışıyoruz. Elisa benim şirketim olduğunu öğrenince kendi gelmiş. Onun o şirkette çalıştığını bilmiyordum," dedi yanıma oturarak.

"Sürekli görüşeceksiniz yani?" dedim mutsuzlukla.

"Evet bebeğim ama bu neyi değiştirir ki?" dedi elleri saçlarıma giderken.

Cevap vermeden derin bir nefes verdiğimde telefonu alarak iki sade Türk kahvesi söyledi.

"Benim karım beni ziyarete mi gelmiş?" diyerek güldüğünde "Evet. Tam zamanında gelmişim," diye karşılık verdim.

Yağız gülerek başını arkaya atarken yarın ilk iş günüm olduğunu söyledi. Yine aynı yerde aynı görevde olacağımı söylerken heyecanıma engel olamadan ona sarıldım.

***

Saat gece yarısına geldiğinde hâlâ Yağız'ı bekliyordum. Saatlerdir bir kere bile aramamıştı. Sinirden tırnaklarımla uğraşırken yerimde duramayarak olduğum yerde bacaklarımla ritim tutuyordum. Bir haber bile vermeden tüm gece beni burada yapayalnız bırakmıştı. Bir iş yemeğinden bu kadar geç dönülemezdi.

Kapının açılma sesi geldiğinde hızlıca ayağa kalkarak o yöne gittim. İçeri girdiğinde başını yavaşça kaldırıp beni gördüğünde şaşırdı.

Ciddi bir yüz ifadesiyle içimdeki öfkeye engel olmadan "Saatlerdir bir kere bile neden haber vermedin?" dedim.

Bu tepkime karşı "İş konuştuğumuz için telefonuma bakamadım. Dönerken de uyumuşsundur diye düşündüm, o yüzden aramadım," diye açıklama yaptı.

Sertçe yutkunarak "Elisa'yı evine bıraktın değil mi?" diye sordum.

Yağız derin bir nefes alarak bir süre duraksadıktan sonra "Herkesin içinde benden önce arabama bindi. İnmesini söyledim ama inmedi. Tutup kolundan zorla indiremezdim ki o kadar insanın içinde," diye cevap verdi.

* * *

Sabah uyandığımda duş alıp, hafif bir makyaj yaparak giyindim. Topuklu ayakkabılarımı giyip odadan çıkarken Yağız uyanıp beni görünce hemen toparlanıp ayağa kalktı ve birkaç saniye kendine gelmeyi bekledikten sonra "Sevgilim, gerçekten özür dilerim. Lütfen böyle yapma," diyerek kolumu tuttu.

"Günaydın," dedim yanından geçip giderken.

Yağız hazırlanarak peşimden geldi ve "Haydi, seni bırakayım işe," diyerek gülümsedi.

Arabaya bindiğimizde "Bu kadar güzel olursan, günde beş kez ziyaretine gelmek zorunda kalabilirim," dedi.

"Teşekkür ederim. Gelebilirsin," dedim ve işyerine geldiğimizde arabadan inerek içeri girdim.

Düz koridorda ilerleyip asansöre bindikten sonra üçüncü kata çıkarak etrafa baktım.

Kocaman bir alanda düzenlenmiş açık ofiste çalışıyordu herkes.

Birkaç kişi bana bakarken "Merhaba, Murat Bey'in odası nerede?" diye sordum yanımdaki kıza.

Gösterdiği yöne doğru ilerledikten sonra kapıyı tıklatarak içeri girdim ve "Merhaba," diyerek gülümsedim.

"Eylül," diyerek neşeli bir ses tonuyla ayağa kalkan Murat Bey beni gördüğüne çok şaşırmıştı.

"Seni tekrar görmekten daha güzel olan şey böyle başarılı birinin gazeteciliğe tekrar geri dönmesidir," diyerek güldü.

"Teşekkür ederim," dediğimde önündeki koltuğu göstererek "Gel otur, ayakta kalma," dedi.

Oturduğumda "Eylül ben seninle açık konuşacağım," diyerek ellerini masaya koydu.

"Benim uzun süredir düşündüğüm ama kimseye güvenerek işleme geçiremediğim bir hadise var. Ben artık işleri birine devredip biraz dinlenmek ve hayatın tadını çıkarmak istiyorum.

Ve bunu gözüm kapalı olarak gerçekleştireceğim sadece bir

insan var ve şu an karşımda. Eğer sen de kabul edersen seni buraya müdür yapıp ben çekilmek istiyorum. Tabii yine tüm sorumluluk sende olmayacak, şirketin genel konularıyla ben ilgileneceğim. Buranın düzeninden, çalışanlardan sen sorumlu olacaksın. Buranın tüm yetkisi sende olacak..."

Ne diyeceğimi bilemeden Murat Bey'e bakarken derin bir nefes alarak "İlk günden böyle bir teklif beklemiyordum," dedim.

"Peki bana nasıl bu kadar güveniyorsunuz, tüm bu dediklerinizi yapabileceğime emin misiniz?" diye ekledim.

"Kuşkusuz," diyerek başını salladı. "Benden iyi yapacağına eminim."

Düşünerek "Eğer yapamazsam geri dönme şansım var mı?" diye sordum.

"Elbette, yapamadığını söylediğinde seni zorlayamam. Ama böyle bir şey olmayacağını biliyorum. Gördüğüm en iyi gazeteci sensin Eylül. Bunu laf olarak söylemiyorum. İşini en düzgün yapan, yazılarıyla insanlara dokunabilen birisin."

Murat Bey'in bu teklifini kabul ettiğimde büyük bir şaşkınlık içerisindeydim. Yağız'a söylemeden böyle bir şeyi kabul etmem aramızda sorun çıkarır mı diye düşünürken Murat Bey kendi odasını bana vereceğini söyledi.

Odasındaki eşyalarını boşaltırken istediğim zaman yerleşebileceğimi de söylemişti.

"Evet Eylül Hanım. Bundan sonra bu güçlü şirketin müdürü sensin. Ben izninle çıkıyorum. Artık her şey senin emrinde... İstediğin her konuda beni arayabilirsin," diyerek çıkmıştı.

İşlerin bu kadar hızlı ilerlemesine şaşkınlıkla bakarken herkesin harıl harıl çalıştığını gördüm.

Çok yoğun ve çalışkan bir şirketti.

Murat Bey'in odasına, yani benim yeni odama girdiğimde mutlulukla etrafa baktım. Bu kocaman oda benimdi. İstediğim gibi dekore edip en kısa sürede yerleşecektim. Olanları anlatmak için Yağız'ı aradım ama cevap vermedi.

Şirketin içinde dolaşırken çalışanlarla bir bir tanışmıştım. Birçoğu beni tanıyordu.

Odama geçip bilgisayarın başına oturdum ve ilk köşe yazımı yazmaya başladım.

İş çıkış saati geldiğinde çıktım ve bir taksiye binerek eve döndüm.

Kıyafetlerimi değiştirip yemek yaptıktan sonra anneme günümün nasıl geçtiğini anlattım.

Annem mutluluktan ne yapacağını şaşırırken bana sıkıca sarıldı.

Yağız'ın eve geliş saati çoktan geçmişti. Telefonu kapalıydı. İçim içimi yerken şirketi arayarak sekreterine nerede olduğunu sordum. İki saat önce çıktığını öğrendiğimde daha da telaş yaparak Can'ı aradım ve onun yanında olup olmadığını sordum. Orada da olmadığını öğrendiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Annem beni sakinleştirmeye çalışırken bir yandan bir şey olabileceği düşüncesiyle delirirken, bir yandan Elisa'yla birlikte olabileceğini düşünerek daha kötü oluyordum.

Gece olduğunda daha fazla duramayarak evden çıktım. Annem benimle gelmek istese de Yağız eve gelirse diye kalmasını söylemiştim.

Penguen kafeye giderken Yağız'ın orada olması ümidiyle dua ediyordum. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak gibi atarken nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kesik kesik nefes alarak titreyen ellerimle yüzüme dokundum ve kendime gelmeye çalıştım.

Geldiğimizde hızlıca taksiciye ücreti ödeyip taksiden indim.

İçeri girip garsonlara telaşla Yağız'ı sorduğumda hiç gelmediğini söylediler.

"Siz görmemiş olabilir misiniz?" diye sordum yutkunarak.

"Hayır efendim. Bugün Yağız Bey buraya hiç gelmedi," dedi kendinden emin bir şekilde karşımdaki adam.

Hızlıca kafeden çıkıp *penguencivcivi* duvarının önüne gittim ve ellerimi duvara yaslayarak soluklandım. Soğuk hava bacaklarımdan başlayıp yukarı doğru tüm bedenimi sararken telefonum çaldı.

Titreyerek telefonu cebimden çıkardım ve Can'ın aramasını yanıtladım.

"Eylül neredesin?" dedi Can donuk bir sesle.

Korku dolu bir sesle "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Can "Hayır sakin ol. Neredeysen yanına geleceğim," dedi.

"Can bir şey oldu. Hissediyorum. Ona bir şey oldu Can," diye bağırdım korkuyla.

Kalbime saplanan bıçak, kenarlarından sızdırdığı kanları içimdeki tüm organlara bir zehir gibi salıyordu.

Can beni yatıştırmaya çalışarak "Kafasına esmiştir, bir yere gitmiştir. Kötü bir şey yok.

Nerede olduğunu söyle," dediğinde "Penguen Kafe," diye yanıt verdim.

Duvarın çevresinde ve arka sokaklarında koşa koşa Yağız'ı ararken aklıma aynı böyle bir sokakta bir kurşun sesinden saklanışımız geldi. Gözyaşlarım hızla akıp giderken koşmaya devam ediyordum. Yanımdan geçen insanlar bana garip bir şekilde bakarken geri dönüp *penguencivcivi* duvarının önünde oturdum.

Başımı duvara yaslayıp "Ne olur ona bir şey olmasın Allahım," diye yalvardım. "Ona bu kadar geç kavuşmuşken yeniden benden alma onu."

Kafeden olduğunu anladığım birkaç kişi yanıma gelerek kolumu tutup beni yerden kaldırdılar ve "Eylül Hanım, kafede oturun lütfen," diyerek beni içeri soktular.

Telefonumun ekranındaki Yağız'ın fotoğrafına bakarken kalbim acıyla çalkalanıyordu.

Bir süre sonra Can içeri girdiğinde koşarak yanıma geldi ve dizlerinin üstünde durarak "Neden tek başına çıkıyorsun Eylül?" diye soludu.

"Yağız'dan bir haber var mı?" dedim burnumu çekerek.

Can başını sallarken "Gel, biz arayalım," dedi ve arabaya geçti.

Yanına oturarak "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Yağız'ın gidebileceği birkaç yere," diyerek arabayı çalıştırdı ve düz yolda sürmeye devam etti.

Can ile birlikte Yağız'ın gidebileceği yerlere bakmıştık fakat hiçbirinde yoktu. En son ben yokken oturup dertleştikleri bir tepeye gitmiştik, orada da yoktu.

Dönüş yolunda hıçkırıklarla ağlarken sesim kısılmaya başlamıştı.

Eve geldiğimizde içeride polisler, Yağız'ın annesi, annem, İlayda ve birçok kişi daha bizim evdeydi. Başım dönerek polislere baktım ve "Yağız," diye fısıldadım dudaklarımın arasından esaretten kurtularak can çekişen bir kelimeyle.

"Ne oldu Yağız'a?" dedim başım daha da dönerken.

Yağız'ın annesi en az benim kadar ağlıyordu.

Annem yanıma gelerek kolumu tuttu ve "Bir şey yok kızım, Can polislere haber vermiş Yağız'ın hemen bulunması için," diyerek bana destek olmaya çalıştı.

"Anne benden bir şey saklamayın," dedim titreyen sesimle. Defalarca benden bir şey saklamadıklarını söylediğinde ancak inanmıştım.

Hava aydınlanmıştı ve Yağız hâlâ ortada yoktu. Polisler bir gelişme olursa bizi haberdar edeceklerini söyleyerek ayrılmışlardı.

Ağlamaktan yorgun düşen bedenimle salonda geziniyordum. Gözlerim kapanmak için beni zorlarken direnerek açık tutuyordum. Can'ın telefonu çaldığında burada olmadığını görerek koştum ve telefonu açtım.

Hayatımda duyduğum en acı verici cümleydi, yere yığılmadan önce son duyduğum.

"Can Bey, Yağız Ersel'in eşgaliyle uyuşan bir ceset var elimizde. Gelip kimlik tespiti yapmanız gerekiyor..."

26

Gözlerimi açıp hastanede bir sedyenin üzerinde olduğumu anladıktan sonra tekrar kapattım ve acıyla bağırdım. Hemşirelerden biri "Sakinleştirici yapın, hemen," derken gözlerimi tekrar açtığımda annemin yüzünü gördüm. Ağlıyordu.

Olduğum yerde sedyeyi yumruklarken birileri bileklerimden tutarak beni hareketsizleştirmeye çalışıyordu.

"Yağız öldü mü?" dedim kesik bir nefesle.

Cevap gelmediğinde acılı bir çığlık atarak kendimi parçalarcasına ağlamaya devam ettim.

Can havliyle doğrulmaya çalışarak anneme baktım ve "Anne o ceset Yağız'a mı aitmiş?" diye sordum titreyerek.

Annem güçsüz bir sesle "Tespit etmek için morga gidiyor Can," diye yanıtladığında olduğum yerden kalktım ve kolumdaki serumu söküp yere fırlattım.

Hastanenin içinde koşarken bir yerde durup "Morg nerede?" diye sordum gözyaşlarımı silmeden.

"En aşağıda, sol tarafta," yanıtını aldığımda merdivenlerden koşarak inmeye başladım.

Annem bana seslenerek peşimden gelmeye devam ediyordu. Merdivenlerde ayaklarım birbirine dolanırken çoğu zaman dengemi kaybedip düşecek gibi olsam da morgun önüne geldi-

ğimde dişlerimi sıkarak tırnaklarımı saç diplerime geçirdim ve acıyla ağlamaya devam ettim.

Bir hemşire yanıma gelip "İyi misiniz?" diye sordu.

Can'ın, ağlayarak yanıma geldiğini görünce "Yağız," diye feryat ettim. İçimdeki tüm organlarım parçalanıp, kemiklerim birbirine geçiyordu. Dizlerimin üzerine çöküp yerleri tırnaklarken duvarlardan yüzüme çarpan çığlıklarım ağlayışlarıma karışıyordu. Dünya bir toz bulutu olurken o anda istemsizce bağırarak, çığlıklarla ağlıyordum.

Kıyametim şimdi başlamıştı benim.

Saçlarımı çekerek kendimi parçalamak isterken "Hayır," dedim çatallı sesimle. "Ölmedi."

Can'ın yanına giderek ona tutundum ve "Ölmediğini söyle," diye bağırdım.

Can ellerimi tutup beni sakinleştirmeye çalışırken "Eylül," diyerek derin bir nefes aldı.

"Şimdi girip bakacağım," dedi ve morga doğru ilerledi.

Hemşire kapıyı açtığında "Hayır, ben bakacağım," dedim boğazımdan ağzıma kan tadı gelirken. Can bana izin vererek geri çekildiğinde hemşireyle birlikte içeri girdim.

Hemşire raftan bir eşya çıkarıyormuş gibi soğukkanlı bir tavırla cesedi çıkarıp önüme koydu ve örtüyü açmak için elini yaklaştırdı.

"Dur," diye bağırdım ellerim ağzıma giderken.

Elimi ağzıma bastırıp ağlayışımı bastırmaya çalışırken "Ben açarım," dedim ve yanına yaklaştım. Önümde yatan ceset eğer Yağız'a aitse, bundan sonraki yaşamımın bir önemi yoktu. Örtüyü nasıl açacağımı bilmiyordum.

İçim acıyla kavrulurken hemşire bana bakıp "Haydi," dedi.

Ellerim sanki bilerek ben sallıyormuşum gibi şiddetle titrerken örtüyü tutup gözlerimi kapadım ve yavaşça açtım.

Gözlerimi açtığımda ya ömrümden ömür gidecekti, ya ömrüme ömür eklenecekti. Tırnaklarımı avucuma geçirip "Allahım," dedim içimden. "Eğer bu ceset Yağız'ınsa bana güç ver. Onun değilse bana en büyük şükür sebebi budur..."

Gözlerimi açıp hayatımın kararacağını hissettiğim bir anda garip bir sevinç yaşadım. Hüzünlü bir sevinç...

Karşımdaki genç adamın da bir ailesi, sevenleri vardı ve onu kaybetmişlerdi. Bu çok acıydı. Fakat bu adamın Yağız olmaması kanayan yüreğime serpilen su olmuştu. Titreyerek örtüyü tekrar kapatıp konuşmak için kendimi zorladım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyordu.

Hemşire "O mu?" diye sorduğunda cevap vermek için ağzımı açtım ama sesim çıkmıyordu.

Başımı olumsuz anlamda sallayarak "Hayır," dedim genzimden zorla gelen sesimle.

Bayılacakmış gibi hissederken duvarlara tutunarak dışarı çıktım ve anneme sarılarak sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

Vücudumdaki tüm sinirler boşalmıştı, dizlerimden aşağısını hissetmemeye başladım ve kendimde olduğum halde yere düştüm. "O değil," dedim yüzümde kendiliğinden oluşan neşeden uzak bir gülümsemeyle.

***

Can beni kucağına alıp arabaya bindirdi ve eve götürdü. Annem beni yatağıma yatırarak dinlenmem için zorlarken daha fazla dayanamayarak uyudum.

Uyandığımda salondan gelen sesleri duyup aşağıya indim.

Polisler karşımda durmuş bana bakarlarken yutkunarak "Bir haber var mı?" diye sordum. Parmaklarım buz gibi olmuş ve titriyorlardı. Güçsüz bir hareketle saçlarımı yüzümden çekerek derin bir nefes aldım.

Polislerden biri "Son zamanlarda yaşadığınız garip bir olay var mıydı?" diye sorduğunda hızlıca cevap verdim. "Evet. Biz bir gece sahilde yürüyüş yaparken yanımızdan geçen motorlu adamlar beni tutarak sürüklediler ve kaçıp gittiler. Bir de Yağız kaybolmadan bir gece önce bahçedeyken yandaki evin çatısından bir adamın bizi izleyip fotoğraf çektiğini gördük."

Polis ciddi bir ifadeyle "Kavgalı olduğu biri ya da düşmanı var mıdır?" diye sorduğunda "Hayır, yok," diye karşılık verdim.

Polisler evden çıkıp gittiklerinde artık delirecek gibiydim.

Evin duvarları nefesimi keserken kendimi bahçeye atarak gözyaşlarımı sildim.

İlayda yanıma gelip kolumu okşayarak "Boşu boşuna kendini üzüyorsun, gelecek," diye yumuşak bir tonda konuştu.

"Neden haber vermeden bu kadar uzun süre ortalıktan kaybolsun?" dedim düz bir sesle. Aklımdan Elisa'yı aramak geçerken bunu Yağız'a ihanet sayıyordum. Ben bu haldeyken, başka bir kadının yanında olacak bir insan değildi. Bu düşünceyi aklımdan kovarak toparlandım.

Can'dan arabasının anahtarını istedim ve evden çıkarak Yağız'ı aramaya başladım. Direksiyonu tutan parmaklarım kasılabileceği son güçte kasılırken gidebileceğim tüm caddelerde Yağız'ı arıyordum.

İşyerine gitmek aklıma gelince direksiyonu kırarak gaza son hızda bastım. Camlardan giren rüzgâr saçlarımı dağıtıp geçerken içimi titretiyordu. Etrafı net olarak göremeyeceğim bir hızla giderken tüm arabaları sollayarak işyerine geldim ve arabadan inerek ilk olarak normal otoparkın altındaki, Yağız'ın otoparkına girmek için şifreyi yazarak düğmeye bastım ve içeri girdim.

Karşımda duran Yağız'ın arabasına bakarken çığlık atarak arabadan indim ve koşarak yanına gittim. Arabanın içinde kimse yoktu. Kalbim korkuyla göğüs kafesimi delecek kadar şiddetli çarparken arabanın yan tarafında kalan Yağız'ın bedenini görünce sesli bir şekilde ağlayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Yağız yerde yüzüstü yatmış, yüzünün her yerinden kanlar akmış bir vaziyetteydi.

27

Yağız'ı yattığı yerden kaldırırken ağlamamı durduramıyordum. Bir yerine bir şey olmaması için çabalarken buraya daha önce gelmediğim için kendimi suçluyordum.

Ona bunu yapanlar kimdi? Bizden istedikleri neydi?

"Sevgilim," dedim yanağına dokunup ağlamaya devam ederken.

Her yeri buz gibi ve kanlar içindeydi. Dudağı patlamış ve kenarından bir sürü kan akmıştı.

Gözlerimden akan yaşların üzerine düşmemesi için elimin tersiyle silerek Yağız'ın sırtından tuttum ve kaldırmaya çalıştım. Ağır geldiği için kaldıramadığımda bir daha tüm gücümü toplayıp denedim fakat yine olmadı.

Cebimden telefonumu çıkarıp ambulansı aradım ve gelmelerini bekledim.

Yağız'ın başını kucağıma alıp saçlarını severken "Buradayım penguenim," dedim titreyen sesimle. "Sakın korkma, ben buradayım. Tüm yaralarını öperek geçirmek için, seni her şeyden korumak, daha dikkatli olmak için ben buradayım."

Yağız hiçbir tepki vermiyordu.

Elimi şah damarına koyduğumda attığını hissedince mutlulukla gülümsedim ve "Bir şey söylemesen de beni duyduğunu

biliyorum. Sakın bizi bırakma. Tekrar kavuşmuşken bizi bırakma Yağız."

Otoparkta sesim ve hıçkırıklarım yankılanırken "Yaşıyorsun," diyerek yüzünü defalarca öptüm. Ellerini ellerimin arasına alıp ısıtırken "Çok mu üşüdün sen?" dedim hıçkırarak ağlayıp. "Senin sıcaklığın ikimize de yeterken şimdi ben ısıtmaya çalışıyorum seni." Kirpiklerini severken "Dayan her şeyim," diye fısıldadım.

Ellerim titrerken saçlarının arasında gezdirip daha sonra ellerimi öpüyordum. "Sana kim yaptı bunu?" diyerek ellerimi başıma götürdüm ve derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım.

Ambulans sesi geldiğinde kapıya koşarak "Burada!" diye son gücümle ellerimi sıkarak bağırdım.

Yağız'ı sedyeye alıp ambulansa bindirdiklerinde yanına binip saçlarını okşadım.

"Ben yanındayım."

***

Hastaneye ulaştığımızda Yağız'ın elinden tutarak sedyenin yanında koşuyordum. Organlarında bir hasar var mı diye ultrason cihazına götürdüklerinde kapıda beklemeye başladım. Başım deli gibi döndüğünden güçlükle ayakta duruyordum.

Annemlere haber verdim ve kısa bir süre sonra geldiler.

Yağız'ı içeriden sedyeyle çıkardıklarında "Hiçbir hasar veya kanama yok. Sadece baygın bir şekilde uyuyor. Normal odaya alıp pansuman yapacağız," dedi hemşire yanıma gelip.

İçim rahatlamıştı, derin bir nefes alarak arkasından gittim ve pansuman yaparlarken yanında durdum. Yağız kaşının üzerindeki yaraya pamuk bastırıldığında hafifçe kaşlarını çattı.

Elini tutup öperken "Sevgilim," diye seslendim. "Beni duyuyor musun?"

Hemşire "Birazdan uyanır, endişelenmeyin," diyerek bana gülümsedi.

O uyurken saatlerce başında durup kusursuz yüzünü ve kusursuzluğunu gölgeleyemeyen yaralarını izledim. Başparmağımı

yüzünde gezdirirken "Seni çok seviyorum," diyerek gülümsedim. Yanağına yaklaşıp öpeceğim sırada dudağında gezinen parmağıma hafif bir öpücük kondurduğunda bir anda sıçrayarak ona baktım.

Gözlerini açmış, yorgun bir şekilde beni izliyordu.

"Yaklaşık yarım saattir uyanığım ama öyle güzel seviyordun ki bozmak istemedim,"

"Yağız," diye çığlık attım ve yavaşça sarıldım.

"Aklım çıktı sana bir şey olacak diye," dedim bir solukta.

"İyiyim güzelim, merak etme," derken elini saçlarımda gezdiriyordu.

"Ne oldu sana bunu kim yaptı?" dedim endişeli bir şekilde.

Yağız kısık bir sesle "Bir müvekkilim vardı. Onunla olan davamızı kazandık. Fakat karşı taraf mafyaydı, ben o adamı savunduğum ve mahkemeyi kazandığımız için çıkınca beni tehdit etmişlerdi. Ciddiye almadım çünkü genelde kaybeden taraf hep böyle şeyler der. Sahilde yanımızdan geçenler, yan evin çatısından bizi izleyenler de bunlarmış. İşten çıktım, otoparka indim. Tam arabaya ineceğim sırada biri sırtıma çok güçlü bir şekilde vurdu. Dengemi kaybedip yere düştüm, en az on beş kişi vardı. Üç kişi beni tutarken diğerleri de dövmeye çalıştı işte," dedi.

Söylediklerine karşı ellerim buz gibi olurken "Bu nasıl bir saçmalık ya?" diye bağırdım öfkeyle. "Sen avukatlığını yapmışsın, burada senin suçun ne?"

Yağız elini dudağıma koyup "Tamam güzelim, bir şey olmadı. Bak iyiyim ben," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Onlardan şikâyetçi olacağız," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Bu adamlar her gün onlarca insanı öldürüp arkasında hiç iz bırakmadan hayatına devam eden adamlar. Şikâyetçi olsan da bir şey değişmeyecek. Bu konuyu ben halledeceğim."

"Yağız sen iyi misin?" dedim kaşlarım çatılırken. "Bu adamlarla nasıl baş edeceksin? Nerede bulacaksın onları? Ya sana daha kötü bir şey yaparlarsa?"

Beni kendine çekerek "Gelsene biraz," dedi ve başını boynumun girintisine sokup derin bir nefes aldı. "Kokunu özledim."

Başımı omzuna koyup "Ben de," dedim güçsüz sesimle. "Her şeyini, çok özledim."

***

İki gün sonra taburcu olup eve döndüğümüzde Yağız'a salonda yatak yaparak oraya yatırdım.

Kolumdan tutup beni yanına yatırarak, saçlarımla oynayıp defalarca öptü.

Hastanede polisler ifadesini almaya geldiğinde o adamları tanımadığını, hiçbirini görmediğini söyleyecekti fakat böyle yaparsa onunla konuşmayacağımı söylediğimde ifadesini düzeltti.

Her an ona bir şey olacak korkusuyla yaşarken mutfağa giderek çorba yaptım ve tabağa koyup Yağız'a götürdüm. Yanımıza sehpa çekerek koltuğun kenarına oturdum ve onu hafifçe doğrultarak çorbadan bir kaşık aldım. Önce kendi dudağıma değdirip sıcaklığına baktıktan sonra ona verdiğimde sesli bir şekilde gülerek saçlarımı karıştırdı ve "Sen nasıl bir meleksin?" dedi neşeli bir şekilde.

"Kocasına âşık bir melek," dedim gözlerinin içine aşkla bakarak.

Çorbayı ağzına götürüp içirdiğimde elimi ısıracakmış gibi yaptıktan sonra "Ben hayatımda böyle güzel çorba içmedim," dedi.

"Gerçekten mi?" dedim mutlulukla.

Burnumu sıkarak "Gerçekten," dedi gülerek.

Yağız'a o yokken olanları bir bir anlattım ve yine kendimi tutamayarak ağladım. Sarılıp gözyaşlarımı silerken koltukta bir yorganın altında akşama kadar uyuduk.

Bir hafta boyunca evde Yağız'ın tam olarak iyileşmesini bekledikten sonra ilk iş günüme Yağız ile birlikte başladım.

Yüzündeki morluklar yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Şirkete geldiğimizde arabadan inmeden önce onu öptüm ve indim.

Şirkette bir haftadır Murat Bey anlayışla karşılayarak benim yerimde durmuştu.

Odama girerken arkamdan biri "Eylül Hanım," diye seslendi ve koşarak yanıma geldi.

Arkamı döndüğümde "Beş dakika sonra toplantı var efendim," diyerek bana bakan sekretere gülümseyerek "Peki, teşekkür ederim," dedim ve içeri girdim.

Beş dakikalık sürede kabaca odadaki eşyaları yerleştirmeye çalıştıktan sonra toplantı salonuna geçtim ve içeri girerek "Merhaba," dedim. Herkes yerinde oturmuşken baştaki koltuk boştu. O koltuğun benim olduğunu sekreterim dosyalarımı oraya koyduğunda anlamıştım.

Yerime oturdum ve "Ben Eylül Ersel. Londra'da gazetecilik okuduktan sonra bu şirketin Londra'da bulunan ofisinde uzun süre araştırmacı gazeteci olarak görev yaptım.

Orada da Türkiye haberleri yapıyorduk ve bir iş için müdürümün isteği üzerine buraya döndüm. Daha sonra burada kalmaya karar verince yine bu şirkette kısa bir süre çalıştım.

Ve şimdi yine bu şirkette müdür olduğum için çok mutluyum. Güzel işler yapacağımızı biliyorum. Ben yenilikçi ve özgün arkadaşlarla çalışmayı çok severim. Buradaki arkadaşlar gibi. Başlayabiliriz, teşekkür ederim," diye bir konuşma yaptım.

Sekreterim bu toplantının hem tanışma, hem de fikirlerimizi paylaşmak üzere organize edildiğini söylemişti.

Konuşmam bittiğinde kısa bir alkış sesinden sonra yan tarafımda oturan adam "Hoş geldiniz Eylül Hanım. Ben baş araştırmacı gazeteci Levent Eroğlu. Sizin gibi bir meslektaşım olduğu için çok mutlu oldum," dedi. Gülümseyerek karşılık verdikten sonra toplantı başlamıştı.

Herkes bana fikirlerini, gündemi, gazetede olması gereken farklılıkları söylerken ben değerlendiriyordum.

Önümdeki kâğıda beğendiğim fikirleri not alırken "Evet var mı başka bir fikri olan?" diyerek başımı kaldırdım.

Yanımdaki Levent Bey beni izlerken gülümsüyordu. Birkaç

kişi daha fikrini söyledikten sonra odama geçerek Yağız'ı görüntülü aradım ve ilk toplantımı yaptığımı söyledim.

Yağız benden daha mutlu olup beni desteklerken ne kadar doğru bir insanla hayatımı birleştirdiğimi tekrar anlayarak şükrettim.

Odamın kapısı açılıp içeri biri girdiğinde başımı telefondan kaldırıp oraya baktım. Levent Eroğlu elindeki gazeteyi havaya kaldırarak "Bugün dünyanın en güzel yazısını okudum," dedi ve güldü. Ayağa kalkarken Yağız'a bakarak "Ben seni daha sonra arayacağım hayatım," dedim.

Yağız kaşlarını çatıp "Kim o?" dedi dümdüz bir sesin yankısıyla.

Aceleyle telefonu kapatıp önüme koyduğu gazeteye baktım.

Benim yazım olduğunu görünce gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedim.

"Nasıl böyle yazdığınızı çok merak ettim doğrusu," diyerek ellerini iki yanına açarken koltuğa oturdu.

"İçimden geldiği gibi, hiçbir çaba sarf etmeden," dedim yerime otururken.

"Bu yüzden güzel," dedi başını sallayarak.

Kapı çalma sesi geldiğinde "Buyurun," diye seslendim.

Sekreterim elinde bir kutuyla bana doğru gelip kutuyu masama bırakarak "Eylül Hanım, bunlar sizin," dedi ve çıktı.

Kutunun kapağını açtığımda içindeki güllerin güzelliğine mutlulukla bakarken burnumu yaklaştırıp kokladım. İçinde bir de not vardı.

"Her güzel şeyin içinde daha güzel bir cevher vardır. Sende olduğu gibi... Güllerin altındaki şey, işe gelip giderken sana kolaylık sağlaması için.

Seni seviyorum."

Elimi güllerin altına daldırmadan önce Levent'e bakarak "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Bir anda afallayarak ayağa kalktıktan sonra "Hayır, iyi çalışmalar," diyerek odadan çıktı.

Güllerin altından aldığım şeyi elime alıp bakarken heyecanla olduğum yerde kalakaldım.

Hep hayalini kurduğum arabanın anahtarını alıp koşarak asansöre bindim ve aşağıya inip şirketin önüne çıktım. Karşımda duran, aynalarına uçan balonlar bağlanmış beyaz arabaya doğru yürüyüp içine baktım.

Yan koltukta oturan Yağız bana eliyle direksiyon koltuğuna geçmem için işaret yaptığında bindim ve "Gerçekten mi?" dedim büyük bir şaşkınlıkla.

Yağız gülerek başını sallarken "Gerçekten," diye karşılık verdi.

Ellerimi direksiyona koyarken mutlulukla gülüyordum.

"Teşekkür ederim."

"Yarışırız artık."

"Üzülürsün bak..." dedim kahkaha atarken.

"Şimdi bu adrese gidiyoruz," dedi telefonunu bana uzatırken.

Söylediği adrese geldiğimizde arabayı park edip inerken kolumu arabaya atıp "Bir fotoğrafımızı çeker misin?" dedim.

Yağız kahkaha atarak fotoğraf çektikten sonra "Bir de arabamı tek çek," diyerek kenara çekildim gülerek.

Binaya girdiğimizde Yağız'a bakarak "Spor salonu mu?" dedim gözlerimi büyüterek.

"İş stresinden biraz uzaklaşmak için, ikimize de iyi gelir diye düşündüm," diye karşılık verdiğinde, "Daha çok yorgunluk diyorsun yani," dedim oflayarak.

Kolumu tutup beni içeri sokarken "Bu kıyafetlerle mi yapacağız?" dedim üstümü göstererek.

"Girişte satılıyor, oradan alırız," dedi burnumu sıkarken.

Kıyafetlerimizi giyip içeri girerken etrafta spor yapan onlarca insanı görüp "Sağlıklı yaşam," diye bağırdım.

O gülerek ağırlıkların yanına gitti, ben de yanındaki koşu bandına çıkarak koşmaya başladım.

"Dikkat et düşme," diyerek benle dalga geçerken "Sen o ağır-

lığı kafana düşürme asıl," diye karşılık verdim. Bana inat güzel bir şekilde kaldırıp indirirken gözlerini benden ayırmıyordu.

Bar kısmına giderek iki portakal suyu alıp yerime döndüğümde benimle aynı anda gelen kız Yağız'ın yanına geçerek "Merhaba, siz antrenör müsünüz?" diye sordu.

"Hayır değil," dedim Yağız'ın kolunu okşayarak. "Gel hayatım," diyerek onu çektim ve başka bir yere götürüp "Tanışmaya çalışıyor kendince," dedim sinirle.

Yağız bana bakarak gülerken "Öyle bir şey yok. Boşuna sinirleniyorsun," dedi elini yanağımda gezdirerek.

Karşı tarafta duran kızların kahkahasıyla onlara döndüğümde Yağız'a bakarak konuştuklarını gördüm.

Yağız başımı kendine çevirerek kendisine bakmamı sağladığında "Etrafa değil, bana bak," diyerek hafifçe güldü.

Kısa bir süre oturup portakal sularımızı içtikten sonra yine farklı yerlerde çalışmaya başladık.

Ben pilates yaparken yanımdaki kızlardan birinin "Kızlar ben şu an bayılıyorum. Eriyorum bana bir şeyler oluyor," dediğini duydum.

Kaşlarım çatılırken sert bir şekilde onlara bakıyordum. Yanındaki arkadaşı Yağız'a bakarak gülerken "Kızım bayılacağına git konuş işte," dedi.

"Yarın hazırlanıp konuşacağım," dediğinde Yağız'ın benim olduğum tarafa doğru gülümseyerek geldiğini gördüm.

Kız elini kalbine koyarak "Kızlar, anladı galiba. Bakın bana doğru gülümseyerek geliyor," dedi hafif bir çığlık atarak.

Arkadaşları da heyecanla "Evet resmen buraya geliyor," dediğinde kız saçlarını düzeltti ve öksürerek boğazını temizledi.

Yağız yanıma gelip belimden tutarak kendine çektikten sonra "Sevgilim," diyerek boynumu öptü ve "Haydi çıkalım," diye ekleyip çıkışa doğru yöneltti beni.

Sesimi yükselterek "Çıkalım kocacığım," dedim kızların duyması için bağırırcasına.

Eve geldiğimizde duştan çıkınca Yağız beni önüne oturtarak

özenle ve yavaş hareketlerle saçlarımı taramaya başladı. Bir yandan tararken bir yandan öperek seviyordu.

Huzurla gözlerimi kapattığımda "Seni öyle seviyorum ki Eylül," dedi ciddiyet dolu ses tonuyla. "Tüm heyecanlar birleşse kalbim böyle hızlı atamaz."

Saçlarıma yağ sürüp kuruladıktan sonra başımı dizine koydum ve Yağız saçlarımı severken gözlerimi kapatıp kendimi uykuya teslim ettim.

Uyuduğum en huzurlu uykulardan birinin kollarındayken bu eller saçlarımın arasından hiç kayıp gitmesin istiyordum...

28

Etraftaki binalar yanımdan hızla akıp gidiyordu. Ben onların değil, onlar benim yanımdan geçiyordu. Her yere yabancı hissetsem de buraların defalarca geçtiğim sokaklar olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum kendime.

Hafızam bana küçük çaplı bir oyun oynarken telaş içerisinde direksiyonu sıkarak arabayı sağa çektim ve emniyet kemerini çıkararak aşağıya indim.

Derin bir soluk alıp ellerimi şakaklarımdan saçlarıma kaydırıp "Ne oluyor bana?" diye sordum kendime. Etrafıma biraz daha baktıktan sonra telefonumdan navigasyonu açarak gidebildim işe.

Binaya girince odama gitmeden önce arşive uğradım. Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde bir an boşluğun içindeymişim gibi hissederek etrafıma baktım. Buraya neden geldiğimi düşünüyorken dosyaları karıştırıyordum. Ne kadar uğraşsam da hatırlayamayınca oflayarak çıktım ve odama geçmek için hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

Tam odamın kapısını açıp içeri girdiğimde arkamdan benimle birlikte birinin daha girdiğini ayak seslerinden anladım.

"Günaydın," dedi sesin sahibi.

Arkamı dönüp baktığımda Levent olduğunu görünce aldırış etmeden yerime oturdum.

"Ben de bu güzel koku nereden geliyor diyordum..."

Başımı kaldırmadan tok bir sesle tek bir nefeste konuştum.

"Günaydın. Gördüğüm kadarıyla çok işiniz var. Lütfen devam edin."

Levent bana ciddi bir şekilde bakarak dediğime anlam veremiyormuş gibi bir yüz ifadesiyle tepki verdi. Elimi kapıya doğru tutarak "Evet Levent Bey," diyerek çıkması için işarette bulundum. "Araştıracak o kadar haber varken parfüm kokusunun kimden geldiğini araştırmakla vakit kaybetmeyin."

Neşeden uzak bir şekilde gülerek odadan çıktığında derin bir nefes alarak arkama iyice yaslandım. Maillerimi kontrol ederken Murat Bey'den bir mail geldiğini gördüm. Afrika'nın yoksul, açlıkla boğuşan bir kentinin belgeselini yapmam gerektiğini öğrenince aklıma gelen ilk şey Yağız'dan nasıl ayrılacağım oldu.

Hemen telefonumu alıp Murat Bey'i aradım.

"Maili okudun demek," dedi neşeli bir şekilde.

"Evet, o yüzden aradım."

"Beş gününü alacak fakat haberini yaptığımızda çok büyük yankı uyandıracak bir proje bu.

İşini en iyi yapan sen olduğun için seni ve yanında bir arkadaşını daha göndereceğim. Belki insanların uyanıp yardım etmesine biz vesile oluruz. Oradaki insanların tüm yaşam şartlarını yakından izleyip fotoğraflarıyla bana teslim etmeni isteyeceğim senden. Ben kontrol ettikten sonra düzenleme işi yine sizde olur zaten. Elimizden geldiği kadarıyla yardım da göndereceğiz..."

Murat Bey'in konuşması bittiğinde odanın içinde gezinmeyi bırakarak böyle güzel bir teklifi reddedemeyeceğim için "Çok güzel düşünmüşsünüz," diye karşılık verdim.

"Ben uçak biletini ayarlıyorum o zaman," dediğinde "Yağız da gelse," dedim biraz kısık bir sesle.

"Maalesef, bu bir gezi değil," diye karşılık verdi.

Dudağımı iç tarafından ısırırken kaşlarım istemsizce çatılmıştı "Anladım. Tarihi ne zaman?" diye sordum.

"Önümüzdeki hafta diye düşünüyorum fakat ben seni yine bilgilendiririm," dedikten sonra telefonu kapattı.

İşyerimden çıkarak arabaya ilerlediğim sırada arabanın kapısının yanında duran Levent'i görünce başımı kaldırıp ona bakmım.

"Senin gibi kendi ayakları üzerinde durabilen, güçlü bir kadının böyle aşağılayıcı bir hediyeyi kabul etmesini beklemezdim," dedi arabayı işaret ederek.

Yüzümdeki öfkenin yansıması olan gülüşüme engel olamadan "Eşimin içinden gelerek bana hediye ettiği bir şey neden aşağılayıcı olsun ki?" dedim gözlerinin içine öldürücü bir soğuklukla bakarken.

"İşte, sen çalışsan da benden zengin olamazsın. Sen kadınsın ben erkeğim; ben daha çok kazanırım, bu arabayla da böyle kanıtlarım demek istemiş size açıkça," dedi keyifli bir şekilde bana bakarken.

"Böyle bir ayrımcılığı düşünerek oluşturan zaten sizsiniz. Laflarınıza dikkat edin.

Bu konuda bir yorum yapmanıza gerek yok ayrıca," dedim arabanın kapısını sertçe kapatıp binerken.

Gaza basarak hızlıca otoparktan ayrıldığımda sinirden ellerimin titrediğini hissedebiliyordum.

Söyledikleri beynimde yankılanırken böyle bir şeyin olmadığını bilmeme rağmen, bu kadar büyük bir hediyeyi kabul etmiş olmak bir yanımı düşüncelere sürüklüyordu.

Eve geldiğimde anahtarla kapıyı açarak içeri girdim.

Yağız benden önce geldiği için beni tam kapının orada sarılarak karşıladı.

Gözlerimi kapatıp düşünceleri aklımdan kovarken "Seni çok özledim," dedim.

"Hissettim," dedi başımı koklayarak öptükten sonra.

Yağız'ın sofrayı hazırladığını görünce ona tekrar sarılarak üzerimi değiştirdim ve ellerimi yıkayarak sofraya oturdum. Bir yandan Afrika gezisini nasıl söyleyeceğimi planlıyordum.

Yemeğim bittiğinde derin bir nefes alarak "Sevgilim," dedim gülümseyip gözlerine bakarken.

"Ben iş için beş günlüğüne Afrika'ya gidiyorum."

Yağız bu söylediğime gülerken "Bende Antarktika'ya geçeceğim birkaç gün," dedi.

Yutkunurken "Ben ciddiyim," dedim düz bir sesle.

Ciddi olduğumun farkına vardığında başını dikleştirip "Tamam ben de gelirim o halde," dedi.

"Sordum," dedim başımı sallayarak. "Bu bir gezi değil dedi Murat Bey. Yanımda şirketten birisi daha olacakmış. O insanlara elimizden geldiği kadar yardım edip daha çok insanın farkında olması için haber yapacağız. Bu çok güzel bir şey..."

Yağız öksürerek boğazını temizledikten sonra "Eylül ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum zaten. Ben senin çalışmanı istemiyorum. Böyle bir şeye ihtiyacımız yok. Senin de boşu boşuna kendini yormanı istemiyorum," dedi gayet ciddi bir ifadeyle.

Söylediğine karşı ağzımın açılmasına engel olamadan ona bakıyordum.

"Sen ciddi misin?" dedim hayal kırıklığıyla ona bakarken.

"Benim keyif alarak yaptığım ve başarılı olduğum bir işe nasıl boşu boşuna diyebiliyorsun?

Çalışmam için ihtiyacımız mı olması lazım? O zaman sen de çalışma elimizdekilerle idare ederiz."

Ayağa kalkarak yanıma geldi ve başını geriye atıp "Aynı şey değil Eylül," dedi.

"Nesi farklı?" dedim gözlerinin içine bakarak.

"Senin çalışman mecburi değil," diye karşılık verdi.

Aklımda Levent'in söyledikleri yankılanırken gözlerimin dolmasına engel olamadan "Sen böyle biri değilsin. Bu konuda gerçekten böyle düşündüğüne inanmak istemiyorum," dedim odaya giderken.

Yağız arkamdan gelince yönümü değiştirerek mutfağa girdim. Bir kap çıkarıp hızlıca tezgâha koyduktan sonra her zaman yaptığım kurabiyeyi yapmak için hazırlandım. Malzemeleri hatırlamak için kısaca durup düşündüm.

Karşımdaki sandalyeye oturup kollarını geriye doğru atarak beni izlediği halde hiç konuşmadık. Hamuru küçük toplar

haline getirdikten sonra tepsiyi fırına vererek içeri geçtim. Arkamdan gelip saçlarımla oynarken sessiz sessiz nefes alıyordu.

"Karıcığım," diye fısıldayıp boynumu öptüğünde televizyonu açarak izlemeye başladım.

Yanıma oturdu ve "Tabii istediğin süre boyunca çalışabilirsin, ben sadece yorulmaman için söyledim," dedi elimi tutarak.

Başımı sallarken telefonumun melodisi odada yankılandı. Yağız telefonuma uzanıp ekrana baktıktan sonra bana verdi.

"Efendim?" dedim Levent'in aramasını yanıtladıktan sonra.

"Eylül merhaba, acilen hazırlamamız gereken bir haber var, ikimiz gidelim mi?" diye sordu.

"Sen yanına birini alıp git. Ben müsait değilim," diye karşılık verdim ve telefonu kapattım.

Yağız dişlerini sıkarak bana bakarken "Bu saatte seni aramasına ne gerek var?" dedi sinirli bir şekilde.

"İş," diye karşılık verdim tekli koltuğa otururak.

Bir şey demeden odadan çıktığında dizlerimi kendime çekip oturmaya devam ettim. Uzun bir süre sonra Yağız'ın seslendiğini duyduğumda koşarak mutfağa gittim. Kurabiyeleri unuttuğumu fark ederek tepsiyi fırından çıkardım ve simsiyah olmuş kurabiyeleri çöpe attım.

Yağız tepsiyi alıp "Elin yanmasın," diyerek tezgâha koyduğunda son zamanlarda ne kadar unutkan olduğumu düşünerek sandalyeye oturdum.

"İyi misin?" dedi ellerini dizlerime koyarken.

Başımı olumlu anlamda salladım ve gülümseyerek "İyiyim," diye karşılık verdim.

***

Sonraki gün iş çıkışı İlayda'yla buluşarak yemek yiyeceğimiz yere geçtik. Üstümdeki ceketimi çıkararak masaya otururken "Seninle baş başa kalmayı özlemişim," dedim.

Ona müdür olmamın şerefine yemek ısmarlamak istediğim için buradaydık.

"Ben de, sesini duymayı bile özlemişim Eylül," dedi mutlulukla gülümseyerek. "Tamam, başarılı olduğunu biliyordum da bu kadar kısa sürede bir şirketin başına geçeceğini tahmin edemezdim," diye ekledi bana bakarken.

"Ben de tahmin etmiyordum. Hatta ilk gittiğimizde işe alıp almayacaklarından bile şüpheliydim. Ama bir anda şans benden yana oldu," diye karşılık verdim.

Yemek siparişlerimizi verip sohbet etmeye devam ederken telefonum çaldı. Yağız "Güzelim," dediğinde "Sevgilim," diye karşılık verdim.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

Gülerek "Evet," diye cevapladım.

"Sesini duymak istedim. İyi eğlenceler. Çok güzel gülme," diyerek telefonu kapattığında İlayda "Senin yokluğunda Yağız ölü biri gibiydi," dedi tek solukta.

"O günleri hatırlamak bile istemiyorum. Safa'nın yanında kaldığım her gün benim için ölümden beterdi."

Olanları İlayda'ya anlatırken yaşadığım her şey bir bir geçiyordu gözümün önünden. Yağız'la yeniden karşılaştığımız o muhteşem anı anlatırken gözümden birkaç damla yaş düşmesine engel olamadım.

İlayda da benim gibi gözyaşlarını silerken "Sizin aşkınız bir büyü gibi Eylül. Aranızda hiç kopmayan, kimsenin koparamayacağı güçte bir bağ var. Bu bağ, kimsenin çabasıyla ya da isteğiyle oluşamaz. Duygularınızın yoğunluğu o bağdan akıyor sanki. Yağız her gün, hiç uyumadan, her yerde seni aradı. Saçı sakalı birbirine karışmıştı, kestirmesini söylediğimizde Eylül yoksa kestirmeme gerek yok diyordu. Can zorla birkaç lokma bir şey yedirmeye çalışıyordu fakat ağzını bile açmıyordu. İzmir'de olduğunu hissetti demek, oraya kadar geldiğine göre. O pislik herifin adını duyunca bile deliriyorum. Umarım şimdi hak ettiği yerdedir. Böyle bir insan olamaz," dedi.

Biraz daha konuştuktan sonra hesabı ödemek için kasaya doğru gittim. İlayda kolumu tutarak "Bu ilk yemeğimiz, ben ödeyeceğim," dedi ve öne geçti.

Ben de onu tutarak öne geçtim ve "Saçmalama, ben seni yemeğe çıkardım bu gece," dedim ve cüzdanımı çıkarıp karşımdaki adama baktım.

Adam bana gülümseyerek "Efendim afiyet olsun. Hesabınız Yağız Bey tarafından ödendi," dediğinde bir anda afallayarak diyecek bir şey bulamadan öylece kalakaldım ve daha sonra "Teşekkürler," diyerek uzaklaştım.

İlayda'ya bakarak "Kusura bakma," dedim mahcup bir şekilde.

"Ne kusuru, kocan sana jest yapmış," dedi.

Sarılıp vedalaşarak ayrıldıktan sonra arabaya binerek hızla sürdüm. Arkadaşıma yemek ısmarlamak istediğim bir gecede nasıl böyle bir şey yapıp beni bu duruma düşürmüştü aklım almıyordu. Hayatını kocasının parasını yiyerek geçiren kadınlar gibi hissederken sinirle direksiyonu sıktım. Eve geldiğimde hızla kapıyı açtım ve açtığım gibi Yağız ile karşı karşıya geldim.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim gözlerinin içine bakarak.

Yağız yutkunurken âdemelması sertçe hareket etmişti. "Ne yaptım?"

"Arkadaşıma yemek ısmarlamak istedim sadece. Neden hesabı ödüyorsun?"

Yağız elimi tutarak "Tamam sen ısmarlamış oldun," dedi.

"Ben kendi kazandığım parayla yapacaktım bunu zaten," diye karşılık verdim sinirle.

Yağız'ın kaşları çatılırken "Eylül sen kendinde misin?" diye bağırdı.

Birkaç adım gerileyip yutkundum.

"Hareketlerin değişti farkında mısın? Ben kendi ayaklarım üzerinde duruyorum diye ispatlama çabası. Ben kendim para kazanıyorum, sana ihtiyacım yok tavırları...

Tamam kazanıyorsun, kendi ayakların üzerinde duruyorsun. Ben hesabı ödediğimde bunlar değişecek mi?"

Neşeden uzak bir şekilde gülerek "Sen ne diyorsun ya?" diye bağırdım.

"Bağırma," diyerek ciddi bir ifadeyle çenesi kasılarak bana baktı.

Ne yapacağımı bilmeden az önce girdiğim hızda çıktım kapıdan.

29

Arabaya bindiğimde ağlayışımı durduramıyordum. Hızla ana yola çıktım. Gaza sonuna kadar basıp arabaları sollayarak geçerken ağlamaya devam ediyordum. Yağız ile ilk defa bu kadar ciddi bir şekilde kavga etmiştik.

Gözlerimdeki yaşları silip direksiyonu sıkıca tutarken gelen mesaj sesiyle irkildim.

Telefonu elime alıp baktığımda *"Yavaş kullan"* yazmıştı Yağız. Onu okurken duyduğum korna sesiyle aniden frene basarak durdum. Karşımdaki arabadan inip bana bağıran adama baktım.

Arabadan inip bir sorun var mı diye baktığımda "Önüne baksana be kadın," diye bağırdı adam. Cevap vermeden arkamı dönüp arabaya bineceğim sırada "Ne hava atıyorsun lan kocanın parasıyla?" diye bağırarak devam etti. "Çekmiş altına son model arabayı. Ama şoförlük yok..."

Biraz uzaklaştıktan sonra arabayı bir yere çekip başımı direksiyona yasladım ve ağlamaya başladım. Sessizliğin dostluk ettiği dakikalar bir bir kayıp giderken aniden yanımda duran arabayı fark ettim.

Yağız telaşlı bir şekilde arabadan inip kapımı açtı ve beni tutup ayağa kaldırdıktan sonra kemikleri kemiklerime geçercesine sıkıca sarılıp "Eylül," diye soludu.

Başını omzuna koyup kokusunu içime çektim.

Eli korkak bir hızla saçlarımın arasında dolaşırken "Özür dilerim," diye fısıldadı kulağıma yaklaşıp.

"Hiçbir şeyin kolay olduğunu düşünmüyorum. Senin her şeyi başarabileceğini biliyorum. Bu akşam sadece iyilikle içimden gelen bir şeyi yapmak istedim. Başka hiçbir düşüncem yoktu."

Benim arabamı kilitleyerek orada bıraktık, onun arabasına binip eve geldiğimizde ışıkları açarak beni yatak odasına doğru götürdü.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp pijamalarımı giydirirken alnını alnıma yaslayıp gözlerimin içine bakıyordu. Yorganı açıp beni yatırdıktan sonra üzerimi iyice örtüp "Üşümesin bu civciv," diyerek gülümsedi. Elini yastığa yaslayıp benim yüzümü severken "Sen uyumaya çalış, ben sana masal anlatacağım," dedi.

Gözlerimi kapatıp huzura kavuştuğumda Yağız yumuşak ve güzel bir tonda masal anlatıyordu. Ona yaklaşıp sıkıca sarıldıktan sonra kendimi uykuya teslim ettim.

***

Sabah Yağız'ın uğraşlarıyla kalktığımda giyeceğim kıyafetleri hazırladığını gördüm.

"Günaydın," dedim aşkla gözlerinin içine bakarken.

"Günaydın her şeyim," dedi dudaklarını ısırarak. "Böyle bir güzelliğin uyandığı ilk anlara şahit olmak için ne yaptım ben?"

Hazırlanıp evden çıktığımızda Yağız beni arabamın durduğu yere kadar bıraktı. Sonrasında ben kendi arabama geçip işyerine gittim.

Odama girdiğim gibi dosyaları düzenlerken masamdaki not kâğıdında yazan şeyleri unutmamak için daha görünür bir yere aldım. Çok önemli bir maili zamanını geçirmeden yollamam gerekiyordu. Gazetenin haftalık düzenlemesini ayarlarken çantamdan gözlüğümü çıkarıp taktım. Bir şey atlamadan düzenlemeyi bitirdiğimde kahve almak için odadan çıkacağım sırada benden önce biri kapıyı açarak içeri girdi.

"Eylül Hanım, bu çiçekler size," diyerek masama bırakılan güllere gülümseyerek baktım.

Güllerin üzerindeki notu elime alıp okumaya başladım.

"Güzelliğin karşısına sadece kendimle çıkamazdım."

Gülerek başımı sallarken beş dakika sonra tekrar kapı çaldı ve bir çiçek daha geldi. Yağız yine romantik günündeydi anlaşılan. Gülerek o çiçeği de aldım ve üstündeki notu okudum.

"Neden en güzel gün seni gördüğümde aydınlanıyor?"

O çiçeği de masamın üzerine bırakıp odadan çıktığımda karşıdan gelen Yağız'ı görüp mutlulukla ona doğru ilerledim.

"Beni sabah sabah çiçeklere boğan kocam," diyerek sarıldığımda "Sen bana her sabah yeniden verilen bir çiçeksin. Bunun yanında benim yaptığım çok mu?" diyerek elini yanağıma koydu.

"Bir tane yetmiyor mu?"

Yağız'ın kaşları çatılırken "Bir tane yolladım zaten," diyerek bana baktı.

İkinci çiçeğin ondan gelmediğini anlayarak hemen toparlamaya çalıştım "Hayır hayatım, geçen gün gönderdin daha. O yüzden söylüyorum," dedim gülümseyerek.

Yağız "Ha," diyerek derin bir nefes verdi. "Diyorum ya, bunlar az bile," diye ekledi.

Odama geleceği için önden koşarak "Sen burada bekle. Ben telefonumu alıp geliyorum. Kafeteryada oturalım, terasta," dedim bir solukta.

Yağız başını sallayıp beklemeye başladığında koşa koşa odaya gittim ve ikinci çiçeği alarak dolabıma koyup kapattım. Kapının açılma sesini duyunca yutkunarak omzumun üstünden baktım.

Yağız içeri girerken "Burada duralım. Sen çalış ben seni izleyeyim. Öyle âşık olayım bir de sana," dedi.

"Olur tabii," dedim hemen yerime geçip otururken. "Teşekkür ederim," dedim derin bir nefes alıp.

"Rica ederim sevgilim," dedi Yağız gözleri benim üzerimde dikkatli bir şekilde gezinirken. Bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu kanımca.

"Neler yaptın bugün?" diyerek kaşlarını kaldırdığında.

"Hep çalıştım. Gazetenin haftalık düzenlemesini yaptım," diye karşılık verdim.

"Benim karım bana her şeyi anlatır, o kadar civciv," diyerek güldüğünde yarım bir şekilde gülüp yutkundum.

Kapı çalıp içeri sekreterim girdiğinde "Eylül Hanım, göndermeniz gereken dosyaları göndermemişsiniz. Karşı tarafın sekreteri aradı şimdi," dedi.

"Ah, nasıl unuttum ben onları? Hemen gönderiyorum," dedim bilgisayarı açarken.

Yine unuttuğum bir şeyle daha karşı karşıya kalırken göndermem gereken maili hızlıca gönderip Yağız'a baktım.

Biraz daha konuşmamıza fırsat kalmadan kapı açıldığında Levent içeri girerek arkası dönük bir şekilde elindeki kahvelerle kapıyı kapatmaya çalışıyordu. Çiçekleri söyleyecek diye kalbim hızla atmaya başlarken "Biraz mola verelim," diyerek arkasını döndü.

Yağız'ı görünce yüzündeki gülümseme donup kalırken Yağız ayağa kalkıp üç adımda yanına gitti ve elinden kahveleri alıp "Teşekkür ederiz, çıkabilirsin," diyerek sertçe omzuna vurdu.

Levent bir şey söylemeden dışarı çıkarken Yağız sinirli bir şekilde kahveleri çöpe attı.

Önümde durup ellerini masaya koyduğunda "İlk defa böyle bir şey yaptı," dedim başımı yukarı kaldırıp ona bakarken.

Yağız dudaklarını birbirine bastırıp "Biliyorum sevgilim. Daha önceden böyle bir şey yapmış olsa söylerdin. Benden saklayacak halin yok," dedi.

Söyledikleri kalbime bir bıçak gibi saplanırken başımı olumlu anlamda sallayıp ona bakmaya devam ettim.

"Sen şimdi güzel güzel çalışmaya devam et. İş çıkışında spora gidiyoruz bugün unutma," diyerek odadan çıktı.

Arkasından yavaşça gidip kapının orada durdum. Yağız odadan çıkıp Levent'in yanında durduğunda arkalarına gidip söylediklerini duymaya çalıştım.

"Tanışmak isterdim ama, ikimiz de boş işlerle uğraşmak istemeyiz," dedi Levent'e öldürücü bir ses tonuyla.

"Bir şey mi oldu hayatım?" diye seslendim gülümseyerek.

Yağız arkasını dönüp "Levent'le tanıştık. Bundan sonra senin yanına her geldiğimde ona da uğrayacağım," dedi ve sırtına iki kere çok sert bir şekilde vurup gitti.

"Levent Bey, odama gelin lütfen," dedim odama geçip içeride öfkeyle gezinirken.

Birkaç dakika sonra geldiğinde "Çiçeği siz mi gönderdiniz?" dedim dik bir şekilde durup sert bir sesle konuşurken.

"Evet," diyerek koltuğa geçip oturduğunda "Oturabilirsin demedim," dedim karşısına geçip.

Ayağa kalkıp kaşlarını havaya kaldırdı ve "Oo," dedi kendi kendine "Baya sertiz."

"Bu nasıl bir üslûp? Nasıl davranış bunlar? Ben evliyim ve sizin müdürünüzüm, evli bir kadına çiçek göndermek ne demek?" dedim sesimi yükselterek. "Bir daha bu davranışların tekrar etmeyeceğini umarak bir şey yapmıyorum. Şimdi çıkabilirsiniz!"

Arkasını dönüp odadan çıkarken yüzünde biraz olsun utanç yoktu. Bu hali beni daha çok çıldırtırken Yağız'dan bir şey saklamama sebep olduğu için yerimde duramıyordum.

30

Akşam olup eve döndüğümde kapının önünde derin bir soluk verdim. Nihayet gün bitmiş akşam yemeğimizi sohbet ederek yemiştik. Sofrayı kaldırırken Yağız'ın peşinden mutfağa girip "Bana da su verir misin hayatım?" diyerek sandalyeye oturdum.

Bir bardak suyu önüme koyup bir sandalye çekerek karşıma oturduğunda elini yanağıma koyup okşadı.

"Bu kadar güzel olursan bir gün başım belaya girecek."

Suyu içerken "Ben sadece sana güzelim," dedim ellerimi iki yanıma açarak güldükten sonra.

Biraz daha oturup yatağa geçtiğimizde kitap okurken birden "Ben su istemiştim," dedim.

Yağız anlamsız bir şekilde gülerek "Verdim ya bebeğim," dedi.

Az önce su içtiğimi dahi unutmuş olabilir miydim? Derin düşüncelerle uykuya daldım.

Sabah tam yorganı üzerime çekip biraz daha uyumaya çalışırken alarm sesiyle gözlerimi açtım ve koşarak hazırlanmaya başladım. Nerede ne kadar uyuyabilirim, diye hesap yaparken Yağız gülerek "Nereye? Bugün pazar," dedi. Daha sonra beni yatağa yatırarak gıdıklamaya başladı. Kahkahalarımın sesinden kapı zilinin çaldığını yeni duyabilmiştik. Gidip açınca İlayda ve Can'ı karşımızda bulduk.

Can bize bakarak "Futbol maçında kaybettiğiniz bir iddia vardı hanımlar," dedi ve içeri girdiler.

"Ne iddiası?" diyerek bilmiyormuş gibi yaptığımda Yağız "Kim kaybederse bir gün boyunca diğerlerinin istediğini yapacaktı," dedi.

İsteksizce ellerimi önümde bağlayıp İlayda'ya bakarken Yağız omuzlarımdan tutarak beni odaya götürdü ve hazırlanıp aşağıya indik.

Evden çıkarken başımıza gelecekleri merak ve endişeyle bekliyordum.

Can "Evet kızlar," diyerek önümüze geçti ve gülerek elindeki poşetten iki tişört çıkardı. Üstünde *'Evlidir'* yazan iki tişörtü bize uzatıp giymemizi bekledi.

İlayda "Can abartma," diyerek ofladı.

"Ben giymem," dedim gözlerimi yavaşça kapatıp derin bir nefes almaya çalışarak.

Can sırayla tişörtleri ikimizin de başından geçirerek İlayda'nın elini tuttu ve yürümeye devam etti. Mağazaların olduğu bir caddeye geldiğimizde, ceketini çıkarıp İlayda'ya uzattı ve "Ay hayatım ceketimi taşır mısın alışveriş yaparken çok ağırlık yapıyor," dedi. "Yağız'la alışveriş yapacağız biraz da..."

İlayda derin bir nefes alarak ceketi tuttu. Kahkaha atarak peşlerinden giderken Can bir kremi eline alıp "Bu fondöten sizce cildimle bütünleşir mi? Kalıp gibi durmasını istemiyorum," dedi.

Gülerken "Sen nereden biliyorsun öyle şeyleri?" diye sordum.

İlayda kremi elinden alarak "Yalnız bu krem Can," dedi.

Can ciddi bir şekilde bana bakarken "Aydınlatıcımı bozmaması çok önemli," dedi.

"Aydınlatıcıyı sonra sürüyorsun," dedim elimi ağzıma götürüp gülerken.

"Aa olmaz. Ben ilk aydınlatıcıyı sürüyorum. Aydınlatıcı çok önemli benim için."

Yağız "Kontür daha önemli bence," dedi bir şeyleri eline alıp bakarken.

Can "O neydi? O kadar çok makyaj malzemem var ki ne olduklarını unutuyorum," dedi gülmemeye çalışarak.

Yağız "Yanaklarına kontür attırıyorsun, sevgilinle mesajlaşıyorsun, paket yaptırıyorsun," diye karşılık verdiğinde daha fazla bu espriye maruz kalmamak için kulaklarımı kapattım.

Tüm gün sokakları bu şekilde gezerken çoğu insan yanımızdan geçerken gülerek bize bakmışlardı. Birkaç kişi fotoğraf çekmek isterken hızla yanlarından uzaklaştım. Kokoreçten nefret ettiğimizi bildikleri için bize kokoreç yedirmeye çalışsalar da kabul etmedik.

Yorulup bir kafede oturup soluklandığımızda sufle ve kahve söyleyip arkama yaslandım.

Siparişlerimiz geldiğinde Can "Şimdi biz dokunmuyoruz, siz bize yediriyorsunuz," diyerek güldü.

Kaşığı alıp Yağız'a sufle verdiğimde ağzı yandı.

"Üfle," diyerek güldüğünde üfleyip sıcaklığına baktıktan sonra ona verdim. Burnumu sıkıp kaşığın üzerinden elimi tuttu ve bana yedirdi.

"Yeter bu kadar eziyet benim güzel karıma, bitirelim artık."

"Çok düşüncelisin gerçekten sevgilim," dedim alaycı bir tavırla.

O sırada Can "Ne yetmesi kardeşim? Daha buradan çıktığımızda neler yaptıracağımı izle," dedi.

Yağız "Yok kardeşim yeter bu kadar," diye karşılık verdi.

İlayda masanın altından ayağıma tekme attığında yerimden sıçradım.

Telefona bakmamı işaret ederken Yağız bir anda korkarak "Ne oldu?" dedi beni tutup.

"Bir anda sıçradım öyle," dedim gülmemeye çalışarak.

Çantamdan gizlice telefonumu çıkarıp uzakta tutarak Yağız'ın görmemesi için dikkatli hareketlerle İlayda'nın mesajını okumaya başladım.

"Bir anda miden bulanmış gibi yapıp tuvalete gideceksin, ben de arkandan geleceğim. Oradan kaçacağız."

Elimi saçlarıma götürüp kaşırken çaktırmadan İlayda'ya bakıp başımı salladım ve birkaç dakika geçtikten sonra elimi ağzıma götürüp koşarak masadan kalktım.

Yağız koşarak peşimden gelirken "Eylül?" diye soludu.

"Çok midem bulanıyor, sen gelme," dedim koşarak tuvalete girerken.

Yağız beni bırakmadan kadınlar tuvaletine girdiğinde içerideki kadınlar ona ters ters bakmaya başladı.

"Sen çık ben hallederim hayatım," dedim.

İlayda yetişip Yağız'ın kolunu tutarak "Sen çık Yağız ben yanındayım," dedi.

Başımı onaylar biçimde salladığımda "Nereden çıktı bu şimdi? Çok mu yordum ben seni bugün?" dedi Yağız içlenerek.

Bu haline karşı içimden onu ısırmak gelse de kusuyormuş gibi yapıp lavaboya tutundum.

İlayda Yağız'ı dışarı çıkartıp bana baktı ve gülmeye başladı.

Dişlerimi birbirine bastırarak gülmeye başladığımda Yağız dışarıdan "İlayda bana haber ver, merak ediyorum," diye seslendi.

İlayda "Tamam sen geç otur, biz geliriz beş dakikaya," dedi sesini ciddi tutmaya çalışarak.

Yağız "Tamam," dedikten sonra duyulan ayak seslerinden uzaklaştığı anlaşılmıştı.

Birkaç dakika daha tuvalette durup bir anda arka kapıdan koşa koşa dışarı çıktık. Kalabalık bir sokakta hızlıca koşarken dikkat etsem de insanlara çarpıyordum.

Bir caddeye çıkıp ara sokaklara geçtiğimizde İlayda "Durma," diye bağırdı.

Yorulsam da bacak kaslarıma daha çok yüklenerek daha hızlı koşmaya başladım. Etrafımdaki evleri net bir şekilde görmeyene dek koştum. Bir anda gözlerimin kararıp başımın döndüğünü hissederken bir yere tutundum ve apartmanın girişine saklanarak kesik kesik nefes almaya başladım. Merdivenlere oturup ellerimi saçlarımın arasından geçirerek kendime gelmeye çalıştım.

Dakikalar sonra sokakta Yağız'ın "Eylül," diye bağırışı yankılanırken ayağa kalkıp yanıma gelmesini bekledim.

Başım daha fazla dönmeye başlarken duvara tutunup "Yağız," diye soludum.

Yağız sokaktan koşup geçerken son anda beni görüp geri döndü ve yanıma geldi. Ona tutunup sert bir şekilde yutkundum ve daha fazla dayanamadan kollarına yığıldım.

31

Bedenim cansız bir nesne gibi Yağız'ın kollarında sallanırken başımı hafifçe kaldırmak için kendimi zorladım ama başaramadım.

"Eylül aç gözlerini," dedi Yağız korku dolu ses tonuyla.

Araba kapısının kapanma sesini duyduktan birkaç dakika sonra Yağız'ın sesini tekrar duydum.

"Buradayım güzelim."

Eli başımda dolaşırken tüm vücudumun uyuştuğunu hissediyordum.

Ellerim uyuşuyor, vücudum ürperiyordu. Yağız ellerimi tek eliyle tutup "Titreme, korkutma beni," dedi korku dolu sesiyle.

Beynim bundan sonraki seslere kendini kapatıp kendi yazdığı sona doğru ilerlemeyi seçti.

* * *

Tavandaki ışıklar kirpiklerimin arasından göz bebeklerime sızmak için savaşırken gözlerimi kısıp açmaya çalıştım. Elimi kaldırıp yüzümü ovuştururken sert bir şekilde yutkundum.

Yağız elimi tutup gözlerimin içine derin duygularla baktı ve başını eğip ağlamaya başladı.

Yattığım yerde doğrulup "Ne oluyor?" dedim endişeli bir şekilde.

Elleriyle yüzünü kapatıp sesli bir şekilde ağlarken bacaklarımı aşağıya uzatıp Yağız'a tutunarak "Ne oldu?" dedim başımı sallayarak. Gözlerini silerek derin bir nefes aldı ve ellerini yanaklarıma koyarak sevdi.

Elini tutup "Söyle," diye fısıldadım.

"Mucizem bana bir mucize veriyor. O dünyaya gelene kadar hiçbir yere kıpırdamayacaksın güzelim. Size bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Hamilesin."

Yağız konuşmasını bitirdiğinde hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan hızla geçip giderken "Hamile miyim?" dedim içerisinde bulunduğum durumun şokuyla.

Yağız başımı tutup alnımdan derin bir nefes alarak öptü.

Ellerim titrerken ağzıma götürüp "Gerçekten mucize," dedim.

Gerçek olduğuna inanamıyordum. Yağız gözlerimin içine bakarken gözlerinden yaşlar damlıyordu. Boynuna sarılıp huzurla gözlerimi kapattım ve "Seni çok seviyorum," dedim.

Doktor içeri girip gülümseyerek bize baktıktan sonra "Merhaba Eylül Hanım," dedi.

"Merhaba," dedim gülerek.

"Tebrik ederim," diyerek sandalyeye geçti ve ultrasonla karnıma bakmak için bir jel sürdü.

Küçük bir noktayı parmağıyla gösterirken "Bakın, görebiliyor musunuz?" dedi.

Yağız ekrana dokundu ve "Babacığım. Bekle, dokuz ay sonra bizim yanımızdasın," dedi.

Gülerek ona bakarken elini sımsıkı tuttum. Aklımdan bebeğimizi kaybetme ihtimali geçerken hızlıca kovdum bu korkunç düşünceyi ve gözlerimdeki yaşları silerek derin bir nefes aldım.

Doktor bana bakarak "İlk hamileliğin değil mi?" diye sorduğunda Yağız ile kısa bir süre göz göze geldik.

Gözlerimizden milyonlarca duygu birbirine karışırken Yağız doktora dönüp "Değil, bir bebeğimiz olacaktı ama kaybettik," diye yanıt verdi.

Doktor "Anladım. Daha önce bir bebek düşürdüysen çok daha dikkatli olman gerekiyor," diye konuşurken Yağız sert bir sesle "Tamam, teşekkür ederiz," dedi ve doktoru susturdu.

Bana dönüp "Hadi bebeğim," dedi ve ellerini bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı.

"Ben kendim yürürüm deli," dedim gülerken.

"Benim karım hamile, bir de yürütecek miyim onu?" dedi gülerek beni öperken.

Hastaneden çıktığımızda Yağız mutlulukla beni kucağından bırakmadan dizlerinin üzerine çöktü ve yağan yağmurun altında başını göğe kaldırıp "Çok şükür Allahım," diye bağırdı.

"Bana bu duyguyu tattırdın ya, çok şükür."

Arabaya bindiğimizde kornaya basarak "Karım hamile," diye bağırıyordu. "Açılın karım hamile," diye yandaki arabalara bağırırken sesli bir şekilde gülüyordum.

Kornayla ritim tutturup "Dünyanın en güzel hamilesi burada," diye bağırıyordu. Gözlerimi mutlulukla kapatıp gülmeye devam ettim.

"Hamile, hamile, hahaha hamile, hah hah hamile, benim karım hamile," diye şarkı söylerken aynı anda kornaya basıp çekerek şarkı oluşturdu.

Kahkaha atarken "Karnım ağrıyor gülmekten," dedim zor konuşarak.

"Ne?" Elini karnıma koyup "Özür dilerim babacığım. Uyandırdım mı ben seni?" diye sordu.

Elinin üstüne elimi koyup sevdim.

Arabayı bir marketin önüne çekerek aşağıya indi ve beni kucağına almaya çalıştı.

"Sevgilim ben kendim yürürüm," dedim ayağa kalkıp giderken.

"Olmaz, yorulursun," dedi kucağına alarak.

"Yağız," diye bağırırken markete girip "Evet şimdi ne aşeriyorsan alacağız," dedi.

"Daha bir şey aşermiyorum ki," dedim ellerimi iki yanıma açarak.

"Düşün biraz," dedi market arabası alıp beni içine oturturken.

Gülerek reyonların arasında dolaşırken "Ananas kesin istiyordur canın," diyerek sepete koydu. Tüm meyve ve sebzelerden poşetlerce doldurup sepete koydu.

"Çürüyecek bunlar, kim yiyecek bu kadar şeyi?" dedim koyduklarına bakarken.

"Sağlıklı besleneceksin. Canın bir şey isterse o evde olmazsa, gece falan bulamazsam, evde bulunsun."

Diğer reyonlara giderken "Cips falan sakın isteme, alamam hayatım. Çok zararlı," diyerek bana baktı.

"Tamam, istemiyorum," dedim gülerken.

Hamilelik ve çocuk bakımıyla ilgili tüm kitapları, dergileri sepete atarken hepsini büyük bir dikkatle inceliyordu.

"Bunların hepsini okumam gerekiyor benim."

"Senin niye okuman gerekiyor?"

"Senin ne kadar sorumluluğun varsa benim iki katı," dedi başını kaşıyarak.

"Bu kadar tatlı olma, yüzünü ısıracağım."

"Çok tatlı yemek yasak sevgilim," dedi muzip bir şekilde gülerek.

Bebek bezlerini sepete doldururken "Yağız saçmalama. Daha onları almak için çok erken," dedim gülerek.

"Tamam," diyerek aldıklarını bırakmadan başka bir reyona ilerledi.

Beni market arabasıyla ittirip sonra koşa koşa tutmaya çalışıyordu.

Markette kahkahalarımız yankılanırken aldıklarımızı ödedikten sonra çıkıp eve geldik.

Eve geldiğimizde Yağız mutfakta aldıklarımızı yerleştirirken "Bak, mama sandalyesini buraya koyarız," diyerek sandalyeleri çekti.

"Sevgilim," diyerek derin bir nefes aldım.

"Anlıyorum çok mutlusun, çok heyecanlısın. Ama eğer bir şey olursa bu sadece bize daha büyük acı yaşatır. Bu yüzden,

[illegible] düşün. Çünkü bu benim ilk hamileliğim değil. Ben de aynı şeyi yaşadım ben. O yüzden tekrar aynı şeyin yaşanma olasılığı çok yüksek."

Yağız gözlerini sinirle kapatıp "Sus," diye bağırdı. "Bu senin [illegible] hamileliğin... Bizim bir bebeğimiz vardı ve onu düşürmedin. Bizi vurdukları için öyle bir şey yaşandı. Başka bir şey yaşanmadın sen anladın mı beni? Başka bir hamileliğin olmadı. Bir daha sakın böyle bir şey söyleme," dedi ve hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp yatak odasına geçti ve kapıyı sertçe kapattı.

Kalbim hızla atarken olduğum yerde kaldım.

Yağız'ın arkasından odaya girip yanına usulca yattım ve gözlerimi kapatıp kollarının arasına kayarken "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Yağız derin bir nefes alarak "Ne oldu? Ben hiçbir şey hatırlamıyorum," diyerek muzip bir şekilde güldü.

"Ne ne oldu? Hangi konudan bahsediyoruz? Neredeyiz? Ben kimim?" diye kahkaha atıp gözlerinin içine bakarken içime çekerek ona sımsıkı sarıldım.

Yağız göğsünün üzerine kapattığı kitabını açıp sesli bir şekilde okumaya başladığında "Alışsın kızımız, yazar bir annesi var," dedi.

Aniden fırlayarak "Ne? Kızımız mı dedin sen?" dedim heyecanla ona bakıp.

Yağız elini ağzına götürürken "Harbiden, Allah söyletti," diyerek güldü.

Alnımı öpüp "Sana benzeyen, senden biraz az güzel kızımız," diye fısıldadı.

"Bak Yağız Bey, öyle güzel güzel seversen onu da... Şimdiden kıskanmaya başladım ben," dedim yanaklarını sıkarken.

Biraz daha sohbet edip yattıktan sonra sabah gözlerimi açtığımda Yağız'ın yatakta olmadığını gördüm. Odadan hızlıca çıkıp salona doğru "Yağız," diye seslendim. Sesim duvarlara çarpıp bana geri dönerken tekrar aynı şeyi denedim. Ceketimi giyip anahtarı aldıktan sonra evden çıkıp sokağın başına doğru yürüdüm. Kalbim korkuyla çarparken "Yağız," diye bağırdım

sokakta. Saç diplerim soğukça terlemeye başlarken yanımdan geçen bir çocuk elime verdiği sepeti bırakıp koşa koşa yanımdan uzaklaştı. Sepetin içinde iki yumurta vardı. Yumurtayı alıp elimde çevirirken içinde bir not gördüm.

"*Acilen kümese gel civciv.*"

Notu okuduktan sonra sesli bir şekilde güldüm. Kümesin neresi olduğunu anlamıştım. Üzerimdeki pijamalar ve yataktan birkaç dakika önce kalkmış halime bakmadan yürümeye devam ettim. Diğer yumurtayı elime alıp içindeki notu okudum.

"*Yavru civciv de gelsin.*"

Başımı sallayarak gülerken bir taksi durdurup Yağız'ın beni çağırdığı yere doğru gitmeye başladım. Taksiden inerken Yağız yanıma gelip taksinin ücretini ödedi ve pijamalı halime bakıp güldü.

"Bir civciv doğduğu kümesi asla unutmaz. Bu civcivlerin en sadık yanıdır," diyerek yanağımdan makas aldı. "Kız sen ilk zamanlarda buraya çağırdığımda gelip uzaktan uzaktan bakarak, sanki buradan benim için geçmiyormuş gibi taklit mi yapıyordun he?" dedikten sonra yanaklarımı sıkarak *penguencivcivi* yazısının önüne gitti.

"Ben her gece yürüyüşe çıkıyordum bir kere. Senin için geçmiyordum," dedim başımı dikleştirerek.

"Normalde yürüyüş yaparken buradan geçmiyordun," diyerek karşıma dikildiğinde "Bir de buradan geçerken daha yavaş yürüyüp iyice bakıyordun çaktırmadan ben var mıyım diye."

"Sen de ne kadar âşıksan artık... Defterimin arasına not bırakıyordun buraya gelmem için," dedim gülerek.

Yağız yanıma yaklaşıp burnumu sıktıktan sonra "Bu fındık burnunun güzelliği kadar aşığım," dedi.

Başımı göğsüne koyup "Kalp atışlarının güzelliğinden çok," diye karşılık verdim.

"Eylül, ben bu *penguencivcivi* yazısını buraya iki kere yazdım. İlk yazdığımda seni yeni yeni tanımaya başlıyordum. Ve yazarken dedim ki, bu yazı buradan silindiğinde ben bu dünyadan yok olacağım. Bizi öldürmeye çalıştıkları gün beni depoya

getirirlerken yazının silindiğini gördüm, duvarı boyamışlardı. Acıdı içim. Yok olacaktım bu dünyadan, hissetmiştim. Nitekim öyle de oldu. Bir süreliğine kaybettim seni. O sürede yine yazdım bu yazıyı bu duvara. Ve bu sefer yazarken dedim ki, bu aşkı kimse bu duvardan silemez civciv. Sonsuza kadar yaşayacağız burada. Şimdi ellerin o yazının üzerinde gezinsin, yokluk bile silemesin bu yazıyı.

Duvar yıkılsın, bu yazı kazınsın buraya," dedi Yağız gözlerimin içine büyük bir şefkatle bakarak.

Elini tutup ellerimi yazının üzerinde gezdirirken "Gel, beraber yazalım. Kimse silemesin bir daha. Biz beraber silinene dek," dedim.

Yağız dudaklarını başıma yaklaştırıp derin bir nefes alarak öptükten sonra "Sen, çok güzelsin," diye fısıldadı.

Aldığı sprey boyayla tüm sokaklardaki duvarlara *penguencivcivi* yazarak dolaştık. Boş bir evin duvarına yazarken cama çıkan teyze "Yetişin komşular, yine kirletiyorlar bu duvarları," diye bağırmaya başladı. Teyzenin bağırışlarıyla birlikte birkaç kişi daha balkona çıkıp bize bağırırken Yağız son harfleri yazmaya devam ediyordu.

Elinden tutup, gitmek için çekiştirirken tamamlayıp elimi sımsıkı tuttu ve "Koş," diye bağırdı.

Kahkahalarla gülerek koşarken "Yaptığımıza bak, çocuklar gibiyiz," diye bağırdım.

"Sen benim yaşayamadığım çocukluğumsun," diyerek beni bir evin boşluğunda öperken gözlerimi kapatıp saçlarıyla oynadım.

Teyzenin "Bulacağım ben onları," diye bağırışını duyduğumda Yağız beni öpmeyi bırakmadan benimle birlikte birkaç adım ilerleyip güldü. Gülüşü dudaklarımdayken bir kez daha âşık oldum ona.

Yan sokağa geçip bir duvara daha yazdıktan sonra kocaman ve tertemiz bir duvarı işaret edip beni oraya çağırdı. Yanına gidip oraya yazmaya başladığımda arkamızda duyduğum sesle Yağız'ın gözlerinin içine baktım. Arkasına dönmeden boyayı

elimden alıp hızlıca yazıyı tamamladıktan sonra "Bu sefer üç Eylül," diye bağırdı.

Polis megafondan "Kaçmayın, polis," diye bağırdığında "Kaçıyoruz, penguen," diye karşılık vererek koşmaya başladım. Yağız beni bir anda sola doğru çekerek dar bir sokağa soktu ve sıkışık bir duvarın arasından geçirdi.

Polislerin arabayla arkamızdan gelemeyeceği bir yere girip koşmaya devam ederken bir an durarak "Yoruldun mu?" diye gözlerimin içine baktı ve cevap vermemi beklemeden kollarını bacaklarımın altından geçirip beni kucağına alıp koşmaya devam etti.

Başımı boynuna sokup öperken "Kahramanım!" diye bağırdım.

Polis sireni hâlâ duyuluyordu, Yağız lunaparka girip daha hızlı koştu.

Dönme dolabın yanında durup çalışmasına rağmen bir tanesini durdurup içine atladı. Beni kucağından indirmeden bunları başarabilmesine hayranlıkla bakıyordum. Başım kucağındayken başını eğip en tepeye geldiğimizde beni öpmeye başladı.

"Seni ilk defa bu kadar yüksekte öpüyorum."

32

Gece İlayda telefon edip kızı Eylül'ün doğum gününe bizi davet ettiği için sabah uyanır uyanmaz oyuncakçının yolunu tuttum. Rafların arasında dolanırken bebeğim olduğunda alacağım oyuncaklara bakıp gülümsüyordum. Aldığım oyuncak bebek evini ödeyip elimdeki paketle dışarı çıktım.

Yağız işlerini halletmek için kafeye gitmişti.

Düz yolda kulağımdaki kulaklıkla etrafa bakarak dolanırken hayat daha güzel geliyordu gözüme. Herkes o şarkı eşliğinde hareket ediyormuş gibi hissediyordum. O duyguyla, o sözlerle. Yağmur yağmaya başladığında şapkamı başıma geçirerek ellerimi cebime soktum ve yürümeye devam ettim ıssız sokaklarda.

Yağmur damlalarından kaçarken bu sefer yüreğime işlesin istedim bu damlalar, yüzümü gökyüzüne çevirip damlalara saldım kendimi. Yüzüm, burnum, dudaklarım ıslanırken silmedim, oldukları yere mühürledim. Soğuktu hava, soğuktan kaçardım, bu sefer kaçmadım.

Soğuk yüzüme çarparken yüzüm gökyüzüne bakıyordu. Yavaş adımlarla eve doğru yürümeye devam ettim.

Bu sokaklardan sanki ilk defa geçiyormuş gibi hissediyordum. Evler, yürüdüğüm yollar yabancı geliyordu, etrafıma daha dikkatli baktım. Yağmur şiddetini artırarak yağarken adımları-

mı hızlandırıp koşmaya başladım. Başka bir sokağa çıktığımda ellerimi gözlerime kapatıp kendime gelmeye çalıştım.

Eve nasıl gideceğimi bilmiyordum, eve varmak için yürüdüğüm yollarda kaybolmuştum.

Sokağın sonuna doğru yürürken kalp atışlarım hızlanmıştı. Kendimi yine tanımadığım bir sokağın ortasında bulmuştum. Geriye dönerek geldiğim yola doğru koşmaya başladım.

Yarım saat boyunca yürüdükten sonra yine evi bulamayarak bir kaldırıma oturdum ve başımı dizlerime koyup "Evin yolunu nasıl unuturum?" dedim kendime.

Elimi cebime atıp telefonumu aradığımda çıkarken yanıma almadığımı fark ettim. Tüm bu olumsuzluklara karşı neşeden uzak bir şekilde gülerek yutkundum. Yağız'ı arayıp beni buradan almasını söyleyebilirdim fakat öyle bir seçeneğim de yoktu. Birini durdurup telefonunu istesem dahi numarasını ezbere bilmiyordum. Birkaç kere ezberlemeye çalışmış olsam da her seferinde unutuyordum. Ne yapacağımı bilemeyerek saatlerce oturdum. Yağmurun altında sırılsıklam olmuşken Yağız yokluğumu fark ettiyse korkmuştur diye düşündüm. Ellerimin soğukluğunu yanaklarımın sıcaklığıyla dengelemeye çalışırken titriyordum ki duyduğum bir sesle kaldırdım başımı.

Bir teyze bana bakarak "İyi misin kızım?" diye sorduğunda ayağa kalkıp "Hayır. Ben kayboldum," dedim söylediğimin garipliğini düşünerek. Benim yaşımdaki biri evinin yolunu nasıl bulamaz diye kendimi sorguladım.

Teyze "Nasıl kayboldum yavrum?" diyerek kolumu tuttuğunda "Bilmiyorum," dedim iç çekerek. "Eve dönüyordum, yolu bulamadım. Karıştırdım herhalde."

Teyze kaşlarını kaldırıp beni dinledikten sonra telefonunu uzatıp "Al birini ara. Seni gelip alsınlar buradan," dedi.

"Numaralarını ezbere bilmiyorum," dedim çaresizce.

"Ne yapacaksın o zaman?" diye sorduğunda aklıma gelen fikirle "Eşimin işyerinin numarası internette vardır, oradan bakabilir miyim?" diye sorduğumda "Bak tabi kızım," dedi teyze.

İnternete *Penguen Kafe* yazıp çıkan numarayı ararken kalbim göğüs kafesimi delecekti sanki.

Bir süre çaldıktan sonra bir adam telefonu açıp "Penguen Kafe," dediğinde "Merhaba ben Eylül Ersel, Yağız'ı verebilir misin?" dedim.

"Merhaba Eylül Hanım, Yağız Bey çoktan çıktı," diye karşılık verdiğinde korkuyla sesim titremeye başladı. Ondan yeniden ayrılacakmışım gibi korkarken "Ona söyler misin, ben kayboldum," diyerek ağlamaya başladım.

Teyze benim ağladığımı görünce telefonu alıp adresi verdikten sonra başımı okşayıp "Korkma kızım, gelir şimdi merak etme," dedi.

Dakikalarca bekledikten sonra sokağa vuran araba ışıklarıyla gözlerimi kısıp karşıdan gelen Yağız'ın arabasına baktım. Hızlıca yanıma gelip koşarak arabadan indi ve "Eylül," diye soluyarak bana sarıldı. Saçlarımı elleriyle sıkarak sarılırken korkuyla nefes alıp veriyordu.

O geldiğinde ağlamaya başlayarak sımsıkı sarıldım.

"Nasıl oldu, nasıl kayboldun?" diye sorarken yüzümü öpmüştü. Elleriyle gözlerimi silerken nefes nefeseydi.

"Ben İlayda'nın kızına oyuncak almak için çıkmıştım. Aldım, sonra eve dönüyordum.

Bir anda sokakların yabancı olduğunu fark ettim, sonra her tarafa gidip evi bulmaya çalıştım ama bulamadım. Telefonumu da evde unutmuşum. Bir teyze bana yardım etti, internetten kafenin numarasını bulup orayı aradım," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Çok şükür, Allah seni korumuş güzelim," dedi gözlerimi öperken. "Sen civciv aklınla yolları karıştırdın herhalde, ama sakın bir daha bana söylemeden bir şey yapma."

Beni hızlıca arabaya bindirip üstümdekileri çıkarttı ve kendi kazağını bana giydirdi. Islak olduğum için hâlâ titriyordum.

Eve geldiğimizde hâlâ korku dolu gözlerle bakıyordu. Beni banyoya sokarak sıcak suyla bir duş aldırdı ve yatağa yatırıp kendisi de yanıma uzandı. Eli saçlarımın arasında gezerken oyuncakçıya nasıl gittiğimi bile hatırlamadığımı fark ettim.

"Beni çok korkuttun mutluluğum," dedi gözlerime derin bir şekilde bakarken. "Bir daha gözlerine bakamayacağım bir an yaşatma bana."

Elini tutup öperken "Ben de çok korktum. Ne yapacağımı bilemedim. Kafam dalgındı, yağmuru hissederek yürüyordum. Başka sokaklara girmişim o arada," dedim.

Yağız dolaptan kıyafet çıkarıp "Haydi hazırlanalım, doğum gününe geç kaldık," diyerek yanağımdan makas aldı.

Kendi giyindikten sonra benim saçlarımı acıtmamak için büyük bir dikkatle tarayıp kuruttu.

"Kocanın numarasını ezberleyeceksin bundan sonra," dedi masaya yumruğunu vurarak.

Sesli bir şekilde güldüğümde o da benim gibi gülerek "Bu evde benim sözüm geçer," diye bağırdı.

"Tamam bey," dedim gülerek giyinmeye başlarken.

Yanıma gelip muzip bir şekilde gülerken "Biz bu doğum gününe gitmesek mi ne yapsak?" diyerek parmağını yüzümde gezdirdi.

"Ben doğum günündeyim şu an, gittim bile," dedim odadan koşarak çıkarken.

Askılıktan ceketimi alıp giydikten sonra aynanın önünde duran kırmızı ruju sürüp salondaki hediyeyi aldım.

Yağız arkamdan koşarak geldi, "Eylül ben ciddiyim," diyerek kollarını açmış bana bakıyordu.

Ayakkabılarımı giyip evden çıkmak için adım atarken Yağız yanıma gelip "Ne yapıyorsun?" diyerek eğildi ve ayağımı tutarak ayakkabıları çıkardı. "Topuklu ayakkabı giyemezsin hamileyken."

Bir anda aklım başıma gelirken "Pardon, nasıl unuttum böyle bir şeyi bilmiyorum," dedim.

Yağız başını sallayıp derin bir nefes verirken ayakkabılıktan aldığı spor ayakkabıları giydirerek elimi tuttu ve kapıyı kilitledi.

Kısa bir yolculuğun ardından İlayda'lara geldiğimizde sıcak bir gülümsemeyle karşılandık. İçeri girdiğimizde Eylül koşarak

yanımıza geldi ve ikimize de sımsıkı sarıldı. İçeride İlayda'nın ve Can'ın birçok arkadaşı ve çocukları vardı.

Can yanımıza gelip "Hoş geldiniz *penguencıvcıvleri*," diyerek güldü.

"Hoş bulduk," diyerek güldüm ve içeriye geçip koltuklardan birine oturdum. Etraftaki birkaç insana gülümserken Yağız da yanıma oturdu.

İlayda ve Can ile sohbet ederken Eylül'ün kollarından tutup "Sen ne kadar güzel olmuşsun böyle," diyerek ona sarıldım.

"Teşekkür ederim Eylül Teyze," diyerek bana sımsıkı sarılıp öptü.

Bir süre sonra ışıklar söndü ve odayı pastanın üzerindeki mum ışıkları aydınlattı. Eylül heyecanla ellerini birbirine vurup pastanın gelmesini bekledi. Hepimiz masanın etrafında toplandık.

Can Eylül'ü sandalyeye çıkartarak "Evet prensesim, şimdi hayatta en çok istediğin şeyi dile," dedi. Eylül gözlerini kapatıp dileğini diledikten sonra mumları üfledi. Herkes alkış yaptığında Eylül mutlulukla gülümsedi. Sıra hediyeleri vermeye geldiğinde Yağız girişe bıraktığımız paketi getirdi ve birlikte verdik. Eylül heyecanla hediye paketini açıp "En çok istediğim şey, bebek evi," diye çığlık attıktan sonra bize sarıldı.

Yağız "Güzel güzel oyna meleğim," diyerek saçlarını okşadıktan sonra benim elimi tutup yüksek sesle "Şimdi sıra gerçek hediyemizde," dedi.

Herkesin gözleri bize çevrilirken kalp atışlarımın yoğunluğuyla Yağız'ın elini sımsıkı tuttum.

Elini karnımın üzerine koyup "Burada bir an önce sana kavuşmayı bekleyen biri var," diyerek güldü. Gözlerinden geçen binlerce duyguya ortak oluyordum.

İlayda çığlık atarak elini ağzına götürdüğünde "Gerçekten mi?" diye bağırdı.

"Abla diye peşinden koşacak bir ortakçı geliyor," diye ekledi Yağız.

Can sıkıca Yağız'a sarılırken "Ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin kardeşim," dedi duygu yüklü ses tonuyla. Ilayda gözyaşları içinde bana sarılırken şok olmuş bir haldeydi.

Eylül "Dileğimin bu kadar çabuk gerçekleşeceğini bilmiyordum," dedi bana sımsıkı sarılırken.

Can "İnşallah Can Amcasına benzeme şansını yakalar bu minik evlat," diye dua edince "Amin," diye karşılık verdim.

Tüm geceyi bu haberin mutluluğuyla geçirirken, yeni tanıştığım bir kadınla sohbet ediyorduk.

Mesleğim hakkında sorular soruyordu.

"Gazetecilik, bana göre yazma aşkıyla, merak duygusuyla birleşince harika sonuçlar veren bir meslek. Ben yazarken..."

Konuşurken birçok yerde takılıyordum ve bir yerden sonra cümlenin devamını getiremeyerek kalakaldım. Kadın devam etmem için bana bakarken ne diyeceğimi asla bulamıyordum.

"Pardon," diyerek yanından kalktığımda hızlı adımlarla lavaboya gidip yüzümü soğuk suyla defalarca yıkadım.

Başımı kaldırıp aynada kendime baktım. Karşımdaki yüzün hiçbir zerresini tanımıyordum. İlk defa gördüğüm biriydi sanki aynadaki. Gözlerim yanmaya başlarken kırpıştırıp aynaya tekrar tekrar baktım. Görüntüm bulanıklaşırken aynadaki yansıma bana hâlâ yabancı geliyordu.

"Ne oluyor sana Eylül?" dedim gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak.

Kendimde olan değişimleri fark edebiliyordum. Evin yolunu unutmam, konuşurken duraksamam, aynada kendimi tanıyamamam basit şeyler değildi. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kapının kolunu tuttuğumda benden önce biri açarak içeri girdi.

Yağız endişeli gözlerle bana bakarken "Sevgilim," diyerek sarıldı. Yüzümü ellerinin arasına alıp "Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda gülerek olumsuz anlamda başımı salladım.

"Hayır hayatım, ne olabilir?"

Rahatlayıp derin bir soluk verdi.

"Çok korkuyorum sana bir şey olacak diye..."

• • •

[illegible] genel merkezden gelen yazıyı okuduktan [illegible] durumdaydım.

[illegible] benden bahsediyorlardı. Benimle bir kişi [illegible] Bunu benim belirlememi istemişlerdi.

[illegible] girdiğimde "Merhaba arkadaşlar," diyerek [illegible]

"Bugün genel merkezden bir yazı geldi. Afrika'ya gidip oradaki insanlar ve yaşam hakkında bir belgesel yapacağız. Hem [illegible] topladığımız birçok yardımı da götüreceğiz. Çok güzel bir iş olacak. Bir kişi benimle gelecek. Bunu benim belirlemem [illegible] fakat ben önce size sormak istiyorum, gerçekten bu [illegible] kayıtla yapmak isteyen, oradaki insanların yaşamını [illegible] insanlara tam olarak aktarabilecek biri var mı?"

[illegible] üzerine bir-iki kişi hariç herkes elini kaldırıp [illegible] belirtmişti. Bu kadar talep olacağını tahmin [illegible] "O zaman kura çekeceğiz. Kimseye haksızlık olsun [illegible]" dedim ve önümdeki kâğıda herkesin ismini tek [illegible] bir kutunun içerisine attım. İyice karıştırıp bir kâğıt [illegible] sonra "Umarım en çok isteyen kişi çıkar," diyerek [illegible] ve kâğıdı açtım.

[illegible] yüzümde donup kalırken kâğıdın üzerinde [illegible] sesli bir şekilde okudum.

[illegible] Eroğlu."

33

Odama gelip bu olayı Yağız'a nasıl açıklayacağımı düşünürken ellerimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes verdim. Sağa sola yürüyerek bir çözüm yolu ararken kapının açılmasıyla o tarafa yöneldim.

Levent içeri girmiş, gülümseyerek bana bakıyordu. Sandalyeye geçip yayıldıktan sonra "Uzun bir yolculuk bizi bekliyor," dedi keyifli bir kahkaha eşliğinde.

Yüz hatlarım sinirle şekillenirken sert bir sesle "Bu nasıl bir rahatlık?" diye sordum.

"Kızmayın müdürüm, bir hafta birbirimizden başka kimseyi görmeyeceğiz. Alışın bana," diye yanıt verdiğinde "Çık odadan!" dedim yerime geçip öfkeyle soluyarak.

"Çıktım," dedi ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırıp çıkarken.

Başımı masaya koyup içinde bulunmak istediğim bu projeyi düşündüm. Bir yandan Yağız'ın bunu asla istemeyeceği düşüncesi beynimi kemirirken bir yandan oradaki çocukları sevmek, onlara yardım edebilmek ve böyle güzel bir işte bulunmak beni daha istekli kılıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp telefonu elime aldım ve sekreterimi arayıp beni genel merkeze bağlamasını söyledim.

İlgili kişiye ulaşınca, "Ben Afrika projesi hakkında biraz konuşmak istiyorum," dedim naif bir şekilde.

"Tam size mail atıyorduk, bu gece bu konuyu konuşmak için yemek düzenledik," diye yanıtladı karşı taraf.

"Peki, teşekkür ederim. Sadece bir sorum olacak, bu seyahate eşim de benimle gelebilir mi?" dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Karşı taraftan gülme sesiyle birlikte "Eylül Hanım, bu bir iş gezisi. Tatil değil," cevabı geldiğinde sinirle başımı sallayıp "İyi günler," dedim ve cevap beklemeden telefonu kapattım.

İşten çıkıp eve geldiğimde yemek için giyinerek Yağız gelmeden evden çıktım. Çıkmadan önce bir not kâğıdına "Ben iş yemeğindeyim, gelince her şeyi anlatacağım. Seni seviyorum." yazmıştım.

Yemeğin düzenlendiği otele geldiğimde hava kararmıştı. Montumu giyip arabadan çıkarken elimi karnıma götürüp "Annene yardım et miniğim," diye fısıldadım. İçeri girdiğimde yıllar önce Yağız ile röportaj yaparken geldiğimiz otel olduğunu fark ederek etrafa sevecenlikle baktım.

Karşımda gördüğüm manzara gülümsememi yüzümde dondururken zoraki bir şekilde yürümeye devam ettim. Levent bana doğru birkaç adım atıp eliyle gözlerini kaşıdı ve "Gözlerim kamaşmadı, güzelliğiniz karşısında kör oldum galiba," diyerek güldü.

Cevap vermeden girişte beni karşılayan kadına gülümseyip ismimi söyledim ve gösterdiği masaya geçip oturdum. Levent karşıma geçip oturdu ve uzunca bir süre sustuk.

"Yine mutsuz görünüyorsun," dedi uzun sessizliğin ardından.

Başımı dikleştirip gözlerimi kıstım ve "Şu anda beni mutlu eden bir şey yok," diye karşılık verdim.

"Genel olarak böylesin," dediğinde "Siz beni gördüğünüzde ben de sizi gördüğüm için mutsuz görünmem normal," dedim sinirle gülerek.

Söylediğime karşı sesli bir kahkaha attığında "Bakın Levent Bey, bu Afrika projesine gelmek zorunda değilsiniz. Dilerseniz

ben başka birine verebilirim bu görevi, siz de buradan yardım toplayıp destek olursunuz, ne güzel," dedim ikna edici bir ses tonuyla.

"Ben de sabırsızlıkla gideceğimiz günü bekliyorum," dedi eğlenerek gülerken.

Sert bir şekilde yutkunup sakin kalmaya çalıştım.

Yaklaşık bir buçuk saatlik bekleyişin ardından genel merkezden kimsenin gelmemesi üzerine "Nerede kaldılar?" dedim tedirginlikle.

Saat iyice geç olmuştu. Levent uzun bir süre susup gözlerini kısarak hiç ayırmadan bana baktı ve "Neden benden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ona bakarken "Sizden korkmam için bir sebep göremiyorum," diye karşılık verdim.

"Benden uzak durmak için ayrı bir çaba sarf ediyorsun," dedi aynı ses tonuyla.

"Bana yakın olmak için ayrı bir çaba sarf ettiğin içindir belki de," dedim net bir şekilde.

Ayağa kalkarak restoran bölümünden çıkıp havuz başından arabaya doğru gitmeye başladım.

Hızlı adımlarla uzaklaşmaya çalışırken arkamdan geldiğini ayak seslerinden anlayabiliyordum.

"Eylül!" diye bağırdığında arkama bakmadan daha da hızlanarak yürümeye devam ettim.

"Beni biraz dinle," dediğinde tüm vücuduma yayılan sinir dalgasıyla dönüp "Bak, benim çok güzel giden bir evliliğim var ve kocama aşığım. Başından beri yapmaya çalıştığın her neyse bundan hiç hoşlanmıyorum. Evli bir kadına bu şekilde zorlamalarda bulunman iğrenç bir şey...

Sen benim için sadece bir çalışandan ibaretsin. Ben de senin için öyle olmalıyım," dedim.

Söylediklerimin üzerine kısa bir duraksamadan sonra "Öyle olmadığını sen de biliyorsun," dedi kısık bir sesle.

Bileğimden tutup beni kendine çektiğinde kolumu çekerek kurtulmaya çalıştım.

Gözlerimin içine bakarak "Evet, evli olduğunu biliyorum. Çalıştığım yerde müdürüm olduğunu da biliyorum. Ama seni ilk gördüğümden beri..."

Levent sözlerini tamamlayamadan birinin koşarak ona kafa atmasıyla görüş alanımdan çıktı.

Yağız öfkeyle yere düşen Levent'i tutup ayağa kaldırdı ve sert bir yumruk atarak tekrar yere düşürdü. Levent'in yüzünden kanlar akarken acıyla inliyordu.

Yağız boğazı yırtılırcasına bağırırken "Lan sen kimsin benim karımı bileğinden tutuyorsun?" diyerek defalarca tekme attı.

Yağız'ı tutmaya çalışarak "Tamam, bir şey olmadı," diye sakinleştirmeye çalışıyordum.

Bana dönüp gözlerimin içine hayal kırıklığıyla bakarken "Eylül, sus," dedi titreyen sesiyle.

Levent ayağa kalkıp Yağız'a bir yumruk atmaya çalıştığında Yağız kolunu tutup tekrar kafa attı ve Levent geri geri giderek havuza düştü. Güvenlik görevlileri koşarak yanımıza gelirken Levent'in düştüğü yerde su kırmızı olmuştu.

Güvenlikler Yağız'ı kollarından tutup dışarı çıkarırlarken "Bırakın lan, öldüreceğim o şerefsizi," diye haykırıyordu. Elini tutup "Eve gidelim, lütfen," dedim sessiz bir şekilde.

Yağız arabaya binip tek kelime konuşmadan eve kadar son hızda kullandı. Ne diyeceğimi bilemediğim için yavaş kullanmasını bile söyleyemiyordum. Direksiyonu tutan elinin titrediğini görünce elimi elinin üzerine koydum. Sertçe çekip tutmama izin vermedi. Gözünü bir saniye bile yoldan ayırmıyordu. Elimi karnıma koyup derin bir nefes aldığımda nihayet başını bana çevirerek karnıma baktı ve "Bir şey mi oldu?" dedi demir gibi bir ses tonuyla.

"Hayır," diye karşılık verdim ona bakarak. Başını tekrar yola çevirdi.

Eve geldiğimizde cebinden anahtarı çıkardı ve kapıyı açıp ilk benim içeri girmemi bekledikten sonra kendi girdi. Girişte olduğum yerde durup bir şeyler söyleyebilmek için zihnimdeki

kelimeleri yokladım. Derin nefesler almaya çalışıyordum fakat başarılı olamıyordum.

Gözlerim kararıyordu, "Yağız," dedim belli belirsiz bir sesle.

Bana dönüp bir adım attıktan sonra "Eylül," diye derin bir nefes verdi ve beni bir anda belimden tutarak duvara yasladı ve öptü. Öpüşünün arasında "Sakın bir daha böyle bir şey yapma," diye sayıkladı.

Bütün gece Yağız'a olanları anlatmak için çabalasam da konuyu açtırmamıştı. Afrika işinin kesinleştiğini ona bir türlü söyleyememiştim.

***

Sabah ofiste gazetenin haftalık düzenlemesi ile uğraşırken neyi nasıl yapacağımı bir türlü toparlayamıyordum. Her şey tıkanıp kalmıştı, zihnimdeki tüm bilgiler yok olmuştu sanki.

Şaşkınlıkla ekrana bakarken kapı çaldı ve Levent "Eylül Hanım gelebilir miyim?" diyerek içeri girdi.

Yüzünün her yeri morluklarla doluydu. Kaşında kocaman bir bant vardı. Başımı sallayıp ne istediğini sorarcasına baktım. İçeri çok fazla girmeden kapının önünde durdu ve "Dün gece ben çok saçmaladım, içmiştim biraz. Kusura bakmayın," diyerek hızlıca odadan çıktı.

Dün gece söylediklerinin gerçek olmaması en çok istediğim şeylerden biriydi.

Düzenlemeyi yapmaya devam ederken telefonum çaldı. Genel merkezden aradıklarını görüp açtım. Dün gece neden orada olmadığımızı soruyorlardı

"Biz sizi bir buçuk saat bekledik, gelmeyince kalkmak zorunda kaldık," diye yanıtladım.

"Trafik vardı," diye karşılık verdikten sonra "Haftaya perşembe için uçak biletleriniz alındı, detayları maille göndereceğim," diyerek telefonu kapattı.

İş iyice çıkmaza giriyordu, hâlâ Yağız'a bahsetmemiştim.

***

Yoğun bir iş gününün ardından doktor randevumuza gittik. Yağız bana bakıp derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı çalıp içeri girdi. Bebeğimizin kalp atışlarını dinleyecektik.

Doktor karnıma bir jel sürüp ekranda çıkan karartıların içinde "Bakın, nokta kadar, görebiliyor musunuz?" dedi işaret ederek. Başımı çevirip ekrana baktım ve gözyaşlarımı tutamadan Yağız'ın elini sıkarak derin bir nefes aldım.

Yağız "Evet görüyorum, o bizi görüyor mu?" dediğinde doktorla aynı anda kahkaha attım.

Ekrana yaklaşıp görüntüye dokunurken "Babacığım korkma, biz buradayız," diye fısıldadı.

"Yağız," diyerek güldüm daha çok.

"Eylül," dedi burnumu sıkıp beni öperken "Çok mutluyum demek içimdeki hissi tarif edemez."

Doktor "Bebeğiniz beş haftalık ve her şey yolunda," dediğinde "Çok şükür," diyerek iç geçirdim.

"Kalp atışlarını dinleyebilir miyiz?" dedim gözlerim parlayarak doktora bakarken.

"Tabii," diyerek birkaç işlem yaptıktan sonra oda bir anda daha önce hiç şahit olmadığım güzellikte bir sesle doldu. Gözlerimden yaşlar durmaksızın akarken ellerim titriyordu.

"Bebeğim," dedim karnıma dokunup ağlarken.

Yağız ellerimi öpüp başını karnıma yasladı ve sesli bir şekilde ağlamaya başladı.

Doktor "Ben sizi baş başa bırakayım," diyerek odadan çıktığında Yağız titreyen sesiyle "Civciv," dedi gözlerime bakıp.

"Çok güzel değil mi?" dedim kalp atışlarını dinlemeye devam ederken.

Bu sesi hafızama kazıyıp ömrümün sonuna kadar onunla yaşamak istiyordum.

"Senin kadar," dedi Yağız gözünden damlayan yaş boynuma düşerken.

"Hayatımda ikinci kez bir sesi ısırmak istiyorum," dedi sesli bir şekilde gülerek başını sallayıp.

"Sanki sonu hiç gelmeyecek bir masalın içindeyiz," dedim kesik nefesimle.

"Öyleyiz zaten, sen benim sonu gelmeyecek masalımsın," dedi saçlarımı okşayarak.

"Düşünsene, miniğim bana daha minik bir hediye verecek. Çıldırıyorum," dedi yanağıma küçük bir öpücük kondurup.

"Sana öyle aşığım ki, böyle bir an en güzel seninle yaşanırdı ve bu bana nasip oldu," dedim gözlerinin içine bakarak.

Doktor kapıyı çalıp içeri girerken "Ben size bu sesi CD'ye aktarıp vereceğim," dedi.

Yağız "Evet doktor hanım lütfen, CD olarak, ses kaydı olarak, her şey olarak verin lütfen," diye karşılık verdi.

Doktor gülerek "Çok heyecanlı bir baba," dediğinde Yağız benim karnımı peçeteyle silerek kolumu tutup yattığım yerden kaldırdı.

Doktor bir zarf uzatırken "Haftaya görüşmek üzere Eylül Hanım," diyerek elini uzattı.

Elini sıkıp "Teşekkür ederim," dedim ve zarfı alıp odadan çıktık.

Zarfın içinde bebeğimizin fotoğrafı ve kalp atışlarının olduğu CD vardı. Yağız beni kucağına alıp havada döndürürken mutlulukla gülüyordu.

"Dünyanın en güzel annesi," diyerek alnımı öptüğünde ellerimi yanaklarına koyarak ağlamaya başladım.

"Bu civcivin hormonları çok yoğun şu anda," diyerek sımsıkı sarıldığında ağlayışımın arasında gülmeye başladım.

Eve gitmeden önce anneme gidip torununun kalp atışlarını dinlettiğimizde o da hüngür hüngür ağlamıştı. Akşam yemek yiyip onunla oturduktan sonra eve geldik.

Eve girdiğimiz gibi Yağız kalp atışlarını televizyondan son ses açıp evin içini bu sesle doldurdu. Koltuğa uzanıp başımı geriye yasladım ve kendimi huzurun sesine bıraktım.

Yağız gelip yanıma uzandığında "Sen hamile olunca daha mı güzelleştin sanki" diyerek alnıma düşen saçlarımı çekti.

Gülerek "Bilmiyorum, öyle miymiş?" dediğimde "Öyleymiş," diyerek öptü.

Başımı göğsüne elimi kalbinin üzerine koyduğumda "Şu an öyle savunmasızım ki, gelip biri yumruk atsa bu an bozulmasın diye karşılık bile vermem," diyerek elini saçlarımda gezdirdi.

"Ben de öyle huzurluyum ki, dünya yansa yerimden oynamam," diye karşılık verdim.

Göz kapaklarım ağırlaşarak uykuya dalarken Yağız'ın kokusundan içime derin bir nefes çektim. Kulaklarımda hâlâ bebeğimizin kalp atışları varken dalabileceğim en huzurlu uykuya daldım.

Derin uykumdan Yağız'ın sıçrayarak kalkmasıyla korkuyla uyandım.

"Ne? Ahududu mu?" diye bağırarak bana baktığında.

"Ne ahududusu? Nereden çıktı şimdi?" dedim şaşkınlıkla.

"Eylül, canım ahududu istiyor dedin ya," dedi gözlerini kaşıyarak. Ayağa kalkıp gömleğini giyerken "Sen bekle, ben hemen alıp geliyorum," dedi.

"Yağız sen rüya görmüşsün. Canım hiçbir şey istemiyor gerçekten," diyerek onu tutmaya çalıştım.

Ceketini giyip "Eylül ben babayım, hissediyorum bazı şeyleri," diyerek kapıya yöneldi.

"Bu saatte açık bir yer nasıl bulacaksın?" dedim gülerek.

"Açtırırım," diyerek kapıyı açtı ve "Sakın korkma, ben gelene kadar kimseye kapıyı açma," dedi evden çıkarken.

Arkasından gülerek bakarken koltuğa geçip oturdum ve gelmesini bekledim. Sürekli canım bir şey isteyecek zannediyordu. O telaşlı hali aklıma geldikçe gülüyordum. Yaklaşık bir saatlik bekleyişin ardından mutfağa gidip su içerken zil çaldı.

Kapıya giderek açmak için elimi uzattığım sırada "Kim o?" diye seslendim.

Yağız sesini kalınlaştırarak "Ben," dediğinde gülerek "Yağız?" dedim soru sorarcasına.

"Yağız da kim? Aç kapıyı," diye boğuk bir sesle gülmemek için kendini tutarak konuşuyordu.

Kapıyı açtığımda bana şaşkın gözlerle bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum gülerek.

"Ya ben, ben olmasaydım?" dediğinde "Sesinden anlardım," dedim omuzlarımı düşürerek.

Elindeki kasaları yere bırakırken "Seni özledim," dedi belimden çekip bana sarılarak.

"Ben de özledim," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

"Bu kadar ahududuyu ne yapacağız biz?" dedim aldığı üç kasa ahududuya bakarken.

"Bir kasayı şimdi yeriz, bir kasayı reçel yaparsın, bir kasayı buzluğa koyarsın pastalara kullanırsın," diyerek onları mutfağa taşıdı.

Arkasından giderek "Sen bunları nereden biliyorsun ev hanımı gibi?" dedim kahkaha atarak.

"Ben her şeyi bilirim," diye karşılık verdi göz kırparken.

Bir kâseye ahududu doldurup yıkadıktan sonra karşıdan "Aç ağzını," diyerek güldü. Uzun bir mesafe olmasına rağmen ağzımı açıp gözlerimi kapattım. Ahududuyu ağzımın içine attığında ellerimi kaldırıp güldüm ve şaşkınlıkla ona baktım.

Yanıma gelip elini belime koydu ve "Sen benim ahududu kızımsın bundan sonra. Çilek kız gibi düşün," dedi.

"Ben ne olursam olayım sen benim kahramanımsın," dedim boynuna sarılıp.

"Bundan sonra kafeye yeni bir içecek ekliyorum. Ahududulu portakal suyu," diyerek tezgâha yaslandı.

"Çok güzel olur," dedim gülerek başımı sallayıp.

"Ama öyle başını sallarsan," diyerek beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

Ahududu dolu kâseyi yanımıza alıp içeri geçerken Yağız da gelip yanıma oturdu.

Kâseye çarpınca koltuğa döküp diziyle yanlışlıkla ezdi. Çığlık atarak "Yağız sen ne yaptın?" dedim koltuğa bakıp. Bembeyaz koltuk ahududuların pembe rengiyle boyanmıştı.

Yağız gülmemek için elini ağzına götürüp "Boş ver, ben temizlerim," dedi gelmeye devam ederken.

Ayağa kalkıp "Temizlemekle olmaz, bu renk çıkmaz beyaz koltuktan," dedim ona bakarak.

"Çıkar," diyerek ayağa kalktı ve karşıma dikilip kollarımı tuttu.

"Nasıl çıkar? Sanki daha önce koltuk sildin," dedim.

"Böyle," diyerek sesli bir şekilde güldü ve yaklaşıp yavaşça beni öperken elleri saçlarımın arasında gezintiye çıktı...

34

Can derin bir iç geçirerek "Ah ah, aklıma eski kamplarımız geldi kardeşim," dedi Yağız'a bakıp gülerken.

Eylül, İlayda ve ben aynı anda "Of Can," dediğimizde birbirimize bakıp güldük.

Hep birlikte üç günlüğüne ormanın içinde harika bir kampa katılıyorduk.

Yağız "Sorma kardeşim," diyerek sırıttığında arkadan saçlarını tutup çektim.

Can seslice gülerek "Yağız'ın kamp maceraları meşhurdur," dediğinde "Ay ne olmuş çok merak ettim," dedim sinirle.

Can "Bak Eylül ben şimdi sana şöyle anlatayım," diyerek konuşmaya başladığında Yağız bacağına vurup susması için onu uyardı.

"Sen sus şimdi," dedim Yağız'a kötü kötü bakarak.

"Sınıfla kamptaydık. Bir tane kız vardı, Yağız'a yanık, konuşmak istiyor sürekli. Bana diyor Can çadırları değişelim ben Yağız'la kalayım..."

"Oha!" diye bağırdım. "Öyle bir şey oldu mu?"

"Hayır, ben dedim Yağız benim kimseye veremem. Sonra kız bir fırsatını buldu Yağız ormana gidince arkasından gitti. Gidiş o gidiş. Bunlar bir daha gelmedi. Gece herkes uyuduğunda

geldiler. Ben Yağız'ımı başkasıyla ormandan gelirken görünce yıkılmıştım."

"Gece mi geldiniz?" dedim Yağız'a öfkeyle bakarken.

"Hayatım, kız peşimden gelirken düşmüş. Ben dönüş yolunda gördüm kızı, yürüyemiyordu. Ayağını burkmuş..."

"İyi olmuş, öyle düşer işte. Sonra sen ona yardım mı ettin?"

"Yürüyebilmesi için," dedi Yağız ne diyeceğini bilemeden.

"Kalsaydı orada," dedim mutsuzlukla. Can'a bakıp "Can camı açar mısın, oksijenim bitti," diye ekledim.

Can ve İlayda bana bakıp kahkaha atarken Yağız arkasına dönup beni düzeltmeye çalışıyordu.

Kamp alanına geldiğimizde arabadan indik, montuma sarılarak etrafa baktım. İşyerinin düzenlediği bir kamptı fakat herkes arkadaşlarını davet edip gelebiliyordu.

Yağız arabanın bagajından çadır malzemelerini çıkardıktan sonra Can ile bir yer belirlemeye çalıştılar. Gölün dibine çadırı kurmaya başladıklarında Yağız çubukları çadırın içinden geçirip ayakta tutmaya çalışırken ona yardım ettim.

"Sen yorulma güzelim benim," dedi yanağımı öperken.

"Yorulmuyorum," dedim gülerek.

Can çadırın karşısından tutup ikisi de aynı anda çadırı bıraktı ve çadır ayakta duramadan yere yıkıldı. Sinirlenerek "Herkes bıraksın, ben halledeceğim şimdi," dedi ve tek başına tüm malzemeleri önünde topladı.

Eylül Can'a bakarak "Baba bence yapamayacaksın," dediğinde Can kaşlarını çatıp "Evlat, sen karışma," dedi.

Bu hallerini gülerek izlerken Can'ın çadır kurma girişimi çubuğun yüzüne fırlamasıyla son bulmuştu.

İlayda kollarını önünde bağlayarak "Hani eski kamplarınız nerede?" diyerek güldü.

"Gerçekten, tam bir izci bunlar," dedim dalga geçerek.

Can "Biz geldiğimizde bunlarla uğraşmıyorduk, zaten çadırlarında kalmamızı isteyen çoktu," diyerek kaşlarını kaldırıp güldüğünde İlayda'nın bakışlarıyla sustu.

Defalarca denemelerine rağmen çadırı kuramamışlardı.

Yağız sonunda Can'a bakarak "Sen kızları al ormanda bir gezinti yapın, ben o arada kurarım çadırları," dediğinde Can "Tabi kardeşim, biz ormandayız," diyerek ormana doğru yürümeye başladı. Yağız'ın yanına gidip "Yorma kendini," diyerek öptükten sonra ben de onları takip ettim.

Tüm yapraklar yere dökülmüş, ağaçlar sararmış, harika bir atmosferin olduğu ormandaydık.

Yürürken bastığım yerlerden gelen kuru yaprak sesleri kuş cıvıltılarına karışıyordu. Eylül bir anda çığlık atarak "Eylül Teyze bak!" diyerek yaprakların arasından kopardığı minik çileği bana uzattı.

"İnanmıyorum! Bayılırım," dedim uzattığı çileği afiyetle yerken.

Can yanımıza gelerek Eylül'ün kopardığı yerden daha fazlasını toplayarak bize verdi. Yukarı doğru çıkarak ormanın içinde dolaşıyorduk. Yediğim minik çileklerin tadı beni mutlulukla gülümsetirken gördüğümüz tüm yaprakların arkasında çilek arıyorduk.

Can bize dönerek "Hazır olun kızlar. Şimdi buradan size o kadar çok çilek toplayacağım ki şok olacaksınız," diyerek engebeli bir yola girdiğinde İlayda "Dikkat et!" diye seslendi.

Eylül, annesini yanına çağırınca İlayda onun yanına gitti, ben de Can'ın olduğu yerde onu izliyordum. Birkaç adım attıktan sonra bir anda gözden kaybolduğunda "Can!" diye bağırdım.

Koşarak yanıma dönerken "Ne oldu?" diyerek başını salladı pantolonunu silkelerken. "Düşmedim ki bilerek yaptım," dedi.

"Düştün," dedim gülüşümün arasından "Gördüm."

Benim gibi gülerek "Düşmedim, sus," diyerek İlayda'ya baktı. "Sakın söyleme, aramızda."

İlayda ve Eylül yanımıza geldiğinde Eylül minik avucunu açıp bana uzattığı çileklere gülümseyerek bakarken "Kardeşime topladım. Haydi ye!" dedi.

Eğilip onu öptükten sonra teşekkür edip "Senin elinde daha

tatlı oluyor bu çilekler," dedim saçlarımı okşarken. "Kardeşin çok mutlu oldu."

Elini karnıma koyup "Seni çok seviyorum," diye fısıldadığında gözlerim dolarak gülümsedim.

İlayda ve Can koluma girip düşmemem için beni kamp alanına götürdüklerinde Yağız iki çadırı da kurmuştu. Şaşkınlıkla ona bakarken kollarını açıp "Nasıl olmuş?" diyerek güldü.

Koşarak sarıldım ve "Çok güzel, nasıl yaptın?" dedim.

"Sen kocanı ne sandın?" diyerek göz kırptı ve burnumu sıktı.

Kamp sandalyelerine oturduktan sonra Yağız arabanın bagajından poşetler çıkardı ve yanımıza getirdi. Sekiz poşet yiyecek ve altı poşet meyve vardı.

Gözlerim kocaman açılırken "Bunların hepsini biz mi yiyeceğiz?" diye sordum.

Yağız iki damacanayı getirip önümüze bıraktığında içindeki portakal sularına bakıp gülmeye başladım.

"Bunlar ne?" dedim Yağız'a bakarak.

"Portakal suyu seviyorsun, canın ister. Gelmeden önce kafede sıkıp doldurdum bunlara.

Biri ahududulu biri normal," diye ciddi bir şekilde açıklama yaptı.

Kamp sandalyelerinde kahkahalarla gülerek muhabbet ediyorduk. Sevdiğim yanımdaydı ve onunla hayatımın en güzel günlerinde birlikteydim.

Can Yağız'a bakıp gülerken "Kardeşim benim be! Hem yakışıklı, hem karizmatik, hem de böyle güzel çadır kuruyor. Helal olsun sana," diyerek kahkaha attı.

Yağız da ona bakarak kahkaha atarken birlikte sesli bir şekilde gülüyorlardı, ta ki bir çocuk gelip karşılarına dikilinceye kadar. Çocuğu görünce gülümsemesi yüzünde donup kaldı.

Çocuk Yağız'a bakarak çadıra dokundu ve sağlamlığını kontrol etti.

"Abi nasıl, çadırları güzel kurabilmiş miyim? Bir sorun çıkmadı değil mi?"

Yağız öksürerek ayağa kalkarken bir anda elini çocuğun omzuna koyup sıktı ve onu yanımızdan uzaklaştırmaya çalışarak "Hangi çadırlar kardeşim?" dedi.

Çocuk bizim kalacağımız çadırları işaret ettiğinde Can ayağa kalkıp telaşla "Biz burada çadır falan göremiyoruz," diyerek kollarını salladı ve çocuğa ters ters baktı.

Zavallı çocuk ısrarla ne olduğunu anlayamadan "Az önce kurdum ya ben bunları," dediğinde Yağız ve Can çocuğun koluna girip yanımızdan götürmeye çalıştılar.

Çocuk gülerek bize bakarken sessizce "Haa, anladım," diye fısıldadı.

Yağız geri geldiğinde "Gerçekten hem yakışıklı, hem karizmatik, hem de çok güzel çadır kuran bir kocam var," diyerek kahkaha attım.

İlayda, Yağız'ın karşısına geçip "Yağız nasıl kurdun bu çadırları ya, anlatsana biraz," dedi gülerek. Yağız sandalyeye geçip oturdu ve "Soruları yanıtlamıyorum," diye karşılık verdi.

Can, Yağız'la çadırı işaret edip "Sadece arkadaşlar, şimdilik hiçbir açıklama yapmak istemiyorlar," diyerek bizim yanımıza geçti.

Yağız ayağa kalkıp Can'a "Lan sen söylemedin mi bu fikri bana?" diye bağırdı.

Can "Kuru iftira," diye bağırıp benim arkama saklandığında Yağız önündeki poşetten çekirdek alıp hızla yemeye başladı.

Can kulağıma doğru "Stres yaptı," diye fısıldayıp sesli bir şekilde güldü.

"Yoruldu herhalde, o kadar çadır kurdu," dedim kahkahalarla yanıt verirken.

Yağız sessiz ve hızlı bir şekilde çekirdek yerken herkesin ateş başında toplandığını gördüm.

İlayda Can'ın elini tutup oraya doğru koştuğunda Yağız yanıma geldi.

Elimi tutup avucumu açtı ve yavaşça avucundaki soyulmuş çekirdekleri bıraktı.

Gözlerimin içine gülerek bakarken "Evlilikte romantiklik böyle güzelim," dedi.

Yanağını sıktım, çekirdeklerin hepsini ağzıma atıp mırıldanarak yerken "Yediğim en lezzetli çekirdek," diyerek güldüm.

Ateş başına geldiğimizde boş bir yere geçip oturduk. Bir kişi gitar çalıyor ve isteyenler sırayla şarkı söylüyordu. Bu şirketin organizasyonu olduğu için Levent de buradaydı ve oturduğumuzda tam karşıma denk geldi. Onunla göz göze gelmemek için başımı önüme eğdim.

Şarkılara eşlik edip Yağız'ın elini sımsıkı tutarken gökyüzündeki yıldızları seyrediyordum.

"Bu dünyada gülüşü o yıldızlardan daha çok parlayacak tek insansın," dedi Yağız başını boynuma doğru yaklaştırıp.

"Beni o yıldızlar gibi mutluluktan uçurabilecek, bana kendi gökyüzümü verecek tek insansın," dedim başımı ona çevirip gözlerinin içine bakarak.

Yanımdaki kişi, şarkı söyledikten sonra "Evet şimdi kim söylemek istiyor?" diyerek etrafa baktı.

Tam o sırada Yağız'a bir şarkı söylemek istedim; *Çoban Yıldızı*.

"Ben söyleyebilirim," dedim heyecanlı bir şekilde. Herkesin gözleri bana döndüğünde gülümseyerek Yağız'a baktım. Gitarı elime aldığımda Yağız ciddi bir ifadeyle bana bakarak buz gibi bir sesle "Sen, söyleyemezsin," dedi vurgulayarak.

Elimden gitarı alıp başka birine verdiğinde olduğum yerde kalakaldım.

Herkes bana bakarken Yağız'a dönüp "Ne yapıyorsun?" dedim hayal kırıklığıyla.

Uzun bir sessizlikten sonra gitarı başkası alıp şarkı söylemeye başladığında ayağa kalktım ve hızlı adımlarla ormana doğru yürümeye başladım, Yağız arkamdan geliyordu.

"Bana sakın trip atma Eylül," diye bağırdı.

Arkamı dönüp konuşacağım sırada hızla beni kendine çekip "O güzel sesini benden başka kimse dinleyemez," dedi. Yavaşça öpüp konuşmaya devam etti. "Burada, bana söyle..."

O sırada çalıların arasından bir ses geldiğinde çığlık atarak Yağız'ın kucağına atladım.

"Burada ayılar var mıdır?" dedim korkuyla başımı omzuna kapatırken.

"Vardır tabii. Mesela bu açık havada aldığı bir nefesle bile beni delirten bir ayı var. Çok pis bir ayı türü... Acilen kış uykusuna yatması gerekiyor."

Gülerek omzuna vurdum ve "Ya gerçekten soruyorum," dedim.

"Dolu. Her yerde geziniyorlar. O yüzden yanımdan bir saniye bile ayrılmaman gerekiyor," diyerek öptüğünde gelen sesle başımı çevirdim.

Levent öksürerek bize bakarken "Ormanda hasret mi gideriyorsunuz?" diyerek keyifsiz bir şekilde güldü. Yağız'ın kucağından inerek ciddi bir ifadeyle ona baktım.

Yağız, Levent'in üzerine yürüyerek "Aynen ne olacak?" diye sordu.

Levent aniden bana yönelip "Afrika tatilimizden önce bizim için iyi bir kamp oldu bu Eylül Hanım," dediğinde nefesim kesildi.

Olduğum yere çivilenmiş gibi kaldığımda başımı Yağız'a çevirip göz göze gelmeye cesaretim yoktu. Ölümcül bir sessizlik oluştuğunda ellerim titriyordu. Yağız'ın bu işi bu şekilde öğrenmesi çok kötü olmuştu. Başımı çevirip derin bir nefes aldığımda Yağız ile göz göze geldik.

Gözlerime hayal kırıklığının binlerce tonuyla bakarken başını sallayarak bir açıklama yapmamı bekledi. Aramızdaki bu sessiz çığlıklarla dolu bakışları tekrar Levent'in bıçak gibi sözleri kesti.

"Yoksa kocana birlikte Afrika'ya gideceğimizi söylemedin mi?"

Olduğum yerde kalakaldım. Gözlerimi kapatarak yutkundum ve Levent'e öfkeyle baktım. Açıklama yapmak için doğru kelimeleri ararken sessizlik boğazıma bir bıçak gibi oturmuştu.

Yağız, demir gibi sesiyle böldü sessizliği.

"Söyledi. Sence karım hayatında olan en ufak şeyi bile bana söylemeyecek biri mi?"

Gözlerimin içine hayal kırıklığıyla bakıyordu. Ellerim titrerken Yağız'a özür dileyen gözlerle baktım.

"Benim her şeyden haberim var. Peki, senin şu an gelip bizim bu anımıza dâhil olmaya hakkın var mı?"

Levent bir şey söylemeden yanımızdan uzaklaştığında, Yağız "Gel," dedi dişlerinin arasından ve sert adımlarla çadıra doğru yürümeye başladı. Peşinden giderken "Yağız," diye sesleniyordum fakat arkasına dönüp bakmıyordu bile.

Öfkeden delirmiş bir halde çadıra girip gözlerimin içine kahverenginin en koyu tonundaki gözleriyle baktı.

Sinirden gülerek "Afrika'ya mı gidiyorsun?" dedi yükselmeye başlayan sesini kontrol etmeye çalışarak.

Başımı sallayarak çaresizce ona baktım.

"Bu adamla?" dedi titreyen sesiyle.

Cevap vermeden karşısında dikilmeye devam ettim. Güçsüz bir sesle konuşmaya çalıştım. "Genel merkezden bir iş verildi. Ben çok istiyordum böyle bir projede yer almayı. Düşünsene oradaki çaresiz insanlara yardım edeceğiz. O yüzden kabul ettim. Sonra yanıma bir kişi daha seçmemi istediler."

Sözümü yarıda kesip "Sen de bunu mu seçtin?" dedi sinirli bir şekilde.

"Hayır. Çok talep vardı, kura çektik. O çıktı işte. Ben de çok şaşırdım. Sana o ana kadar söyleyememiştim, hepsi bir günde gelişti. O yemeğe de bu iş için gitmiştik. Sana açıklamak istedim ama izin vermedin. Uçak biletlerimiz de hemen alınınca sana bunu nasıl anlatacağımı bilemedim. Çok emrivaki olacak diye hiçbir yol bulamadım."

Derin bir nefes aldı. "Ne yapmayı düşünüyordun? Bir sabah uyandığımızda ben Afrika'ya gidiyorum demeyi falan mı? Hem sen hamilesin, bunu hiç düşünmedin mi?"

"Doktorla konuştum. Bu aylarda uçak yolculuğu yapabilirsin dedi," diye karşılık verdiğimde elini yumruk yaparak dişlerini sıktı.

"Ben böyle önemli bir şeyi o adamdan nasıl öğrenirim?" Yerde duran birkaç eşyaya tekme atarak bağırdı.

"Yağız sakin olur musun lütfen?" diyerek kolunu tuttuğumda kolunu çekip "Haklısın, özür dilerim. Çok tepki verdim," diye bağırdı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi sertçe kapadım ve "Tamam. Sonuna kadar sen haklısın. Ama tepki vermenden korktum," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Sinirle gülerek "Ha şimdi tepki vermeyeceğimi mi zannediyorsun o adamla oraya gitmene?" dedi ve yanıma yaklaşarak yüzüme iyice baktı.

Gözlerindeki hayal kırıklığı, öfke, kıskançlık duyguları bir bir yüzüme tokat gibi çarpıyordu bakışlarından.

Yutkunarak "Yağız ben haftaya gidiyorum. Her şey hazır," dedim ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

"Gözü sende olan bir adamla birlikte Afrika'ya gideceksin öyle mi? Tamam. Madem çok istiyorsun bu işi, ben de geliyorum."

Başımı sallayarak "Sormadım mı sanıyorsun?" dedim yorgun bir şekilde. "Daha ilk söyledikleri anda seninle gitmeyi teklif ettim ama bana 'bu bir tatil değil' dediler."

Kollarını iki yanına açarak "İstediklerini desinler. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun," dedi net bir şekilde.

Tam konuşmak için dudaklarımı araladığımda yumuşayan bir sesle ve şefkatli gözlerle konuştu. "Eylül senin yorulmaman, dikkatli olman gerekiyor. Sen ayağa kalktığında bile benim içim gidiyor. Bu iş sana göre değil ki..."

Anlayışla ona bakarken "Yorulacak bir şey yapmayacağım, söz veriyorum," dedim.

Gözlerine bakıp "Yağız özür dilerim," diyerek başımı göğsüne koydum ve gözlerimi huzurla kapattım.

Elleri yavaşça hareket edip belime geldiğinde tedirgin bir şekilde koydu ve derin bir nefes aldı.

"Böyle işlere ne kadar değer verdiğini, ne kadar mutlu olacağını biliyorum ama o adam beni delirtiyor Eylül."

***

"Hâlâ tutamadınız mı bir tane bile?" dedi Can gülerek bize bakarken.

"Tuttuk ama saldık," dedim başımı havaya kaldırıp.

Yağız ile yaşadığımız o krizi güzel bir şekilde sonuçlandırmıştık. Her ne kadar gitmemi istemese de benim ne kadar önem verdiğimi bildiği için kabul etmişti.

Yağız "Yakaladım," diye bağırıp oltayı çekmeye başladığında sevinçle zıpladım.

O kısa kamptan sonra Yağız ve Can'ın dördümüz için ayarladığı tekne tatiline geçmiştik. Hayatımın en eğlenceli günlerini yaşarken Yağız akşamüstü balık tutmayı teklif etmişti. Can tutamayacağını söyleyip boşuna böyle bir işe kalkışmamamızı söylese de Yağız "Görürüz bakalım," diyerek iddialı bir şekilde oltanın başına geçmişti.

Saatlerdir balık tutmaya çalıştığımız halde, her seferinde oltanın ucundaki yemi alıp kaçtıklarını gördük.

Derin bir nefes vererek "Balıklar bizden daha akıllı," dedim.

Yağız sinirlenerek oltayı bir kenara bıraktı.

Can sessiz sessiz gülerken Yağız "Ben yediremiyorum abi yemi alıp kaçmalarını," diye hayıflandı.

"Tamam, onlar da rızkının peşinde ama burada olan bize oluyor. Karizma yerle bir... Ne çadır kurabildik, ne balık tutabiliyoruz."

Kolunu tutup "Boş ver, bizim tarafımızdan yenilme şanslarını kaybettiler," diyerek güldüm.

"Hayır, şimdi Eylül'ün canı da balık çekmiştir. Ne yapacağız?" diyerek bir yere oturdu ve başını dertli dertli ellerinin arasına aldı.

Yanına oturup "Hayır çekmedi canım, gerçekten," diyerek ellerini tuttum.

"Çekmiştir Eylül, yalan söyleme," dedi küçük bir çocuk gibi.

Bu haline karşı kahkaha atarken saçlarını karıştırıp "Gerçekten çekmedi sevgilim benim," dedim yumuşak bir tonda.

İlayda'nın sesi duyulduğunda Yağız'ın elini tutup o tarafa doğru gitmeye başladım.

"Haydi gelin! Denize atlıyoruz."

Can hızlıca İlayda'nın yanına gidip elini tuttu ve kızlarıyla birlikte teknenin en üstünden denize atladılar.

Onların bu haline sevgiyle bakarken Can denizden bize doğru seslendi "Yağız gel, burada balık yakalarsın belki."

Sesli bir şekilde gülerken Yağız teknenin bir alt katına inip "Biz buradan atlayalım. Bizim bebeğimiz daha çok küçük," diyerek elini karnıma koydu.

Onu öperek denize atlarken suyun vücudumu buz gibi bir şekilde karşılamasıyla kasılarak gözlerimi açtım. Suyun altında, Yağız karşımdayken aşağıya doğru giderek göbeğimi öptü.

Güldüğümde çıkan ses ve baloncuklar havaya yükselirken Yağız bana doğru geldi ve tam gülerken beni öptü. Suyun altında daha fazla durmak için nefesim tükenirken kendimi hızla yukarıya doğru ittirdim.

Can yanımıza gelip, "Balıkların dili olsa da konuşsa, suyun altında kimler kimlerle beraber," diyerek başını sallarken İlayda onun omuzlarına tutunarak "Rahat bırak gençleri," dedi ve güldü.

"Aile saadetimiz suyun altında da devam ediyor," dedi Yağız Can'a bakarken.

"Su çok soğukmuş," dedim dişlerimi birbirine bastırarak.

Yağız ile suyun altına dalıp yüzerken karşıdan bana doğru gelip bacaklarımın arasından geçiyordu.

Uzun bir süre yüzdükten sonra Can "Gençler gelin bakalım kim suyun altında en çok duracak?" dediğinde yanına gittik.

İlayda bana bakarak "Eylül hep bu yarışta kazanıyordu. Kesin en çok o duracak," dediğinde gülerek "Yani," dedim.

Can, Eylül'ü tutarak "Kızım sen hakemsin. Bak bakalım kim önce çıkacak sudan," dediğinde Eylül başını salladı.

Gülerek derin bir nefes aldım. Eylül üçten geriye saydığında hepimiz aynı anda suyun içine girdik. İlk saniyelerde sessiz kalan Can, biraz sonra suyun altında sesli bir şekilde gülmeye başladı. Suyun içinde dalgalanan sesi ve baloncukları gördüğümde ben de gülmeye başladım.

Yağız'ın yanına gidip ona değişik yüz ifadeleri yapınca o da gülmeye başladı. İlayda suyun üstüne çıktığında, Can hâlâ Yağız'ı güldürüp pes ettirmeye çalışıyordu. Nefesim tükenmeye başladığında daha fazla dayanamayarak ben de çıktım. Eylül saymaya devam ederken, Yağız nefes nefese sudan çıktığında hemen ardından Can da çıktı.

Yağız soluklarının arasından "Kardeşim n'aptın? Girmeden memleketin tüm havasını ciğerlerine mi topladın? Ben çıkmasam çıkmayacak," diyerek gülmeye başladı.

"Asıl sen ne yaptın? O kadar uğraştım, insan gülüp su yutar," dedi Can Yağız'a karşılık olarak.

Eylül "Babam kazandı," dediğinde Can kollarını havaya kaldırıp "Evet! Ödülüm kızımdan bir öpücük olsun o zaman," diye bağırdı.

Eylül onu öperken İlayda da diğer yanağını öptü.

Can bize bakarak "Paylaşamıyorlar beni," dedi ve güldü.

Yağız'ı, çocuğumuzu ve beni bu halde hayal edip mutlulukla Yağız'a sarıldım ve başımı omzuna koydum.

Biraz yüzerek uzaklaştığında aynı anda birbirimize baktık ve gözlerimizden aynı düşüncenin geçtiğini anladığımızda aynı anda gülmeye başladık. Kalbim hızla atarken kollarının arasından çıkıp gülmeye devam ettim.

"Ne oldu hamsi? Köpekbalığının kollarında bu kadar güvende olmak mı heyecanlandırdı seni?" dedi Yağız kahkahalarla gülerken.

Birlikte ne zaman denize ya da havuza girsek o köpekbalığı olup beni kovalıyordu. Benim de ondan kaçan bir hamsi

olduğumu söylüyordu. Kaçmaya başladığımda uzun bir süre yüzdükten sonra arkamı dönüp baktım.

Hemen arkamda olduğunu gördüğümde "Ya Yağız gelme. Kalbim çıkacak!" diye bağırdım.

"Büyük Yağız küçük Eylül'ü yer," diye karşılık verdiğinde suyun altına dalarak altından yüzmeye başladım ve daha çok hızlandım.

Suyun üstüne çıkıp yüzmeye devam ederken Yağız daha çok yaklaşmıştı. Benden çok daha hızlı yüzüyordu. Nedensiz bir şekilde o kadar heyecanlanıyordum ki, kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum. Tekrar suyun altına girip yüzmeye devam ederken Yağız'ın bir anda ayağımdan tutup kendine doğru çekmesiyle çığlık attım. Ellerimi omuzlarına koyup gözlerine baktığımda keyifli bir şekilde gülüyordu. Ensemden tutup beni öpmeye başladığında bir süre sonra nefes alamayarak suyun üstüne çıktım. Derin bir nefes aldım ve "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Seni her şeyden çok seviyorum," diye karşılık verdi ciddi bir ses tonuyla.

Hava kararmaya başlamıştı ve uzun süredir sudaydık. Yağız'ın sırtına yapıştım ve tekneye kadar bu şekilde yüzdük.

Odaya geçip duş aldıktan sonra giyinerek yemek yapmak için mutfağa geçtim. Yağız ve Can barbeküde etleri pişirirken biz İlayda'yla makarna yapıyorduk.

İlayda'ya bakarak "Sen de ilk evlendiğinde bütün yemekleri unutup yakıyor muydun?" dedim gülerek.

İlayda biraz düşünüp "Yani, bir iki kere olmuştu ama çok sık olduğunu hatırlamıyorum," diyerek güldü. "Sen çok sık mı unutuyorsun?"

Başımı sallayıp hayıflanarak "Hem de her yemeği. Süt ısıtsam bile unutup taşırıyorum. Kurabiyeleri yakıyorum," dedim.

"Alışırsın zamanla," dedi İlayda bir abla edasıyla bana tavsiye verirken. "İlk zamanlarda başında dur bir şey yaparken. Başında durursan unutmazsın."

"Durmaz mıyım? Başında duruyorum zaten. Ama aklım havada herhalde," dedim gülerek.

İlayda, "İlginç," diyerek makarnayı karıştırdı.

Yağız mutfağa girdi, buzdolabından içecekleri alıp yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

İlayda bana bakarak "Eylül biliyor musun? Evet ben de Can ile çok güzel bir aşk yaşıyorum ama hayatımda sizin aşkınız gibi bir aşk görmedim. Yağız'ın sana olan hisleri öyle kuvvetli ki sanki benliğinden taşıyor. Dışarıdan bile hissediliyor o aranızdaki bağ. Sen hastaneden apar topar kaybolduğun zaman hepimize öldüğünü söylediler. O kadar üzüldüm, bittim ki ağlamaktan hiçbir şekilde anlatamam sana o günleri. Ama Yağız hiç kabul etmedi öldüğünü.

İnanmak istememekten değil, gerçekten hissediyormuş yaşadığını. Biliyorum, yaşıyor, kalbi hâlâ bende atıyor diyordu bize her zaman. Biz de ne kadar sevdiğini, öldüğüne inanmak istemediğini düşünüp üzülüyorduk. Bir gün bile hayatına normal bir şekilde devam ettiğini, kendi kendine yemek yediğini, güldüğünü görmedim. Can onu resmen zorla yaşattı.

Bir insan hiç uyumaz mı? Senin olmadığın günlerde hiç uyumadan evden çıkıp her yerde seni arıyordu. Seni o kadar çok kişiye arattırdı ki. Baktırmadığı, gitmediği hiçbir yer kalmadı. Artık İstanbul'da bulamayınca başka şehirlere gitmeye başladı. Gidip günlerce başka şehirlerde kalıyordu. İzmir'e defalarca geldi mesela. Hep seni Safa'nın kaçırdığını söylüyordu. Her gece duvarınızın önünde saatlerce ağlıyordu. Ben ilk defa bir erkeği o kadar ağlarken gördüm. Duvarın her yerini öpüp sesli bir şekilde ağlıyordu. Hep inandı. O kadar çok dua etti ki. Ben Eylül'ü Allah'tan istedim, bir gün gelecek diyordu. Geldin çok şükür. Öyle güzel ki aşkınız. Bebeğinizle taçlanacak şimdi o güzel yuvanız. İnşallah hep mutlu olursunuz güzel arkadaşım," dedi ve sımsıkı sarıldı.

Gözyaşlarımı tutamayıp ağlarken ayak seslerinden mutfağa birinin girdiğini anladığımda hemen gözlerimi sildim.

Yağız yanıma gelip yüzüme bakarken "Bir şey mi oldu?" dedi kaşları çatılarak.

"Hayır, ne olacak? Arkadaşımla sarılıyoruz," dedim gülerek.

İlayda kaşlarını kaldırdı ve "Ne oldu, kıskandın mı Yağız Bey?" dedi.

"Kıskanmadım ama bu kadar yeter," dedi bizi ayırırken. "Yemek hazır haydi gelin. Zaten Can pişirirken yarısını yedi, bari diğer yarısına yetişin."

Yemeğimizi yedikten sonra Can'ın saklambaç oynama fikriyle hepimiz bir yerlere dağılmıştık.

Teknenin iç kısmına geçerek bir dolabın arkasına saklanmıştım. İlayda da koşarak karşımdaki dolabın arkasına geçtiğinde Can onun arkasından gelerek "Koş koş," diyerek yanına ilişti.

İlayda bezmiş bir şekilde ayağa kalkıp "Ya başka bir yere gider misin? Senin yüzünden ben yakalanacağım," diye hayıflandı.

"Buraya gel, güzel karım," diyerek İlayda'yı kendine çekti Can.

Yağız ebe olmuştu. Heyecanla olduğum yerde kıpırdamadan bekliyordum. Yağız'ın sesi uzaktan geldiğinde gülerek İlayda'ya baktım.

Can ayağa kalkıp "Ben arka taraftan dolaşıp sobeleyeceğim hanımlar," dedi. Yavaş adımlarla eğilerek teknenin iç kısmından çıkarken hemen sol tarafa döndü. Ayağa kalkıp Yağız onu görecek mi diye izlerken ses çıkınca Yağız, Can'ın arkasından koşarak gitti. O sırada Can arkasına bakıp Yağız'ın geldiğini görünce "Gelme!" diye bağırdı.

Kahkahalarla onları izlerken Yağız son sürat Can'a doğru koşuyordu. Can telaşla ne yapacağını bilemeden kendini demirlerin üzerinden suya attı. Elimi ağzıma kapatarak çığlık attım ve koşarak yanlarına gittim.

Yağız gülerken "Lan niye suya atlıyorsun geri zekâlı?" diye seslendi.

Can kafasını suyun üstüne çıkardığında İlayda "Çık çabuk, üşüyeceksin gece gece," diye bağırdı.

Saklambaç oyunumuz böyle bir macerayla sonlandığında gecenin ilerleyen saatlerinde

Yağız ile ikimiz teknenin en üst kısmına çıkıp yıldızları seyretmek için üzerimize bir battaniye alıp minderlere uzandık.

Yağız yavaşça başımı kaldırıp kolunu başımın altına geçirdiğinde gözlerimin içine bakıp gülümsedi ve "Şansım," diye fısıldadı.

Elimi yanağına götürüp "Biliyor musun sanki sana anlatacak çok şeyim varmış ama zamanım yetmeyecekmiş gibi hissediyorum," dedim kısık bir sesle.

"Bu ne demek şimdi?" dedi Yağız dirseğinden güç alarak doğrulurken.

"Senin yanında her şey yetersiz geliyor. Öyle seviyorum ki sanki sevmek için yaptığım tüm eylemler yetersiz, o kadar konuşmak istiyorum ki; konuşmak için kurduğum tüm cümleler eksik gibi. Zaman, kelimeler, hisler hiçbir şey normal akışında olmuyor senin yanında.

Bu yüzden hiçbir şeye yetişemiyorum."

Gülerek başını salladı ve "Benim güzel sevgilim," diyerek yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "O zaman senin kadar masum olan bu yıldızları seyredelim saatlerce, sadece yanında olduğumu hisset."

Başımı göğsüne koyup gökyüzüne baktım ve yıldızların bu kadar fazla olmasına şaşırarak elimi Yağız'ın kalbinin üzerine götürdüm.

Eli saçlarımın arasında gezinirken "Yıldızlar saçlarının kokusunu duysa bu kadar parlamaktan utanırdı," dedi başımı öperek.

Kalp atışları hızlandığında gülerek başımı hafifçe kaldırdım ve "Neden kalbin hızlandı?" diyerek güldüm.

"Kalbimin üzerinde; her gün kalbimin atmasının sebebi var çünkü," diye karşılık verdi.

"Yağız," dedim iç geçirerek yıldızlara bakarken. "Seni ne kadar sevdiğimi hiçbir kelimeyle anlatamamak çok yorucu

ama ne denli sevdiğimi kendi sevginden anlayabileceğin için çok şanslıyım."

Hızlıca yerinde doğrulup parmağıyla bir yıldızı işaret etti ve "Bak bak!" diye bağırdı "Dilek tut."

Hızlıca kayan yıldıza bakıp gözlerimi kapattım ve "Dilediğim her şey yanımda. Bundan sonra tek dileğim, ondan hiç ayrılmamak," dedim içimden sessizce.

Yağız'ın elini tutup "Tuttum," diyerek güldüm.

"Öyle oluyor değil mi? İnsan zaten senin gibi bir güzelliğe sahipken daha fazla bir şey istemeye utanıyor," dedi Yağız düz bir sesle.

Başımı sallayarak "Senden güzel ne istenir ki?" dedim.

"Ben zaten hayatımın her yerinde, bana her zaman yönümü gösteren, parlaklığıyla en karanlık gecelerimi sabaha çeviren en güzel yıldıza sahibim," dedi Yağız ruhuma işleyen ses tonuyla.

Huzurla gözlerimi kapatıp "Sen çok güzel bir şükür sebebisin," dedim uykuya dalmadan önce.

Uyku güçlü kollarıyla beni kendine çekerken Yağız'ın bedeninin yanında kıvrılıp kalp atışlarını dinleyerek kendimi en büyük huzura teslim ettim.

35

Kavurucu sıcağın altında annesinin peşinde dolanan çocuğun yanına gittim. Zayıf bedenini, sayılabilecek derecedeki kemiklerini görünce içimdeki sızıyla "Allahım ne olur yardım et," diye fısıldadım.

Türkiye'den getirdiğim birkaç atıştırmalığı çantamdan çıkarıp ona uzattığımda yüzünde oluşan gülümseme kalbimi ısıttı. Annesi de en az onun kadar zayıftı. Biz böyle bolluk içinde yaşarken insanlar nelerle mücadele ediyordu şimdi daha iyi anlamıştım.

Levent'in sesini duyunca arkama döndüm.

"Eylül bu tarafa gel, yardım kolilerini dağıtacağız."

Elimi sallayarak işaret ettim ve "Gel, ilk önce bu aileye verelim," diye seslendim.

Levent hızlı adımlarla yanıma gelip ailenin kaldığı çadıra bir yardım kolisi bırakırken ben de bu gülüşü güzel çocuğun fotoğrafını çektim. Buraları iyi yazabilmek için iyi hissetmem gerekiyordu.

Levent etraftaki çadırlara da koliler bıraktıktan sonra yanıma gelip "Buradakiler tamam," dedi.

Birkaç adım atıp ilerledikten sonra telefonumun melodisiyle duraksadım. Yağız görüntülü arıyordu. Aramayı hemen yanıtlayıp Levent'in yanından uzaklaştım.

Yağız sevecen bir ses tonuyla "Güzelim," diye seslendiğinde gülümseyerek "Her şeyim," diye karşılık verdim.

"Şimdiden çok özledim seni. Dünya üzerinde bir insan bir insanı ne kadar özleyebilirse o kadar özledim," dedi yumuşak ve ciddi bir ses tonuyla.

"Çok az sürecek merak etme, gözlerini kapatıp açacaksın hemen yanındayım," diyerek güldüm.

"Dikkat et kendine. Sakın yorulma, ağır bir şey kaldırma, eğilme, önüne iyice bak bir yere takılıp düşme. Gece serin olur üzerine bir şey almadan yatma, gece uyurken çok hareket edip üstünü açma, güneş kremini sürmeden dışarı çıkma," diye sıraladı cümlelerini arka arkaya.

"Tamam. Hepsine ve daha fazlasına çok dikkat edeceğim," diyerek güldüğüm sırada Levent "Eylül, haydi seni bekliyoruz!" diye seslendi.

Yağız onun sesini duyduğunda derin bir nefes alıp "Ona da çok yaklaşma," dedi.

Başımı sallayıp "Ben şimdi kapatayım. Yardım kolilerini dağıtacaklar, ben de fotoğraf çekeceğim, biraz sonra yeniden konuşuruz" dedim.

"Tamam güzelim. Seni her şeyden çok seviyorum," dedi uysal bir şekilde.

"Ben de seni her şeyden çok seviyorum kahramanım," diyerek güldüm ve telefonu dudaklarıma yaklaştırıp öptüm.

Yardım kolilerini dağıtacağımız yere doğru ilerlerken hâlâ Yağız'ı düşünüyordum.

Buraya Levent'le gelmemi hiç istemediği halde beni kıramamıştı. Son ana kadar o da benimle gelmek istese de çok önemli bir davası olduğu için gelememişti.

Etrafımdaki her şeyi büyük bir dikkatle incelerken kolilerin dağıtıldığı yere geldim ve durdum.

Levent ve başka ülkelerden gelen yardım gönüllüleri kolileri dağıtırken fotoğraflarını çekiyordum.

Beni en heyecanlandıran kısma geldiğimizde koşarak "Ben yaparım," dedim ve pamuk şeker makinesinin başına geç-

tim. Çocuklara pamuk şeker dağıtacaktık. Yüzlerindeki mutluluğu görmek beni o kadar mutlu ediyordu ki.

Elime bir çubuk alıp makinenin etrafında döndürerek koca man bir pamuk şeker yaptım ve sıraya geçip gözlerimin içine heyecanla bakan çocuklardan birine verip yanağını okşadım.

"Eylül, kucağına al, sizi birlikte çekeyim," dedi Levent bana bakarken. Çocuğu kucağıma alıp gülümseyerek poz verdikten sonra dağıtmaya devam ettim. Çocuklar etrafımı çevreleyip koşuştururken mutluluk çığlıkları atıyorlardı. Onları izlerken nedensizce duygulanmıştım.

Masumiyet buydu işte. Belki hayatında gördüğü ilk ve son pamuk şeker olmasına rağmen kendinden önce yanındaki arkadaşına, kardeşine uzatıyordu yiyeceğini. Asıl zenginlik buydu.

Sıradaki çocuklar bittiğinde pamuk şeker standını kapatıp onlara aldığımız hediyeleri dağıtmaya başladık. Çocukların yüzüne yayılan o gülümseme dünyamı aydınlatmıştı. Fotoğraf makinesini alıp o gülümseyen yüzlerini tek tek çektim. Bir anda kulağımın dibinde duyduğum sesle irkildim.

"Burasıyla ilgili ne kadar etkileyici bir yazı yazacağını şimdiden tahmin edebiliyorum."

Levent, gözlerimin içine bakıp konuşmaya devam ederken telefonum çalınca yanından bir iki adım uzaklaştım.

"Sevgilim," dedim gülerek görüntülü aramış olan Yağız'a bakarken. Yüzünü görünce ne kadar özlediğimi tekrar hissettim.

"Bebeğim," dedi benimle aynı tonda. "Yine çocukları kendine âşık ettin mi?"

Gülerek başımı salladım ve "Evet, aşk Afrika'da yaşanıyor güzelim," diyerek kahkaha attım.

Ciddi bir ifadeye bürünmeye çalışıp "Bana Afrika'yı yaktırma," diyerek güldü.

"Yağız burası o kadar güzel ki. Çocukların mutluluklarını görsen, tahmin edemeyeceğin duygular yaşıyorum," dedim ve ağlamaya başladım.

Yağız derin bir nefes alıp "En büyük ve en gerçek mutluluk

o çocukların yaşadığı. Sen de buna vesile oluyorsun, seninle gurur duyuyorum güzel karım," dedi.

"Ellerinde hiçbir şey yok ama yine de mutlular. En ufak bir şeye sahip olduklarında değerini öyle iyi biliyorlar, mutluluğunu öyle güzel yaşıyorlar ki. İnşallah hep mutlu olurlar," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

"İnşallah güzelim," dedi Yağız bana gülümseyerek bakarken.

"Seni seviyorum,"

"Seni çok seviyorum," diye karşılık verdi. "Kolay gelsin güzelim," diyerek gülümsediğinde gülümseyerek telefonu kapattım.

Tüm işlerimizi halledip otele geçtiğimizde kartımı alarak hızlı adımlarla odaya geçtim. İçeri girdiğim gibi kendimi yatağın üzerine attım ve bedenimi uykunun güçlü kollarına bıraktım.

***

Sabah uykumu almış bir şekilde uyanıp odadaki işlerimi hallettim ve eşyalarımı bavuldan çıkarmadan bir kenara koydum. Dinlenmek için boş bıraktığımız günü rahat rahat yatakta geçirecektim. Tekrar tekrar uyanıp uyuduktan sonra akşam yemeği vakti geldiğinde kalkıp hazırlanmaya başladım.

Bavuldan bir elbise alıp giydim ve saçlarımı iki yanıma salıp şekil verdim. Birkaç fıs parfüm sıkıp oda kartını çantama attım ve çıktım.

Yemek yiyeceğimiz kişilerle buluşmak için gitmek üzere otelin önüne gelen taksiye binerek telefonumdaki adresi gösterdim. Burası kaldığımız yerden biraz uzak, durumu iyi olan insanların yaşadığı, az da olsa şehirleşmiş bir yerdi. Kısa bir süre sonra restorana geldiğimde teşekkür ederek taksiden indim ve kapının önünde beklemeye başladım.

Tercüman ve farklı bir gazeteci ekibi yanıma geldiğinde gülümseyerek "Merhaba," dedim.

"Merhaba Eylül Hanım," diyerek gülümsedi tercüman, "Buyurun, geçelim içeri."

Durup durup elbiseden hafifçe belli olmaya başlayan karnıma bakıp gülüyor, daha sonra elimi karnımın üzerine götürüp onu seviyordum.

Büyük, yuvarlak, ihtişamlı bir masaya geçtiğimizde Levent telaşlı adımlarla yanımıza gelip yüzüme baktı ve "Eylül neredesin sen? Otelin önünde seni bekledim, odana çıkıp kapıyı çaldım. Hiçbir yerde yoktun, bir şey oldu sandım," dedi bir solukta.

Yanımdaki sandalyeye geçip oturduğunda "Sakin ol. Benim için endişelenmene gerek yok.

Ben kendim geldim," dedim neşeden uzak bir şekilde gülerek.

Tercüman bize bakarak "Çok korkmuş Levent Bey," dediğinde derin bir nefes vererek önümdeki menüye baktım.

Diğer gazeteciler kendi aralarında konuşurken tercüman "Sizin insanlarla röportaj yapıp yapmadığınızı merak ediyorlar," diye açıklama yaptı.

"Biz daha çok yardım amaçlı çalıştık ve fotoğraf çektik. Röportajları önümüzdeki günlerde halledeceğiz," diye karşılık verdim.

Sıkıcı ve resmî bir ortamda yemeklerimizi yerken, merak ettikleri soruları cevaplıyordum.

Tam karşımda oturan gazeteci kadınlardan biri uzun süre beni ve Levent'i inceledikten sonra gülümseyerek bir şey söylediğinde ona baktım.

Tercüman bize dönüp "Sizi çok yakıştırmışlar," dediğinde aniden yutkunarak cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Levent konuştu. "Öyle mi?"

Ne yapmaya çalıştığını anlayamadan ona bakıp sinirli bir şekilde "Öyle mi derken?" dedim.

Daha sonra tercümana bakıp "Biz birlikte değiliz," diye karşılık verdim.

Tercüman gazeteci kadına dönüp bizi işaret ederek bir şeyler söyledikten sonra tekrar bana bakıp "En kısa zamanda birlikte olmalısınız o zaman. Öyle söylüyorlar," dedi.

Levent arkasına yaslanarak gerildi ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Omzumda hissettiğim ellerle arkama dönüp baktığımda Yağız ile göz göze geldim.

Gözlerimi kapatıp açtım ve tekrar ona baktım. Şu an burada olması, gerçek olabilecek en son şeylerden biriydi. Şaşkınlıkla ayağa kalkıp koluna dokundum ve "Yağız," dedim kısık bir sesle.

Kolumu okşayıp elimi tuttuktan sonra, "Merhaba, Afiyet olsun herkese," dedi. Levent'i tutup ayağa kaldırdı ve boş sandalyeyi işaret ederek ekledi. "Sen şöyle geç."

Yağız yanıma oturup insanlarla konuşmaya başladığında hâlâ şaşkınlıkla onu izliyordum.

Kulağıma eğilip "Ama benim olmadığım bir yerde bu kadar güzel olursan, ben de gelmek zorunda kalırım," diyerek kısık bir şekilde güldü.

"Nasıl geldin?" dedim heyecanla yerimde duramadan.

"Bugün davayı aldığım gibi yola çıktım," dedi yanağıma küçük bir öpücük kondurarak.

Tercümana bakarak "Yağız benim eşim. Çok yakışıyoruz değil mi?" dedim ve güldüm.

Tercüman başını sallayarak "Evet Eylül Hanım," dedi ve az önce bizi Levent'le yakıştıran kadına bakarak bir şeyler söyledi. Kadın mahcup bir ifadeyle bana bakıp gülümserken Yağız masanın altından elimi tutup kendine çekti.

Gözlerinin içine bakarken sessizce "Ne yani ben şimdi kocamla Afrika'da mıyım?" diyerek güldüm.

"Evet. O güzel çocukların mutluluklarına beraber şahit olacağız," diye karşılık verdi ve elini belime koydu. Yemeği geldiğinde "Siz yediniz mi yemeğinizi?" diyerek karnıma baktı. Başımı olumlu anlamda sallayarak güldüm.

Tercümana dönüp "Ee, ne düşünüyorlarmış benim karımın şirketi hakkında? Sor bakalım," dedi rahat bir şekilde.

Tercüman onlara dönüp Yağız'ın sorusunu sordu.

"Eylül Hanım'a ve şirketine hayranlık duyduklarını söylüyorlar. Zaten hedefleri onlar gibi, çok çalışan, farklı haberler yapan ve her alanda başarılı bir şirket olmakmış," dedi.

Yağız bana bakarak "Adam olsunlar. Karşılarında Eylül Ersel var," dediğinde sesli bir şekilde güldüm.

Yağız, tercümana "İnşallah, biraz zor ama. Çok çalışsınlar," dedi beni dürterek. Ben onun bu haline gülerken, tercüman "Yarın sizinle birlikte fotoğraf çekip gazetelerinde yayınlamak istiyorlar," dedi.

"Olur," diyerek başımı salladım.

Biraz daha oturup tatlılarımızı yedikten sonra vedalaştık.

Yağız ile restorandan çıktıktan sonra yolda sıcak havanın esintisi eşliğinde yürürken "Hayatımda olman için ne yaptım bilmiyorum ama bu dünyada bir insanın yaşayabileceği en büyük mutlulukları yaşıyorum yanımda olduğun her an," diyerek ellerini tuttum.

Saçlarımı okşayıp "Eylül, güzel gözlüm... Ben çok dua ettim. Seni hep Allah'tan istedim. Çok şükür şimdi seninle, hayalini dahi kuramayacağım mutluluklar yaşıyorum. Seni bu kadar severken, senden ayrı kalmak zorunda da olabilirdim. Ya da beni kabul etmeyebilirdin.

Şunu hiçbir zaman unutma. Sen kabul olunmuş dualaların en güzelisin," dedi.

"Öyle huzurluyum ki," dedim derin bir nefes alarak. "O yüzden ne zaman senin yanında ölümü düşünsem, hep güzel geldi. Çünkü bu kadar huzurluyken ölümün acısı hiçbir şekilde hissedilmez."

"Şş," diyerek elini dudağıma koydu. "Nereden çıkıyor böyle laflar civciv hanım? Ölüm falan yok. Daha yaşayacak çok güzel günler var."

Elini karnıma koyarak "Karnın çok yemek yediğin günlerdeki gibi belli olmaya başlamış," dedi ve sesli bir şekilde güldü.

Omzuna vurarak güldüm ve "Orada sürekli bir şeyler yemek isteyen biri var çünkü," dedim.

Sokaklarda sarılarak yürürken otele geldiğimizde "Burada kalıyoruz," diyerek içeri girdim.

Asansöre binip odaya çıkınca Yağız bana bakarak "Kart?" dedi.

Kartı alıp almadığımı hiçbir şekilde hatırlamadan telaş yaparak "Ben kartı içeride mi unuttum yoksa?" dedim kendi kendime.

Yağız çantamı açarak içinden kartı çıkardığında gülerek kapıyı açtı ve "Bu hamilelik benim karımı çok unutkan yaptı," dedi.

İçeri girerken, "Gerçekten ya... Ben önceden on yıl önce yaşadığım bir olayı bile dün gibi hatırlardım. Yaşlılık işte," diyerek güldüm.

Sabah yine yardım edeceğimiz alanda toplandığımızda Levent Yağız'ı görünce bizden uzaklaşıp karşı tarafa geçti.

Yağız herkesle tanışıp ortama hızlıca uyum sağlarken "Sen gazeteci olmalıymışsın," diyerek güldüm.

"Her gün senin haberini yapardım. Eylül Ersel bugün de gözlerini bir bebek gibi açıp bütün gün kocasını sevdi, kocasına tatlılıklar yaptı ve bir bebek gibi gözlerini kapattı gibi," dedi burnumu sıkarak.

"Kendi aramızda konuşmasak, haberlere odaklansak keşke," dedi Levent ciddi bir ses tonuyla.

Rahatsız olarak ona baktığımda Yağız ona doğru gitmeye başlamıştı bile. Hızlıca önüne geçerek "Sakın," dedim ve gözlerinin içine bakarak gülümsedim.

"Siz yapacağınız habere başlayabilirsiniz Levent Bey. Buyurun, biz sizi tutmayalım," diyerek ters bir şekilde baktım.

Dün akşam yemek yediğimiz kişilerle birlikte çocukların yanında fotoğraf çektikten sonra röportaj yapmak için ailelerin yanına gittik.

Levent soruları hazırlamıştı, ben de soracaktım. Yağız'a bakarak "Levent'le birlikte yapmamız gerekiyor," dedim.

Yağız başını ağır bir şekilde eğerek bir iki adım arkama geçti ve bir işaretle Levent'i yanımıza çağırdı. Soruları tercüman aracılığıyla çevirtip notlar aldık.

Birçok aileyle röportaj yapıp farklı yerlere dağılırken Yağız elimden tutup beni bir yere çekti ve arabadan bir sürü çanta çıkarıp "Gelirken ben de oyuncak aldım," diyerek gülümsedi.

"O mutluluğa birlikte de şahit olmak istedim," dedi.

Ona sıkıca sarılırken "Sen ne güzel bir adamsın," diyerek elimi saçlarının arasında gezdirdim.

Çocuklara oyuncakları dağıtırken Yağız'ın yüzündeki mutluluk kalbimi eritiyordu sanki.

Bir insanı sevindirirken bu kadar sevinmesi öyle eşsiz güzellikte bir şeydi ki...

İnsanların evlerini, kıyafetlerini, aile yapılarını, yaşam tarzını, psikolojilerini bir bir not edip bol bol fotoğraf çektikten sonra Yağız kiraladığı arabayla beni bir yere götürdü ve kısa bir süre sonra arabadan indik.

Etrafı birkaç taşla çevrelenmiş halkayı gösterdi ve "Burada bir su kuyusu açtırmak için başvurdum. İnsanlar buradan doya doya su içsin. Biz bir daha gelemesek bile her gün insanlara yardım etmiş olalım," dedi.

Şaşkınlıkla bakarken "Yağız. İnanmıyorum, çok güzel bir şey yapmışsın," dedim.

Yağız gülümseyerek "Kızımızın kuyusu olsun bu. Çocuklar buradan su içtikçe su gibi ömrü olsun," diye karşılık verdi.

"Kızımız mı?"

Benim gibi şaşırarak "Gerçekten bilerek söylemedim. Ama ne zaman bahsetsem ağzımdan kızım diye çıkıyor," dedi belimden tutarak.

"O zaman sana âşık olup beni kıskandıracak bir rakip geliyor,"

"Artık daha güzel âşık olan kazanır. İkiniz aranızda halledin," dedi sırıtarak gülerken.

Arabayla gezip şehre doğru indiğimizde oradaki yaşamın da fotoğraflarını çekip insanların hallerini kendimce not aldım.

Yağız da gördüğümüz güzel yerlerde benim fotoğraflarımı çekerken gülerek poz veriyordum.

"Böyle dur, güzelliğin tanımı olsun bu fotoğraf," dedi gözlerimin içine gülerek bakarken.

***

Afrika'da yapacağımız tüm yardımları, projeleri halletmiştik. Sabah uçağımız vardı; ben odada bavulları hazırlarken Yağız dışarıdan yemek alıp gelecekti. Eşyalarımızı katlayıp bavula yerleştirirken kapı sertçe çalındı.

Görevlilerden biri gelip İngilizce konuşarak, benim yanımda görüp eşim olduğunu tahmin ettiği kişiyi otelin arkasındaki restoranda yere yığılmış bir şekilde gördüğünü söyledi. Elimdeki eşyalar yere düşerken zihnim durmuştu sanki. Hiçbir şey düşünmeden odadan koşarak fırladım ve merdivenlerden koşa koşa indim. Kalbim her attığında sanki bir buz kütlesine çarpıyormuş gibiydi. Ellerim titrerken gözlerimden akan yaşları silerek nerede olduğunu sordum arkamdan gelen adama.

Adam eliyle işaret ettiğinde koşarak oraya ilerledim. Biraz daha gittikten sonra bastığım yumuşak kumların üzerinde duraksadım.

İki tarafı mumlarla kaplı, güller dökülmüş dar bir yola girdiğimde bunun bir sürpriz olduğunu anladım.

Derin bir nefes alıp "Yağız!" diye bağırdım. "Ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

Hızlı adımlarla ilerlemeye devam ederken etrafıma bakıyordum. Ortası bir ada gibi olan restoranın her yeri mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Bastığım her yerde güller vardı, tam ortaya iki minder ve ortasına da yemekler koyulmuştu. Mumların arasından geçip tekrar etrafımda döndüm ve arkamı döndüğüm anda Yağız'a çarptım.

Gülerek başımı ellerinin arasına alıp alnımı öptü ve "Özür dilerim," dedi burnumu sıkarak. "Ama çok kısa bir mesafe olduğu için korkun uzun sürmedi."

"Yağız, sana bir şey oldu diye çok korktum," dedim başımı göğsüne yaslayıp sarılırken.

Saçlarımı öperken derin bir nefes aldı ve "Afrika'da olsak bile bizim için bu kadar önemli olan bir günü boş geçirmek istemedim," dedi.

Söylediği kelimeler bir bir beynime işlerken sert bir şekilde yutkunup tarihi hatırlamaya çalıştım. Başta tarihi dahi hatır-

lamıyorken telefonumu çıkarıp ekranından baktım. Fakat bugünün bizim için ne önemi olduğu hiçbir şekilde aklıma gelmiyordu. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirdim ki? Ben en küçük şeylerin bile tarihlerini bilen biriydim. Yaşadığımız olaylar ne kadar eskide kalırsa kalsın çok net her şeyi hatırlayabilirdim ama şimdi, bugünün bizim için ne ifade ettiğini bilmiyordum.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes verdim ve yine sertçe yutkundum. Boğazım düğümlenirken Yağız "Çok mu korktun?" diye sordu yanağımı severek. Gözlerinin içine bakarken başımı salladım.

"Bugün benim doğduğum gün sanki," dedi kısık bir sesle kulağıma yaklaşıp. "Bence bizim en güzel günümüz bugün."

Tırnaklarımı avucuma geçirirken "Yağız," dedim neşeden uzak bir şekilde gülerek.

Öksürerek derin bir nefes aldığım sırada "İyi misin güzelim?" dedi ellerinin arasına aldığı yüzümü severken. Dudağımı ısırarak kendimi sıktım ve tekrar hatırlamaya çalıştım.

Evlilik yıldönümü? Onun doğum günü? Benim doğum günüm?

Hepsi aklımdan sırayla geçerken hiçbirinin tarihi hafızamda yoktu ve bugünün hangisi olduğunu hiçbir şekilde çıkaramıyordum.

"Ben bugünün bizim için önemini bilmiyorum," dedim tek solukta.

Yağız başını sallayarak gülerken "Bir planın mı var? Ben zaten bu saate kadar unutmuş numarası yaptığını anlamıştım," dedi.

"Gerçekten bilmiyorum, özür dilerim," dedim elimi alnıma götürüp sakinleşmeye çalışarak.

"Eylül şaka yapıyorsun biliyorum, sen hiçbir tarihi unutmazsın" dedi Yağız gözlerime bakıp gülerken.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine derin bir şekilde baktım ve "Evet çok garip. Ben de ne olduğunu anlamıyorum ama bugünün ne olduğunu hiçbir şekilde bilmiyorum. Yoğunluktan hiç aklıma gelmedi ve şu an hatırlamak için stres yaptım galiba bu yüzden hatırlayamıyorum," dedim durumun ciddiyetini anlatmaya çalışarak.

Bugün bizim ilk tanıştığımız gün. Senin beni ilk tanıdığın gün yani... Arabama binmiştin ya, hatırladın mı şimdi?" dedi sakin ve uysal bir ses tonuyla.

O söyleyince o günü, tüm olanları yavaş yavaş hatırlarken başımı olumlu anlamda salladım ve "Özür dilerim sevgilim," diyerek ona sımsıkı sarıldım. "Bu kadar anlayışlı olduğun için, bu kadar düşünceli, bu kadar sevgi dolu, bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim. Karşıma çıktığın için, bana kendin gibi bir insanı hediye ettiğin için sana çok teşekkür ederim. Sana deli gibi aşığım," dedim ve öptüm.

Yine onun yanında, yıldızlar üstümüzdeyken gerçek aşkı yaşamanın büyüsüyle dolu bir gece geçirdim.

36

"İçimde bir şeyler yıkılıyor Eylül.

Ruhumu yokluğuna teslim ediyorum.

Çok sınandım seninle, şimdi onlar bana öldüğünü söylerken gülüyorum.

Kalbinin attığını bilmez mi insan?

İnandırmaya çalışıyorlar beni yokluğuna. Bu ölüm uykusundan uyanıp senin odana geldiğimde yokluğun karşıladı beni.

Hastanede birkaç eşya, bir bileklik tutuşturdular elime ölen yakınınızın eşyaları diye.

Buna da inanmadım.

Senin yattığın çarşafları bir çöp gibi çekip aldılar.

Yattığın çarşafı bile onlara bırakmadım Eylül.

Biliyorum, sana neler olduğunu, ne yaptığını, ne hissettiğini biliyorum.

Bildiklerim yaşamama izin vermiyor güzelim.

İstemeden de olsa yaşadıkların, hayatıma son veriyor.

Ellerimin arasından kayıp gidişin bana nefes aldırmıyor.

Sırf sen yaşıyorsun diye kıymıyorum canıma.

Bir gün geleceğini bildiğim için seni bırakmıyorum bensizlikle.

Yoksa çoktan gitmiştim güzelim.

Bu hayattan hiçbir şey alamadım, seni bana vermedi bu hayat.

Benim olmayan bu hayatı, yine hayata teslim edemedim.

Sadece gelirsin diye.

Bir gün kimsenin ağzından, "sevdiğin öldü" cümlesini duyma diye.

Dün yine elini tuttum.

Gözlerime baktın.

Bakma be civciv. Bakma.

Dün gece birden uyandım acıyla.

Bir şey oldu biliyorum.

Bir yerine bir şey mi oldu Eylül?

Acıyor mu canın?

İlaçlarını içiyor musun?

Uyuyamıyorsun, yemek yiyemiyorsun, gülmüyorsun biliyorum.

Pencereden insanları izliyorsun, çiçek ekiyorsun her bulduğun yere...

Ağlıyorsun, kalbim eriyor, biliyorum. Ağlama.

Gözyaşlarını silemiyorum.

Korkuyor musun miniğim?

Bensizlikten korkuyor musun?

Öldüğüm günleri sayıyorum sensizliğimle.

Dün gece çok yalvardım.

Allahım, dedim, unutmasın beni ne olur.

Koru onu. O kendini koruyamayacak kadar saf, masum.

Allahım ne olur işle beni içine.

Öldü dedikleri yerden gelsin.

Çıksın, tutsun minik elleriyle ellerimi, 'Sevgilim' desin. Baksın gözlerimin içine; gülsün, görsün gözlerim gülüşünü.

Gözlerini öpeyim.

Allahım bana onu tekrar ver, dokunmadan seveyim.

Bir kere göreyim, o beni görmese de, öyle öleyim.

Allahım biliyorum ölmediğini. Ne olur iyi insanlar çıkar karşısına.

Şimdi olduğu yerde hiç üzülmesin.

Üşümesin, beni düşünüp üzülmesin, bizi ayrı yazan kadere isyan etmesin.

Allahım onun elleri üşümesin.
Üşürse başkası değmesin.
Kalbinden başkası geçmesin.
Öyle güzel ki, kimsenin kötü bakışı değmesin...
Mutlu ol güzelliğim.
Bana, benimle atan kalbin bir ömür nefes aldıracak güçte.
Atsın hep o güzel kalbin..."

Gözyaşlarım kâğıdın üzerine damlarken mürekkep izleri daha fazla tutunamayıp akıyordu.

Afrika'dan dönmüştük. Bavullarımızdan çıkardığım kıyafetleri dolaplara yerleştirirken Yağız'ın dolabında kıyafetlerinin arkasından siyah bir kutu yere düştü. İşe gitmeden önce kalan son eşyaları yerleştirmeye çalışırken böyle bir şeyle karşılaşacağımı asla tahmin etmiyordum.

Ona öldüğümü söyledikleri halde gerçeği hissedecek kadar kuvvetli duygulara sahipti. Birbirimizden ayrı geçirdiğimiz günleri böyle acılı bir şekilde hissederken kutudaki diğer mektuplara baktım. Daha bir sürü mektup vardı. Bunları bana neden okutmadığını merak ederek yerine geri koydum ve gözlerimdeki yaşları silip derin bir nefes aldım.

Yağız kapıyı açıp odaya girerken elime eşyalar alarak yerleştirmeye devam ettim.

"Çıkıyor muyuz?" diyerek güldüğünde başımı olumlu anlamda sallayarak "Evet, ben hazırım. Erken hazırlanınca kalan eşyaları da yerleştirdim." Yanına gidip ona sarıldım ve "Seni çok seviyorum," dedim kokusunu içime çekerek. "Hayatımın en güzel yanı..."

"İşe giderken benim aklımı karıştırmak için böyle sözler söyleme," dedi belimden tutup bana bakarken.

Gülerek başımı geriye doğru attım ve "Hayır," dedim gülüşümün arasından. "Gerçekten çok seviyorum."

"Ben senin sevgini yerim be," dedi dişlerini sıkarak bana bakarken. "Nereden öğrendin bakayım sen sevmeyi?"

Gülerek başımı omzuna yasladım ve "Kahramanımdan," diye karşılık verdim.

* * *

İşyerine beni Yağız bırakmıştı.

Odamda Afrika haberlerini düzenlerken bir yandan kahve içiyordum. Fotoğrafları bilgisayara aktarıp bakarken aklımda hâlâ Yağız'ın mektubunun satırları dolaşıyordu. Bu dünyada çoğu insanın yaşayamadan öldüğü bir aşkı yaşıyordum. Öyle güzeldi ki en sevdiğim tarafından böyle sevilmek...

Bir fotoğrafta duraksadım.

Ne zaman çektiğimizi hatırlayamadan fotoğraf karesine bakıyordum. Nerede, ne zaman vermiştim bu pozu hiçbir fikrim yoktu. Başımı sallayıp bu halime gülerken telefonu alıp sekreterimi aradım.

"Levent Bey bana Afrika röportajlarını mail olarak yollasın lütfen," diyerek kahvemden bir yudum aldım ve mailin gelmesini beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra kapı çaldı ve içeriye Levent girdi. Başımı hafifçe kaldırıp ona baktım ve tek kaşımı kaldırarak ne istediğini sorarcasına bir hareket yaptım.

"Röportajları istemişsin," diyerek bana baktığında "Evet istedim, mail yollayacaktın. Neden geldin?" diye sordum.

"Birlikte düzenlemek istersiniz belki diye düşündüm," dedi ciddi bir ses tonuyla.

"Yok teşekkürler, sen bana yolla ben hallederim. Çıkabilirsin," dedim.

Bir şey söylemeden arkasını dönüp çıktığında elimdeki kalemi bıraktım ve gülerek "Bir de bununla uğraşıyorum," dedim kendi kendime.

Tüm işleri halletmeye yoğunlaşmış bir şekilde bilgisayar başında saatlerimi geçirmiştim. Bir anda kapı açıldığında olduğum yerde sıçrayarak kendime geldim.

"Eylül Hanım, herkes toplantı salonunda sizi bekliyor. Çok uzun zaman oldu, bir şey mi oldu diye endişe ettikleri için ben bakmaya geldim," dedi sekreterim içeri girerken.

"Ah," diyerek elimi başıma koydum ve hızlıca ayağa kalktım. "Ben toplantı olduğunu unutmuşum."

Koşarak toplantı salonuna girdim ve "Kusura bakmayın arkadaşlar. İşlere dalmışım," diyerek yerime geçtim. Konuşmak için veltendiğimde koştuğum için nefes nefeseydim.

Levent bana su uzatarak "Buyurun Eylül Hanım," dedi ve gulumsedi.

Suyu içtikten sonra ayağa kalktım ve perdenin önünde Afrika fotoğraflarına bakarak konuşmamı yaptım. Afrika'da yaptıklarımızı, bununla ilgili yapacağımız haberleri, nasıl bir farkındalık oluşturacağımızı konuştuktan sonra toplantı sona erdi.

Odama geçip yazımı yazmaya başladım.

Telefon çaldığında açtım ve "Efendim?" dedim. Sekreterim "Eylül Hanım genel merkezden arıyorlar," dediğinde "Bağla," diye karşılık verdim.

"Merhaba Eylül Hanım," dedi ciddi ve otoriter bir kadın sesi.

"Merhaba," dedim sevecen bir ses tonuyla.

"Afrika gezisi verimli geçmiş, çok sevindik," dediğinde "Evet, her şey harikaydı. Çok güzel anlar yaşadık o güzel insanlarla," diye karşılık verdim.

"Fakat bugün fotoğrafları atacaktınız, hâlâ gelmemiş," dediğinde kaşlarım çatıldı ve maillerime baktım.

"Çok özür dilerim, size aktarmışım ama göndermeyi unutmuşum. Hemen gönderiyorum," dedim mahcup bir şekilde.

"Peki," dedikten hemen sonra "Eşiniz de orada sizinleymiş?" dedi hesap sorarcasına.

"Evet," diye karşılık verdim onunla aynı tonda. "Eşim bana sürpriz yapıp gelmiş. Sonuçta ülkeye herkes gelebilir değil mi? Ben işimi aksatmadan yaptım."

Kadın bir süre durduktan sonra "Doğru söylüyorsunuz. Levent Bey ile konuştuk, ondan aldım haberini size de sormak istedim. İyi çalışmalar," dedi.

"İyi çalışmalar," dedim ve telefonu kapatıp ayağa kalktım. Odadan çıkıp sert adımlarla yürürken öyle öfkeliydim ki sanki yer titriyordu. Yağız'ın yanıma geldiğini saklamıyordum ama

bunu şikâyet eder gibi genel merkeze söylemesine tahammül edememiştim.

Odadan çıktığım andan itibaren kimse beni böyle görmeye alışkın olmadığı için herkes bana bakıyordu. Levent'in odasına girdim ve kapıyı sertçe kapattım.

"Hayırdır?" dedi başını kaldırıp bana bakarken.

"Yağız'ın Afrika'ya geldiğini genel müdüre hangi amaçla söyledin?" dedim sertçe gözlerinin içine bakarken.

"Rahatsız olduğum için," dedi rahat bir tavırla.

Sinirli bir şekilde gülerek "Neyinden rahatsız oldun?" dedim.

"Bizim iş için gittiğimiz yere izin vermedikleri halde geldiği için," dedi kollarını iki yanına açarak.

Ona doğru birkaç adım attım ve "İsteyen istediği ülkeye gidemez mi? Gelmek istemiş gelmiş. Bunun neresi seni ilgilendirir? Orada olması senin yapacağın işleri mi engelledi? Ben bunu genel müdürden saklamayacaktım zaten ama sen benden önce nefretini kusmuşsun. Nerede duracağını bil Levent Eroğlu. Sana karşı hep sakin kalmaya çalıştım ama artık tahammül sınırımı zorluyorsun. Bundan sonra gereksiz yere etrafımda dolaşırsan, çağırmadığım halde odama gelirsen, bana 'sen' diye hitap edersen olacakların hiçbirinden sorumlu değilim," diye bağırdım öfkeli bir şekilde.

"Kocana mı söylersin?" dedi keyifli bir şekilde gülerek.

"Kendine gel!" dedim sinirden ellerim titrerken. "Tek bir kelime dahi edersen kendine başka bir iş ara."

Bu söylediğime karşı elleriyle ağzına bant çekiyormuş gibi yapıp sustuğunda odasından çıktım. Uzun koridorda sinirden deliye dönmüş bir halde yürüyordum. Başıma aniden bir ağrı girince olduğum yerde durup duvara tutundum.

Çalışanlardan biri kolumu tutup "Eylül Hanım, iyi misiniz?" deyince başımı sallayıp odama girdim ve telefonuma baktım. Yağız iki kez aramıştı.

Çantamı alıp işyerinden çıktım.

Bir süre bekledikten sonra Yağız beni almaya geldi ve kontrol için doktora gittik.

Bebeğimizin sağlıklı bir şekilde geliştiğini gördükten sonra bu mutluluğumuzu en sevdiğimiz yerde yemek yiyerek taçlandırdık.

***

Hayatımda her şey yolunda giderken her günüm, dünümden daha güzel geçiyordu. Her gün işe gidip kendimi çok fazla yormadan çalışıyordum ve Yağız'la en güzel günlerimi geçiriyordum. Aklımıza gelen her şeyi, tüm hayallerimiz gerçekleştirdiğimiz günlerde kendimi yine dünyanın en şanslı insanı gibi hissediyordum. Ona sahip olmak, onun gibi biriyle böyle bir hayat yaşamak bana yaşamı sevdiriyordu.

Çantamı toparlayıp ofisimden çıkarken odayı son kez kontrol edip bir şeyi unutmamaya özen gösterdim. Arabaya bindim ve en sevdiğim müziği açarak eve doğru sürmeye başladım.

Giderken *penguencivcivi* duvarının önünden geçip gülümseyerek her şeyin başladığı yerde kalbimi bıraktım.

Eve girdiğim gibi salondaki masanın üzerine eşyalarımı bıraktıktan sonra mutfağa geçtim ve Yağız'ın en sevdiği yemekleri yapmaya başladım. Biberleri tahtanın üzerinde dikkatli bir şekilde keserken bir yandan su kaynatmaya çalışıyordum. Bir anda nasıl olduğunu anlamadan parmağımdaki acıyla kısık sesli bir çığlık attım ve hemen soğuk suyu açıp elimi suyun altına tuttum. Parmağımı derin bir şekilde kesmiştim. Kanım suya karışıp hızla akarken gözlerimi kısıp kafamı başka bir tarafa çevirdim. Kesik yeri peçeteyle sarıp bir süre bekledikten sonra yemekleri özenle hazırladığım masaya yerleştirdim.

Hazırlıklarım bittikten kısa bir süre sonra zil çaldığında koşarak kapıyı açtım ve açtığım gibi Yağız'a sımsıkı sarılıp "Hoş geldin sevgilim," dedim gözlerinin içine gülümseyerek.

Korku dolu gözlerle bana bakarken içeri girip kapıyı kapattı ve "Eylül çok korkuttun beni," diye soludu.

"Ne oldu?" dedim kaşlarım çatılırken.

"Hani ofise gelecektin bugün işten çıkınca? Sekreterini aradım, çıktığını söyledi, seni arıyorum açmıyorsun... Yanıma da

gelmeyince bir şey oldu sandım," dedi eliyle başımdan tutup bana sıkıca sarılırken.

"Ben gerçekten şu an hatırlıyorum senin işyerine geleceğimi, çok özür dilerim. Aklımdan tamamen çıkmış."

"Güzelim benim," diyerek boynumu öptü. "Beni bir daha habersiz bırakma."

Başımı hızla sallayarak "Ben de sana en sevdiğin yemekleri hazırladım," dedim masayı işaret edip.

Elimi tutup sardığım peçeteyi açtı ve dişlerini sıkarak derin bir iç çekti. "Elini mi kestin?"

Yine başımı sallayıp ona baktığımda elini yanağıma koydu ve "Bak, sana zarar gelmesine dayanamıyorum. Yanında ben varken de yokken de kendine hiçbir zaman bir şey olmasına izin verme. Bana yemek hazırlamak senin parmağına zarar verecekse ben o yemeği iştahla yiyemem ki," dedi.

Bu haline gülerek "Acımadı ki duygusal sevgilim," dedim ve yanağından makas alarak onu masaya çektim.

Karşılıklı oturup yemeklerimizi yedikten sonra başımı kaldırıp "Yağız, sen günlük falan tutuyor musun?" diye sordum mektuplardan bahsetmesi için. Neden o mektupları bana vermediğini merak ediyordum çünkü.

Gülerek "Nereden çıktı şimdi bu?" diye sorduğunda "Merak ettim, bugün işyerinde biri tutuyordu ilgimi çekti," diyerek gülümsedim.

"Günlük tutmuyorum. Ama herkesin, kimselere göstermediği yazıları vardır. Öyle kolayca karşına çıkabilecek yerlerde olmayan," diyerek gözlerimin içine anlamlı bir şekilde baktı.

Mektuplarını okuduğumu anlamış gibiydi sanki. Söylediğleriyle onu ima ediyordu. Hiçbir şey söylemeden gülümsedim.

***

Yatmadan önce kitap okumak en sevdiğim şeylerden biriydi. Başımı Yağız'ın omzuna yaslayıp loş bir ışık eşliğinde kitap okurken kahramanların yolculuğuna ben de dâhil oluyordum sanki.

Bir anda satırlar birbirine girdiğinde başımı sallayıp kitaba tekrar baktım. Okuma yeteneğimi kaybetmiştim sanki. Okumayı hiç bilmeyen biri gibi karışık satırlara bakarken gözlerimi sıkıca kapatıp açtım ve derin bir nefes aldım.

Yağız başını eğip bana baktığına ona dönüp gülümsedim ve bir şey olduğunu anlamaması için kitabı kapatarak "Bu akşamlık bu kadar yeter," dedim.

"Daha yeni başlamıştık," dedi şaşırarak bakarken "Sıkıldın mı?"

Başımı sallayıp "Biraz," dedim gülmeye çalışarak.

Ayağa kalkıp aynanın önüne geçtim ve sandalyeye oturup yansımama baktım.

Yağız gülerek "Biz de kendi kitabımızı yazarız o zaman," dedi yanıma gelirken.

Omzuma çenesini koyup benimle birlikte aynaya baktı. Kendime bakarken yutkundum. Saçları iki yanına salınmış, yüzünde hissiz bir ifade olan bu yansımayı ilk kez görüyordum sanki. İnsanın aynada kendine yabancı gelmesi nasıl şaşırtıcı bir hisse o hissin tam ortasındaydım şimdi. Donup kalmıştım olduğum yerde bir buz kütlesi gibi.

Yağız ciddi bir ifade alarak "Eylül?" dedi soru sorarcasına.

Başımı hafifçe dikleştirip "Efendim?" dedim aynadaki yansımamdan gözlerimi ayırmadan.

"Bir şey oldu," dedi endişeli bir şekilde.

"Bir şey mi oldu?" dedim boğazımdaki yumrudan zor nefes alarak.

"Neden böyle bakıyorsun?" dedi kolumu tutup beni kendine çevirirken.

Gülmeye çalışarak "Hiç, yaşlanmışım sanki. Ona bakıyorum," dedim hızlıca bir yalan uydurarak.

Yaşadığım şey kendini beğenmemek, yaşlandığını hissetmek gibi bir şey değildi. Kendi yüzümü ilk defa görmüş gibiydim. Yüzümün hiçbir zerresine aşina değildim sanki.

"Saçmalama," dedi ellerimi tutarken. "Bana gerçekten ne olduğunu söyle."

"Nasıl gerçekten ne olduğunu söyleyeyim? Başka bir şey yok ki," dedim ciddi bir ifadeyle.

Onu korkutmak istemiyordum. Hem insanın kendini aynada tanıyamaması ne olabilirdi ki?

***

İş çıkışı yemeğimizi dışarıda yedikten sonra doktora gidip bebeğimizin cinsiyetini öğrenecektik. Yağız hastane yolundayken bile heyecanla bağırmaya başlamıştı.

Onun bu haline gülerken "Sen şimdi bu kadar heyecanlıysan doğuma giderken nasıl olacaksın acaba?" dedim saçlarını karıştırarak.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi dudaklarını birbirine bastırıp başını üzgün bir şekilde sallayarak. "Son günler ben hiç uyumam zaten. Sabaha kadar başında beklerim.

Kıyafetlerim falan üstümde olur, araba hemen kapının önünde... Anında hastaneye uçarız,"

Doktor, kontrolleri tamamladıktan sonra "Şimdi hazır mısınız sağlıklı bebeğinizin cinsiyetini öğrenmeye?" dedi.

"Evet," dedim Yağız'ın elini sımsıkı tutup onun gözlerine bakarak.

Yağız "Hayır!" diye bağırdı telaşlı bir şekilde odanın içinde heyecanla dolaşırken.

"Durun, doktor hanım lütfen."

"Tamam, hazır olun. Söylüyorum," dedi doktor gülerek.

Yağız elini başına koydu ve "Durun hemen söylemeyin," dedi.

Gülerek "Yağız," dedim sakin olmasını istercesine.

"Söylemeden önce söyleyin," dedi Yağız ciddi bir ifadeyle. "Yani 'söyleyeceğim' deyin,"

Doktor ondan geriye saydı ve "Söylüyorum," dedi heyecanla.

Yağız bağırırken sesli bir şekilde gülüyordum.

"Dünyalar güzeli bir kızınız olacak inşallah," dedi doktor gözlerimin içine sevgiyle bakarken. Yağız tezahürat yaparken

bana sarıldı ve ardından hastanenin koridoruna çıkıp beş kere koştu. Daha sonra odaya gelip başını camdan dışarıya çıkardı ve "Kızım geliyor!" diye bağırdı. "Kız babasıyım ben," dediğinde hâlâ güluyordum.

Beni kucağına alıp döndürürken "Teşekkür ederiz doktor hanım. Biz şimdi hemen gidelim," dedi ve odadan çıktık. Hâlâ Yağız'ın kucağındayken "Bir Eylül'e daha katlanabilir misin?" dedim gülerek.

"Katlanmak mı? Bin Eylül'e bile aşkla bakarım," diye karşılık verdi mutlulukla.

"Allahım bu sana benzer şimdi. Senin gibi civcivlikler yapar. Gözlerini açıp bana bakar. Benim elimden tutar, bana âşık olur. Asıl sen bir Eylül'ün daha bana âşık olmasına katlanabilir misin?" diyerek kaşlarını kaldırdı.

Gozlerimi kısarak "Hayır, yok öyle aşk falan," diye karşılık verdim.

Hastanenin hemen yanındaki alışveriş merkezine girip kızımıza kıyafetler alırken Yağız şimdiden onu kıskanmaya başlamıştı.

Yeşil bir elbise gösterdiğimde "Olmaz o. Yeşil yeşil gözleri çıkar ortaya," dedi. Bu söylediğine kahkaha atarken "Nereden biliyorsun yeşil gözlü olacağını?" dedim.

"Annesi gibi bir civciv olmaktan başka ne olabilir?" dedi eliyle saçlarımı okşarken. "Farkındaysan kız olacağını da hissetmiştim."

Başımı sallayıp "Gerçekten," diye karşılık verdim. "Hep 'kızımız' diyordun."

Aldığımız kıyafetleri ödeyip evimize gittik.

Hafta sonu Yağız ile birlikte deniz kenarında yürüyüş yaparken yorulunca bir parkın içindeki banklara oturup dinlenmeye başladık. Onun dertli dertli uzaklara daldığını görünce "Hayırdır?" diyerek güldüm.

"Çok sınırliyim Eylül," dedi aynı ifadeyle uzaklara doğru bakarken.

Kaşlarım çatılırken oturduğum yerde bağdaş kurarak ona döndüm ve elimi omzuna koyup hafifçe okşayarak "Neden?" dedim.

"Bir kız babası olarak çok düşünüyorum bu sıralar," dediğinde sesli bir şekilde gülerek başımı omzuna gömdüm. Parkta oynayan küçük erkek çocuklarını işaret edip "Ya şu çocuklardan biri kızımın peşine takılıp sevgili olmak isterse? Kızımın aklını çelerse?" dedi.

Derin bir nefes alıp hayallere daldım ve "Belki karşısına senin gibi biri çıkar?" dedim soru sorarcasına.

Hızlıca cevap verdi. "Çıkamaz efendim. Ben kızımı kimseyle paylaşamam."

Eve doğru yürürken hâlâ bu konuları konuşuyorduk.

Haftalar benim için büyük bir heyecanla geçerken, geride bıraktığımız her gün bebeğime kavuşmama yaklaşmam anlamına geliyordu.

***

Yağız işleri yoğun olduğu için erkenden çıkıp gitmişti. Mutfağa gidip bir cezveye süt koydum ve ısınmasını beklerken odaya gidip hazırlanmaya başladım. Aniden aklıma gelen fikirle Yağız'ın dolabını açtım ve elime geçen ilk mektubu alıp okumaya başladım.

"Seninle aynı nefesi almayı özledim.

Ellerini tutarken gözlerine bakmayı...

Yapılacak onca iş varken, o masum yüzünde saatlerce esir kalmayı.

Yazıyorum sana, okumuyorsun.

Eriyorum sana, bilmiyorsun.

Ölüyorum sana, görmüyorsun.

Varlığını bildiğim sonsuzluk oldun.

Bir yerlerde nefes aldığını, kalbinin atış hızını biliyorum.

Yeter bu bana. Ama sen gel yine de.

Seni deli gibi istediğim anlarda bile bir zerrene ulaşamıyorum.

Ben bu kadar çaresiz kalmamıştım Eylül.

Aramadığım, bakmadığım yer yok.

'Bak işte, öldü' diyorlar.

Ben her sokağın köşesinde seninle göz göze geliyorum.

Hiç gelmedin bana Eylül.

Bir dalga kıyıya vurduktan sonra denize nasıl çekilirse öyle çekildin benden.

Tutamadım.

Doyamadım sana.

Hiçbir zerrene doyamadan gittin yine.

Yaşadığım, özlemek ya da acı değil.

Ben özlemi, yanımda uyurken gözlerini görememenin acısıyla yaşıyordum.

Ölüyorum Eylül. Ama yanına gelemiyorum.

Yaşayabilmek için ağzıma attığım her lokma; yeşil gözlerine, ipek saçlarına başka birinin bakması düşüncesiyle bıçak oluyor boğazımda.

Güneşte çıkma dışarı.

Güneşten de olsa yaşarmasın gözlerin.

İlaçlarını içmeyi unutma.

Kalbim.

Güzel karım.

Evin içinde artık senin kokun olmadığı için yastığından, kıyafetlerinden ayrılmıyorum.

Kalbimi söksem, tüm varlığımı isteseler versem, canımı, malımı, her şeyimi isteseler versem de seni bir kere görsem.

Sen benim için aşk değilsin Eylül.

Aşk bu kadar kolay olamaz.

Kalbinden kanlar aktığını hissediyorsa insan, bunun adı aşk olamaz.

Eylül bunun adı..."

Derin bir nefes alıp titreyen dudaklarıma elimle hafifçe bastırdım. Ağzımdan çıkan hıçkırıkla sessiz bir şekilde ağlamaya başlarken üzerimdeki pijamanın kollarıyla gözlerimi sildim. Biz birbirine gerçekten ait iki âşık, aşkın en saf haliydik.

Yağız benim en sol yanımdı. Hani derler ya, "Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok," diye. Bizim dünyamız bize kadardı. Onu sevmek zaten bana bir dünyaydı.

Bir mektup daha aldım... Ondan gizli böyle bir şey yaptığımı duysa ne tepki verirdi kestiremiyordum ama bu mektuplar zaten bana yazılmıştı. Okumadan duramazdım ki.

"Bugün bir kafe açtım, ismi 'Penguen'.
Senin en sevdiğin şeyler var menüde sadece.
İçerisi portakal kokuyor sen geleceksin diye.
Daha açılışını yapmadım.
Para almıyorum hiçbir sattığımdan.
Sadece senin iyi olman için dua istiyorum onlardan.
Her gün kucağına yattığım o bankta oturuyorum saatlerce.
Bakıyorum o uçsuz bucaksız denize.
'Onu bana geri getir' diyorum.
Gökyüzüne bakıyorum sonra.
Ona da aynısını söylüyorum.
Eski evinize geliyorum senin yürüdüğün yollardan.
Bazen gözlerimi kapatıp ellerini tutuyorum.
Bazen tam gülerken öpüyorum seni.
Penguencivcivi duvarının önünden geçiyorsun sanki yine beni görmek için gizli gizli.
Fark etmiyorum sanma cadı.
Geliyorum eskiden yaşadığın eve.
Saatlerce bekliyorum seni önünde.
Başkaları geliyor, giriyor evinize.
Sen gelmiyorsun Eylül.
Kaldırıma bile oturmuyorum geldiğinde hızlıca sana koşamazsam diye.
Ayakta bekliyorum seni gece karanlığını bölen gün perdeleriyle.
Yıldızlar gülerek gidiyor sanki bana.
Dert ortaklarım 'Bu gece de gelmedi,' der gibi sönüyorlar.
Anneni ziyarete gidiyorum her hafta.
'Haftaya onu da getireceğim, söz' diyorum.

Tutamıyorum sözümü.

Bir daha gitmeye yüzüm olmasa da annen her hafta gelmemi istiyor.

Senden bir haber gelir diye bir hafta zor bekliyor.

Ben de usanmadan onu her hafta hayal kırıklığıyla karşılıyorum.

Eve geliyorum, içeri girince sesleniyorum sana.

Başta o evlendiğimiz ilk zamanlardaki gibi saklandın sanıyorum.

Girip bakıyorum tüm odalara. Titriyorum bir odadan sesin gelecek diye heyecanla.

'Kesin makyaj masasındadır bu civciv' diye gülerek geliyorum yanına.

Mutfağa geliyorum, senin pişirdiğin bir yemek görebilmek için yalvarıyorum Allah'a.

Sesin geliyor bazen biliyor musun güzelim?

'Yağız' diye sesleniyorsun o mucizevi sesinle başka bir odadan bana.

Hemen koşuyorum oraya.

Yokluğun tekrar çarpıyor bir tokat gibi yüzüme.

Oturuyorum, yazılarını yazdığın koltuğa.

Erkek adam ağlar. Erkek adam gibi ağlıyorum saatlerce.

'Kavuşmamız yine cennete kaldı civciv' diyorum. 'Tut elimi, gidiyoruz'"

37

Bilgisayarın ekranına çıldıracak gibi bakarken artık sinirden nefes alamıyordum sanki. Kalbim kasılırken masaya sertçe vurup başımı ellerimin arasına aldım ve derin bir nefes verdim.

"Kendine gel Eylül."

Günler önce başladığım bir köşe yazısına iki cümle dahi ekleyememiştim. Gazetenin günlük düzenlemesini dakikalar içerisinde yaparken artık neredeyse bir günümü alıyordu. Bitiyordum sanki. İçten içe bir şeyin beynimi yiyip bitirdiğini hissediyordum.

Dışarı çıkıp işyerinin yanındaki bir kafeye geçtim ve bir kahve alarak sandalyelerden birine oturdum. Hamileyken çalışmak mıydı beni böylesine zorlayan?

Uzun bir süre kendimle baş başa kaldıktan sonra arabaya bindim ve eve geçtim. Koltukta bir süre yattıktan sonra zaman geçirmek için yemek yapmaya başladım.

Yemekleri hazırlayıp ardından harika kokan bir kek yaptım. Köpeğin mamasını bir kaba koyup bahçeye bıraktım ve bahçedeki salıncağa yatıp gökyüzünü izledim.

Sanki bu sıralar yalnız kalmaya çok ihtiyacım vardı. Kendimi öyle tahammülsüz hissediyordum ki en ufak bir şey yolunda gitmediğinde çıldıracak gibi oluyordum. Hayatımın önemli ye-

rimde olan şeyleri çok sık unutmaya başladığım için kendimle durduramadığım bir kavga içerisindeydim.

Gözlerimi kapatıp kirpiklerimin arasından bakışlarıma sızan güneşin sıcaklığına teslim ettim bedenimi. Salıncak yavaşça sallanırken çıkardığı gıcırtı sesi ve birkaç kuş cıvıltısından başka hiçbir şey yoktu.

İçimi büyük bir huzur kaplarken bedenimi okşayıp geçen ılık rüzgâra gülümsüyordum. Nefesimi dinleyerek huzur içerisinde yatmaya devam ettim. Ayağımı duvara değdirip kendimi sallarken kollarımı iki yanıma salıp bulutların arasında uçtuğumu düşünüyordum.

Köpeğimiz üzerime çıkıp yüzümü yalayınca kahkahalarla gülmeye başladım.

Onu sevip öperken "Ne oluyor orada?" dedi koşarak bahçeye gelen Yağız. "Baskın!"

Gülerek ellerimi havaya kaldırdım ve "Ben masumum," dedim dişlerimi göstererek. "Tek suçum burada yatmaktı."

Yanıma yaklaşıp salıncağa oturdu ve "Ama öyle güzel yatarsan olmaz portakal çiçeği," dedi burnunu burnuma değdirip.

Gülerken "Portakal çiçeği mi?" dedim kısık bir sesle.

"Evet. Ben sana portakal çiçeği olduğunu söylemedim mi? Dünyanın en güzel kokan, kokusuyla sarhoş eden, insanı kendinden geçiren çiçeği."

Gülerek başımı salladım ve onu öpüp "Bu portakalın da her şeyi güzel yahu," dedim ellerimi iki yanıma açarak.

"Senin gibi işte, her şeyin güzel be insafsız," dedi yanağımdan makas alıp. Mutfağa doğru bakıp "Sen yemek mi yaptın?" dedi.

Başımı salladığımda önümde eğilip başını karnıma koydu ve "Siz yemek mi yaptınız babasının güzel kızları?" dedi. Bir süre dinledikten sonra "Ne?" diye bağırdı. "Birkaç ay sonra beni paylaşamayacak mısınız? Öpme yarışına mı gireceksiniz? Beni annene hiç bırakmayacak mısın? Hep benimle mi yatacaksın?"

Söylediklerine neşeli bir şekilde gülerken saçlarını karıştırıp "Evet, ben de duydum öyle söylüyor," dedim.

Yemeğimizi bahçede yemeye karar verdiğimizde mutfakta hazırladığım tabakları masaya getirip Yağız'ın karşısına oturdum ve tabağa şaşkınlıkla bakışına karşılık ona baktım.

"Ne oldu?" dedim tedirginlikle. "Sevmiyor musun bu yemeği?"

"Hayır güzelim," dedi başını sallayarak. "Seviyorum tabii. Ama mantı yapacaktın ya hani?"

Gözlerimi kırpıştırarak sertçe yutkundum ve "Öyleydi değil mi?" dedim neşeden uzak bir şekilde gülüp. "Tamamen aklımdan çıkmış."

Yağız gözlerimin içine derin bir aşkla bakarken "Daha iyi olmuş bunu yapman. Ben daha çok seviyorum kremalı tavuğu," dedi.

"Yarın da onu yaparım artık," dedim nasıl unuttuğumu kendi kendime sorgularken.

***

Sabah Yağız'ın sesiyle uyandığımda yatakta dönerek saate baktım ve hızlıca ayağa kalktım.

"Geç kalmışız?" dedim Yağız'a bakarken.

"Alarm çalmadı, ben kendi kendime uyandım," diye karşılık verdi.

Telefonu elime alıp baktım ve "Alarm kurmayı unutmuşum," dedim lavaboya giderken.

Hazırlanıp evden çıktığımızda ikimiz de kendi arabalarımızla gitmeyi tercih ettik, vakit kaybetmemek için.

Hızlıca odama girip çantamı koltuğa bıraktım ve sandalyeme oturarak çalışmaya başladım.

Asistanım elindeki notlardan yapmam gerekenleri sırayla saydığında "Sen o kâğıdı masama bırak. Ben unuturum," dedim ve gün içinde teslim etmem gereken köşe yazısını yazmaya çalıştım.

Saatlerce bilgisayarın başında çalıştıktan sonra ofisten birkaç kişiyle kahve molası verip yandaki kafede oturup sohbet ettik.

"Eylul Hanım doğuma ne kadar kaldı?" dedi biri bana gülümseyerek bakarken. "Bir buçuk ay," dedim elimi karnıma götürüp.

"Hamileyken çalışmak zor olmuyor mu?" diye sorduğunda "Olmaz diye düşünüyordum her zaman ama son günlerde beni yormaya başladı. Bedensel bir yorgunluk değil, kafamı toparlayamıyorum. Çoğu şeyi unutuyorum, bu yönden zorlandım. Bu ay sonunda izne ayrılacağım zaten," dedim kahvemden bir yudum alıp.

"En güzeli, her şey gönlünüzce olsun," dedi gülümseyerek.

Kahvelerimizi içip işlerimizin başına döndükten bir süre sonra odada telefonun melodisi yankılandı.

"Efendim?"

"Eylul Hanım," dedi karşıdaki ciddi ses.

"Buyurun, tanıyamadım?" dedim düz bir ses tonuyla.

Karşıdaki kadın bu söylediğime sinirli bir şekilde gülerken "Tanıyamadım derken? Genel merkezden arıyorum, başmüdürünüz Hülya," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Cevap veremeden kaldığımda "Önceden her hafta mutlaka iki üç tane köşe yazısı yazardınız. Sizi gazetemizin müdürü yapmamızdaki sebep de buydu zaten. Artık bir tane zor geliyor Eylül Hanım. Toplantıları da sürekli unutuyormuşsunuz. Hamileyken çalışmak ağır geldiyse bir an önce izne ayrılın," diye sıraladı söyleyeceklerini acımasız bir şekilde.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim duygusuz bir ifadeyle. "Peki, sizi başmüdür yapmalarındaki sebep bu kadar sert ve anlayışsız olmanız mı? Bu nasıl bir üslup? Hem ne demek istiyorsunuz? Ben güzel köşe yazıları yazdığım için sizinle çalışabiliyordum, artık yazamıyorsam çalışmama gerek yok mu? Siz insanların insan olduğunu kabul ettiniz mi önce? Robot değilim ben. Değil başmüdür, burada normal bir çalışan dahi olsaydınız böyle biriyle daha fazla çalışmayı kabul etmezdim. Beni en ufak bir hatamda yerle bir edecek değil, yerden kaldırmam için elini uzatacak çalışma arkadaşlarıyla çalışırım ben sadece. İzne ayrılmıyorum. İşten ayrılıyorum. Umarım haftada on tane köşe yazısı

vazan birini bulursunuz," diyerek telefonu kapattım. Neden bu kadar sinirlendiğimi ben de anlamamıştım. Sinirle dişlerimi sıkarak çantamı aldım ve odadan hızlı adımlarla çıktım.

"Arkadaşlar," diye seslendim. "Burada sizinle çok güzel zamanlar geçirdim, çok güzel arkadaşlıklarımız oldu. Her zaman size müdürünüz gibi değil, arkadaşınız gibi davranmaya çalıştım çünkü hiçbir zaman kendimi sizden üstün görmedim. Umarım size de böyle hissettirebilmişimdir, böyle düşünüyorsunuzdur. Çok güzel fikirleriniz, önünüzde çok aydınlık yollarınız var. Umarım herkes hak ettiği yere gelir. İş arkadaşlığımız buraya kadarmış ama önemli olan gerçek arkadaşlığımız. Ben işten ayrılıyorum ama her zaman sizlerle görüşmeye devam edeceğim. Hepiniz kendinize iyi bakın."

Konuşmam bitince bir uğultu koptu ve herkes bana yaklaşıp ne olduğunu sormaya başladı.

Kısa bir süre sonra otoparka inip arabama doğru yürümeye başladım. Bu haldeyken tek istediğim Yağız'ın yanında olmaktı. Arabanın yanına geldiğimde karşımdan gelen sesle başımı yerden kaldırıp baktım.

"Gidiyorsun," dedi Levent arabanın önünde dururken.

Cevap vermeden kapıya yöneldiğimde benden hızlı hareket ederek kapının önüne geçti ve "Beni dinle biraz," dedi yutkunurken.

"Çekil," dedim elimle bir işaret yaparak geçmesi için.

"Bilmiyorum belki benim yüzümden çıktın belki başka bir şey var ama ben çoğu zaman yanlış anlaşıldım. Ben işine olan aşkına hayran oldum senin, başarına, özgüvenine, kendini bilmene. Evet, evli olmasan bu hayranlığım aşka dönüşmeye çok yatkındı ama evli olduğunu öğrenince böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Saçmaladığım zamanlar oldu, kusuruma bakma. Yolun açık olsun, bebeğinizle mutlu günleriniz olsun," dedi başını yerden kaldırmadan.

Ciddi ve olgun bir tavırla konuşmuştu.

"Sorun yok. Kendine iyi bak. Hak ettiğin yerde olman dileğiyle," dedim arabaya binip hızla otoparktan çıkarken.

Arabada bir şarkı açarak sesli bir şekilde ona eşlik ederken kendimi dağılmış hissediyordum.

İşten ayrılmak gibi bir düşüncem yoktu. Öyle güzel bir konumda, güzel bir şirketteyken her şey bir anda yerle bir olmuştu.

Uzun bir yolda gittikten sonra sağa döndüm ve etrafıma baktım. Yağız'ın işyerinin önünde olmam gerekirken hiç tanımadığım bir yerdeydim.

"Şaşırmadım," dedim sinirden ağlamaya başlayarak. Yine yolumu kaybetmiştim. Yine bir şeyi unutmuştum.

Arabadan telefonumu alıp bir kafeye geçtim ve denize bakan masalardan birine oturup İlayda'yı çağırdım. Kendime bir portakal suyu söyledim ve derin düşüncelerim eşliğinde içmeye başladım.

Bir süre sonra İlayda geldiğinde sarılıp "Bir şey mi oldu? Ne bu yüzünün hali?" dedi.

"İşten ayrıldım," dedim bir solukta.

"Neden?" dedi İlayda ciddi bir ifadeyle bakarken. Bir yandan kolumu tutup destek olurcasına okşuyordu.

"İlayda, ben Eylül değilim sanki," dedim kendimi tanımıyormuşçasına. "Bak ben uzun süredir her şeyi ciddi bir şekilde unutmaya başladım. Mesela odamda oturuyorum sekreterim geliyor ve toplantıda herkesin beni beklediğini söylüyor. Ben normalde böyle şeyleri asla unutmam.

Alarm kurmayı unutuyorum. Ocağa süt koyuyorum, unutuyorum taşıyor. Evden çıkıyorum, evin yolunu bulmakta zorlanıyorum. Artık gazetenin günlük düzenlemesini yapamaz hale geldim. Ben günde bir köşe yazısı yazardım şimdi haftada bir tane bile yazamıyorum. Ama bunlar benim kontrolüm dışında gerçekleşiyor. Engel olamıyorum. Bugün genel merkezden müdür aradı ve bunları yüzüme vurup eğer hamileyken çalışmak zorladıysa izne ayrılmamı söyledi sert bir şekilde. O öyle yapınca ben de sinirlendim, çıktım işten."

Başını sallayarak beni dinledikten sonra "Eylül hamileyken son aylara kadar çalışmak tabii seni yoracak, bunları yaşaman normal. Binlerce haberle uğraşıyorsun. Senin şu an doğum stre-

sın var. Hormonların normalde çalıştığı gibi çalışmıyor. Kendinden eski Eylül olmanı beklemen yanlış değil mi?" dedi.

"Evet yorulmam normal ama unutkanlık artık beni çok yormaya başladı. Aslında ben şimdi işten çıkınca..." dedim ve duraksadım.

"Ne işten çıkınca?" dedi İlayda tedirgin bir şekilde bana bakarken.

"Yolumu yine kaybettim. Onun yanına gidecektim," dedim. Ellerim korkuyla titrerken nefes alıp verişlerim hızlanmıştı. Her şeyden çok sevdiğim adamın ismini unutmuştum. "Onun ofisinin yolunu unuttum," dedim çaresiz bir şekilde. Bunu unuttuğumu söylerken ismini unutmak benim için öyle ağır olmuştu ki. Unutacağım son şey olmalıydı onun ismi. Kalbim parçalara ayrılmıştı sanki. Gözlerim acıyla dolarken dilim onun ismini söylemek için yalvarıyordu fakat hafızam bir türlü o ismi bana vermiyordu.

İlayda "Onun derken? Yağız mı?" dedi afallamış bir ifadeyle.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum. Hızlıca ayağa kalktım ve başımı olumlu anlamda salladım.

İlayda ayağa kalkıp karşımda dikildi ve "Eylül sen az önce Yağız'ın ismini mi unuttun? Bana mı öyle geldi?" dedi şok içerisinde bana bakarken.

Başımı salladım, kabul etmek istemiyordum.

"Yok artık, saçmalama. Dilim dönmedi resmen. Ben kalkayım İlayda. Çok işim var," dedim ve koşarak kafeden çıktım.

İlayda arkamdan bana seslenirken hiç dönüp bakmadım bile.

* * *

Hastanenin koridorunda korkuyla ilerlerken "Yağız," diye sayıklıyordum kendi kendime. İçim ağlıyordu. Unutmamak için ismini sayıklamak ne büyük çaresizlikti. Doktorumun odasına girip tüm olanları en başından anlattım. Yaşadığım her şeyi, unuttuklarımı, Yağız'ın ismini unutmamı.

"Bunun hamilelikle bir alakası yok Eylül," dedi doktor ciddi bir ifadeyle bana bakarken. "Seni nörolojiye yönlendireceğim. Bir takım testlerden geçmen gerekiyor sanırım."

Boğazımda düğümlenen acılarımı bir yutkunmayla geçirmeye çalıştım.

"Yağız'ın bunlardan haberi olmasın lütfen," dedim ayağa kalkıp odadan çıkarken.

Sıra alıp başka bir doktorun odasına girdiğimde ona da tum yaşadıklarımı anlattım. Doktor bana bakarken sessizce bir şeyler mırıldandı ve "Daha çok gençsin ama..." dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

"Ne için?" dedim titreyen sesimi kontrol altına almaya çalışarak.

"Gel bakalım," dedi doktor beni bir yere yönlendirirken. Odadan çıkıp başka bir yere geldiğimizde "Hastanın MR sonuçlarını odama gönderirsiniz," dedi oradaki hemşireye. Hemşire başını salladığında "Ben hamileyim, bebeğime bir zararı olur mu?" dedim dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamak için.

"Olmaz canım, gel," dedi beni kapalı bir yere sokarak.

"Şimdi buraya uzanacaksın ve yirmi dakika boyunca hiç hareket etmeden duracaksın tamam mı?" dediğinde başımı sallayıp uzandım.

Bir makinenin içine girdiğimde nefesim daralmaya başlamıştı. Gözümun kenarından yaşlar istemsizce akarken ağlamamak için güzel şeyler düşünmeye çalışıyordum.

Aklımda doktorun "Daha çok gençsin," dediği an yankılanıyordu.

Düşüncelerim saç diplerimden acıyla çekiliyordu. Yağız böyle zamanlarda onu düşünmemi söylerdi hep. Ben iğneden çok korkardım, o anda onu düşündüğümde hiçbir şey olmazdı mesela.

Süre dolup aletin içinden çıktığımda doktorun odasına gittim. Attığım her adım beni kötü sona ulaştıracak bir adımmış gibi hissederken kapıyı tıklatıp içeri girdim.

Doktor yaşadıklarımı ayrıntılı bir şekilde tekrar anlatmamı isterken beni muayene etti ve bir sürü dikkat testi yaptı. Testlerin çoğunda başarısız olunca ellerim daha fazla titremeye başlamıştı.

Kesik kesik nefesler alırken doktor kan tahlili istedi ve sonuçların ertesi gün çıkacağını söyledi.

Eve gidip sabaha kadar gözümü bir kez bile kırpmadan yeni bir gün olmasını bekledim. Öyle zor bir bekleyişti ki bu. Doktordan alacağım haber ya dünyamı aydınlatacaktı ya da tüm ışıklarımı söndürecekti.

Sabah kalkıp hastaneye gittim ve doktorun odasına girdim. Beni görünce dudaklarını birbirine hüzünlü bir şekilde bastırıp "Hoş geldin," diyerek önündeki koltuğu gösterdi.

Cevap vermek için konuşmaya çalıştığımda ağzımdan tek bir kelime dahi çıkmamıştı.

"Eylül," dedi doktor derin bir nefesten sonra gelecek acı bir haberi vermek için konuşmaya başlayarak.

"Dün sana daha çok gençsin demiştim. Çünkü anlattıklarının tek bir sebebi vardı. Daha önce senin yaşlarında çok sık karşılaşmadığım için çok fazla test yaptırdım. Sonuçları tekrar tekrar inceledim. Aslında ilk geldiğin anda anlattıkların yetmişti tanıyı koymama. Ama ben emin olmadan seni üzmek istemedim. Alzheimer, bir beyin hastalığıdır. Beyindeki hücrelerin zamanla, yavaş yavaş ölmesi sonucu ortaya çıkar. Hastalığın kesin sebebi bilinmemektedir. Alzheimer hastalığı, en sık karşılaşılan demans çeşitlerinden biridir. Alzheimer hastaları belirtiler başkaları tarafından fark edildikten sonra ortalama sekiz-on yıl yaşarlar ama bu hastaya, yaşına ve bakım şartlarına gore dört-yirmi yıl arasında değişir. Normalde altmışlı yaşlardan itibaren başlayan bu hastalık günümüzde otuzlu yaşlara kadar düştü maalesef. Ve sen de o genç hastalardan birisin."

Doktorun söylediği her kelime bir bıçak olup beynime saplanırken oturduğum yerde bile duramıyordum. Gözlerim kararırken aklımda olan tek şey Yağız'dı. Ona kavuştum dediğim anda, hayatımızın en güzel günlerine giderken ölüm haberimi

almıştım sanki. Karşımda, kalan ömrümün hesabı biçilirken ruhum çaresizlikle kıvranıyordu.

"Sakın umutsuzluğa kapılma. Zihinsel ve fiziksel aktivitelerle ilgilenip sağlıklı bir yaşam sürdürebilirsin. Aynı zamanda sağlıklı ve dengeli beslenme de oldukça önemli."

Elim karnımın üzerindeyken yine bebeğime sahip çıkamayacağımı hissederek acıyla kavrulmaya başladım. Doktor konuşmaya devam ediyordu.

"Zor bir hastalık bu... Sevdiklerinle geçireceğin günleri guzel değerlendirmeye çalış. Başta günlük yaşamında yaptığın aktiviteleri yapmayı unutacaksın, bunları yapmak sana çok zor hatta işkence gibi gelecek. Daha sonra çok önemli şeyleri unutacaksın, hayatını çok önemli bir şekilde etkilemeye başlayacak. Daha sonra biraz daha agresif olmaya başlayacaksın, zayıflayacaksın, yanında kimseyi istemeyeceksin, insanlardan uzaklaşacaksın. Bu süreçler çok hızlı ilerlemeyecek tabii ki. Yıllara yayılacak. Bir süre sonra yemek yemeyi, tuvalete gitmeyi, su içmeyi, en yakınlarını, onların kim olduklarını unutacaksın. Hastalığın son evresinde tükürüğünü yutmayı, nefes almayı, bir insanın yaşamak için devam ettirmesi gereken eylemleri unutmaya başlayacaksın ve bundan sonra önünde çok uzun bir yaşam olmayacak zaten."

38

Varlığın korlu bir ateşin lavlarında hiçleşiyorsa eğer, yoklukla tanışma vaktiydi. Vaktindeydim tüm çıkmazların. Çıkmazlar bana açılıp, diğer herkesi dışarıda bırakan bir sokakmış meğer. Onlar bana düşmanmış. Aklımdan geçen düşünceler aklıma savaş açan bir sahtekârmış. Karşımdaki bir beden, tek nefeste beni cesede çevirebiliyormuş.

"Unutacaksın zaten!"

Aynadan yüzüme çarpan ses bana kendimi düşman ediyordu. Her an cehenneme kayacakmış gibi attığım adımlar olduğum yeri titretirken ellerimi acıyla aralayarak parmaklarımı güçsüzlüğün verdiği hırçınlıkla saçlarımın arasından geçirdim büyük bir çığlıkla. Benim tebessümüm çığlıktı. Mutluluğum, acı...

"Neden ağlıyorsun, ne için ağladığını dahi unutacaksın!"

Öfkem bir ruh olup bedenimin içine girmişti ve beni kasıp kavuruyordu. Mutlu olacağımı düşlemiştim çocukça. Bu yaşlanan beynime aldırmadan hep çocuk kalacağımı zannetmiştim.

Yaşadığım tüm acılardan sonra rahat bir hayata adım attığımı hissetmiştim.

"Ağlamayı da unutacaksın," hissizliğin verdiği acıyla aynadaki bitik yansımama bakıyordum.

Hamilelik bile bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Kendim, kendime ait değilmişim gibi...

Yaşadığım şeyler, hislerim, aynadaki yansıma bana ait değildi sanki. Sahi ben neydim ki?

Bu dünyadaki bir acı tanesi mi?

Titreyen ellerimle yüzümü sıvazladım kendime gelmeye çalışarak.

"Sevmeyi."

Saatlerdir yutmaya çalıştığım haykırış boğazımdan kopup özgürlüğüne kavuştu ve hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

"Yağız'ı."

Odanın içinde delirmiş gibi ne yapacağını bilemeden sağa sola amaçsız adımlar atıyordum ağlarken.

"Allahım ben ne yapacağım?"

Pencerenin önüne gidip gökyüzüne baktım ve "Ben bunu Yağız'a nasıl söyleyeceğim?"

Tüm organlarım parçalara ayrılıp tekrar tekrar birleşiyormuş gibi hissederken derin bir nefes aldım hıçkırıklarımın arasından. Dişlerimi birbirine bastırarak titremeye başladım. Olduğum yerde duvara sürtünerek yere yığıldım ve tırnaklarımı duvara geçirircesine bastırdım. İçimdeki acı hiçbir şeyle sönmüyordu. Öyle büyük bir yangındı ki bu ateşi her yerimi sarıyordu.

"Her şeyi unutabilirim," dedim duyduklarımı kabullenmeye çalışırken. "Ama Yağız'ı unutursam..."

Sözlerimin devamını getiremeden nefes almamı engelleyecek derecede ağlamaya devam ettim.

Gözyaşlarım boynumda acılı bir rota çizip kalbimin üzerine doğru ilerlerken "O kalp ona ait," dedim acıyla gülerek. "Bunu unutursam kendimi asla affetmem."

Beynim ölmeden önce yapmam gereken şeyleri sıralıyordu bana. Sekiz-on yıl yaşayacağımı söylemişti doktor en fazla. Bebeğimi sekiz yaşında bu dünyada annesiz bırakırsam ne yapacaktı? Yağız'ın ona nasıl sahip çıkacağını biliyordum. Ona bu hayatta verebileceğim en ağır şeyi verecektim belki de. Annesizliği...

Örnek alacağı, taklit edeceği, âşık olduğunda söyleyeceği, sırlarını paylaşacağı, akıl alacağı bir annesi olmayacaktı belki

en ihtiyacı olduğu yaşlarında. Yağız, baba rolündeyken anne olmanın zorluğuna göğüs gerecekti bir ömür. Yorulduğunda yaslanacağı bir omuz olmadan,

her şeyden uzaklaştığında nefesini birlikte alıp el ele yola devam edeceği bir arkadaşı olmadan.

Bir çığlık koptu yine içimden, en derinlerden.

"Olacak belki," dedim kendimden sakındığım insanı başkasıyla paylaşmanın kahredici düşüncesiyle. Acıyla sarsıldı bedenim.

"Belki birkaç yıl sonra yerimi başkası alacak. Çocuğumuza anne, Yağız'a güzel bir eş olacak.

Benim yemek yaptığım mutfakta yemek yapacak. Yağız'ın gözlerine minnetle bakacak. En güzel aşkı onda tadacak. Yaşamanın anlamını onunla bulacak."

Kalbim sıkışırken derin bir nefes almaya çalıştım elimi göğüs kafesime bastırarak.

Elimi sert bir yumruk yapıp kalbimin üzerine indirdim ve feryat edercesine bağırdım. "Yeter!"

Düşündüklerim öyle ağır geliyordu ki bedenim taşıyamayacağım kadar taşlaşmıştı sanki.

Belki şu karşımdaki yatakta, benim yerimde yatacaktı. Belki de Yağız benim yattığım yere yatmaması için yeni bir yatak alacaktı. Sabah uyandığında benim elimi tutmayacaktı artık Yağız. Birkaç yıl içinde bunların hepsi gerçek olacaktı.

"Civciv" demezdi belki ama "Güzelim" derdi ona.

Çünkü gözlerimin içine bakarken derin bir iç çekip "Güzelim" derdi hep bana.

Daha fazla dayanamayacaktım bu acıya. Merdivenlerden koşarak inerken adımlarım birbirine karışıyordu. Acıyla ağlamaya devam ediyordum hâlâ.

Geçerken duvarda köşe yazılarımı gördüm. "Bir daha bunların hiçbirini yazamayacaksın," dedim kendime. "Bir başarı yakalayıp kendinle gururlanamayacaksın."

Kapıyı sertçe kapadım ve arabaya binip hızla evin önünden ayrıldım. Direksiyonu tamamen çevirip ters bir yöne girdiğimde

tekerlekler ardında acı bir çığlık bırakmıştı. Gözyaşlarım direksiyonu tutan ellerime damlarken dikiz aynasından kendime baktım. Öylesine yıkılmış bir haldeydim ki, gördüğüm manzara karşısında donup kaldım.

Önumdeki arabaları sollarken beni korna sesleriyle uyarmalarına aldırmadan yoluma devam ettim. Ayağım gaz pedalının üzerinde kayarken basabileceğim son güçte basarak direksiyona sıkıca sarıldım. Yanımdaki arabalar bir toz bulutu gibi gözükürken arabanın hızından çıkan ses hıçkırıklarıma karışıyordu.

Önüme aniden bir araba çıkınca direksiyonu ani bir manevrayla sola kırdım ve arabanın içinde savrularak başımı cama çarptım. Araba önümde dururken gaza basıp hızla oradan ayrıldım ve taşlı yolda gitmeye devam ettim.

Tuzlu gözyaşları dudağımın arasından sızıp ağzımda acı bir tat bırakırken aniden frene bastım ve emniyet kemerini sökercesine çıkarıp arabadan indim.

Tren, hüznümü simgeliyormuş gibi acı bir sesle karşıdan gelirken rüzgârı olduğum yerde durmama engel oldu ve birkaç adım geriledim. Yanımdan geçerken ona doğru koşarak içimdeki tüm acıları boşaltırcasına, ses tellerim parçalanacak güçte bir çığlık attım. Çığlığım tren vagonlarına binip giderken gözyaşlarım kalmıştı ardında. Gözyaşlarım yolcu etmişti çığlıklarımı. İşte benim hayatımın en büyük özetiydi bu.

Yağız gözyaşı, ben gözyaşlarına karışan yolcu bir çığlık...

Bir adım attım tren raylarına, geçip giden trenin ardında bıraktığı sıcaklıkla. Titreyen ellerimi göğsümün üzerine kapadım ve titreyen kalbimi durdurmaya çalıştım.

En umutsuz yerden attım bu adımımı. Hiç kırılmamış, hiç yıkılmamış, hiç dağılmamış gibi. Sadece umutsuzca. Umutsuzluğun kucak açtığı bir sonsuzluktaydım.

Tren raylarında.

Sahi, en büyük umudum değil miydi bu tren rayları benim?

Kalbim çıkarılana kadar...

Bugün kalbim çıkarılıp öylesine yok edildi ki, umuda dair hiçbir şey kalmamıştı içimde. Benim acı dolu bir ağacım var-

dı. Üzerinde binlerce, umutla yeşerttiğim dallarım... Yeşeren her dal solup gitti ardımdan acıyla koparak. Bir kuş acıyla selam verdi bana. Acılı bir şarkıyla... Acı olan her şeyi alırdım, selamını aldım. Tekrar yenildim ben bu hayata. En güçlü yanım dediğim, gövdem koptu bugün ağacımda. Geriye acıyla yüklü bir kütük kaldı sadece. Bir fırtına kopuyordu hayatımın enkazında. Hüznün yakıcı hatırası genzime otururken titrek bir adım daha attım tren raylarında. Acımı gülümseten... Kalbimi sevindiren...

Bu adım Yağız'ı getiriyor karşıma.

Başımı biraz sola çeviriyorum.

Yine kırgın Eylül...

Yatıyor Yağız'ın kollarında.

Ondan kaçarken ona giden, aşkıyla savrulup onda durulan Eylül var karşımda.

Beş yıl sonrasında yaşanılan bir vuslatımız var bizim, milat olan. Yine ayrılmak için kavuşuluyorsa eğer, bunun kavuşmakla ne ilgisi vardı? O ses duyuluyor yine yorgun bedenimin yorgun kaldırımlarında.

"Kavuşmamız cennetteymiş civciv."

Ne güzel söylemiş cennetim. Bana bu dünyayı cennet eden en büyük servetim. Hayatını cehenneme çevirmişken, hem de defalarca... Şimdi küllerimle boğacağım seni.

İstemeden de olsa canını yaktığım her an için defalarca yanayım.

Hak etmediğin mutsuzluğu sana daha fazla yaşatmamak için bir an önce yok olayım. Daha fazla kötü görme beni. Daha fazla yaralamama izin verme seni.

Aç gözlerini sevgilim.

Kurtul benden.

Kurtul cehennemimden.

Nefes alamadığım, seni tanıyamadığım, o insan olmayı unuttuğum günler yaklaşmadan kurtul benden. Ayağım bir boşluğa basmışçasına burkulup rayların arasında sendelediği anda bu boş arazide sadece telefonumun melodisi vardı.

Cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Bir buz kütlesini saatlerce tutmuş gibi soğuk olan ellerimle yüzümü ovuşturdum ve arka arkaya derin nefesler aldıktan sonra güçlü bir sesle telefonu açtım.

"Sevgilim."

Hiç zaman kaybetmeden tek nefeste konuştu. "Eylül. Neredesin güzelim?"

Gözlerimin yuvalarından fırlayacak gibi acımasına aldırmadan sertçe yumdum. Sesim o boşluğa kayıyordu onun şefkatli bir yanına dâhil olunca. Ağlamamak için kendimi sıktım.

"Hayda'nın yanındaydım, şimdi geliyorum."

Telefonu kapatıp yola çıktım ve hızlı bir şekilde eve vardım.

Arabayı park edip indiğimde Yağız daha zile basmadan kapıyı açıp bana öyle bir sarıldı ki...

Hislerimin kuvvetini aramızdaki bağdan aldığını kanıtlarcasına... Yüzümü boynuna kapadım ve ellerini sıkıca tuttum.

"Hoş geldin evimin güzel civcivi," derken tılsımlı bir gülüş bıraktı gözlerimin içine.

Daha fazla bakamadım gözlerine. İçindeki acı beni kasıp kavururken karşısında güçlü durmak çok zordu.

Ellerimi havaya kaldırıp şaşırmış gibi bir tavır takınarak konuştum. "Sohbete dalmışız, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Evin içinde ondan kaçarcasına yürüyordum. Hızlı adımlarla mutfağa geçtiğimde arkamdan gün içinde neler yaptığımı anlatarak geliyordu. Tek derdim onunla göz göze gelmemekti. O sandalyeye oturmuş konuşurken, ben ona yemek koyuyordum.

"Çok önemli bir dava alacaktım. Son anda adam vazgeçti. Böyle bir şey olabilir mi? Adamla sözleşme imzalamak için buluşuyoruz, vazgeçtiğini söylüyor."

Başını sallayarak onu dinlerken ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırıyordum.

"Ama biliyorum bu da o, kargı taraftan avukatlığımı yapmağım için bana saldırılan mafyaların işi."

Tabağı önüme koyup yanımdaki sandalyeye otururken başını

kaldırıp bana baktı ve konuyu dağıtıp "Sen yemeyecek misin?" diye sordu.

Gülmeye çalışarak "Ben çok yedim. Hayda çok güzel şeyler yapmış. Rahatsız oldum hatta," dedim elimi karnımın üzerine götürüp.

Çenemi tutup hafifçe çatılan kaşlarımın verdiği huzursuzluk hissiyle baktı yüzüme. "Neyin var bebeğim?"

Başparmağımı yavaşça çenemde gezdirirken yüzü gittikçe ciddileşti.

Hızlıca başımı sallayıp yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Bir şey olmadı."

Yağız bir süre susup bir noktaya odaklandıktan sonra anlayışla başını salladı. "Tabii. Ben geldiğim gibi böyle bir şey anlatıp canını sıktım. Özür dilerim."

Gülümseyerek "Hayır. Üzülme. Güzel bir ışı kaybettiysen daha güzelini kazanacaksındır," dedim huzur verici bir tonda.

Kollarını açıp neşeli bir şekilde konuştu. "Öyledir tabi. Benim meleğim öyle diyorsa öyledir."

Başını yana doğru yatırarak bir bebek gibi gözlerimin içine baktığında dayanamayarak gözlerimi başka bir tarafa çevirdim. Gözlerime baktığım an öyle yerle bir oluyordu ki her şey.

Saatlerce bakıp huzur bulacağım gözler, köşe bucak kaçtığım bir çift silaha dönüşmüştü.

Bakarsam yanardım.

"Sen de kendine bir tabak koy, benimle ye."

Yağız masum bir ses tonuyla bana ısrar ederken konuşmak için dudaklarımı aralayıp derin bir nefes aldım. "Tamam," diye durdurdu beni.

Ayağa kalkıp bir tabak aldı ve yemek koyup önüme getirdi.

Yemeklerimizi yerken sofrada bölünmeyen bir sessizlik hâkimdi. Uzun süre sonra bu sessizliği bozan Yağız oldu. "Neler yapmış bakalım bugün?"

Yine gözümde bir şeyler düğümlenip nefes almamı engel lerken kalbim çığlık çığlığa olanları haykırmak istiyordu. Ben ise onu zincire vuran beynimin tarafındaydım.

Alt dudağımı kıvırarak hızlıca konuyu değiştirmeye çalıştım. "Hep aynı şeyler, sen neler yaptın asıl?"

Başını ve kaşlarını hafifçe kaldırarak yüzümü birkaç saniye dikkatlice süzdü. Karşısında yok olmak istiyordum. "Aynı şeyler olmamış sanki. Biraz farklı, hoşumuza gitmeyen şeyler olmuş. Civciv gözler öyle söylüyor."

Elini yanağıma yaklaştırıp okşarken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Hamilelik çok yorucu... O yüzden yorgun gözüküyorumdur. Haa, bir de işten ayrıldım, çalışmayacağım artık, hamilelikle iş bir arada ilerlemiyor. Son haftalarım evde geçsin."

Söylediklerimi neşeli bir gülüşle karşılayıp derin bir nefes verdi ve saçlarını karıştırarak bana baktı.

"Oh be! Ben de ne zaman bu haberi vereceğini merak ediyordum. En doğru kararı almışsın güzelim. En güzel şekilde dinlenmen gerekiyor."

Gözlerim dolmaya başlarken derin bir nefes alıp gülmeye çalıştım ve esneyerek uykulu bir tavır takındım. "Ben şimdi dinlenmeye gidiyorum o zaman. Çok uykum var."

Hızlıca ayağa kalktım ve mutfaktan çıkmak için bir adım attım.

Yağız'ın ayak seslerini yakınımda duyarken elini yavaşça omzuma koydu ve "Eylül," dedi arkadan kulağıma doğru eğilip. "Anlatmak istemediğin şey her neyse, anlattığında ikimiz için de daha iyi olacağını unutma. Anlatmak istediğinde dinlerim. Biz seninle aynı anda farklı adımlar atamayız."

Cevap vermeden koşarak yatağa girdim ve yorganın altında hıçkırıklarla baş başa kaldım.

Sesim çaresiz bir şekilde dişlerimin arasından acılı çığlıklar olarak çıkarken duyulmaması için yorganı ısırdım. Ciğerlerim sökülüyormuş gibi acıyla ağlarken Yağız'ın kokusuyla uykuya daldım.

***

Yağız işteyken kendimi oyalamak için onun gömleklerini ütülüyordum. Hayatımın sonuna kadar da gömlek ütülesem yine de doğru dürüst yapmayı beceremeyecektim herhalde. Kumaşın her yerinde çizgiler oluştururken Yağız'ın bunları gördüğünde ne tepki vereceğini düşünerek gülümsedim.

Bir süre sonra ayakta durmakta zorlanınca salona geçip koltuğa oturdum ve ayaklarımı sehpaya uzatıp başımı mindere yasladım. Tüm günümü böyle geçirebilirdim.

Kollarımı iki yanıma açıp başımı tamamen yatırdığımda aynı Yağız gibi oturduğum için istemsizce güldüm.

Bir film izledikten sonra kalktım ve kızımızın odasına gidip eşyalarını elime aldım.

Şimdiden kıyafetlerinde onun kokusu vardı sanki. Ona her gün yazdığım günlüğün temiz bir sayfasını açıp bir hatıra daha bıraktım. Yazarken her seferinde kendimi tutmaya çalışsam da ağlıyordum.

Eşyalarını ütüleyip dolabına yerleştirirken onunla konuşup ona şarkılar söylüyordum. Şimdiden en iyi dert ortağım oydu.

Yan odadan gelen sesle korkuyla ayağa kalktım ve koşarak oraya gittim.

Yağız ütüyü fişten çıkarırken "Nasıl?" diye fısıldadım kendi kendime. "Nasıl unuturum?"

Yağız bana dönüp "Sen neden ütü yapıp kendini yoruyorsun?" dedi ve ellerimi tutup öptü.

"Fişi unutmuşum." Hastalığımı öğrendiğimden beri ilk gerçek belirtisiyle karşı karşıya geldiğimde savunmasız kalmıştım.

Yağız sakin bir ses tonuyla elini yanağıma koydu ve dikkatli bir şekilde gözlerime bakarken konuştu. "Olabilir güzelim. Neden kendini üzüyorsun?"

Yağız'a sarılıp kendimi daha fazla tutamadan içimdeki acıları serbest bırakarak ağlamaya başladım. Kalbim hıçkırıklarla kıvrılıp acıyla dolarken Yağız başımı tutup kendine bastırdı. "Eylül ağlama lütfen. Dayanamıyorum. Bir şey yok tamam. Kendi kendini kapatmış. Ama bir daha dikkatli ol tamam mı sana bir şey olmasın."

Bu hıçkırıklarım ütüyü unutmaktan ya da bir şeyi unutmaktan kaynaklanmıyordu. Hastalığımı ne kadar kabullenmiş olsam da gerçek etkisi ilk defa yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

Başımı sallayarak ağlarken dakikalarca uğraşıp beni sakinleştirdi ve "Haydi gel şimdi yemeğe çıkalım, en sevdiğimiz şeyleri yiyelim. Kafan dağılsın. Aklına gelen her şeyi yiyelim," dedi eğlenceli bir şekilde.

* * *

Şık bir restoranda Yağız'ın koluna girmiş sağlam adımlarla yürüyordum.

Üzerimdeki elbiseden varlığını tamamen belli eden karnıma bakarak gülümsedim. Artık her an üç kişi olduğumuzu hissettiriyordu bana.

Köşede, cam kenarında deniz manzaralı bir masaya geçtiğimizde yavaşça yerime oturdum.

Yağız, yüzümü hiç unutmamak istercesine hafızasına kazıyormuş gibi bakıyordu bana. İçimde kopup beni bir yangına çeviren fırtınaların ardındaki volkanları görse şu an ikimiz de bu halde olmazdık. Üzülürdü, bunu bana belli etmemeye çalışırken daha da üzülürdü. Bana destek olmaya çalıştığını hissetmek istemiyordum.

Garson geldiğinde Yağız gözlerini kapattı ve anın büyüsünden çıkarak düz bir ses tonuyla konuştu. "Ne yemek istersin?"

Dudaklarım kararsız kaldığımı belli edercesine kıvrılırken hafifçe aralayıp konuştum. "Şey alabilir miyim?"

Yutkunup başımı salladım. Hafızamda esir düşen kelime dudaklarımdan çıkmıyordu.

Yağız bana doğru eğilerek gözlerini kıstı ve anlayamadan baktı.

"Yemeklerin yazılı olduğu şey," dedim gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alırken.

Aldığım nefes boğazımdan geriye gitmeyerek beni öksürttü.

Yağız hızlıca garsona dönüp açık vermeden konuştu. "Biz menü alalım."

Garson başımızdan ayrılırken Yağız'ın ciddi bakışları tekrar üzerime kondu.

Ne yapacağımı bilmiyordum, ellerimle stresli bir şekilde oynarken Yağız oldukça şaşırmış yüzüyle bana bakarak zihninden geçen kelimeleri masaya döktü.

"Menü istedin değil mi güzelim?"

Başımı belli belirsiz bir şekilde sallayıp önümdeki çatalla ilgilendim. Gözlerine bakamıyordum. Ortamda gerici bir şekilde yayılan sessizliği Yağız benden cevap vermemi bekleyerek bozmuyordu.

Gülerek rahat bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Sessizlik oldu."

Yağız başını ağır bir şekilde önüne eğerek uzun bir süre sustu. "Eylül."

Garson Yağız'ın devam etmemesi için gelmişti sanki masaya. Menüyü hemen elime alıp konuyu dağıtmaya çalışarak incelemeye başladım. "Evet, ne yiyoruz? Ben çok acıktım."

Yemeklerimiz geldiğinde önümdeki çatalla onları bir taraftan diğerine doğru sürüklemekten başka hiçbir şey yapmıyordum. Ağzıma attığım her lokma boğazımdan aşağıya gitmiyordu. Tıkanıp kalıyordum. Önümdeki büyük bardağı alıp su içeceğim sırada elimin aniden uyuşmasıyla kaslarımı sıkamadan bardak ellerimin arasından kayıp yere düştü.

Bardağın parçalara ayrılırken çıkardığı sesle gözlerimi istemsizce kapattım.

Yağız ayağa kalkıp yanıma gelerek elimi sıkıca tutup yüzüme baktı. "Eylül bana her şeyi anlatıyorsun."

Garson yanımıza gelip "İyi misiniz hanımefendi?" diye sorduğunda başımı sallayıp ayağa kalktım ve hızlı adımlarla restorandan çıktım.

Yanından geçtiğim insanlar başlarını çevirip bize bakarken Yağız arkamdan gelip kolumu tutmaya çalışıyordu.

Sağ elimle sol elimi sıkıca tuttum ve bastırıp uyuşukluğun geçmesini bekledim.

Yağız hiç olmadığı kadar ciddi bir ifadeyle arkamdan bağırdı "Eylul dur!"

Durup hızlıca arkama döndüm ve kollarımı açarak tüm gücümle ona sarıldım. Gözyaşlarım omzunda bir yol çizip üstündeki ceketi ıslatırken yüzümü ellerinin arasına aldı ve endişenin ıslattığı ses tonu yüzüme çarptı.

"Bana söylemediğin her neyse beni korkudan deliriyor. Belki basit bir şey ama benim kafamda kurmadığım senaryo kalmadı. Bu halin ne güzelim? Kafan neden bu kadar dalgın?

İşten apar topar ayrılmanın başka bir sebebi mi var? Ne oldu lütfen söyle bana."

Söylediklerimin karşısında eziliyordum sanki tüm kalbimle. "Senden bir şey saklamıyorum." Sesim titrerken artık elim hissetmeyeceğim derecede uyuşmuştu.

"Ben işten aslında tamamen kendi isteğimle ayrılmadım. Genel merkezden arayıp artık eskisi gibi yazamadığımı söylediler. Sebebi hamilelikse bir an önce izne ayrıl dediler. Ben de çok sinirlendim ve onlar gibi anlayışsız insanlarla bir daha asla çalışmayacağımı söyledim. Bu yüzden ayrıldım. Sürekli bunu düşündüğüm için de kafam çok dalgın oluyor. Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

İçindeki soru işaretlerinin yok olması için şimdilik bu yalanları söylemeye mecburdum.

Ona ne olduğunu söylemeyip üzerine böyle gizemli davrandığımda çok daha kötü şeyler düşünüyordu.

Konuşmam bitince rahatlamış bir şekilde derin bir nefes verdi ve ellerimi tutup yavaşça alnıma bir öpücük kondurdu. "Öyle kötü insanlarla bir saniye daha durman hata olurdu senin gibi başarılı bir gazeteci için. Güzel karım benim, aferin sana. En güzelini yapmışsın, sonuna kadar arkandayım. Sana dinlenmek, çocuğumuzla ilgilenmek için çok güzel bir fırsat oldu zaten. Kızımız büyüyünce artık sen bir şirket açarsın. En büyük destekçin ben olurum. Sen başkasının yanında çalışmayı değil kendi işini kurmayı hak ediyorsun. Her şeyi hayallerindeki gibi yaparız, nasıl istiyorsan her köşesi öyle olur. Penguen Ka-

Ke'nın yanında senin için aldığım yer hâlâ senin bir adım atmanı bekliyor. Her şey hazır... Ve ben her zaman senin yanındayım."

* * *

Sesimin ulaşmasını umarak tekrar bağırdım. "Yağız!"

Köprünün karşısındaki çiçekli yolda bana sırtını dönmüş, öylece bekliyordu.

Bir adım daha attım aralarında tek tuk sallanan tahtalar olan köprüde. Bastığım yer titrerken aralıklardan aşağıya baktım. Başım dönünce kenardaki ipe tutunduğumda köprü daha fazla sallanmaya başladı.

Beni kurtarması için uzatacağı eline muhtaç olarak tekrar bağırdım. "Penguenim, yardım et."

Ses tonum gitgide çaresizliğin yansımasına bulanırken daha önümde çok uzun bir yol ve bu yolda basabileceğim çok az tahta vardı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bu nefes bana acı veriyordu sadece. Başımı göğe çevirerek sanki boşluktaymış gibi hiç bakmadan bir adım attım. Başımı tedirginlikle aşağıya çevirip bastığım sağlam tahtayı görünce rahatlarken gözüm karnıma takıldı. Dümdüz olduğunu görüp çığlık atarak elimi karnıma götürdüm ve feryat edercesine bağırdım. "Kızım!"

O sırada gözlerim Yağız'a çevrildi. Sağ tarafından ona doğru gelen minik kızımız heyecanla "Baba!" diye bağırıyordu.

Yağız koşarak gidip onu kucağına aldığında sonsuz bir huzur hissettim. Kalbimden geçen derin bir cesaretle bir adım daha attım sallanan köprüde.

Onlara ulaşmama çok kalmamışken sesimi duyurmaya çalışarak bağırdım. "Geliyorum."

Bir adım daha attım beni binlerce uçurumun üzerinden geçiren.

Bir adım daha.

Bir adım daha...

Yağız'ın kokusu o büyülü rüzgâr eşliğinde burnuma gelir-

ken, sesi kulaklarıma ulaşıp vücudumda dalgalanan bir tınıyla yayıldı. "Annen geliyor meleğim."

"Evet, geliyorum!" dedim mutlulukla.

Ayağımı kaldırıp adım atacağım sırada tam karşıdan siyah, uzun saçları ve beyaz teniyle meleği andıran güzellikte bir kadın geldi. Başını kaldırırken ince uzun parmaklarıyla yüzüne gelen saçlarını geriye atıp Yağız'a gülümsedi.

Tam köprünün sonundayken attığım son adımla boşluğa düşmüştüm. Köprünün bitimindeki uçuruma tutunarak "Yağız!" diye çığlık attım.

Onları izlerken kalp atışlarımı hissetmiyordum. Birkaç adım daha atıp Yağız'ın yanına ulaşan kadın, kızımı kucağına alıp havaya kaldırdığında kahkahalarla gülüyordu. Onu havada döndürürken saçları gökyüzünde bir daire çiziyordu güzelliğini simgeleyen. Yağız onların bu güzelliklerine kapılıp aşkla seyrederken elini kadının beline koyup ikisine sarıldığında parmaklarım tutunduğum toprakta kaymaya başladı.

"Dokunma ona!"

Sesim kısılırcasına ağlarken yalvarıyordum. Sesim benden başkasına ulaşmıyordu asla.

Yağız elini yavaşça kadının yanağına götürüp gözlerinin içine bakarken ses tellerimi koparacak güçte bir çığlık attım.

Ve attığım o çığlığın şiddetiyle uykumdan uyandım.

Uyandığımda gözlerimden hâlâ yaşlar akıyor, içim çığlık çığlığa bağırıyordu.

Yanıma baktığımda boş olduğunu görüp ellerimi saçlarımın arasından hiddetle geçirdim ve ayağa kalkıp "Yağız!" diye bağırdım tüm gücümle.

Perdenin arasından bir mahkûm gibi kaçmaya çalışan güneş ışınları gözlerimle buluşurken kalkıp evin tüm odalarında onu aradım.

O kadının yüzü gözlerimin önüne gelirken sesli bir şekilde ağlıyordum. Ben öldüğümde olacakları görmüş gibi hissederken boğazımda düğümlenip nefes almamı engelliyordu kalbi-

min acısı. Titreyen ellerimle komodinin üzerinden telefonumu aldım ve Yağız'ı aradım.

"Yağız neredesin sen?"

Ses tonum öfkeyle korkunun karışımından oluşuyordu. Beni sakinleştirmek istercesine yumuşak ve uysal bir tonda cevap verdi. "İşteyim karıcığım. Not bıraktım görmedin mi?"

Yüz kaslarım gerilirken etrafa bakındım.

Makyaj masasının üzerindeki not kâğıdında takılı kaldığımda elime alıp okudum.

"Bir rüya senin bu güzelliğin... Biliyorum. Ve böyle bir rüyanın içinde yaşadığım için nasıl şükredeceğimi bilmeden yaşıyorum.

Ben işe gidiyorum sevgilim, gerçek olamayacak kadar güzelsin ve yine bu güzelliğinle uyuyorsun. Nasıl ayrılacağımı, nasıl gideceğimi bilmeden gidiyorum.

Bu güzelliği uyandırmaya kıyamadan..."

Nefesim daralırken duvara tutunup güç almaya çalıştım. "Korkuttun beni."

Yağız yarım bir gülüşle sanki beni görüyormuş gibi konuştu. "Bu haline aşığım."

Tam karşımda duran aynadan yansımama baktım. Tüm yüz kaslarımın gerildiği ilk bakışta belli oluyordu. Gözlerimdeki ifadenin hüzünlü yanını ben bile tanımlayamıyordum.

Gülüşü içimi ısıtıp beni rahatlatırken omuzlarım gerginliğimi atarak salınmıştı iki yanıma. "Nasılmış halim?"

Elimi dudağıma götürüp cevap vermesini beklerken tırnağımla oynuyordum.

"Şu an korktuğun için kaşlarını çatmışsındır ve iki kaşının ortasında hafif bir çizgi vardır. Dudakların önde masumca dururken gözlerin kısılıp koyulaşmıştır. Yeşil rengi yine kıskanacağım bir şekilde gözlerine yakışmıştır. Ama şimdi konuştuğumuz için rahatlamışsındır. Mesela az önce gülümsedin belli belirsiz bir şekilde, yüzündeki çizgiler gitgide kaybolmaya başladı, dudakların iki yana mükemmel bir uyumla yayıldı ve elini dudağı-

na götürüp beni dinlemeye başladın. Cevap vermemi beklerken de tırnağınla oynadın."

Söyledikleri yüzümde büyük bir gülümseme oluştururken burnumu kaşıyıp cevap vermek için derin bir nefes aldım.

"Çok yaşa kelebek."

Hapşırmadan bir saniye önce Yağız'ın böyle bir şey söylemesine şaşırarak gülerken aynı ses tonuyla konuştum. "Yok artık! Hapşıracağımı nereden anladın? Hem kelebekler çok yaşamaz ki."

İçime hüznün acı kırıntıları yayılırken Yağız'ın sesiyle duruldum.

"Ama mutlu yaşar. İstediği yere uçar, kaçar, mutluluğu tadar. Önemli olan çok yaşamak değil, mutlu yaşamak."

Sanki yaşadığım şeyi biliyor ve onun için konuşuyordu.

"İlayda arıyor, ben kapatıyorum sevgilim," dedim bir solukta sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine otururken derin bir nefes alıp bu yaşadıklarımın bir rüya olmasını diledim.

***

Yağız işten geldiğinde birlikte yemek yapıp masaya oturduk. Sofrada sürekli gözlerimin içine bakıyordu.

Başımı kaldırıp güldüm ve "Söyle," dedim gözlerinin içine bakarak.

Derin bir nefes aldı ve oturduğu sandalyede iyice arkasına yaslandı.

"Şimdi sana bir kelime söyleyeceğim, ne anlama geldiğini tahmin edeceksin."

Başımı sallayarak onayladım ve elimi masanın üzerine koydum. "Hazırım!"

Ağzından çıkacak olan kelime onun için öylesine değerliydi ki söylemeden önce birkaç kez derin nefes aldı.

Dudakları aralanıp fısıldadığında bana sihirli bir tını olarak ulaşmıştı.

"VİSAL."

Söylediği kelime öyle eşsiz, öyle güzel gelmişti ki huzurlu bir şekilde ona bakarken cevap verdim. "Acı çekmek gibi bir şey mi? Öyle geldi nedense."

Neşeli bir şekilde gülerek başını olumsuz anlamda salladı. "Yanlış."

"Sihir?" diye tahminde bulundum ellerimi çeneme koyarak.

"Evet aslında, bizim için sihirli bir kelime artık. Anlamı: Vasıl olma. Sevdiğine ulaşma. Kavuşma. Ayrılıktan kurtulma. Bu bizim sihirli kelimemiz Eylül. Bizi bize anlatan en güzel kelime... O yüzden kızımıza bu ismi vermek istiyorum." Gözlerimin içine siyah kirpiklerinin ardındaki koyu bir aşkla bakarken kalbini yansıtıyordu sanki, öyle güzeldi.

Gözlerim dolarken başımı havaya kaldırıp ağlamamak için derin bir nefes aldım. Ayağa kalkıp ona sarılarak yanağını okşadım. "Çok güzel. Gerçek olamayacak kadar güzel." Büyülenmiş bir şekilde gözlerine bakarken yavaşça onu öptüm.

Duraksayıp derin bir iç çekti. "Ben sevgiliye ulaştım Eylül. Bu dünyada Allah; bana, seni tanıma şansını verdi. Sonra seni bana verdi. Tekrar verdi. Şimdi bize küçük mucizemizi verecek. Ona da kavuşacağız. Bu güzel ismi en güzel şekilde taşıyacak."

Yağız ile derin konular konuşurken saatler hızla ilerlemişti.

Onunla geçirdiğim hiçbir saniyenin boşa gitmesini istemiyordum, bu korkunç bir histi.

Uykusu geldiği kaşınan gözlerinden belli oluyordu, kucağına oturup "Uyumak yok," dedim ellerini tutarak.

Gülerek başını geriye attı ve keyifle kıvrılan dudaklarının arasından konuştu. "Ne yapacağız?"

Muzip bir şekilde gülerek gözlerime bakarken parmağımı başıma koyarak düşünmeye başladım.

Elini belime atıp beni kendine çekerken koltuğa basarak ayağa kalktım ve heyecanla bağırdım. "Buldum! Film izleyeceğiz."

Ayağa kalkıp benimle aynı hizada durdu ve alnını alnıma yaslayıp gülmeye devam etti. "Kendi filmimizi çekelim."

Geriye doğru birkaç adım atıp televizyonda bir film açtım ve büyük minderlere uzandım. "Gel bak. Bu film çok güzelmiş."

Omuzlarını silkerek bir çocuğun annesinden oyuncak isterken kullandığı ses tonuyla konuştu. "Eylül."

Gülerek ona elimi uzattım ve cevap verdim. "Film başladı."

Filmin sonunda kadın, sevdiği adamı bırakıp ölüyordu. Böyle bir sonla karşılaşınca duygularım gözyaşlarıma teslim olmuştu. Yağız yanaklarımdan süzülen yaşları öperken beni teselli etmeye çalışıyordu, neden teselli ettiğini bilmeden...

"Eylül film için bile olsa kendini üzmene dayanamıyorum. Lütfen ağlama."

Gözyaşlarım daha şiddetli akarken derin bir nefes alıp hıçkırıklarımın arasından matemli bir sesle konuştum. "Ya bizim sonumuz da böyle olursa?" Acımın verdiği güçsüzlükle içimdeki hisleri kusuyordum sanki. "Benden sonra birini sevecek misin? Ona benim gibi dokunacak mısın? Gözlerine bakıp ağlamasına dayanamayacak mısın?"

Çenesindeki kaslar seğirirken gözlerini sertçe kapatıp eliyle saçlarımı okşadı. "Eylül sus. Saçmalama. Benim hayatımda sadece bir Eylül'e yer var. Ben bir Eylül yaşadım ve diğer mevsimleri çıkarıp attım hayatımdan. Benim hayatımın yazı da, kışı da Eylül oldu. Böyle şeyleri ne olur düşünme. Bu bir film, neden gerçekmiş gibi düşünüp kendini üzüyorsun ki?"

Kalbim attığı her an bana hastalığımı hatırlatıyordu. Ellerimi saçlarımın arasından çaresizce geçirirken titreyerek Yağız'ın ellerini tuttum ve dudaklarımı birbirine bastırıp akan yaşları içime hapsettim.

"Düşünmekten kaçtığımız şey her an gerçek olabilir. Yüzleşmekten korktuğumuz ölüm her an bizi bulabilir."

Olduğu yerde doğrulup derin bir nefes aldı ve başını başıma yasladı. Yumuşak ses tonu sanki beni sakinleştirmek için yaratılmıştı.

"Güzelim benim. Hayatımızda her şey yolundayken bunları düşünüp kendimizi üzmek yerine güzel günlerimizi düşünelim. Kızımızı kucağımıza almamıza haftalar kaldı, bunu dü-

şün. Evet, tüm gerçekliğiyle ortaya çıkıp her şeyi bir anda yalan eden ölüm var. Bundan hiçbirimiz kaçamayız. Kimse kaçmıyor da zaten. Bir gün hepimiz öleceğiz, belki birkaç saniye sonra...

Ama bunu düşünerek, bu korkuyla yaşadığımız hiçbir anın kıymeti kalmaz ki. Önemli olan nasıl yaşadığımız. Ben sevdiğimin yanında; dünyanın en huzurlu, en şanslı adamıyım mesela.

Sadece bunu düşünerek yaşıyorum. Şu an ellerimin arasında ellerin var, buna tutunarak yaşıyorum. Sen de öyle yap. Bak bu içindeki mucize birkaç hafta sonra yanımızda olacak.

Sen dünyanın en iyi, en güzel annesi olacaksın. Bunu düşün. Başına ne gelirse gelsin, ne yaparsan yap seni hiç bırakmayacak, sana her gün artan sevgisiyle bakacak bir adam var yanında. Bunu düşün."

39

Hamileliğimin son günlerini yaşarken bu günleri hiç unutmamak için günlük tutuyordum.

Kızımın ultrason fotoğraflarını günlüğe yapıştıracakken yapıştırıcıyı bulamayınca ayağa kalktım ve çekmecelere baktım. Masanın üzerinden cüzdanımı alıp evden çıkarken bahar havasını içime çekip yavaş adımlarla ilerlemeye başladım.

Evin yakınlarındaki bir marketten almam gereken şeyler vardı. Biraz yürüyüş olması için etrafıma bakarak, doğanın uyanışını seyrederek ilerliyordum. Hafifçe esip beni selamlayan rüzgâr saçlarımın arasından ılık ılık kalbime sızıyordu.

Yağız normalde hamileliğimin son günleri olduğu için işe gitmiyordu ama bugün çok acil bir şey olduğu için gitmek zorunda kalmıştı.

Yanımdan gelip bana eşlik eden yavru bir köpeği severek çimenlere oturdum ve uzun bir süre onunla oynadım. Onu kucağıma alırken kendi kendime gülüyordum.

Vakit iyice ilerlemeden kalkıp markete gittim ve almam gereken şeyleri sepete doldurmaya başladım. Bir an durakşayıp bir şeyleri hatırlamaya çalıştım. "Ben buraya ne için gelmiştim?"

Kesin olarak almam gereken şeyler olduğunu biliyordum

fakat onların ne olduğunu hatırlamıyordum. Böyle olduğunda içimde istemsizce kendime karşı bir öfke oluyordu.

Hatırlamamak benim suçummuş gibi hissediyordum. Buna takılmamaya çalışarak alışveriş yapmaya devam ettim.

Doldurduğum market arabasıyla kasaya yöneldim ve ödeyerek eve doğru yürümeye başladım. Eve dönerken hava hafiften kararmaya başlamıştı. Yağız gelmiştir diye düşünüp onu meraklandırmamak için adımlarımı biraz hızlandırıp yürümeye devam ettim.

Evin önüne geldiğimde evin önünde korkmuş bir halde telefonla konuştuğunu görünce seslendim. "Yağız!"

İlayda ve Can evin kapısından çıkarken Yağız ağır bir hareketle başını çevirdi ve koşarak yanıma geldi. Adımları korkuyla yorgunluk arasında kararsız kalırken beni hızla kendine çekip sarıldı ve derin bir nefes verdi.

"Eylül!"

Başımı kaldırıp gözlerine bakarken kısık sesle konuştum. "Ne oldu, neden bu kadar korktun sevgilim?"

İlayda ve Can yanımıza gelirken onlar da korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Ne olduğunu anlayamadan güldüm ve ellerimi iki yanıma açıp cevap vermelerini bekledim. "Bir şey mi oldu?"

Yağız sertçe yutkunurken eliyle dudaklarını sildi ve gözlerini yumdu. "Eve geldim, kapı sonuna kadar açıktı. İçeri girdim yoktun, telefonunu da evde bırakmışsın. Bir yere gideceğini bilmiyordum. Bir şey oldu sandım."

Elimdeki poşetlere bakarken unutkanlığımın doğurduğu sonuçlarla yüzleşiyordum. Hastalığım kendini belli etmeye başlıyordu.

Can poşetleri elimden alırken Yağız'ı sakinleştirircesine elini omzuna koydu. "Tamam arkadaşlar. Acil alışveriş alarmı..."

Bir açıklama yapamadan yüzlerine bakarken kendimi konuşmak zorunda hissettim. "Bir şeyler almam gerekiyordu. Hemen cüzdanımı alıp çıktım, çabuk dönecektim o yüzden haber vermedim. Ama kapıyı nasıl açık bıraktığımı hatırlamıyorum."

Yağız kollarımı tutup içinde tuttuğu kelimeleri arka arkaya bana doğrulttu. "Hemen dönecek olsan da bana haber vermen gerekir. Eve gelip böyle bir manzarayla karşılaşınca ne kadar korktuğumu bilmiyorsun Eylül. Defalarca seni kaybetmişken böyle bir durumda karşısında sakin kalamıyorum."

Bu ben değildim. Kapıyı açık unutacak biri değildim hiçbir zaman. Hastalığın beni ne kadar ele geçirdiğini hissederken kalbim acıyla çarpıyordu. Ben cevap vermeden İlayda konuştu. "Benim de oluyor hep böyle. Siz bizim aklımızda kaç iş var bilemezsiniz. O yüzden Eylül haklı."

Koluma girip saçlarını savurdu ve beni eve doğru götürdü.

Yağız ile Can arkamızdan gelirken İlayda eve girdiğimiz gibi beni mutfağa soktu ve onlara seslendi. "Siz salona geçin."

Kollarımı tutup bir şeyleri anlamak istercesine gözlerimin içine bakıyordu. "Eylül sen gerçekten iyi misin? Yağız'ın daha fazla endişelenmemesi için öyle geçiştirdim ama senin normalde böyle bir şeyi unutmayacağını biliyorum. Zaten geçen gün kafede otururken Yağız'ın ismini unuttun. Her ne kadar saklasan da farkındayım yolunda gitmeyen şeyler var.

Sevdiğin adamın ismini, onun işyerini unutmak normal unutkanlıklarla kıyaslanamaz.

Bunun için bir doktora gitmemiz gerekiyor."

Başımı sallayıp birkaç adım geriledim ve derin bir nefes alıp "Her şey yolunda. Hamilelikten," dedim hızlıca geçiştirerek.

İlayda inanmadığını belirten bir ses tonuyla söylendi. "Eylül!"

Tam o sırada Yağız mutfağa girince hemen ona gülümseyip ellerimi tezgâhtan çektim.

İlayda bizi yalnız bırakmak için "Ben çıkıyorum," diyerek mutfaktan çıkarken Yağız bana yaklaşıp konuşmak için bir ortam hazırladı.

İlayda'nın arkasından ben de çıkmaya çalıştım, "Gel, misafirlerimizi yalnız bırakmayalım."

Yağız gözlerime öyle yoğun duygularla bakıyordu ki ondan kaçtığımı anladığını yüzüme vuruyordu sanki gözleri. Eğer

onun yanında durursam her şeyin açığa çıkacağını, kendimi daha fazla tutamayacağımı adım gibi biliyordum.

Tam mutfaktan çıkacağım sırada kolunu uzattı ve kapıyı kapatıp beni kendine çekti.

Ona döndüğümde gözleri konuşarak bakıyordu sanki bana. Binlerce kelime aramızda bir yol olup giderken boğazındaki mührü sertçe yutkunarak bozmaya çalıştı.

"Benden kaçma."

Gözleri içimdeki tüm hisleri temsilen koyulaşmıştı sanki. Elimi sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve güçlü olmaya çalıştım.

"Kaçmıyorum."

Dudaklarından acı bir tebessüm hızla geçip giderken başını geriye atıp sabrı taşıyormuşçasına bir soluk verdi. "Benimle oynama Eylül."

Dudaklarımın titremesine hâkim olmaya çalıştım. Yüzünü yüzüme doğru eğdi ve beni kucaklayan sesiyle konuştu.

"Seni bu kadar mutsuz edip benden sakladığın şey artık canımı sıkmaya başladı."

Kalbim göğüs kafesime savaş açmışçasına çarparken tavana bakarak ağlamamak için kendimi zorladım.

"Bir şey saklamıyorum."

Yağız ayağını yere vurup ellerini saçlarının arasından geçirirken dişlerinin arasından öfkeli bir ciddiyetle ismimi söyledi. "Eylül!"

Kapı açıldığında geriye doğru giderek sendeledim.

İlayda bize bakıp gülerken içeriye doğru seslendi. "Ohooo Can. Biz de hâlâ bunları bekleyelim. Mutfakta aşk varmış."

Can koşarak İlayda'nın yanına geldi ve ellerini omzuna koyup ona sarıldı.

"Ulan bu tablo hayaldi gerçek oldu be!"

Başımı yerden kaldırmadan Yağız ile göz göze gelmemeye çalışarak hızlıca salona geçtim.

Arkamdan gelip karşıma oturduğunda ona bakmasam da gözlerini delici bir şekilde üzerime sabitlediğini hissedebiliyordum.

Can, Yağız'ın yanına geçip sırtına vurdu ve gülerek konuşmaya başladı. "Sen şimdi çocuk olunca başına gelecekleri biliyor musun?"

Başını kaldırdığımda Yağız gözlerini gözlerimden ayırmadan "Anlat bakalım," dedi arkasına yavaşça yaslanarak.

Can keyifli bir şekilde başladı anlatmaya. "Şimdi ilk olarak uyku kelimesini hayatından çıkarıyorsun kardeşim. İşe gitmeden bir-iki saat uyuyabilirsen gününü öyle geçirirsin.

Genelde kendini bilgisayar başında uyurken bulursun ilk fırsatta. Artık evinizde bambaşka bir koku vardır, bebek bezi. O koku parfümünüz olur artık sizin. O kokuyu duymadığın ortamda huzur bulamazsın. Gece tam uykuya daldığın anda bir sesle fırlarsın yataktan. Uyuyacağını anlar ya, öyle bir şeye izin yok kardeşim. Komutan baya sert. Hep hazır olacaksın başında asker gibi. Eylül'ü gördüğünde ona ne kadar uzun süre bakamadığını fark edersin yoğunluktan. Artık eve gelirken ekmek değil bez ve ıslak mendil alırsın. Sessizliğe hasret kalırsın. Uyku nasıl bir şeydi diye düşünmeye başlarsın. Eylül'e dokunduğun anda sanki gizli bir alarm varmış gibi anında ağlamaya başlar. Sinema, maç gibi aktivitelerin adını duyunca 'yok ben kullanmıyorum' dersin. Oturup sohbet ederek yemek yediğiniz restoranlarda sonra bir an önce yemeğinizi bitirip kalkmaya bakarsınız. O uyurken birkaç lokma bir şey yiyip onunla ayakta kalırsınız. Artık alışveriş merkezlerinde makyaj, kıyafet değil oyuncak bakarsınız. Ofiste bitiremediğin işlerini eve getirmeye çalışma, yırtılmış kâğıtlarla bakışırsın. Biraz oyun oynayayım desen oyun kolunu elinden almaya çalışan bir oyun canavarıyla karşılaşırsın."

"Evet, bunlar zor yanları ama biraz büyüsün işten geldiğinde 'baba' diye koşup sarıldığında o sarılışı için dünyayı yakarsın. Hasta olduğunda kafayı yiyecek gibi olup başından ayrılmazsın. Başına bir şey gelecek mi korkusuyla gözünün önünden ayırmazsın. Bir gülüşüne tüm varlığını harcarsın. Öyle büyüleyici bir şey ki uyuduğunda uyandırıp sevmemek için kendini zor tutarsın. Bir 'babam' çıkar ağzından onu severken, kalbinin nasıl böyle titrediğine şaşarsın."

İlayda Can'a sarılıp ona aşkla bakarken "Ama ben senin baba oluşunu yerim," diyerek yanaklarını sıktı.

Can Yağız'a dönüp kollarını açtı ve düşünceli bir şekilde konuştu. "Bak mesela şimdi evde, annem başında ama aklımı bir saniye bile ondan alamıyorum. Aşk acısı gibi bir şey..."

Yağız duygulu bir şekilde gülüp elleriyle yüzünü ovuştururken kollarını koltuğa yasladı. "Yapma lan. Zaten dayanamıyorum."

Gülümseyerek Yağız'a bakarken oturduğum yerde biraz öne doğru geldim ve karnımı tuttum.

Gözleri saniyeler içerisinde bana dönerken koşarak olduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve önümde eğilip ellerimi tuttu. "Bir şey mi oldu? Sancıların mı başladı?"

Kahkaha atarak ellerimi yanağına koydum. "Hayır, iyiyim sevgilim. Oturuşumu değiştirdim sadece."

Derin bir nefes verirken "Güzelim haber versene hareket ederken," diye hayıflandı.

Hepimiz Yağız'ın bu hallerine gülerken Can elini havada sallayıp ona baktı. "Bu şimdiden böyleyse doğumda düşünemiyorum."

İlayda "Yağız doğuma girecek mi? Ben doğumdayken Can'ı teselli ediyordum. O kadar heyecan yaptı ki hemşireler, doktor, ben hepimiz birlikte onu sakinleştirmeye çalışıyorduk," dedi başını sallayarak gülerken.

Yağız yanıma oturup bana sarıldı. "Tabii ki gireceğim."

Cevap vermedim. Aklımda tamamen farklı bir şey vardı.

Can gözlerini kapatıp başını sallayarak dertli dertli konuştu. "Hayatımın en zor günüydü."

***

Can telaşlı bir şekilde İlayda'ya bakarak anlatmaya başladı.

Tabu oynuyorduk. İlayda ve Can, Yağız ve ben takım olmuştuk.

"Sen benim neyimsin şimdi?" dedi Can, İlayda'ya. Anlatması gereken kelime metresti.

"Karın," diye cevap verdi İlayda.

"Evet karımsın." Yağız'ı tutup kendine çekti ve sarıldı. "Bu neyim?"

Kollarını iki yanına açarak başını salladı. "Arkadaşın."

Yağız, Can'ın kollarından kurtulmaya çalışırken "Bırak lan," diye bağırıyordu.

Can elini tutarken gülmekten anlatamıyordu. "Hayır. Sen karımsın o bir şeyim."

Yağız'ı Can'dan kurtarıp sarıldım ve "Rahat bırak kocamı," dedim gülerek.

"Aldatıyorsun," dedi İlayda bağırırken.

Can zıpladı ve heyecanla sordu. "Evet işte onun ismi ne oluyor?"

"Terbiyesiz," dedi İlayda sinirle söylenirken.

"Haydi süre geçiyor," dedim hızlı olmaları için.

Can ellerini başına koyarken kendi kendine söylendi. "İlayda gözünü seveyim yapma ya!"

İlayda kısa bir süre sonra cevap verdi. "Sevgili, metres?"

"Doğru," dedi Yağız gülerek. "Metres de oldum."

"Aferin karıcığım," dedi Can başka bir kelimeye geçerken.

Kelime kocamandı. Gülerek anlatmaya çalışmasını izledim.

"Senin gözlerin nasıl?"

İlayda anında cevap verdi. "Büyük."

"Tamam ben senin neyin oluyorum?"

Gülerek başını salladı ve "Kocam," dedi.

"Birleştir ikisini."

"Büyük kocam."

Yağız başını bana yaslayıp sesli bir şekilde gülerken gülmekten karnıma ağrılar giriyordu.

Can sinirlenirken "İlayda bak sinirleniyorum. Sanki küçük kocan var," dedi. "Büyük kelimesini kocam gibi bir kelime yap. Büyük anlamına gelsin."

"Anlamıyorum Can," diye söylendi İlayda. "Güzel anlat sen de."

"Hani büyük demeyiz de başka bir şey deriz. Kocam kelimesine bir şeyler ekle."

İlayda hızlıca "Kocam büyük," dediğinde gülmekten kendimi koltuğa attım.

Yağız yanıma oturup gülerken öptü ve elini omzuma attı.

"Pas," diye bağırdı Can sinirle. "Kocamandı kelime. Ama sen büyük kocaya taktığın için bilemedin."

Yeni kelime asitti.

"Eylül hamile ya nasıl şeyler içmez?"

"Asitli," dedi İlayda. Can elini salladı. "Evet tek söyle."

"Asit."

Alkışlayarak başka bir kelimeye geçti.

"Biz şimdi bunlara göre daha uzun süredir evliyiz ya ne olmuş oluyoruz?"

Anlattığı kelime tecrübeydi.

"Monotonlaşmış oluyoruz," dedi İlayda.

Can güldü. "İyi oluyor düşüncelerini de öğrenmiş oluyorum bu oyun sayesinde. Hayır güzelim bak şimdi, ben işyerine bir çalışan aldığımda onun nasıl olmasını isterim?"

İlayda ayağa kalkarak cevap verdi heyecanla. "Haa, tecrübe."

Şimdi pırasayı anlatıyordu.

"Ben asla yemem."

İlayda saymaya başladı. "Ispanak, brokoli, karnabahar, pırasa."

"Aferin, pırasa," dedi Can eline çakarak.

Hak kelimesini anlatmadan pas dedi.

Süre azalırken yeni bir kelime anlatmaya başladı.

"Ben neyim?" dedi kendini göstererek.

"Erkek," diye cevap verdi İlayda gülerken.

Can elini ağzına götürüp sordu. "Bu kadar mı?"

İlayda "Babasın, anlayışlısın, çok tatlısın, bilmiyorum nasıl bir şey söylemem gerekiyor?" dedi çaresizce gülerken.

"Süre doldu," diye bağırdı Yağız.

Can kartı elinden atıp koltuğa oturdu ve "Yakışıklıyım yakışıklı," dedi.

Şimdi anlatma sırası Yağız'daydı.

Gülerek karşısına geçtiğimde gülerek başını salladı ve göz kırptı.

Başparmağıyla dudağının kenarını kaşırken kartı eline aldı ve Can süreyi başlattı.

"Otururuz; en tepeye çıkar, ben seni orada öperim," dedi Yağız gözlerini gözlerimden ayırmadan. Hızlıca cevap verdim. "Dönme dolap."

Can "Oha!" diye bağırdı. "Adam iki saniyede şiir yazdı."

Güldüm ve yeni kelimeyi anlatmasını bekledim.

"Benim boyum çok uzun, çok yakışıklıyım ya o yüzden ne gibiyim?"

Can elini ağzına koyup sesli bir şekilde gülerken kendini yere atıp bağırdı. "Ben böyle bir şey görmedim."

Gülmekten konuşamıyordum. "Çok fazla özgüvenli?" dedim sesli bir şekilde gülerken.

"Hayır ya, podyumda yürüsem?"

Cevap verdim. "Manken."

Elini havaya kaldırıp sevindi ve "Hah tamam, manken olunca beni nereden çağırırlar?" dedi saçlarını düzeltirken.

"Ajans," diye karşılık verdim. "Ama ben öyle bir şeye izin verir miyim?"

Eline başka bir kart aldı. "Evet, ajans." Koltuğa oturup anlatmaya başladı.

"Ben bir şey izlemeyi çok seviyorum, sen hep izlerken önüme geçip dikkatimi dağıtıyorsun."

Can yanına otururken "İçler dökülüyor," diyerek güldü.

Elimi çeneme koydum. "Maç mı?"

Daha fazla yerinde oturamayıp ayağa kalkarak anlattı. "Evet maç izlerken ne diye bağırırım?"

Ben de istemsizce ayağa kalkarak "Gol!" diye bağırdım.

Beni kendine çekip sarılırken "Gol!" diye bağırdı neşeyle.

"Senin en iyi bildiğin yemek?" dedi bana bakarak.

"Makarna," diye cevap verdiğimde İlayda güldü. "Yemek mi?"

"Evet makarnalar pişince onu ne yapıyoruz?" dedi Yağız yemek tarifi veriyormuş gibi bir ciddiyetle.

"Süzüyoruz."

Yerinde hareket ederken "Neyle?" diye sordu.

"Süzgeç."

Sevinerek başka bir kelimeyi anlatmaya başladı.

Bir şarkı mırıldanırken sordu. "Ben şu an ne yapıyorum?"

"Mırıldanıyorsun," diye yanıt verdim.

"Evet onu fiil yap," dediğinde "Mırıldanmak," diyerek ona baktım.

Mutlulukla bana sarılırken Can İlayda'ya dönüp konuştu. "Bunlar çalışmış ben sana söyleyeyim."

Yağız vakit kaybetmeden yine anlatmaya başladı. Cadde, sokak isimleri ve kapı numarası söylerken sadece ona bakıyordum. Gözlerimin içine söylemem için bakarken bir yer tarif ettiğini biliyordum fakat o kelimeyi hatırlayamıyordum.

"Bu verdiğim şey ne oluyor? Bizim evin bir şeyi," dedi bana bakarak.

Cevap vermeden öylece kalakaldım. Zihnimdeki tüm kelimeler silinmişti sanki.

"Bebeğim mesela yolda biri durdurup bir yeri sorar sana, ne sormuş olur?"

Sertçe yutkunduğum sırada İlayda seslendi. "Süre bitti."

Yağız kartı bana çevirdiğinde kelimenin adres olduğunu gördüm ve "Hiç aklıma gelmedi," diyerek gülmeye çalıştım.

Konu aklıma gelmemesi değil o an zihnimdeki tüm kelimelerin silinmesiydi. Böyle bir anda buna takılmamaya çalıştım.

Yağız ellerini omuzlarımdan salarak bana arkadan sarıldı. "Olsun biz öndeyiz."

İlayda ve Can karşı karşıya geçtiğinde İlayda'nın yanında durup süreyi başlattım.

"Sen hep çıkarırsın, unutursun ben de kızarım," dedi Can'a bakarken.

Can başını kaşıyıp gözlerini kıstı ve cevap verdi. "Çorap."

İlayda gözlerini kapatıp gülerken dişlerini birbirine bastırdı. "Hayır. Benim kocam olduğun için kullanırsın onu."

Can sesli bir şekilde gülerken "Ne kullanırım İlayda?" dedi gözlerini büyüterek.

Yağız kahkaha atarken ben de kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

İlayda sesli bir nefes alıp sakinleşmek için gözlerini yumarken elini havaya kaldırıp parmağını işaret etti. "Bu ne Can?"

Can gözlerini kısıp gülerek yanıtladı. "Parmak."

İlayda yüzüğünü işaret ederek sinirle bağırdı. "Bu!"

Can gülmeden duramıyordu. "Yüzük."

İlayda da onun gülme büyüsüne kapılırken "Ya ikimizde olanın ismi ne hayatım benim?" dedi sakin kalmaya çalışarak.

"Alyans," dedi Can aniden havaya zıplayarak.

Başka bir kelimeye geçtiklerinde neredeyse sürelerinin yarısı dolmuştu.

Çekiç kelimesine bakarken "Alyansı bu kadar sürede anlayan adam bunu nasıl anlasın?" dedi İlayda kendi kendine gülerek.

"Pas," diyerek farklı bir kart seçti ve diyalog kelimesini anlatmaya başladı.

"Biz ikimiz şu an seninle ne halindeyiz?"

Can'ın dudağı yavaşça kıvrılıp hoşuna giderek güldü ve kısaca cevap verdi. "Aşk."

İlayda gülerek ellerini saçlarının arasından geçirdi ve anlatmaya devam etti. "Hayır sevgilim. Ben sana bir şey söylüyorum, sen bana bir şey söylüyorsun, bunun adı ne?"

Can elini çenesine koyarak düşündü. "Aşk sözcükleri."

İlayda ellerini dizlerine koyarak Can'a baktı. "Ya bırak şu an aşkı, aşkla alakası yok bunun."

Can yeni tahminlerde bulundu. "Etkileşim, hoşlantı..."

Sesli bir şekilde gülerken "Çocuk aşk yaşıyor şu an," dedim.

Yağız İlayda'nın elinden kelime kartını alarak "Süre doldu," dediğinde İlayda Can'a dönüp "Bravo Can," dedi kollarını önünde bağlayarak.

Yağız karşıma geçip gözlerimin içine gülümseyen bir ifadeyle bakarken istemsizce heyecanlanıyordum. Ben bir şey yaparken, gülerken, konuşurken beni öyle dikkatli inceliyordu ki o bakışları karşısında heyecanlanmamam imkânsız oluyordu. Kartı elime aldım, anlatacağım kelime banktı.

"İlk kucağıma yattığın yer," dedim dişlerimi göstererek gülerken.

"Bank," dedi Yağız bir saniye bile düşünmeden.

Can alkışlayarak "Şike var. Gerçekten. Böyle bir çift olamaz. Çalışılmış bu oyuna. Kelimeler ezbere biliniyor," dedi gülerken.

Başımı sallayıp ikinci kelimeye geçtim, tırnaktı.

"Sen uzun olmasını sevmiyorsun," dedim tırnaklarımı göstererek.

"Tırnak," dediğinde "Evet!" diyerek güldüm ve sevinçle havaya zıpladım.

Yağız beni kendine çekip öperken İlayda Can'a dönüp "Bak Can, kelimeleri hızlı biliyorlar sarılmaya bile vakitleri kalıyor," dedi.

Can gülerek ona sarılırken "Biz seninle kelimeleri bilmeden sarılırız hayat güneşim," dedi kahkaha atarak.

Daha fazla zaman kaybetmeden yeni kelimeye geçtim. Bana çok kolay şeyler denk gelmişti.

"Ben neyim?" dedim Yağız'ın ellerini tutarak.

"Güzelliksin," dediğinde başımı sallayıp ona öpücük attım ve "Hayır," dedim karnımı göstererek.

"Hamile," dedi hızlıca.

Sevinerek yeni kelimeyi anlatmaya başladım. Kelime ziraattı.

"Bak şimdi bu şey hem çiçeklerle, ekim biçimle alakalı hem de paraları yatırdığımız bir yerin ismi," dedim gülerken.

Yağız başını sallayarak sordu. "Çiçek mi?"

"Ya kelimelerin hepsi yasak," diye söylendim.

"Pas de," dedi Yağız bana bakarken.

Yeni bir kelimeye geçtim. Âdemelmasıydı.

"Sen nesin cinsiyet olarak?"

Güldü. "Erkek."

Başımı salladım. "Evet, bu şey erkeklerde oluyor."

Can ve Yağız aynı anda sesli bir kahkaha atarken Yağız dudaklarını aralayıp bir şey söyleyeceği anda "Hayır!" diye bağırdım. "O değil, dur."

Can bana bakarak başını sallarken "Bizim kız iyice yoldan çıktı," diye söyleniyordu.

Gülmekten anlatamıyordum. "Yutkunurken belirgin oluyor, senin çok güzel ben çok seviyorum."

"Haa biliyorum," dedi Yağız boğazını göstererek. "Şunu söylüyorsun. Ama adı aklıma gelmiyor."

Ayaklarımı yere vururken "Gelsin," dedim gülerek. "Düşün. İkinci kelimesi bir meyve ismi."

Yağız kısa süre sonra "Âdemelması," dedi aniden hatırlayarak.

Can "Süre doldu. Ve kazanan tabii ki biz," dedi gülerek.

"Hayır," dedim Yağız'a sarılırken. "Biz kazandık."

"Tamam tamam, sizi kırmayalım bu seferlik," dedi göz kırpıp İlayda'nın omzuna kolunu atarken.

Bahçede kahvelerimizi yudumlayıp gecenin ilerleyen saatlerine kadar huzurlu bir şekilde sohbet ederken başımı Yağız'ın omzuna yaslamış gökyüzünü seyrediyordum. Yıldızlar üzerimize serilen ihtişamlı bir perde olurken Yağız'ın sesiyle ona döndüm.

"Kızımızın ismini söylemedik size."

Eli saçlarımın arasında gezinirken kızımızın ismini bulmak için hafızamla savaşıyordum.

Saç köklerimde bile hissettiğim acıyı tüm hücrelerimde duyuyordum.

"Karar verdiniz mi? Eylül hiç söylemiyorsun," dedi İlayda bana bakarken.

Buruk bir şekilde gülümsedim içimdeki acıyla.

"Şimdi söylesin o zaman," dedi Yağız başını çevirip gözlerime derin bir şekilde bakarken.

Gülümsemesi yüzünde yavaş yavaş kaybolurken dudaklarım titriyordu. İsmini unutmak kızıma ettiğim bir ihanet gibi geliyordu.

"Unutmuşum söylemeyi," dedim, içimden Yağız'ın söylemesi için yalvarırken. İlayda başını dikleştirip yüzüme bakarken yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu sezmiş gibiydi.

Can bana bakarak "Haydi söyleyin artık," dedi sabırsızca.

Yüzüm telaşlı bir hal alırken hatırlayabilmek için tüm hücrelerimi zorluyordum. Başımı sallayarak "Yağız söylesin, onun ağzından duyunca daha güzel geliyor," dedim sesim acılı bir şekilde titrerken.

Yağız kızımızın ismini söyleyip Can ile anlamı hakkında konuşmaya başlarken kahve koyma bahanesiyle mutfağa gittim ve tezgâha tutunup derin bir nefes verdim.

Nasıl unuturdum Visal'imizi?

İlayda ardımdan hızlıca mutfağa girip kolumu tuttu ve "Eylül bana her şeyi hemen anlatacaksın," dedi endişeli bir halde. "Senin bir hastalığın mı var?"

"İlayda sus," dedim gözlerimden akan yaşları silerken. "Yağız duyacak."

"Neden bana anlatmıyorsun, neden benden bile kaçıyorsun?" dedi hüznün esir aldığı sesiyle.

Yağız ve Can mutfağa girerken bize bakıp güldüler. "Hasret mi gideriyorsunuz?" dedi Can yanımıza gelirken. "Çok geç oldu, gidelim artık canım. Eylül de dinlensin."

Onlar çıktıktan sonra yatağımıza geçip Yağız'ın yanına kıvrıldım. Başım göğsündeyken ona hissettirmeden sessizce ağlıyordum.

Yağız elini alnımda gezdirirken "Korkma," diye fısıldadı büyülü bir ses tonuyla. "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Hıçkırıklarım boğazımda dizilen acılı sancılara dönüşürken başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Gözlerimi silerek sevgi dolu bir ifadeyle güldü. "Ona bu kadar yaklaşmışken doğumda bir şey olmasından korkuyorsun. Ama bundan sonra hayatımızda hiçbir sorun olmayacak güzelim.

Kızımızla birlikte masal gibi bir hayat yaşayacağız."

Hayat bazen bir masal...

Bazen bir hayal...

Masalın içinde hayal ettiklerimizi yaşarken, masalın hayalleri kucaklıyor bizi. Onun hayalleri üstün geliyor. Masallar acıya âşıktır. İçinde acı varsa o gerçek bir masaldır. İnsan mutluluğa ne kadar âşıksa, mutluluk acıya o kadar âşıktır.

Kaçan kovalanır. İnsan mutluluğu kovalar. Kovalandıkça mutluluk kaçar. Mutluluk acıyı kovalar. Öyle büyüktür ki mutluluk, acı dayanamaz kendini onun ellerine salar. Belki de acı, acılarını mutlulukla sarar.

Ben mutluluğu düşlerken acıyla kavrulan bir masal kahramanıydım. Şu an Yağız'ın söylediği şeyleri düşünmem gerekirken tamamen farklı düşüncelerle boğuşuyordum.

Başımı salladım bir şey söyleyemeden. Yağız'ın göğsünde ağlayarak uyuyakaldığımı onun sıçrayarak uyanmasından anlamıştım.

"Ne oldu?" diye bağırdı Yağız yataktan aniden fırlarken.

Korkuyla ona baktığımda "Hareket ettin. Geliyor mu yoksa?" dedi ayağa kalkıp dolabından aldığı gömleği giyerken.

Bu haline gülerek başımı salladım ve "Hayır, hiçbir şey olmadı sevgilim," dedim ayağa kalkıp ona sarılırken. Ona sarıldığımda huzurdan ağır basan bir duygu vardı. Acı sarmalıyordu bedenimi.

"Eylül doğru söyle. Heyecanlanmamam için diyorsan vakit kaybederiz bak," dedi telaşla pantolonunu giyerken.

"Gerçekten," dedim gülüşümün arasından. Kollarını tutup ona sarılırken sessizce boynuna fısıldadım. "Biz çok iyiyiz. Visal'in yerinden kıpırdamaya niyeti yok şu an. Uyuyor babası, sakin ol."

40

Salonda, boş duvarların bile bana ağlayarak baktığı o boşlukta oturup Yağız'a vereceğim mektubu yazıyordum.

Gözlerimden akan yaşların kâğıdı ıslatmaması için ellerimle gözlerimi silip acılı bir şekilde nefes aldım. Aldığım nefes kalbimde bir düğüm olup içimi kanatırken biri kapıyı kıracakmışçasına vurmaya başladı.

Oturduğum yerden kalkarak hızla kapıya gittim ve "Kim o?" diye seslendim.

İlayda'nın öfke saçan sesi doldurdu kulaklarımı. "Eylül aç kapıyı!"

Ne olduğunu anlayamadan kapıyı açtığımda annem ve İlayda hızla içeri girdi.

Annemi görünce yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Çünkü uzun zamandır İstanbul'da kalabalıktan bunaldığı için çocukluğunda yaşadığı, akrabalarının olduğu küçük bir köyde kalıyordu.

Dudaklarım aralandı ve anneme sarıldım. "Hoş geldin güzel annem."

Tedirgin bir şekilde onlara bakarken başımı ne olduğunu anlamak istercesine salladım.

İlayda bana anlamlı bir şekilde bakarken ondan önce annem konuştu. "Eylül, bana tüm olanları eksiksiz anlatacaksın. İlay-

da son zamanlarda yaşadıklarından bahsetti. Eğer tek bir şeyi dahi gizlersen sana annelik hakkımı helal etmem."

Cevap veremeden İlayda girdi söze. "Bu zamana kadar saklaman bile yanlış Eylül. Bize ne olduğunu anlatacaksın ki senin yanında olalım."

Onları içeri buyur edip, sakinleşmelerini bekledikten sonra söze girdim.

"Ben kimseden bir şey saklamıyorum. Sadece söylemek için uygun zamanı bekledim. Ama haklısınız, daha fazla delirmeden anlatmam gerekiyor artık. Ben hastayım. Son zamanlarda unuttuğum her şeyin sebebi bu hastalık. Bu yaşımda alzheimer hastası olduğumu öğrendim.

Evet, şaka yapmıyorum. Gerçekten, o yaşlıların hastalığı varmış bende. Hayatımı günden güne bitirecek, beni benden alacak bir hastalığım var ve ben bunu daha kendim bile kabul edememişken kimseye söyleyemedim."

Gözlerimden akan yaşlarla evin içinde delirmiş gibi volta atarken onlara baktım.

Annem "Ne?" diye bağırdı elini ağzına kapatırken.

İlayda olduğu yere oturup bir noktaya takılıp kalırken Yağız'ın askılıkta duran ceketini elime alıp acıyla burnuma yaklaştırdım. O kusursuz kokusu tüm hücrelerime yayılırken konuşmaya devam ettim. "Öyle bir hastalık ki bu, bir gün kokusunu unutacağım."

Hıçkırıklarla ağlarken annemin de benim gibi ağladığını gördüm. Yutkunup titreyen sesimle odada yayılan acılı kelimelerimi serbest bıraktım.

"Hatırlamaya çalışacağım. Gelip en sevdiği kıyafetten kokusunu almaya çalışacağım. Tabi eğer en sevdiği kıyafetini hatırlayabilirsem. Bir gün gelecek bu kıyafetlerin yerini bulamayacağım.

En acısı; bu kıyafetlerin kime ait olduğunu hatırlayamayacağım. Adını unuttuğum gibi hepsini unutacağım. Belki fotoğraflardan yüzünü hatırlamaya çalışacağım. Sevdiğim adam yanımdayken onu nasıl sevmeye başladığımı, elini ne zaman

tuttuğumu hatırlayamayacağım mesela. Bir akşam onun sevdiği yemeği yapmak isteyeceğim, en sevdiği yemeğin ne olduğunu unutacağım. Yine de yemek hazırlamak için çabalarken hiçbir şeyi hatırlayamadan yemek yapmayı bırakacağım. Özel günlerimizi unutmaya şimdiden başladığım gibi zamanla hepsini tek tek unutacağım. Onunla en sevdiğimiz restorana gittiğimizde 'her zamankinden yiyelim mi?' diye soracak. 'Olur' diyerek boş boş bakacağım. Çünkü her zaman ne yediğimizi asla hatırlayamayacağım."

"Bir yerde bir şey olsa, telefonumun şarjı bitse ona hiçbir yerden ulaşamayacağım. Çünkü numarasını her gün tekrar etsem de hafızamda tutamayacağım. Bir gün evde onun sesini duyduğumda yabancı biri zannedeceğim çünkü sesini unutacağım. Bunlar gündelik, basit şeyler. Kızımız olacak birkaç gün sonra. Onu bir parka götüremeyeceğim mesela, gerçek bir anne gibi ona bakamayacağım. Onu bir yerde unutacağım. Unutacağımı bildiğim için onu alıp kızımla baş başa dışarı çıkamayacağım. Büyüdüğünde ödevlerini yaptırmayı unutacağım. Belki de o zaman zaten hiç olmayacağım. Doğum gününü unutacağım."

"En zor günlere geleceğim sonra. Kendimi unutacağım, yemek yediğimi unutacağım. Bir lokma nasıl yutulur unutacağım. Tuvaletimi yapmayı unutacağım. Dişlerimi fırçalamayı unutacağım. Nefes almayı unutacağım. Bana bu zor anlarımda bir an bile sıkılmadan yardım eden adamı unutacağım. O yanımda benim nefes almam için çabalarken ben onun kim olduğunu hatırlayamayıp ondan korkacağım. Daha bu kadar gençken, bunları yaşamamak için ölmeyi isteyecek kadar çaresizim. Sevdiğim adam beni o hallerde görmesin diye bir an önce ölmek için dua edecek kadar acizim."

"Yataklara düşüp genç yaşlarımda başkalarının bana hayati fonksiyonlarımı hatırlatmadan yaşayamayacak bir hale geleceğim. Her an, her şeyi unutacağını sanmak, sevdiklerinin yüzlerine bakarken unutmamak için hafızana kazımaya çalışarak yaşamak çok zor. Ben hamileyim, bu günlerimde doğumumun nasıl olacağını düşünmem gerekirken sevdiğim adama bu has-

talığı nasıl anlatacağımı düşünüyorum. Nasıl diyebilirim ona 'ben seni unutacağım' diye. Nasıl unutabilirim onu? Sizi..."

***

"Uyu artık sevgilim, lütfen. Bir şey olursa ben seni uyandırırım."

Ben yatakta yatarken Yağız odadaki sandalyede oturup sancılarım başlarsa diye uyumadan bekliyordu.

"Benim için bu gece uyku diye bir şey yok, sadece sen varsın," dedi net bir sesle konuşup yanıma uzanırken.

Başımı koyduğum yastığa kolunu uzatıp parmağını hafifçe yüzümde gezdiriyordu.

Gözlerimi huzurla kapatıp "Ama böyle sen beni izlerken uyuyamam ki," dedim gülerek.

"Ama ben de böyle güzel bir manzara varken başka yere bakamam ki," dedi benimle aynı tonda.

Yüzünü hafızama kazırcasına incelerken burnumu sıktı ve sordu. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim başımı sallayıp. Öyle bir hiç ki, hiçliğin hiç kaldığı...

"Ne düşünüyorsun öyle?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Neden bu kadar yakışıklı olduğunu..."

Gülerek dilini ısırdı. "Onun için kafanı hiç yorma. Ben de çok düşündüm, cevabı yok."

Elimi saçlarında gezdirirken derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Bak şimdi Eylül. Ben çok araştırdım. Sancılar başlayınca senin de hareketli olman gerekiyor. Pilates topuyla hareketler yapacağız ben alacaktım ama hastaneyle konuştum orada varmış. Nefesini çok doğru kullanman gerekiyor, onu ben sana hep hatırlatacağım zaten. O anlarda sadece bebeğimize kavuşacağımızı düşüneceksin başka hiçbir şey düşünmek yok. Asla stres yapmayacaksın, doğumda da ben hep yanında olacağını, elini hiç bırakmayacağım."

Onun bu heyecanlı konuşmasını bölmek istemesem de "Ya-

ğız," dedim sessizce yattığım yerde doğrularak. "Ben doğuma girdiğimde sen yanımda olmayacaksın."

Başını sağa sola sallayıp "Ne diyorsun sen Eylül?" dedi ciddi bir yüz ifadesiyle.

Gözlerimi kapatıp sertçe yutkundum. Kelimeler boğazımda düğümlenip nefes almamı zorlaştırıyordu. "Çünkü sen o anda dışarıda sana yazdığım mektubu okuyacaksın."

Başını çevirdi. Gözlerimin içine acılı bir ifadeyle baktı. Hissetmişti sanki olacakları.

"Ne mektubu?"

Derin bir nefes aldım. "Okuduğunda öğreneceksin, şimdi lütfen hiçbir şey sorma."

Kollarımı tutup beni kendine çekip sarılırken titreyen elini saçlarımın arasında gezdirdi. "Eylül o an senin yanında olmamdan daha önemli ne olabilir ki?" dedi korku dolu ses tonuyla. Okuyacaklarından korkuyordu.

***

Karnımdan sırtıma doğru yayılan şiddetli sancıyla gözlerimi açtığımda etrafa baktım.

Yağız oturduğu sandalyeden fırlayarak "Ne oldu?" dedi heyecanla.

Ona tutunarak ayağa kalkmaya çalıştığımda elimi karnıma götürdüm. Yüzüm acıyla kasılırken "Bu sefer geliyor galiba," dedim.

Yağız telaşla odanın içinde gezerken "Eyvah! Ne yapacağız şimdi? Bütün bildiklerim aklımdan gitti," dedi arka arkaya hızlıca.

Bu halde bile ona gülerken saçlarımı geriye atıp. "Sakin ol," dedim ve tuvalete gittim. Doğumun başladığını belirten sıvıyı görünce emin oldum. Çıkınca gördüğüm manzaraya şaşkınlıkla bakarken istemsizce gülmeye devam ettim.

Yağız ceketini giymiş, bebeğimizin kıyafetlerinin olduğu çantayı omzuna takmış, benim montumu eline almış bir şekilde telefonla konuşuyordu.

"Asla bekleyemeyiz doktor hanım. Biz geliyoruz."

Telefonu kapattığı gibi yanıma gelip montumu giydirmeye çalışırken "Derin derin nefes al güzelim," diye konuşuyordu.

Karnıma tekrar bir ağrı girerken Yağız'ın koluna tutunup dişlerimi birbirine bastırdım.

Yüzüme bakıp gözlerini kısarken "Canın acıyor mu?" dedi üzgün bir ifadeyle.

Bu masum ifadesine karşı içimde bir şeyler erirken "Ben çok iyiyim sevgilim," dedim onu öperek. "Doktor ne dedi?"

Başını sallayıp memnuniyetsiz bir şekilde "Neymiş efendim daha sancılar yeni başladıysa biraz sıklaşmasını beklemeliymişiz. Ben de hemen geleceğimizi söyledim," dedi.

"Biraz daha beklesek mi evde?" diye sordum ona bakarak.

"Olmaz Eylül, ben senin acı çekmene dayanamam. Orada en azından kontrol ederler, içim hiç rahat etmez böyle."

Beni kucağına almaya çalışırken gülerek ona tutundum ve "Yağız saçmalama ben kendim yürürüm, bir şeyim yok. Zaten taşıyamazsın," dedim.

Dudaklarını kıvırıp kaşını kaldırdı ve "Ben bu hayatta kızımı ve karımı taşımak için varım ne diyorsun sen?" dedi.

Evden çıkarken mektubu alıp montumun cebine koymuştum.

Telaş yapmamaları için kimseye haber vermemiştik. Gecenin karanlığında arabaya binip yola çıktığımızda Yağız sürekli konuşup beni güldürmeye çalışıyordu.

Karnıma tekrar bir sancı girdiğinde gözlerimi kapatarak başımı geriye yasladım ve istemsizce bağırdım.

Yağız gaza yüklenip hızla giderken "Dayan güzelim, çok az kaldı," diyordu.

Benden daha heyecanlı oluşuna istemsizce gülerek ona aşkla baktım. Ben bu anı başkasıyla yaşayamazdım. Onunla yaşadığım her an öyle güzeldi ki, onunla çektiğim acıya bile razıydım.

Hastaneye gelip odamıza yerleştiğimizde üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp hastane önlüğü giymiştim. Odanın içinde gezinirken Yağız bir an bile yanımdan ayrılmıyordu. Karnıma giren her sancıyla biraz daha üzülüyor, kolumu tutup, saçlarımı okşaya-

rak bana destek oluyordu. Sancılarım sıklaşmaya başlamıştı. Pilates topunun üzerinde gevşeme egzersizleri yaparken eğilip "Derin derin nefes al, civciv nefesi," diyerek güldü.

"Seni seviyorum," dedim gözlerinin içine bakarak.

Saatlerdir sancı çekiyordum. Doktor gelip merdivenlerden inip çıkmamı ve koridorda yürümemi söylediğinde Yağız ile birlikte söylediklerini yapıyorduk. Ben derin nefesler alıp ağrıyla yürürken saçımdaki düşecek olan tokayı alıp saçlarımı tepede bir topuz yaptı ve elimi tutup öptü.

"Doğumdayken kendini bir bulutun üzerinde düşün. O bulut sadece üçümüzün olduğu bir dünya olsun. O bulutun üzerine onu getirecek olan sensin, senin güçlü bedenin.

Acı çektiğin her an beni hatırla. Yüzümü getir gözlerinin önüne. Bunu neden istedin bilmiyorum ama sen istediğin için girmeyeceğim doğuma. Sen ne yapıyorsan en doğrusunu yapıyorsundur biliyorum. Kapının önünde çıkana kadar seni bekleyeceğim. Sakın pes etme, çok yorulduğun anlarda kızımızı düşün. Birazdan gelip kollarının arasına gireceğini düşün. O mucize bundan sonra hayatına bizimle devam edecek bunu düşün."

Yağız konuşurken tekrar bir sancıyla olduğum yerde durdum ve ona tutunup başımı göğsüne yasladım. "Bu dünyaya seninle bir parçamızı getirecek olmak, bugüne kadar yapacağım en güzel şey. Hiçbir zaman pes etmeyeceğim. Ve evet sevgilim, en doğrusu bu... Mektup montumun cebinde, sakın onu okumadan içeri girme."

Sancılarım daha da şiddetlendiğinde artık yürüyemeyecek hale gelmiştim. Saç diplerimde dahi hissettiğim acıyla vücudum uyuşmuştu.

En fazla beş dakikada bir giren sancılara artık bağırmadan katlanamıyordum. Ben her bağırdığımda Yağız elimi daha sıkı tutuyordu. Alnımda, yüzümde biriken terleri silerek sürekli güzel sözler söylüyordu.

Bir kez daha acıyla bağırdım.

Yağız yattığım yatağın kenarındaki demire başını yaslayıp

derin bir nefes verdi. En az benim kadar acı çektiğini hissedebiliyordum. "Ben yanındayım," dedi dudaklarını alnıma bastırırken. Doktor ve hemşireler gelip kontrol ettikten yaklaşık yarım saat sonra beni doğum için hazırladılar.

Doktor son kez odamıza gelip "Eşiniz girecekse onun da hazırlanması gerekiyor," dediğinde Yağız ile göz göze geldik. Bu bakışmanın ardında yatan milyonlarca duygu bedenimi acıyla ezip geçiyordu.

"Hayır, eşim gelmeyecek," diye yanıtladım.

Yağız gözlerimin içine yalvarırcasına bakarken belki son anda kararımı değiştiririm diye bir nebze umutlu duruyordu. Gelmeyi ne kadar istediğini, yanımda olmak istediğini biliyordum ama ona bunu yapamazdım.

Hemşireler beni sedyeyle odadan çıkarırken Yağız yanımda yürüyordu. Gözlerime acılı bir ifade bıraktı ardında kalbimi eritip damla damla acı akıtan. "Eylül, lütfen."

Doğumhanenin önüne geldiğimizde Yağız hemşirelere "Bir dakika, götürmeyin," diye bağırdı ve koşarak bana sarıldı. Gözyaşları omzumu ıslatırken "Eylül yapma, geleyim," dedi kısık bir sesle.

Onun bu haline bakarken ben de ağlamaya başladım. "Mektubu oku," dedim çaresiz bir fısıltıyla.

"O mektupta ne yazıyorsa yazsın, benim senin yanında olmamı engellemez," dedi sert bir şekilde yutkunup.

"Engeller."

Başını salladı. "Engelleyemez." Bir çocuk gibi yalvarıyordu karşımda. "Çıkınca birlikte okuruz güzelim. Ne yazarsa yazsın umurumda değil, ben sadece senin yanında olmak istiyorum."

Hemşireler bize bakarken "Gitmem gerekiyor," dedim ağlayışıma engel olamadan.

Ellerimi tutup öptü ve "Eylül," diye inledi acılı bir fısıltıyla. Sesi kulaklarımda yankılanıp beynimi delercesine içime işlerken gözlerine baktım.

"Gözlerini kapat. Ellerini bana uzat. Benimle olmasan da benimle ol. Kavuşacağız kızımıza."

"Seni çok seviyorum," dedim hıçkırarak ağlarken.

Hemşireler beni doğumhaneye sokarken Yağız arkamızdan bağırdı. "Ona dikkat edin. Ne olur acı çekmesin. Dayanamaz."

Beni içeri aldıklarında doğum başlamıştı ve kalbim bu anlarda sadece zihnimin çorak arazilerinde terk edilmiş bir yalnızlıkla şimdi Yağız'ın dışarıda okuduğu o mektubun satırlarını hatırladı.

"Bir kar küresinin içindeki kar taneleri yok olana kadar seveceğim adama, diye başlamıştım lise yıllarında sana yazdığım bir mektuba.

Çünkü sonsuzdu kar taneleri, hep kar yağardı o camın arkasında.

Bak kar küremize, biraz salla. Kar taneleri hâlâ orada, bizim aşkımızla yağmaya devam ediyor.

O kar küresi kırılmadıkça kar tanelerinin orada olmaması imkânsız.

Ben yok olmadığım sürece senin benim yanımda olmamanın imkânsız olduğu gibi.

Ben, daha kendini bile tanımayan küçük bir kızdım seninle karşılaştığımızda.

Seninle, senin aşkınla, yaşattığın her şeyle, yanında aldığım her nefesle büyüdüm.

Aslında seninleyken ben oldum.

Ben, Eylül oldum.

Kendimi seninle tanıdım. Dünya üzerindeki en büyük ve en güzel aşkı yaşadım.

Zaten benim dünyamda her zaman, sadece sen vardın.

Şimdi senin bir parçanı getiriyorum dünyaya.

Ben doğumdayken bu mektubu okumanı istememin sebebi, bundan sonra nasıl bir insan olacağımı bilmeni, ona göre hareket etmeni istememdi.

Seni hiçbir şey için suçlamadım.

Bu mektubu okuduktan sonra benim yanımda kalmak zorunda değilsin.

Benim gibi biriyle yaşamak zorunda değilsin.

O yüzden seni bu mucizevi anlara şahit etmeden; belki bu mektubu okuyup hastaneden çıkıp gitmen daha kolay olur diye böyle olmasını istedim.

Şu an sen bu satırları okurken ben içeride ne durumda olursam olayım lütfen bana acıyıp yanıma gelme.

Bensiz ne yapar diye düşünme.

Çünkü ben her saniye 'benimle ne yapacak' diye düşünmekten kafayı yiyeceğim.

Her şeyin bir sebebi varmış sevgilim.

Kurabiyeleri yakmamın, ilk tanıştığımız günü unutmamın. Özel günlerimizi hatırlayamayışımın, evin yolunu bulamamamın, işyerine gelme sözü verip işyerini bulamadığım için sözümü tutamayışımın, yarın sana en sevdiğin yemeği yapacağım dedikten sonra başka bir yemek yapmamın, ütüyü fişte unutmamın...

Kısacası her şeyin bir sebebi varmış.

Varmış işte penguen.

Bu hayatta çok büyük zorluklar varmış.

Doğumuna birkaç gün kala çocuğunu değil, sevdiği adamı düşünen kadının sonunu getirecek bir hastalığı varmış.

Bana gözlerinin tonunu unutturmaya çalışacak, seninle yaşadığımız güzellikleri hatırlatmayacak bir düşmanım varmış.

Bu genç yaşımda benim beynimi, bir yaşlıdan daha hızlı yaşlandıracak bir canavar varmış.

Visal bize harammış.

Sevdiğine ulaşmaktır visal; sevdiğine ulaşmışken, sevdiğine ulaşamamak varmış.

Çok zor zannettiğim hayatımızda, yaşadıklarımızdan bin kat daha büyük bir zorluk varmış.

Sana attığım her adımda beni saçlarımdan tutup savuracak güçte bir şey varmış.

Ne olur bana acıma dedim ya; bu anlattıklarımı okurken de ne olur bana acıma.

Son zamanlarda ne kadar büyük unutkanlıklar yaşadığımı biliyorsun.

İşten de bu yüzden çıkarıldım.

Artık beş dakikada düzenlediğim gazeteleri saatlerce düzenleyemez hale geldim.

Bir saatte yazdığım yazıları, haftalarca yazamaz hale geldim.

Sen kızımızın ismini insanlara söylememi istediğinde kızımızın ismini hatırlayamaz hale geldim.

Tüm bunları fark etmiştim uzun zamandır.

Senin işyerine gelmek için yola çıktığımda yine yolu bulamadım.

Oradaki kafelerden birine oturup İlayda'yı aradım.

Geldi. Sana gelirken yolu bulamadığımı anlatacaktım. Senin adını... Senin adını hatırlayamadım Yağız.

Yağız'ımı.

Hayatımın tek varlığını.

Son nefesimde ağzımdan çıkacak son ismi hatırlayamadım.

Özür dilerim.

Her şeyden önce senden çok özür dilerim sevgilim.

Artık bize yaşattığım bu zorluklardan sonra affedilecek bir yanım kalmasa da beni affet.

Bu duruma daha fazla katlanamayıp doktora gittim.

Hamilelikten olduğunu düşündüğüm için kendi doktoruma gittim fakat bunun hamilelikle bir ilgisi olmadığını söyleyip beni nörolojiye yönlendirdi.

Olanları anlattığımda doktor zaten ne olduğunu anlamış olacak ki beni birkaç muayene ve testten geçirip alzheimer olduğumu söyledi.

İnanamadım. Güldüm ilk duyduğumda.

Hani hep yaşlıların başına gelir ya.

Genel olarak altmışlı yaşlarda görülse de günümüzde otuzlu yaşlardan itibaren görülmeye başlanan bir hastalık dedi doktor. Küçük çocuklarda bile olabiliyormuş bazen.

Her şeyi unutacakmışım.

'Başta gün içerisinde normal yapman gereken şeyleri unutacaksın, bunlar normal unutkanlıklar gibi olacak ama çok daha sık seyredecek' dedi.

'Daha sonra çok daha önemli şeyleri unutmaya başlayacaksın hayatını çok önemli bir şekilde etkilemeye başlayacak' dedi.

'Daha sonra biraz daha agresif olmaya başlayacaksın, zayıflayacaksın, yanında kimseyi istemeyeceksin, insanlardan uzaklaşacaksın. Bir süre sonra yemek yemeyi, tuvalete gitmeyi, su içmeyi, en yakınlarını, onların kim olduklarını unutacaksın...

Hastalığın son evresinde tükürüğünü yutmayı, nefes almayı bir insanın yaşamak için devam ettirmesi gereken eylemleri unutmaya başlayacaksın ve bundan sonra önünde çok uzun bir yaşam olmayacak zaten' dedi.

Yine güldüm, hayatımın geri kalanını bir doktorun ağzından bu şekilde dinleyeceğimi hayal etmemiştim hiçbir zaman.

Anlatmak istemediğim şey buydu sevgilim.

Çünkü bunun anlatılabilir bir yanı yoktu.

Bu bizim aşkımıza kurulmuş bir tuzak gibiydi.

Biri karşıma geçip 'Yağız'ı unutacaksın. Onun kim olduğunu, onunla yaşadığın anıları, onun sesini, kokusunu hatırlamayacaksın.' dese gülerdim.

Ama dediğin gibi; kaderden kaçılmazmış.

Ben senin kadersizliğinim. Eğer biraz şansın olsa hiç tanımazdın beni.

Biliyorum bu mektubu okuduktan sonra neler yapacağını, nasıl davranacağını...

Ama ben seni bu hayata mahkûm etmek istemiyorum.

Senin, bir başarında mutlulukla gözlerine bakacağın bir kadına ihtiyacın var.

Ben öyle anlarda belki yatağa bağımlı bir hale geleceğim.

Altı değiştirilmeye muhtaç bir yaşlı gibi olacağım karşında.

Tüm güzelliğimi kaybedeceğim.

Şu an dünyaya getirdiğim kızımıza layık bir anne olamayacağım hiçbir zaman.

Mamasını yedirmeyi dahi unutacağım belki.

Sana her zaman yük olacağım.

Son anlarımda sen bana bakarken senin kim olduğunu bilmeyecek kadar nankör olacağım.

Ben öleceğim Yağız.

Güzel sevgilim;

Ben öyle ya da böyle öleceğim.

Hem de acınası bir halde.

Benim o hallerimi görmemen için yalvarıyorum Allah'a ilk duyduğum andan beri.

Doktor bu hastalıkla insanlar genelde sekiz-on yıl yaşarlar. Ama bakım kalitesine göre ömrünüz uzayabilir de kısalabilir de dedi.

Ben bu şekilde yaşasam da sana daha fazla eziyet etmekten başka bir şey yapamam. Hayatımızın en güzel kısmında, çocuğumuzla yaşayacağımız en mutlu günlerimizi zehir etmekten başka bir işe yarayamam.

Benden vazgeç, hayatına devam et penguenim.

Benim için üzülme.

Buradan sonrasını ben öldüğümde oku ne olur, şimdi okursan ben ölürüm..."

***

Doğumhaneden kucağımdaki mucizeyle çıkarken onun dünyayla tanışma şekline, ağlayışına şahit oluyordum. Bir bebek dünyaya gelirken yaşayacaklarını görüyordu sanki. Yaşayacaklarına ağlamaktı bu. Bu taze ses tellerinin çıkardığı sese karışan babasının sesiydi. Yağız sesli bir şekilde ağlarken elindeki mektuptan başını ağırca kaldırıp bize baktı ve bağırarak olduğu yerde dizlerinin üzerine dünyanın tüm yükünü daha fazla taşıyamıyormuşçasına çöktü...

41

Anı tanımayan ansız bir acıdır kalp sızısı. Yüzünde, dudaklarını kıvırarak oluşturduğun gülümsemenin ardından bıçak saplar gülüşüne. En mucizevi anında, hayatın başladığını sandığın yerde gelip çöker karabasan gibi üzerine.

Visal kucağımda bir çığlık atarak hıçkırıklarımı örtmeye çalıştı.

Sevdiğim adam karşımda, ne yapacağını bilmez bir halde dururken af dilercesine baktım gözlerine. Hüznü bir bulut olup dağıldı o an. Ve her yer güneş açtı.

Koridorda duvarlara çarpıp insanın içine işleyen ses tonunu bıraktı hafızamda.

"Dünyam."

Kızımızı kucağına alıp tedirgin bir şekilde tutarken derin bir nefes çekerek öptü. Oturduğum tekerlekli sandalyenin önünde diz çöküp alnını alnıma yasladı ve sessizce fısıldadı.

"Bugün bizim hayatımıza sonu hiç gelmeyecek bembeyaz bir defter açıldı. Ve biz onu sadece mutlulukla dolduracağız."

Okuduklarından sonra verdiği ilk tepkiye şaşırmıştım. O, benim gibi değildi. Dağılsa da yepyeni bir umudun peşinden koşabiliyordu. Omzundaki yükleri görebiliyordum ama o yükleri taşıyacak kadar güçlü olduğunu da biliyordum.

Bebeğimizin kokusunu içime çekerken bir cennet bahçesindeymiş gibi huzurla doldum.

"Çok güzel kokuyor," dedim. "Ben bu kokuyu aldığım sürece hiçbir şey beni yıkamaz."

***

Yağız yatakta Visal'in yanında yatarken bana seslendi. "Eylül koş! Dudaklarını aynı senin gibi yapmaya çalışıyor."

Sesli bir şekilde kahkaha atarak yanlarına uzandım ve Visal'in dudaklarını öne getirip hareket ettirişini seyrettim.

"Şimdiden başladı beni taklit etmeye," dedim gülerken.

Yağız yüzüme bakıp elini yavaşça yanağıma koyarken gülümseyerek konuştu. "Sen de hızlı hızlı konuşurken dudakların hep böyle oluyor. Baksana, tırnakları da aynı sen, her şeyi sen... Allahım ben iki civcivle ne yapacağım?"

Minik parmağını alıp koklayarak öptüm. "Isırmamak için kendimi zor tutuyorum."

Annem kapıdan gelip bize bakarken "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye seslendi.

Hastaneden çıkalı bir hafta olmuştu. Evimize gelip yerleşmiştik. Annem bu sürede bizimle kalmıştı.

Herkes kızımızın benim kopyam olduğunu söylüyordu.

Annelik; daha önce hiçbir şeyde tatmadığım, bu dünyaya ait olmadığını düşündüğüm bir histi. Kalbim onunla atıyordu ama bu mecazi anlamda değildi. Ona bakarken gözlerimin dolmasına asla engel olamıyordum.

Annem her türlü konuda bize yardımcı oluyordu. Zaten Visal şimdilik çok uslu bir bebekti.

Sürekli uyuduğu için Yağız ile üzülüyorduk çünkü uyurken onu çok özlüyorduk.

Babalık, Yağız'a öyle güzel şeyler katmıştı ki. Öyle güzel bir insanın daha güzel bir insana dönüşmesi mümkünmüş gibi daha çok merhametle doldu. Benim yorulmamam için, bize bir şey olmaması için uyku bile uyumuyordu. Ben uyuyakaldığımda bile o sabaha kadar Visal'i izliyordu.

Hastaneden geldiğimiz ilk gece Visal'i yatağa yatırıp, sabaha kadar onu izleyerek hiçbir şey söyleyemeden ağlamıştık. Öyle güzel bir mucizeydi ki bu.

"Bugün Visal Hanım yıkanacak," dedim heyecanla anneme bakarken.

Yağız, "Anne sana güveniyorum," dediğinde annem gülerek odadan çıktı. "O zaman ben hazırlıkları yapayım."

Yağız ciddi bakışlarla bana bakarken gülüyordum.

"Sevgilim annen biliyordur ama ilk banyosu olduğu için ben rahat olamıyorum. Bu işi yapan uzman kişiler falan varsa onları mı çağırsak?"

Gülmeye devam ederek cevap verdim. "Hayır, tabii ki öyle birileri yok. Korkulacak bir şey yok, sakin ol sevgilim."

Annemin yanına giderek Visal için aldığımız küvetteki suyun ısısını ölçtüm ve "Oda ısısı da, suyun ısısı da çok iyi," dedim.

Yağız'a seslenerek onları çağırdım. Kucağında Visal ile birlikte içeri girerken bu manzarayı hafızama iyice kazıdım.

Visal yavaşça ayaklarını hareket ettirirken Yağız "Tamam kızım, şimdi annen gibi köpük banyosu yapamasan da ilerleyen zamanlarda sen de yaparsın. Sinirlenmene gerek yok," diyerek onunla konuşuyordu.

Annem, Visal'i yıkarken ben panik yapsam da Yağız daha soğukkanlı davranarak ona yardım etmişti. Hayatımda hiç yapmadığım şeyler yapmak garip hissettiriyordu.

Visal'i giydirip uyuttuktan sonra yavaşça odadan çıktım. Başımı kaldırıp karşımda dikilen Yağız'a baktım. Yüzünde onlarca ifadenin yansıttığı bir hissizlik hükmediyordu. Gözlerine sorarcasına baktım. Elimi tutup beni çalışma odasına çekti ve ardından kapıyı kilitledi.

"Ne oldu?" diye sordum tedirginlikle.

Derin ve zor bir nefes verdi. Konuşmak için bir süre bekledi ve karşıma geçip gözlerimin içine baktı.

"Bir haftadır sustum. Konuşmak için hep uygun zamanı bekledim."

Konuşurken kendini sıktığı belliydi. Hastaneden çıktığımız-

dan beri mektup ya da hastalığım hakkında tek bir kelime konuşmamıştık. Sanki bilmiyor gibi davranıyordu.

"Mektubu okumamı istediğin yere kadar okudum." Düz ve hâkimiyet dolu ses tonu odada yankılandı.

Devam etmesi için başımı salladım.

"Ve okuduklarım hiçbir şeyi değiştiremez. Son nefesime kadar seni aynı aşkla seveceğimi, ne olursa olsun yanında olacağımı, hiçbir zaman bıkmadan sana aynı aşkla bakacağımı... Bana nasıl bu hastaneden çık git yazabildin Eylül? Beni tanıdığından, böyle bir şey yapmayacağımı bildiğinden eminim. O mektubu bir ay önce de okusam bir ay sonra da okusam hiçbir şey değişmeyecekti, ben her zaman senin yanında olacaktım. Doğumda da... Ben böyle bir şey için girmemi istemediğini bilsem seni dinlemezdim. Yazdığın şeyler... Her şey kafamda yeni yeni toparlanıyor ve kendimden nefret ediyorum. Sen o kadar unutkanlık yaşarken ben bunu nasıl ciddiye alıp seni doktora götürmedim? Allahım delirecek gibiyim. Ama öyle ara ara olunca ben böyle bir şey düşünmemiştim, dikkatin dağılıyor yoruluyorsun sanıyordum. Ama sen... Nasıl bensiz öğrendin bunu?"

Ellerimi iki yanıma açıp başımı çaresizce salladım ve gözlerimdeki yaşları özgürlüğüne kavuşturdum.

"Kim tahmin edebilir ki böyle bir şeyi?" dedim acıyla gülerek. "Yaşlı insanlarda duyduğumuz bu hastalığı kim bana yakıştırabilir?"

Yağız ellerimi tutup öperken derin bir nefes aldı ve dişlerini sıktı. Ağlamamak için nasıl direndiğini seyrediyordum.

"Eylül," diye fısıldadı binlerce ton ağırlığındaki bir ses tonuyla. "Bana neden söylemedin?"

Ellerini sıkıca tuttum. "Hamileliğimin son günlerinde seni üzülürken görmek istemedim. Senin mutluluğunla mutlu olmaya çalıştım hep."

"O yazdıklarının hiçbirini yaşamayacaksın. Sana öyle güzel bakacağım ki hiçbir şey olmayacak. En güzel doktorlara gideceğiz, en iyi tedaviyi olacaksın ve bunu atlatacağız," dedi umut dolu gözlerle gözlerime bakarken.

Kelimelerin çıkmaza ulaştığı bir sondaydım. "Bu hastalığın bir tedavisi yok."

Gözlerinden saniyelik karartılar geçiyordu. Bir an acıyı yakaladım gözlerinde ve o an konuştu. "Nasıl yok?"

Sertçe yutkundum. "Yok işte doktor da söyledi. Yapılanlar sadece ilerlemeyi önlüyor. Bundan kurtulmak yok, benimki zaten çok ilerlemiş."

Yağız hayal kırıklığıyla gözlerime bakarken "İlerlemedi," diyerek ellerini omuzlarıma koydu ve "İlerlemedi Eylül ilerlemedi. Sana bir şey olmayacak. Beni tekrar bırakamazsın. İzin vermem sana hiçbir şey olmasına. Sana bir şey olamaz. İyi olacaksın. Ben bir daha sensizlikle sınanamam."

Yağız çaresizlikle omuzlarımdan tutup beni sarsarken ikimiz de ağlıyorduk. Yumruğunu sıkarak sesini düz tutmak için güçlükle konuştu. "Hiçbir şeyi unutmayacaksın. Unutmana izin vermeyeceğim. Sana hiçbir şey olmayacak."

Gözyaşlarımı silerken odada duvarlara çarpıp hicranla yankılanan hıçkırıklarımla karşılık verdim. "Hayatını mahvettim."

Başını geriye atıp sabırlı bir nefesi boğazında hapsetti. "Benim senden başka bir hayatım yok ve hiçbir şey mahvolmadı. Eylül, bu; şu an uğruna canımı verebileceğim Visal bile olsa sen olmadıktan sonra benim için bu dünyada hiçbir şeyin değeri yok. Ben böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmiyorum, sen de geçirmeyeceksin."

Boğazımda oluşan yumruyu geçirmek için sert bir şekilde yutkundum. "Gerçeklerden kaçamayız. Bu hastalıkla en fazla sekiz-on yıl yaşanıyormuş. Yaşamak değil aslında sürünmek.

Ben senin hayatında hiçbir zaman kalıcı olamadım Yağız. Özür dilerim. Yine gideceğim, bu sefer hiç istemeden bırakacağım seni. Ama bu kaçıncı değil mi? Sana yaşattığım kaçıncı acı ayrılık? Ben seni hep bensiz bıraktım. Ama inan bu sefer hiçbir şey elimde değil."

Öyle aciz hissediyordum ki sevdiğim adama onu günün birinde bırakacağımı anlatmaya çalışırken.

"Ben o ellere ölürüm."

Ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve öptü. Gözlerini kapattı ve ellerimi tekrar öptü.

"Ben senin tek bir zerrenle ömür boyu yetinirdim. Bak, o kadar sevdim ki; ilk gördüğüm an 'tamam' dedim. 'Bu kız benim kaderim.' Sen beni görmesen de, son nefesime kadar tanımasan da ben seni o gün aldım kalbime. Öyle yaşadım ki bu aşkı, bir yandan dünyanın en acı çeken adamıyken bir yandan en mutlu adamıydım. Sen beni hiç tanımasan bile ben seni aynı aşkla sevecektim. Sonra bir melek gibi girdin hayatıma. 'Dualarımın kabulü' diye adlandırdım seni. Çünkü yaptığım tek şey dua edip seni istemekti. Bir kere görmek, bir kere konuşmak, bir kere sarılmak için o kadar yalvardım ki Allah'a. Sonra çok daha fazlası oldu, biz olduk."

"Aklım almıyordu başlarda. Karşında dururken, sen konuşurken afallıyordum. Çünkü ben yıllarca bunları hayallerde yaşamıştım. Gerçek olmayacağına inandığın hayal daha güzeldir, sonu gelmez. İstediğini düşünürsün, her şey senindir. Sen benim gerçek olmayacağına inandığım, gerçek olan hayalimdin. Sonra bir şeyler oldu beni bırakıp gittin, haklıydın da...

Farklı ülkelerdeydik artık, seni bulamadığım o son gün seni kaybettiğimi sandım. Ama kaderimmişsin ya, geldin tekrar çıktın karşıma. Karım oldun bu sefer. Bu hayal dahi etmediğim bir şeydi."

"Kalbimin en derininde hissettiğim şeyleri senin de hissettiğini gördüğüm her gün nasıl böyle güzel bir şeyi yaşadığımı sorguladım hep kendi kendime. Çünkü ben habersizce sevdiğim insanın beni aynı o şekilde sevmeye başladığına şahit oldum ve bu, dünyadaki en büyük güzellikti. Hatırlamak istemediğim şeyler yaşandı, evet şaka gibi ama yine kaydın gittin ellerimden. Ama öyle sıkı tuttum ki bu sefer bu elleri, hiçbir şey seni benden alamayacak ve sen de buna inanmayacaksın. Bu sefer izin vermem Eylül, bu kadar şeyden sonra olmaz.

Bir daha yaşayamam o acıyı. Yaşamayacağız. Güleceğiz hep kızımızla birlikte. Huzurla yatacaksın yanımda, korkuyla değil."

Derin bir nefes alıp açtığı umut kapısından ilk adımımı attım ve ardımdan kapıyı kapatıp tüm umutsuzlukları dışarıda bıraktım.

"Bu elleri hiç bırakmayacağım," dedim gözlerine bakıp onu öperken.

"Bırakmayacaksın tabii," dedi durup gülerek.

"Hiçbir şey zannettiğin gibi kötü olmayacak. Unuttuğun her şeyi alarm gibi hatırlatacağım, başının etini yiyeceğim, sana ve kızımıza bir şey olmaması için daha dikkatli olacağız sadece.

Eylül, öyle seviyorum ki seni; kör olsan görmeyen gözün, sağır olsan duymayan kulağın olurum. Ellerin tutmasa ellerin, ayağına bir şey olduğunda ayağın olurum. Bu yüzden başımıza en kötü şey de gelse benim varlığımı düşünüp ona teslim olmayacaksın.

Yanında olduğum sürece hiçbir zaman güçsüz olmayacaksın."

***

Yağız ile o konuşmamızdan sonra hayatımda birçok şey değişmişti. Artık etrafımdaki herkes hastalığımı biliyordu.

Annem bir süre daha bizimle kalıp Visal biraz ele gelmeye başladığında kendi evine dönmüştü. Yağız işe gittiğinde yalnız kalmamamız için evde bir yardımcımız vardı.

Son günlerde basit matematik işlemlerini, bir market alışverişinde hesap yapmayı dahi beceremediğimi fark etmiştim.

Yağız hiçbir zaman yaşadıklarımla beni baş başa bırakmayıp her türlü açığı kapatıyordu. Bana öyle güzel ilgi gösterip yardımcı oluyordu ki, yaptıklarından hiçbir zaman hasta olduğum için bu halde olduğumuzu hissetmiyordum.

Ben istemesem de birçok doktora gidip tedavi yöntemleri araştırmıştık. Genel olarak hastalığın çok ilerlediğini söylüyorlardı.

Buna takılıp ümidimi de kaybetmiyordum Yağız ve Visal'in yanımda olduğu her anın tadını çıkarıyordum. Zaten bu hastalık olmasa da günün birinde ölmeyecek miydim? Belki bir gün sonra bir trafik kazasında hastalıkla alakası olmayan bir şekilde...

Bu yüzden hiçbir şeye takılıp kalmıyordum. Şimdi yaşıyorsam bu en güzel şekilde olmalıydı. Değerini bilmeliydim yaşamın.

İnsanın başına bir olay geldiğinde etrafına bakışı, hisleri, her şeyi değişiyordu ve bunun olumlu yanlarına bayılıyordum. Yaşadığım her saniyenin kıymetini bilerek yaşıyordum.

Sevdiğim adamın gözlerine bakabilmenin ne büyük bir şükür sebebi olduğunu, kızımın günden güne büyümesine şahit oluşumun nasıl bir mucize olduğunu en derinlerimde hissediyordum.

Kendime, sevdiklerime, etrafıma daha anlamlı bakıyordum artık.

"Ne düşünüyorsun civciv?" dedi Yağız saçlarımı karıştırıp gülerken. Yattığım göğsünde yavaşça hareket edip iyice yerleştim ve "Yaşamanın ne kadar güzel olduğunu," dedim gülümseyerek.

Televizyonun sesinden rahatsız olunca etrafıma baktım ve Yağız'a döndüm. "Nerede şu?" dedim söyleyeceğim nesnenin ismini zihnimde tararken.

Visal uyuyordu ve biz de televizyonun karşısında yatıp sohbet ederek bir şeyler izliyorduk.

"Ne sevgilim?" dedi Yağız bana bakarken.

Gözlerimi kapatıp hatırlayamayışıma şaşırırken "Televizyonu kapatma şeyi," dedim.

Derin bir sessizlik oldu.

Bir şeyleri unuttuğumda hastalığım kendini acı bir şekilde açığa vurmuşçasına kalakalıyorduk.

"Kumanda," dedi Yağız gülerek bozuntuya vermemeye çalışıp. "Kapatıyorum hemen."

Televizyonu kapatıp bana baktığında "Böyle işte, kelimelerimi bile sen bulacaksın artık. Çok gizemli biriyim," dedim dalgaya vurarak. Artık basit şeylere takılıp mutsuz olmak istemiyordum.

"Ama böyle gizemli olunca daha da güzel oluyorsun," dedi gülerek bana yaklaşırken.

Başımı yaslayıp "Olurum tabii," dedim gülerken.

"Visal de uyuyor," dedi Yağız gözlerime bakarken.

Başımı salladım. "Evet, biz de uyuruz birazdan."

"Ne güzel uyuyordur, hiç uyanmaz şimdi o," dedi Yağız saçlarımla oynarken.

Gülerek ayağa kalktım ve "Susadım," diyerek mutfağa gittim.

Peşimden gelirken "Eylül," diye mırıldanıyordu. "Seni çok özledim."

Suyumu içtikten sonra ellerimi boynuna dolayıp ona baktım ve beni öpmek için yaklaştı.

"Ben de," diye karşılık verdiğimde sesime Visal'in ağlayışı karıştı.

Yağız başını geriye atıp derin bir nefes verirken ayağını yere vurarak mutfaktan çıktı ve "Geliyorum babacığım, aferin hep böyle anlarda uyan. Sakın uyuma tamam mı?" diyerek Visal'in odasına gitti.

Kucağında gezdirerek tekrar uyutmaya çalışırken ben de sandalyeye oturup onları izlemeye başladım. Uykusuzluktan başım önüme düşerken Yağız bana dönüp sessizce fısıldadı. "Bekle, şimdi uyuyacak. Sakın sen uyuma."

Esneyerek başımı salladım. "Tamam, bekliyorum."

Yağız Visal'in uyuması için ninniler mırıldanırken oturduğum yerde daha fazla direnemeyip uykunun güçlü kollarına teslim oldum. Uykumun arasında Yağız'ın beni taşıdığını hissettiğimde başımı göğsüne yasladım.

"İyi ki bekledin güzelim," diye mırıldanıp gülmüştü kendi kendine. "Gerçekten bu Can doğru söylüyormuş, altı aylık bir çocuk nasıl böyle bir zamanlama başarısı gösterebilir?"

Derin bir uykuya dalamadığım için söylediklerini duyabiliyordum. Odamıza gelip beni yatağa yatırdığında üzerimi örtüp yanıma yattı.

"Güzel karım benim," dedi Yağız anlamlı bir iç çekerek. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Savaşacaksan da benimle birlikte savaşacaksın, o elini hiçbir zaman bırakmayacağım."

***

Uykunun kollarından sıyrılıp sessiz adımlarla Visal'in odasına gidip onu kontrol ettim.

Normalde çok derin olan uykularım anne olduğumdan beri yerini saat başı uyanmaya bırakmıştı. Sesi çıkmasa bile kontrol etmeden rahat olamıyordum.

Minik burnundan aldığı nefesi dinleyip yavaşça yanağından öptükten sonra yatağıma geri döndüm.

Yatağa gittiğim gibi Yağız uykusunda beni hissedince kendine çekerek sarıldı ve başını boynuma sokup "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Ellerimi yumuşak saçlarının arasında gezdirirken hâlâ ilk günkü gibi içim titriyordu. Bir gün ona böyle yakın olup saçlarıyla oynayamama düşüncesi beni delirtiyordu. Bir daha hiç yanında olmayacakmışçasına seviyordum. Acıyla, büyük bir ahla. Kalbimin her zerresi yara bere içindeyken içimdeki o simsiyah köşeye sinen benliğim hissettirdi kendini. Acı bir sis bulutu beni kendine çekerken kelimelerin bıçak olup nefesimi kestiği yerdeydim.

Boynumu gıdıklayan nefesine ilk karışan gözyaşım oldu. Ardından bir kelime...

"Kalbim."

Karanlık bir odada, sevdiğim adam yanımda uyurken kendimle baş başaydım. Kendimle ve kalbimle...

"Seni bırakmak zorunda kalırsam..."

Tuzlu gözyaşları dudaklarımın üzerinden geçip çenemde yol çizerken konuşuyordum.

"Yatıp huzur bulduğun beden toprağa karışırsa..."

Sessiz gözyaşlarım Yağız'ın saçlarına karışırken içim acıyla titriyordu.

"Ölümün keskin bıçağı bizi bir daha hiç birleşmeyecek iki parçaya bölerse... Ne hale geleceksin sevgilim? Ne yapacaksın bensiz? Uyuyabilecek misin mesela geceleri? Ağlayacaksın biliyorum, kendine bile söyleyemesen de. Bir gülüş için hareket

etmeyecek o mimiklerin artık. Benimle yürüdüğün yollardan geçebilecek misin? Gidip oturacak mısın, orada saatlerce bekleyecek misin beni o kucağıma yattığın bankta belki gelirim diye? Yoksa oraların yakınlarından dahi geçmeyecek misin daha fazla acı çekmemek için? Ben ölürsem kendini öldüreceğini söylerdin hep, korkardım. Şimdi huzurluyum çünkü öyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Visal'i yalnız bırakmayacağını, onun için yaşayacağını biliyorum.

Ona benim eksikliğimi hissettirmeyeceğini, dünyanın en iyi babası olacağını biliyorum.

Ne kadar güçlü olsan da böyle, boynunda yatıp huzur bulduğun bir Eylül olmayacak artık.

Sonbahardan nefret edeceksin çünkü beni getirmeyecek sana. Visal'in saçlarını tararken ağlayacaksın biliyorum, gözlerinin içinde beni arayacaksın her baktığında."

"İşe gitmek için evden çıktığında yarı yoldan geri dönmeyeceksin beni özlediğin için. İşteyken görüntülü aramayacaksın artık. Eve geldiğinde tüm gün olanları sana heyecanla anlatacak biri olmayacak. En sevdiğin yemekleri yapmaya çalışıp yakan biri de... Böyle acılı sevebilir mi seni başka biri girerse hayatına? Aşkın en gerçeği en acı vereniymiş sevgilim. Öyle acı çekiyor ki insan sevdiği acı çekecek diye. Öyle yanıyor ki içim. Öyle çaresizim ki. Biri olacak mı hayatında bilmiyorum. Düşününce delireceğim sanıyorum hatta bunu."

"Böyle, gece yanında yatacağın, tüm masumiyetine şahit olacak bir kadın girecek mi hayatına bilmiyorum. Ama girerse; saçlarının yumuşaklığını, kirpiklerinin uzunluğunu, boynunun kokusunu fark etmesin istiyorum. Tüm güzelliklerin bana kalsın, ben olmasam da kimseyle paylaşmayayım seni istiyorum. Bencillik bu yaptığım belki ama mutlu olmanı istesem de başka bir kadınla olmanı istemiyorum. Onun sana dokunmasını, bir şeyler anlatmasını, elini tutmasını, yanında yatmasını istemiyorum. Gözlerini kapatıp açınca küçülen göz bebeklerini görmek için kapattırmasın gözlerini defalarca be-

nim gibi sana. Çok yakışıklı olduğunda saçlarını bozup dağıtmasın benim gibi."

"Ne yapacaksın Yağız? En sevdiği yiyecekleri, yerleri, şarkıları sevecek misin onunla birlikte?

Bir kar küreniz olacak mı? Her zaman yanında olacak mısın? Bir yerine bir şey olduğunda canın yanacak mı? Visal'in onu sevmesi için çabalayacak mısın? Mutlu olması için bir şeyler söyleyecek misin ona? Ya da gerçekten kalbinden geçen güzel duyguların olacak mı ona söylediğin? Hayatına o girdiğinde gelecek misin mezarıma? Başlarda geleceksin biliyorum.

Çekinsen de, utansan da birini aldığın için hayatına geleceksin, yalnız bırakmayacaksın beni.

Çıktığında iki histen birisi olacak... Ya benim yanıma geldiğin için kendini ona karşı suçlu hissedecek ya da hayatına birini aldığın için bana karşı kendini suçlu hissedeceksin. Muhtemelen birinci söylediğim olacak. Ve ben o zaman tekrar öleceğim..."

***

Mutfakta Visal'in sütünü ısıtırken bir yandan da şarkı söylüyordum. Gece, Yağız uyurken ona saatlerce içimi döktükten sonra biraz hafiflemiştim.

Mamayı biberona koyup çalkalarken Yağız'ın korku dolu seslenişini duyunca koşarak mutfağın kapısına gittim ve "Bir şey mi oldu?" dedim. Beni görünce derin bir nefes verip öyle sıkı sarıldı ki kemiklerimin acıdığını hissettim.

"Ne oldu?" dedim endişeyle. "Visal'e mi bir şey oldu yoksa?"

"Uyandığımda yanımda seni göremeyince korktum. Her yere bakıyorum, sesleniyorum cevap vermeyince..."

"Visal'in mamasını hazırlıyordum. Duymamışım hiç."

Her an bana bir şey olabileceği korkusuyla yüzleşmiştik ikimiz de. Elleri yavaşça gevşerken "Haydi hazırlan. Bugün kızımızı bizim için çok özel bir yere götüreceğiz. Ben mamasını yediririm."

Gülerek yanağına dokundum. "Nereye?"

"Penguen ve civcivden dünyaya gelen çocuk ne olur?" dedi sesli bir şekilde gülerken.

"*Penguencivcivi*," diye karşılık verdim mutfaktan mutlu bir şekilde çıkarak.

"O zaman onu mekânına götürelim."

Penguencivcivi duvarının önünde durduğumuzda Visal kucağımda zıplamaya çalışıyordu.

Gülerek Yağız'a seslendim. "Şuna bak, heyecanlandı."

"Tabi heyecanlanacak, normal bir duvar değil burası. Burada bir tarih yatıyor."

Gülerek Yağız'a yaslanırken kolunu omzuma atıp sarıldı ve telefonunu çıkarıp kafeden birini çağırdı. Üçümüz birlikte duvarın önüne geçerek kafenin garsonuna poz verdik. Belki son hatıralarımızı saklayabilmek için istemişti bunu.

Yüzümde buruk bir tebessüm yayılırken Yağız "Oldu mu?" diye sordu çocuğa.

"Birkaç tane daha çekiyorum Yağız Bey," diye yanıtladı.

Yağız, Visal'i kucağına alıp diğer koluyla bana sarılırken kameraya değil benim gözlerime baktı. Ben de başımı çevirip onun gözlerine baktığımda "Bu çok güzel oldu," dedi fotoğrafı çeken çocuk.

Fotoğraflara bakarken içimde acı bir his yayılıyordu. Bu kareden her an eksilebilirmişim gibi...

Yağız Visal'le konuşmaya başladı.

"Bak kızım, annen bana hiç pas vermese de okul çıkışlarında beni hep burada görürdü.

Merak ederdi ne yaptığımı, bu yazının ne olduğunu. Bir gün okulda kitabının arasına buraya gelmesi için bir not bıraktım. Her gece kendi kendine yürüyüş yapan civciv, o notu okuduğu gece buradan geçmişti. Gelmeyeceğini bilsem de bekliyordum onu orada. Geldiğini görünce çok şaşırdım. Tabii çaktırmadan bakıyordu etrafına, sanki o notu okuduğu için değil de tesadüfen geçiyormuş gibi yapıyordu. Sonra ben onun bana geldiğinin düşüncesiyle aylarca mutlu oldum. Beni görmek için gelmişti. Bu yazı hiç silinmedi buradan, silindiği gün ben

ölecektim. Sildiler, o gün öldüm. Anneni kaybettim. Sonra tekrar yazdım kendi kendime buraya; ama yazarken söz verdim, annenle birlikte tekrar yazacaktım. Annen yine geldi, yazdık onunla birlikte bu yazıyı. Şimdi o yazı gerçekleşti, en büyük gerçeğimiz sensin. Ve seni buraya getirdik. Ben başka ne isterim ki Allah'tan?"

Yağız elimi tutarken gözlerine baktım. "Ya tekrar silinirse?"

Ağır bir hareketle başını salladı ve güldü. "Kimse silemez. Ben yaşadığım sürece bu yazıyı kimse buradan silemez."

Visal'in üşümemesi için kafeye girerek bir masaya geçtik. Burası Yağız'ın babasından ona kalan kafeydi. Ona ait olunca adını 'Penguen' diye değiştirmişti. İçerideki portakal kokusu yüzümde bir gülümseme oluşturdu. Cam kenarında, denize bakan bir masaya harika bir kahvaltıyla hazırlanmıştı. Masanın üzerindeki çiçekleri elime alıp Yağız'ın gözlerine baktığımda ben bir şey söylemeden konuştu. "Portakal çiçeği, o mucizevi kokunu biraz da olsa anlayabilmen için."

Ona sarılırken "Çok güzel bunlar, teşekkür ederim sevgilim," dedim mutlulukla. Çiçeklerin o kusursuz kokuları karşısında gözlerimi kapattım.

"Ne zaman koklasam, seni ilk gördüğüm günlerdeki heyecanlarım gelir aklıma. Saçlarından boynuna yayılan o eşsiz kokuya ilk şahit oluşum, ilk yakınlaşmamız..."

Saçlarımı kulağımın arkasına zarif bir hareketle sıkıştırırken başını eğmiş, bana bakarak konuşuyordu.

Visal, bebek arabasında ağlamaya başladığında onu kucağıma alıp mama sandalyesine oturttum ve yerime geçtim. Masada o kadar güzel şeyler vardı ki hangisinden başlayacağımı bilemiyordum.

"İlk portakal suyumuzu içelim mi?" dedim Yağız'a bakıp.

"İçelim güzelim," dedi gülerek. "Hatta sen iç, ben izleyeyim."

Portakal suyu içerken Visal'in biberonuna da azıcık koyup ona da verdim. "Alışsın annesinin en sevdiği içeceğe."

Yağız ekmek koparıp üzerine çikolata sürdükten sonra Vi-

sal'e doğru götürürken "Olmaz," dedim gülerek. "Çikolata yiyemez daha."

Yağız bana dönüp "Yer benim kızım," dediğinde "Yağız hayır, lütfen," dedim.

Masadaki her şeyden Visal'e yedirmek istiyordu ama henüz yiyebileceği şeyler belirliydi. Bana çaktırmadan vermeye çalıştığı yemekler için Visal oturduğu yerde heyecanla kıpırdanıyordu ve her seferinde engel oluyordum.

Kahvaltımızı yapıp bir süre daha oturduktan sonra alışveriş yapmak için markete gittik. Çantamdan listeyi çıkarıp uzunluğuna baktığımda "Hepsi Visal'in işi," diyerek güldüm. Yağız şaşkınlıkla listeye bakarken "Biz üç kişi bu kadar yiyeceği yiyebilirsek bize helal olsun," dedi.

Market arabası alıp Visal'i oturttuğunda reyonların arasında gezmeye başladık. Ben lazım olan şeyleri arabaya koyarken Yağız burnunu Visal'in burnuna sürtüyordu. Visal bu hareketine kahkahalarla gülerken onlara baktım. "Kıskanma," dedi Yağız bana bakarak. "Kız bana âşık ne yapsın?"

Kaşlarımı kaldırıp "Yerim ikinizi de," dedim ve güldüm.

Ben listedekileri alırken Yağız reyonların arasında market arabasını hızlı bir şekilde sürüp Visal ile birlikte gülüyordu. Bebeğimin gülüşünü duydukça yüzümde kocaman bir gülümseme oluşuyordu. Yanlarına gidip aldıklarımı arabaya koydum.

"Gel seni de uçurayım," dedi Yağız bana bakıp göz kırparken.

"Küçük aşkın kızmasın," dedim Visal'i işaret edip gülerek.

"Kızabilir," dediğinde Visal Yağız'ın ellerine dokunuyordu. "Gördüğün gibi çok kıskanç..."

Sesli bir şekilde gülerken telefonum çaldı. İlayda'nın aradığını görüp açtım.

"Canım ne yapıyorsun?" dedi İlayda neşeli bir sesle.

"Marketteyiz, alışveriş yapıyoruz," diye karşılık verdim.

"İşiniz bitince bize gelin. Can bahçede mangal yakıyor, sizi bekliyoruz."

Aldıklarımızı ödeyip marketten çıkarken Visal'in bebek ara-

başını ben sürüyordum fakat o gözlerini bir an bile Yağız'dan ayırmıyordu.

Yağız bana bakarak suçlu gibi gülerken elimi Visal'in önünde sallayıp bana bakması için çabalıyordum. Gülerek elimi başıma koydum ve "Kızım," diye seslendim.

Visal birkaç saniye bana baktıktan sonra yine bakışlarını Yağız'a çevirip gülüyordu.

Arabaya binip İlayda'lara geldiğimizde bizi heyecanla kapıda karşıladılar ve hemen Visal'i aldılar.

Can, İlayda'nın kucağından almak için çabalarken İlayda ona vermiyordu. Gülerek içeri girdim. Öyle güzeldi ki yaşadığım anlar.

Küçüklüğünü bildiğim insanlarla, çocuklarımızla birlikte mutlulukla yemek yiyorduk.

Eylül, Visal'e ablalık yapıp oyuncaklarla oynatırken çok tatlı görünüyorlardı.

Yağız elimi tutup gözlerimin içine minnetle bakarken başımı omzuna yaslayıp huzurla gökyüzüne baktım.

Can bir oyun halısı getirerek "Haydi, çok güzel bir oyun oynayacağız," dedi ve yere serdi.

Eylül çarkı çevirirken hepimiz sırayla yerlerimizi alıyorduk. Sağ ayağım halının bir ucundaki halkada dururken sağ elim diğer ucundaki halkadaydı. Bu pozisyonda dururken gülmekten düşecek gibi oluyordum.

"Baba sen sol ayağını yeşil halkaya getireceksin," dedi Eylül, Can'a bakarak.

Can, dediğini yaparken Yağız'ın altına girip yüzleri birbirine çok yakın bir hale gelmişti. Bu hallerine kahkaha atarken "Can, bak kardeşim ayıp oluyor," diyordu Yağız.

Gülmekten karnıma ağrılar girerken Can'a bağırdım. "Kocamı rahat bırak."

Bıkkın bir sesle cevap verdi. "Ne yapayım, ben de meraklı değilim ona bu kadar yakın olmaya."

Yağız kendi kendine söylendi. "Senin yerinde Eylül olmalıydı."

Can daha fazla dayanamayıp yere düştüğünde oyunun kazananı biz olmuştuk.

Biraz daha oturup Visal'in uyku saati geçmeden eve döndüğümüzde içerideki kokuyu duyunca ikimiz de birbirimize baktık.

Yağız "Bu koku ne?" diye bağırdığında kapının yanında duran, atmayı unuttuğum bezleri gördüm. "Ah ben bunları atmayı unutmuşum."

Yağız hızlıca poşeti alıp bahçedeki çöp kovasına attıktan sonra içeri girdi. "Bomba imha edildi."

Ben duş almak için odaya gittiğimde Yağız Visal'i uyutmaya uğraşıyordu. Duştan çıkıp saçlarımı kurutmak için sandalyeye oturduğumda Yağız yavaş adımlarla yanıma geldi ve açıkta olan omzumu öpüp kurutma makinesini elimden aldı. "Ben kuruturum."

Saçlarımı çok nazik bir şekilde kurutmaya başladığında gözlerimi kapatıp huzurla olduğum yerde durdum. Dikkatli bir şekilde kuruttuktan sonra çekmeceyi açıp "Hangisini sürecektim?" dedi ve güldü.

Saçlarıma sürdüğüm yağı alıp gülerek ona verdim. "Sen nereden biliyorsun yağ süreceğimi?"

Başını eğip saçlarımı öptü ve "Ben senin aldığın derin bir nefesin beş saniye sürdüğünü biliyorum," dedi.

Yağı elinde ısıtıp saçlarıma sürdükten sonra tarağı alıp yavaş hareketlerle saçımı taramaya başladı.

"Neden saçların bile bu kadar güzel Eylül?" dediğinde başımı çevirip elimi yanağına koydum ve cevap verdim. "Sen dokunduğun için, beni böyle güzel sevdiğin için."

Yağız saçlarımı taradıktan sonra yatağa geçip beni beklemeye başlamıştı. Giyindikten sonra çekmeceden bir çorap aldım ve çorabı eşofmanımın üzerine çektim. Gülerek yatağa atladım ve "Çok üşüdüm," diye bağırdım. Yağız bu çoraplarımı eşofmanımın üzerine çekmiş halime sesli bir şekilde gülerken "Evliliğin zirvesi, sevdiğin adamın yanında Karadenizli Balıkçı Hüseyin Abi olabilmektir," dedi.

Kahkahalarla gülerken kollarının arasına girdim. "Ben sana boşuna vermedim yıllarımı."

* * *

Visal hayatımıza girdiğinden beri zaman daha hızlı geçiyordu sanki, oysa ben hiç geçmemesini istiyordum.

Bir yaşını geçeli aylar olmuştu ve gözümüzün önünde o küçücük boyuyla yürümeye başlamıştı. Yaşadığımız her şeyi videoya çekip ona bol bol hatıra bırakmaya çalışıyordum.

İlaç tedavisi görüyordum fakat yapmam gereken çoğu şeyi unutuyordum. Kapamayı unuttuğum musluğu, ışıkları, fişini çekmeyi unuttuğum ütüyü Yağız arkamdan gezip hiç usanmadan kapatıyordu. Onunla bu hastalığı yaşamak bile zor değildi. Öyle güzel destek oluyordu ki, hiç belli etmeden. Her şey normal ilerliyormuş gibi davranıyordu. Bir şeyi unuttuğumda o şey hiç olmamış gibi anında olayı kapatıp üzülmeme fırsat vermiyordu.

Bir gün hastanede Visal'in doktor kontrolünden sonra annesi olarak form doldururken adımı soyadımı yazacağım yerde donup kalmıştım. Daha kendi adımı unuttuğumla yüzleşemeden Yağız arkamdan sarılıp "Seni her şeyden çok seviyorum Eylül Ersel," demişti. Onun gibi bir insan hayatımda olduğu için o kadar şanslıydım ki.

Hiçbir şey yiyemiyordum son zamanlarda. Hızlıca verdiğim kilolar yüzünden sağlıksız gözüken zayıf bedenimle taksinin camından insanları seyrediyordum.

Simit satan küçük bir çocuğa, yavaş yavaş yürüyen yaşlı teyzelere dalıp gidiyordum.

"Anne."

Visal'in ellerini yüzüme koyup kucağıma çıkmasıyla irkildim. Bu ses tonu, bu sözcük tüm hücrelerimde olumlu hisler yayarken "Annem," dedim saçlarını okşayarak.

Elindeki oyuncağı bana uzatıp gösterirken Yağız'ın ofisine geldiğimizi görünce onu da kucağıma alıp indim. İçeri girip

ilerlerken yeni yeni yürümeye başlayan Visal'in peşinden koşturuyordum. Yağız'ın asistanı beni görünce ayağa kalktı. "Hoş geldiniz Eylül Hanım."

Gülümseyerek ona cevap verirken Visal'in elini tutup merdivenlerden çıkması için yardımcı oldum. Bugün üzerinde nedenini anlayamadığım bir huzursuzluk vardı.

Yağız'ın odasına girdiğimizde mutlulukla ona baktım ve sarılmak için bir adım attım.

Visal Yağız'ı görünce "Baba," diye heyecanla konuşarak ona doğru hızlıca koşmaya başladı.

Yağız belki de duyduğum en kalpten ses tonunu kullandı şefkatle Visal'i kucağına alıp yüzüne bakarken. "Babam."

Onu öpüp sarılırken ben geride kollarımı açmış öylece kalakalmıştım.

"Minik civcivim," dedi koklayarak öptükten sonra.

Kendi halime gülerken dudaklarımı birbirine bastırıp "Beni görmedin resmen," dedim Yağız'a bakarak. Visal'in tepesinde topladığım bir tutam saçı tutup öperken hâlâ ona bakıyordu.

"Visal öyle koşunca..."

Elini ağzına götürüp şaşkınlık ve mahcubiyetle gözlerime bakan Yağız'a koşarak sarıldım ve "Sizi kıskanmak bile dünyanın en güzel duygusundan daha güzel," dedim derin bir gülüşle.

Yağız elini yanağıma koyup telaşını saklamaya çalışırcasına sakin bir ses tonuyla sordu.

"Nasıl geldiniz siz buraya?"

Benim getirmemden korkuyordu.

"Merak etme ben getirmedim," diye karşılık verdim. "Taksiciye adresi verdim o getirdi."

Yağız'ın tüm adresleri yazdığı ayrı ayrı kâğıtlar vardı evde. Bir şey olursa o kâğıtları birine verip beni ona götürmesi için. Rahat bir nefes verirken Visal huzursuzlukla yerinde kıpırdanmaya başladı.

"Dur şimdi babası ona ofisini gezdirsin," dedi Visal'i alıp odadan çıkarken. Visal başını çevirip omzuna yaslanınca keyifli bir kahkaha attı.

"Resmen şu an çiftin yanında zorla gezen tek kalmış arkadaş gibiyim."

Yağız'ın iş arkadaşları Visal'i görünce yanımıza gelip sevmek istiyorlardı.

Bir kız gelip "Yağız Bey inanmıyorum. Neden her gün getirmiyorsunuz bu güzelliği?" diyerek kucağına aldığında Visal ağlamaya başladı.

Yağız Visal'i kucağına aldı. "Çünkü o babasının güvenli kollarından ayrılmaktan hoşlanmaz."

Kız bana dönüp "Maşallah, kızınız sizden almış güzelliğini. Anlattıkları kadar güzelmişsiniz," diyerek dikkatli bir şekilde bana baktığında gülümseyerek teşekkür ettim.

Kızın yanından ayrılırken Yağız kendi kendine güldü. "Güzelliğin buralarda da duyulmuş."

Visal ağlamaya devam ederken Yağız onu odaya götürüp koltuğa yatırdı ve "Allah Allah, neyi var ki?" dedi.

Bezine baktıktan sonra "Bir şeyi yoktu," dedim şaşkınlıkla.

"Hasta mı olacak yoksa korkmaya başladım," dedim telaşla.

Yağız dudaklarını Visal'in alnına değdirdi. "Ateşi falan yok."

Ellerim buz gibi olmuştu. Sert bir şekilde yutkunurken "Ne var o zaman?" dedim korkuyla.

Yağız koluma dokunup sakinleşmem için derin bir şekilde gülümserken Visal'i kucağına aldı ve bir anda durdu.

"Mamasını yedirdin mi?"

Kelimeler boğazımda bir düğüm olup nefes almamı engellerken tüm hücrelerimin uyuştuğunu hissettim. İstemsizce salladım başımı dudaklarımdan dökülen cevapla. "Hayır."

Visal daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başlarken olduğum yere çöktüm ve hastalığımın hayatıma ilk büyük etkisiyle yüzleştim. Benim elimden bir yudum suya muhtaç olan küçük bebeğimi saatlerdir aç bırakmıştım.

42

Visal'e mama vermeyi unutup, saatlerce aç bıraktığım günün üzerinden aylar geçmişti ama içimdeki acı hiçbir yere kaybolmuyordu. Daha onun etkisinden çıkamamışken bir gün Yağız işten gelince fark etmişti tüm gün Visal'in altını değiştirmediğimi.

Yaşadığım arbedenin içinde boğulup yemek yerken ağzıma attığım her lokma bir bıçak olup boğazımı kesiyordu sanki.

Günden güne kızıma dahi bakamayacak bir hale gelmeye başlamıştım. Geçmişi hatırlamamak, bir şeyin ismini unutmak Visal'i aç bırakmamın yanında bir hiçti. Onları önemsemiyordum artık.

Artık tek gerçek, bu hastalık yüzünden normal bir insan gibi annelik yapamadığımdı.

Yağız acil olmadığı sürece işe gitmiyordu artık. Onun da hayatını zorlaştırdığım düşüncesi günden güne içimi kemiriyordu. Yardımcıyla rahat edemediğimiz için kısa sürede işten ayrılmıştı.

Zayıflıktan iki parmak kalınlığında kalmış bileğimle yüzümü ovuşturdum. Yağız bu kadar kilo verdiğim için üzülüp beni doktora götürdüğünde doktor stresten olduğunu söylemişti. Visal'e zarar veririm düşüncesiyle artık ona rahatlıkla yaklaşamıyordum bile.

Günden güne fazlalaşan baş ağrılarımla ve yaşadıklarımla delirecekmiş gibi hissediyordum.

Yağız ve Visal hava güzel olduğu için evin biraz ilerisindeki parka gitmişlerdi. Ben uyuyacağımı söyleyerek evde kalmak istemiştim. Kendimle baş başa kalıp acılarımla yüzleşmem gerekiyordu.

Yağız'ın eski yazdıklarından bir mektup aldım eline. Yerini unutmadan okumak istiyordum hepsini.

"Bugün öldüm.

Acıyla kabzedilen bir ruha ait tüm fısıltılar.

Çölün ortasında akan şelale...

Ruhumun aynası.

Gözlerimin görebildiği uçsuz bucaksız güzellik öldü.

Dünyada ne kadar işkence varsa, hepsini çeke çeke öldüm.

Ölünce geçmez mi bu acı?

Yok olup silindiğim yerde acıya izimi kaybettirmek istiyorum.

Bu acıdan daha fazlası var mı dedikçe acılara boğuluyorum.

Bugün geldin bana.

Ah be güzelliğim.

Tüm güzelliğinle geldin bana.

Dualarım geldi.

Kalbim geldi.

'Bitti' dedim. 'Acıyla kavrulduğum o günler silinip gidecek' dedim.

Bembeyaz bir çiçek gibiydin.

İçimi en çok acıtan.

Yine geldi kokun burnuma.

Ah be Eylül.

Ah be can parçam.

Günlerdir göğsümün ortası ağrıyordu, kalbime bıçak saplanan ağrıdan anlıyordum bir şeyler olduğunu.

Canım acıdı seni görünce.

Kış güneşi gibiydin yine.

İşyerinden aradılar, 'bir kadın sizi bekliyor' dediler.

Umudumun zerresini kaybetmemiş olmama rağmen gelmedin o an aklıma.

Günlerce affetmedim kendimi.

Umudum bir gökyüzü olmuş fakat ben gelmeyeceğine inanmışım.

Senin geldiğini anlayamadığım için kavga ettim defalarca kendimle.

Yetmedi, çıktım sokakta kavga ettim.

Dayak yedim isteyerek, ölmeyi yakıştırıyordum çünkü artık kendime.

Senin geldiğini anlasaydım izin verir miydim bırakmalarına?

Senin bir gün gelmeyeceğini bağıranlara istemesem de kulak vermişim Eylül.

Affet beni.

Kamera kayıtlarını izleyince orada kendimi gebertmek istedim.

Senin geldiğini bilsem, gelmez miydim koşarak, saatler sürecek yolu beş dakikada...

Kafenin önünde duruyorsun.

Görüyorum üzerindeki gelinliği.

Duraksıyorum, acının en derin hali kalbime bir ok daha saplarken, dikkatlice bakıyorum meleğime.

Saçların dağılmış, ağlamışsın, korkmuşsun ve birinden kaçıyorsun.

İşte orada yok oluyorum.

Arabanın camı kırık. Beni sormuşsun, o an orada olmayışıma küfrediyorum.

Beni arıyor kafedekiler.

O sırada dışarı çıkıp biraz hava alıyorsun.

Penguencivcivi duvarına doğru gidip beni bekliyorsun orada.

Güzelliğine yakışacak bir kelime bulamıyorum o anda.

Melek gibi duruyorsun beyazlar içinde öylece.

Bensiz olduğun yerlerde kalbimin parçalara ayrılıp ezildiğini hissediyorum.

Yanında olamadığım, seni kurtaramadığım tüm bu kötülükler beynimde bir silah gibi acılı bir çığlıkla patlıyor.

Öyle bir durumdayım ki, delirmek bana verilen büyük bir ödül olur.

Çaresizim.

Çaresizliği seninle öğrendim.

'Çaresizim' kelimesini ilk senin için kullandım.

Sen, çaresizliğin de çaresiz kalacağı bir güzelliksin.

Ama o güzellik benim ellerimde heder oldu ya, dayanamıyorum Eylül.

O, kimseyi dinlemeyi sevmeyen adamı dudaklarından çıkacak bir kelime için dünyayı yakacak bir adama çevirdin.

Öyle güzel konuşuyorsun ki son nefesimde senin sesini duyarak kapatmak istiyorum gözlerimi.

Muhtaç kaldım her şeyine.

O heyecanlı, yaşadığı en ufak şeyi bile kahkahalarla anlatıp konuşurken parmağıyla elimin üzerinde daireler çizen meleği özledim.

Gülüşünü, gülerken gözlerimi süzüşünü, bazen utanmanı özledim.

Kimsenin yanında ağlamayı sevmediğin için bir şey anlatırken ağlayacağını anladığında, durup uzun bir süre susmanı, gözlerime bakarken dolan gözlerini kapatmamanı, hiçbir zaman ısınmayan, elimin içinde kaybolacak kadar küçük ve zarif ellerini ısıtmayı özledim.

Sustuğumuz zaman 'haydi anlat' demeni, hep gülmek istemeni, bir şeyler yazarken seni izlediğimde dikkatinin dağılmasını...

Seni, güzelliğinle yarışmaya çalışan o eşsiz kokunu, seni sen yapan her şeyi, korktuğunda kendini kollarıma bırakmanı, civciv gibi küçük olmanı...

Özledim içim yırtıla yırtıla.

Acıyla kavrula kavrula.

'Seni sevmek için sana ihtiyacım yok, ben seni sensiz de severim' dediğim günlerin bedelini ödercesine.

Tüm dünyanın yangınını söndürebilecek güçteyken, içimde gitgide büyüyen yangına bir su tutamıyorum.

Bana geldiğin yerden çekip alamıyorum seni.

Bu kadar mı imkânsızsın?

Bu kadar mı zor ulaşmak sana?

Ellerimle sıkı sıkı tutmuşken kaçıncı koparılışım bu senden?

Allah benim belamı versin.

Benden önce o şerefsiz geliyor oraya.

Ben her şeyden habersizken kolunu tutuyor.

Onu gördüğünde gözlerindeki o korkuyu görüyorum.

Parçalanıyorum Eylül.

Kaçmaya çalışıyorsun güçsüz bir şekilde.

Beni arıyorsun son bir kez o içimi yakan yeşil, masum gözlerinle.

Kimse görmüyor, kimseyi görmüyorsun.

O narin bileklerinden tutup sertçe arabaya bindiriyor.

Sonrası yok.

İki kelime, boğazımda kılıçtan keskin iki kelime.

Sonra yoksun.

Basıyor gaza, hızlıca ayrılıyor oradan.

Meleğimin bana gelip ellerimin arasından gidişini izlemenin acısıyla geliyorum gittiğiniz yöne.

Bulamıyorum seni.

Polise gidiyorum, kayıtlardan bakıyorlar ismine. Ölü olduğunu söylüyorlar, öyle birini aradığım için benimle dalga geçiyorlar.

O şerefsizin ismini söylüyorum, onun da yaşamadığını, bir şey yapamayacaklarını söylüyorlar.

Arıyorum kendi kendime kaç gündür.

Bulamıyorum.

Ama bir şey oldu.

Tüm organlarım tek tek parçalanıyormuş gibi bir şey oldu.

Adını söyleyemediğim, düşüncesiyle delirdiğim bir şey oldu.

Gözlerimde bir damla yaş, içimde kan gölü oluşturan bir şey oldu.

Bir şey oldu Eylül sana.

Bileğinin acımasını düşünmemden daha acı bir şey oldu.

Deliriyorum, bir şey oldu.

Söyleyemiyorum, konduramıyorum, hayal edemiyorum.

Bakamıyorum bu gece gözlerine.

Göz göze gelmiyorsun benimle.

Benim olduğun tüm hücrelerine bir şey oldu.

Gittiğin yerde, ömür boyu kabul etmeyeceğim bir şey oldu.

Saçlarından kayıp gittiğim bir şey oldu.

Parmak uçlarında acı oldu.

Ruhun çıkıyor sandın, kulaklarımda çığlık oldu.

Çığlığın saplandı kalbime, kalbim yok oldu.

Alıp götüremedim seni, bana dert oldu.

Söylemem; kabul edemem, kimseye söylettirmem ama bu gece bize yazık oldu."

Gözlerimden hiç durmayacak kadar hızlı akan yaşları silmeye çalışırken içimi çeke çeke ağlıyordum. Yaşadıklarımı hissedeceği kadar güçlü bir bağ vardı aramızda. Birbirimizi görmeden de göz göze gelebilirdik. Susarken attığım çığlıkları duyabilirdi. Hayal bile edemediği şeyi hafızamdan silmeye çalışırken derin bir nefes aldım.

Yağız işe gitmişti ben de işe gitmeden bir mektup okuyup öyle çıkacaktım evden. Saate baktım, daha fazla oyalanmadan çıkmam gerekiyordu. Geç kalmıştım. Mektubu katlayıp cebime koyarken hızlıca giyinip hazırlandım ve evden çıktım. Hava çok güzeldi.

Yağız'ın yazdığı şeyler kalbimde kanaması hiç durmayacak bir kesik açmıştı. Hislerine, derinliğine, hüznüne takılıp kalmıştım. Hava güneşli ve güzeldi. Yolda etrafımı izleyerek yürürken kesik kesik nefes alıyordum. Bir anda olduğum yerde durdum. Hangi yöne gideceğimi bilmiyordum.

"Nereye gidiyorum ben?"

Kendi kendime soru sorup yolun ortasında öylece kalakaldığımda korkuyla yutkundum.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Ellerim çaresizce saçlarımın arasında bir yol çizerken başımı kaldırıp gözümü bir bıçak gibi kesen güneş ışınlarına baktım.

"İşe," dedim sessiz bir fısıltıyla.

Yine hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Birkaç adım daha atıp yol ayrımına baktım. Birçok araba geçiyordu. Evden çıkarken telefonumu almayı da unutmuştum. Korkuyla yürümeye devam ettim. Hiçbir yeri tanımıyordum. Kaldığım yerde telaşlı bir şekilde yolumu bulmaya çalışırken ellerim titriyordu.

"Eylül!"

Dehşet saçan güçlü bir ses bedenimi delip geçti tam o anda. Arkamı dönüp sesin geldiğin yöne baktığımda Yağız'ın kucağında Visal ile birlikte koşarak bana geldiğini gördüm.

Onları görünce mutlulukla derin bir nefes verdim ve koşarak ben de onlara doğru gittim.

Yağız yanıma gelince Visal'i yere bırakıp iki elini de yanağıma koydu ve acıyla gözlerini sertçe kapattı.

"Nereye gidiyorsun güzelim?"

"Ben işe gidiyordum ama yolumu bulamadım." Şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Nasıl oldu bilmiyorum."

Visal bacağıma sarılıp etrafımda dolanırken Yağız boynumdan tutup beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Tamam. Gel, evimize gidelim."

Gözlerine bakarken "Sen işte değil miydin, nasıl buldun beni?" diye sordum.

"Biz Visal'le birlikte parka gittik sevgilim, sen evde uyumak istedin. Az önce geldik eve, kapı sonuna kadar açıktı. Öyle görünce hemen koştum bu tarafa, çok şükür buldum seni."

Yağız sakin kalmaya çalışarak konuşurken soluklarını kesik kesik alıyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirirken yüzüme öyle büyük bir acıyla bakıyordu ki.

"İşe gitmiyor muydum, kapıyı da açık mı bırakmışım?" Kendime inanamayarak hayretler içerisinde kalmıştım.

Yağız ellerini saçlarıma koyup sıkıca tutarken derin bir nefes aldı. "Kafan karıştı herhalde, gel evimize gidelim biraz dinlen."

Hiçbir şey söyleyemeden başımı sallamakla yetindim.

"Ama sakın bir daha evden çıkma yalvarırım. Çok korkuttun beni."

Eve geldiğimizde odanın bir köşesine kıvrılıp içinde bulunduğum duruma saatlerce ağladım. Aklım çalışmıyordu, dünya durmuştu, ne olduğunu, ne olacağını hiçbir şekilde kestiremiyordum.

Yağız oturduğum yerde beni kucağına alıp saatlerce saçlarımla oynayarak masal anlatırken kollarında uyuyakalmadan önce başımı öpüp fısıldadı.

"Her şeyi atlatacağız. Buna mecburuz Eylül, sıkı sıkı tutacaksın ellerimi. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok."

***

"Eylül!"

Yağız'ın kahkahayla karışık bağırmasını duyunca koşarak içeri gittim.

Yüzünden sular damlarken önünde altı açık bir biçimde yatan Visal'i görünce anladım neler olduğunu.

Visal'in gülerek Yağız'a bakmasıyla sesli bir kahkaha attım. "Sen de iyice oyuna çevirdin bu işi Visal Hanım," dedi Yağız Visal'e bakarken.

Yanlarına gidip dizlerimin üzerine çöktüm ve "Sana artık tuvalet eğitimi verme zamanı geldi yaramaz kız, bizimle oyun oynayamazsın," diyerek güldüm.

"Şuna bakar mısın yüzümden kızımın çişi damlıyor. Böyle fedakâr bir babayım. Büyüdüğünde benim sözümü dinlemezsen bu günleri hatırlatırım Visal." Yağız söylenerek ayağa kalktığında ardından seslendim.

"Sen duşa gir ben ona kızarım babası."

Visal'in altını bağlayıp giydirdikten sonra "Ne yaptın kız sen?" diyerek kollarını yavaşça ısırdım.

Visal gülerek koşmaya başladığında etrafı toparlayarak "Dur mamanı yiyeceksin," diye arkasından koştum.

Yağız duştan çıktığında Visal'in tırnaklarını kesmeye çalışıyordum fakat izin vermiyordu.

Yorgunluktan kendimi koltuğa atıp "Sen keser misin?" dedim Yağız'a masum bir gülüşle bakarken. "Ben korkuyorum derin keseceğim diye."

Yağız başını sallayarak onayladı. "Giyinip geliyorum."

Ben ev işlerini halletmeye çalışırken içeri geldiğimde Yağız Visal'in tırnaklarını kesmişti. "Teşekkür ederim kahramanım," dedim gülerek sarılırken.

Visal'in elini tutup koklayarak öptü. "Manikürünüz yapıldı efendim. Başka isteğiniz var mı?

Yüzüme falan işeyecekseniz hiç çekinmeyin yani salın."

Sesli bir şekilde gülerken ikisine de sarılıp "Sonsuza kadar sizinle böyle kalmak istiyorum," dedim.

***

Arabada en sevdiğimiz şarkıya eşlik ederek yolculuk yaparken gözlerimi bir an bile Yağız'dan ayırmıyordum. Elimi ellerinin arasına alıp öptü ve gözlerini kapattı.

"Araba sürerken bu kadar romantik olma," dedim saçlarını karıştırırken. "Gözlerini kapatıp elimi öperken çok yakışıklı oluyorsun tamam ama önümüzde arabalar var."

Bugün Yağız ile sevgili olduğumuz günlerdeki gibi bir gün geçirecektik. En mutlu olduğumuz, en eğlendiğimiz anları yaşayacaktık birlikte. Visal'i anneme bırakıp yola çıkmıştık.

"Seni öptüğümde neden bilmiyorum ama gözlerim anında kapanıyor. Hatta başta kızıyordum kendime, kapatma gözlerini, öperken de gör onu diye. Ama olmuyor, öyle bir mucizesin ki seni öperken gözleri açık duramıyor insanın."

Neşeli bir şekilde güldüm.

"Evet gerçekten. Ben de hep gözlerimi açıp arada bakmaya çalışsam da kendi kendine kapanıyor."

Arabada duran şişeyi alıp su içerken Yağız dikkatli bir şekilde beni inceliyordu. Başımı ne olduğunu sorarcasına salladım.

"Bu arabaya ilk bindiğin gün geldi aklıma. Beni hiç tanımıyordun ama korkmuyordun da.

Çekinmemiştin hiç, su şişem duruyordu orada alıp içmiştin. Zaten aşığım, ilk defa seninle konuşmanın şokunu yaşıyorum bir de su şişemden su içtin. Benim olduğunu söyleyince de hiç takmadan içmeye devam ettin. Ne yapmaya çalışıyordun daha çok âşık etme büyüsü falan mı?"

Gözlerinin içine baktım.

"Evet normalde kimsenin şişesinden içmezdim ama ben de anlamadım, hiç umursamamıştım o an. Ben de çaktırmadan 'Nerede bulacaksın bir daha böyle yakışıklı çocuğu, iç şişesinden suyu.' dedim herhalde."

"Seni yerim, civciv... Sonra parmağınla bir yere vurup ritim tutuyordun, ben baktığımda yapmayı bıraktın. Telefonumu alıp ekrandaki *'penguencivcivi'* yazısına dikkatlice baktın. Beni burada indir dediğinde korktum gelip sana tekrar zarar verir diye. Ben aslında seni evine götürecektim ama evini nereden bildiğimi soracaktın bana. Öyle ıssız bir yerde inmek istemeyince ben sana bir şey olacak korkusuyla bırakamadım seni orada, götürdüm."

Yağız yola bakarken gözleri dalmıştı.

"Ben senin böyle biri olduğunu bilsem korkmazdım ki," dedim elini tutarak. "Ama bir anda yönümüzü değiştirip başka bir yere gitmeye başlayınca bir şey yapacaksın sandım."

Başını çevirip birkaç saniye bir şey söylemeden yüzüme dikkatlice baktı.

"Ne güzelsin Eylül."

Gözlerimi huzurla kapattım. "Seninle güzelim."

Bir yerde durduğumuzda Yağız bana baktı. "Şimdi sen burada ineceksin. Bak, şurası sizin eviniz hatırladın mı?" İşaret ettiği yere baktıktan sonra ona döndüm.

"Hatırlıyorum tabii," dedim evi görünce tüm geçmişim beynimde sıralanıp resimlenirken.

"İnip ne yapacağım peki?"

Güldü. "Evden çıkıyormuş gibi yapacaksın, ben de arabaya yaslanıp seni bekleyeceğim. Bugün sevgiliyiz unuttun mu?"

Gülerek Yağız'ın dediğini yaptım. Kapının önüne geçip kapatıyormuş gibi yaparak saçlarımı düzelttim ve birkaç adım attım.

Şimdi bu evde başkalarının yaşaması garip hissettirirken Yağız arabanın kaputuna yaslanmış, güneş gözlüklerini takmış bir şekilde beni bekliyordu. Ellerini önünde bağlamıştı, beni görünce ıslık çalarak güldü ve yavaş bir hareketle gözlüğünü çıkardı.

Yavaş adımlarla ona doğru yürürken kendimi klip çekiminde gibi hissederek sessizce güldüm.

Yanına geldiğimde olduğu yerde dikleşti ve bileklerimi tuttu.

"Ama sen bu kadar güzel olursan," diyerek elini dudağımda gezdirdi. "Ben duramam."

Yaklaşıp yavaşça öptüğünde gözlerimi kapattım.

"Günaydın sevgilim." Gülerek birkaç adım geriledim.

"Günaydın güzellik," dedi ve ardından sessizce ekledi. "Tabi o zamanlar daha artistim."

Burnunu yavaşça boynuma yaklaştırırken gözlerini derin bir huzurun kapılarına teslim etmişti. "Bu kadar güzel kokarsan..." Dudaklarına yerleşen tebessüm yüzünde aydınlandı. "O kokuyu benden başkası almasın diye buradan ayrılamam." Ellerini saçlarımda gezdirdi. "Cenneti dünyaya sızdıran güzellik, sana deliler gibi aşığım..."

***

Denizin karşısındaki bankta otururken neşeyle elimi Yağız'ın omzuna koydum.

"Ayranın mı bitti?" dedi, elimdeki şişeye bakarken.

Ellerimi iki yanıma açarken dudağım aşağıya doğru kıvrıldı. "Ben bir şey yapmıyorum. O her zaman simitten önce bitmeyi tercih ediyor."

Denizden gelen rüzgâr saçlarımın arasından hızla geçip giderken Yağız kendi ayranını bana verdi. "Anne oldun, hâlâ si-

mitle ayranı aynı anda bitirmeyi öğrenemedin." Burnumu sıkıp gülerken gözlerime öyle güzel bakıyordu ki.

"O zaman sana özel taktiğimi vereyim," dedim yanağını sıkarken. "Önce simitten ısırıyorsun, sonra onu ağzında tutup ayranla ıslatıyorsun ve öyle yiyorsun. Bu benim kendi tarifim, sadece seninle paylaştım."

Yağız kaşlarını kaldırdı. "Benim çubuk kraker tarifim kadar lezzetli değil ama."

Gülerek sordum. "O nasıldı?"

Yağız gözlerini kapatıp hayal ederken anlatmaya başladı. "Önce çubuk krakerleri ısırıyorsun, ısırıyorsun ama onları yutmayıp ağzında biriktiriyorsun. Yeteri kadar biriktiğinde eline bir çubuk kraker alıyorsun ve onun ucuna bu yaptığın karışımı top halinde koyuyorsun. Biraz bekleyip yiyebilirsin."

Yağız ile aynı anda sesli bir kahkaha attığımızda hemen ekledi. "Bak anlatınca çok kötü oluyor ama tadı efsane. İstersen sana yapabilirim. Tam kurabiye kıvamında olması gerekiyor. Sevgiliyken de anlatmıştım sana bunu."

Gülmekten cevap veremiyordum.

"O zaman sen bir akşam yemeğinde bize bundan yap. Kendi ağzımla yaptım dersin. Ağzına sağlık deriz biz de."

Gülerek konuşurken yüzüme gelen saçlarımı çekmeye çalışıyordum.

"Bu tarifi sadece Visal'e verebiliriz. Nesilden nesile geçirmemiz gerekiyor. Aile yadigârı olacak." Yağız başını geriye doğru yatırıp gülerken onun kusursuzluğunu seyrediyordum.

Yavaş bir hareketle yüzüme gelen saçlarımı çekti. "Hani bazıları derler ya benim elim çok lezzetli diye, benim de ağzım çok lezzetli. Tamamen ağzımla yapıyorum bu tarifi."

Gülmekten karnıma ağrılar giriyordu. "Ya yeter güldürme," diyerek bacağına vurdukça bir şeyler daha söylüyordu.

Elimdeki simitten biraz koparıp martılara atarken Yağız yine gülerek konuştu.

"Biz seninle hep böyle okula gitmeden önce buraya gelip simit yiyorduk ya, sen bir gün bana ne sordun biliyor musun?"

Başımı merak edercesine salladığımda gülmemek için kendini zor tutarak konuştu. "Martıların kaşları gerçekten birleşik mi?"

Gülüşüm sahilde yankılanırken Yağız sessiz olmam için uğraşıyordu ama ben gülmeden duramıyordum.

"Evet ama bence haklı bir soru," dedim gülerken.

Sesli bir şekilde gülerken cevap verdi. "Evet işte, ben de o gün o sorudan sonra tekrar âşık oldum zaten."

Sahilde uçan balon satan bir adam yanımızdan geçerken Yağız koşarak yanına gitti ve balonlara baktı. Şaşkınlıkla bağırdım. "Yağız, penguen ve civciv var."

Balonları gösterirken bana bakıp gülümsedi.

Penguen ve civciv olan iki uçan balonu alıp yanıma geldiğinde ayağa kalkıp ona içten bir şekilde sarıldım. "Nasıl böyle bir şey denk gelir? Hem penguen var hem civciv."

Elini çeneme koyup gözlerime baktı. "Çünkü penguen ve civciv asla ayrılamaz."

Uçan balonlarımı elimden kaçırmamak için Yağız bileğime bağlarken onu seyrediyordum.

Öyle güzeldi ki her şeyi... Yüz hatları, mimikleri, karakteri... Ona ait olan her şey gerçekten sadece ona aitti. Kimseye benzemiyordu, öylesine kendisiydi ki. Kirpiklerinin çokluğuna bakarken derin bir iç çektim. Başını kaldırıp güldü.

"Ne oldu bebek kalplim?"

Alt dudağımı üst dudağımın üzerine getirip gözlerine baktım. "Bir gün kirpiklerinin hepsini sayabilecek miyim diye düşünüyordum."

Muzip bir şekilde güldü. "Dene istersen."

"Denettirmiyorsun ki," dedim kollarımı önümde bağlarken.

"Dayanamıyorum ki," dedi benim taklidimi yaparak.

Ne zaman Yağız'ın kirpiklerini saymak için otursam bir yere kadar geliyordum fakat Yağız birden beni öpünce hangi sayıda olduğumu karıştırarak en başa dönüyordum. Bu döngü her zaman böyle gittiği için kirpiklerini tam olarak sayamamıştım hiç.

Sahilde elini tutarak yürürken bileğimde bağlı olan balonları yine de elimle tutuyordum. Bunu gördüğünde gülerek elimi tut-

tu ve "Korkma, güzel bağladım kaçmazlar," dedi. Omuzlarımı kaldırdım. "Ya kaçarlarsa?"

Bileğimi tutup attığı düğümü gösterdi. "Bak, ben sana nasıl bağlıysam onları da öyle bağladım. Sen açmadığın sürece hiçbir yere gidemezler."

Elimi omzuna koyarken yüzüne bakıyordum. "Açsam gideceksin yani?"

Omuzlarındaki ellerimi tuttu ve kendi elleriyle birlikte belime indirdi. "Açacaksın yani?"

Hızlıca başımı salladım. "Açmayacağım asla."

Gülerek başını yüzüme eğdi. "Kaçmayacağım asla."

Sahilde gezindikten sonra okula geldiğimizde arabadan inerek içeri girdik.

Okulun kapısından girerken Yağız elini elimin arasından geçirdi. "Okulda herkesin hayran olduğu çift olmak da zor işti."

Gülerek "Evet baksana herkes bize bakıyor," dedim. Hafta sonu olduğu için okulda kimse yoktu.

"Bu okula ilk geldiğinde beni tanımıyordun, şimdi karımsın. Çok güzel," dedi elimi tutup öperken.

"Lise hayatımın geçtiği, her gün seni görmek için koşarak geldiğim okula şimdi seninle evli olarak gelmek çok güzel."

Okulun içine girdiğimizde girişteki koltukları görünce duraksadım.

"Her sabah burada görüyordum seni. Şu deri koltuklara yayılıp otururdun. 'Okulun ağası' diyordum içimden. Nedense görmediğim gün de hep merak ediyordum acaba neredesin diye."

Saçlarımı karıştırarak güldü. "Ağasıydım tabi. Bak seni de hanım ağa yaptım."

Gülüşümüz koridorda yankılanırken Yağız sözleriyle böldü. "Görüyordum her sabah seni. 'Bir sabah da çirkin ol be kızım' diyordum içimden. Bir insan hiç mi uykulu, yorgun, bakımsız olmaz? Hep prensestin, şimdi hanım ağa oldun." Yağız dalga geçerken omzuna vurdum. "Ya ne hanım ağası moralim bozuluyor bak."

"Ha bazen uykulu oluyordun. Anlıyordum gördüğüm gibi ama o da ayrı bir güzellik katıyordu işte böyle bir büyü. Derse geldiğin gibi uyuyordun. Kızıyordum biraz içimden ne yaptın da uyumadın acaba diye ama bir yandan da kıyamıyordum."

12-C sınıfına girdiğimizde en arka, orta sıraya geçtik. Başımı sıraya koyup Yağız'a baktığımda elini saçlarıma götürdü.

"Sen uyuyordun, ben seni izliyordum gözlerimi hiç ayırmadan. Saçlarını seviyordum dokunmaya kıyamadan. Bir yandan özlediğim için uyanmanı isterken bir yandan uyurken seni izlemenin hiç son bulmayacağı günlere ulaşmak istiyordum. Çok seviyordum Eylül. Çok küçükken sevdim seni, ama öyle büyük sevdim ki; şuram hâlâ aşkını zor taşıyor. Kalbimin içinde senden başka hiçbir şeye yer yok. Bu dünyaya ait olmayan hislerle seviyorum seni."

Ellerini tuttum gözlerine aşkla bakarken.

"Uykumda bile seni hissetmek istiyordum. Ellerini saçlarımdan bir an çeksen kalbim sıkışıyordu gideceksin diye. Ben uyurken kolumda gezdirdiğin parmağının çizdiği yollar hayatımı belirliyordu. Öyle güzeldin ki, senin çizdiğin bu güzel yolda ben de gittim.

Öyle güzel sevdin ki, senden sevmeyi öğrenirken senden daha çok sevdim. Hiç bırakmayacağım bir insanın, beni hiç bırakmayacağını bilmenin güveniyle sevdim. Çoğu zaman acıya acıya, çoğu zaman ağlaya ağlaya sevdim. Bir aşka ne kadar gözyaşı dökülürse o kadar büyürmüş o aşk. Bizim aşkımızın büyüklüğünün nedenini bu sözü öğrendiğim gün anladım."

Yağız'ın beni götürmek istediği bir yer vardı.

Okulun kantinine gidip oradaki kapıdan yangın merdivenlerine çıktık. Çok yukarıdaydık, sanki bulutların arasında. Her şeyi koparacakmış gibi hırçın esen rüzgâr ayakta durmamı zorlaştıracak güçteydi.

"Ben seni burada kendime anlattım. Burada bekledim gelmeyeceğini bile bile. Burada sevgimle parçalandım. Burada senin için ağladım. Belki şu kapıdan atlamak için defalarca bir adım attığım anda o gözlerimin önüne gelen masum yüzünle

kapıyı kapattım. Gelmeyeceğini bilsem de ben seni buraya anlattım. Seni burada sakladım herkesten. Sana burada mektuplar yazdım. Sen bu okula gelmeden önce hiçbir derse girmeden sadece burada kendimle baş başaydım. Öyle güzel girdin ki hayatıma, bu simsiyah olan merdivenler çiçeklendi. Buraya ilk adımını attığın gün girdi senin kokun buraya. Seni buraya ilk getirdiğimde 'herkesten kaçtığın anda kendini burada bulacaksın' demiştim. Öyle de oldu. O zaman küçücük bir kızdın, herkesten kaçıp buraya gelmiştin. Ama sadece burayaydı gelişin, bana değil."

"Kızmıştım öyle olmasına, bağırmıştım sana. Bana gelmediğin için istememiştim seni burada.

Şimdi yine herkesten, kendinden bile kaçmak istediğin bir zamanda buradayız. Omzundaki yükleri buradan aşağıya bırakmak istiyorsun biliyorum. Gözyaşların bu gökyüzüne karışıp gitsin istiyorsun. Ama en sevdiğim ne biliyor musun? Kendinden bile kaçmak istediğinde benden kaçmıyorsun. Şimdi bu omzundaki yükleri buradan gökyüzüne salacağız. Sen beş dakika sonra ne olacağını düşünmeden yaşayacaksın. Çünkü beş dakika sonra ne olursa olsun bunun sana zarar vermesine engel olacak ben varım yanında."

"O eşsiz yüzüne sadece gülümseme yakışacak benden sonra. Bu sıkı sıkı tuttuğun ellerin gevşemeyecek hiçbir zaman. Öyle güçlü olacaksın ki, hayat sana bir şey yapmaya korkacak.

Güzel gözlerinden akan yaşlar yere düşmeye utanacak. Gözünden bir damla yaş aktığında silmek için değil, o gözyaşlarını öpmek için yanında olacağım her zaman. Öperek sileceğim gözyaşlarını. Kalbinin üzerine kalbimi koyup hiçbir zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

Şimdi bana söz ver Eylül. Burada, her şeyin başladığı, gözlerime ilk defa dikkatli baktığın yerde söz ver. Ne olursa olsun pes etmeyeceğine, elimi her zaman sıkı sıkı tutacağına, hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver."

Kalbim ezilip bir köşeye çekilmişken gözlerimden akan yaşlar nefes alışımı zorlaştırıyordu.

Başımı omzuna koyup ona sıkıca tutunurken "Bırakmak istemiyorum ki," dedim çaresizce.

"Eğer sen gerçekten istemezsen hiçbir şey olmaz." Yağız, eli saçlarımda dolaşırken sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Sen beni bırakmamak için gereken savaşı verebilirsen hiçbir şey bizi yenemez."

***

Yağız durduğumuz evin önünde bana bakarken kısa bir açıklama yaptı.

"Okuldan çıkınca babam yoksa bizim kafeye giderdik hep birlikte. Ama ben buraya gelmeyi daha çok severdim."

Arabadan inip karşımızda duran güzel eve bakarken gözlerimi kısıp burasının neresi olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Arada böyle bize gelirdik, annem bir şeyler yapardı. Odamda oturup yerdik, ben seni izlerdim saatlerce hiç bıkmadan. Sen hava kararmadan eve gitmek isterdin. Annemden utanırdın, o zaman da çok bebektin be Eylül."

Gülerek ona sarılırken eve doğru ilerliyordum. "Annem bu evi satmak istemedi. Tüm anıları burada olduğu için satıp ihanet edemezmiş. Arada gelip burada kalıyor." Yağız kapıyı açarken onu seyrediyordum.

"Hatırlayamadım burayı," dedim suçlu hissederek.

"Hatırlaman için getirdim," dedi eliyle yanağımı hafifçe okşarken.

İçeri girdiğimizde uzun süredir kimsenin kalmadığını etraftaki tozdan anlamıştım. Bastığım yerde ayakkabılarım tok bir ses bırakırken Yağız'ın elini bırakmadan yürüyordum. Merdivenlere doğru gittiğinde onu takip ettim. Yukarı çıkıp sağ taraftaki ikinci odaya girdi ve dikkatlice bana baktı. "Bu oda bir de seni karım olarak görsün."

Gülümseyerek yatağa oturdum. "Burada mı yatıyordun?"

Başını salladı. "Evet, sen de bir gece burada yattın. Ben sabaha kadar şu koltukta oturup seni izledim. Masal gibiydin Eylül, seninle yaşadığım her şey masal gibiydi."

Yaklaşık bir saat kadar bu evdeyken yaşadıklarını dinledim. Babasıyla yaşadıklarını, bana olan hislerini anlatırken içimdeki sevgi merhametle harmanlanıyordu.

Evi kilitleyip çıktıktan sonra bir alışveriş merkezindeki buz pistine götürdü beni. Ayağımdaki patenlerle dengede kalmaya çalışırken gülerek demirlere tutundum. "Ben bunu unutmuşum çok zor."

Gülerek yanıma gelirken ellerimi tutup öptü. "Gençken bu buzun üzerinde benden kaçıyordunuz Eylül Hanım."

"Düşüyorum," diye bağırdım ve Yağız'a sıkıca tutundum.

Beni tutmaya çalışırken o da dengesini kaybettiği için buzun üzerinde debelenip duruyordu. "Gitti karizma," dedi saçlarını düzeltmeye çalışırken. "Sen o kadar emek ver, yıllarca karizmanı bozma gelsin bir buz seni yerle bir etsin."

Ona gülerken dengemi iyice kaybedip geriye doğru düşeceğim sırada hızlıca belimden tuttu.

Bu kez birlikte düşerken elimle yüzümü kapatıp kahkaha attım. Buzun üzerinde otururken ayaklarımı dikkatlice çekip Yağız'ın bir yerine gelmemesi için kenara doğru kaydım. Buza dokunduğum için ellerim çok üşümüştü. Yağız ellerimi ellerinin arasına alıp "Acıdı mı?" derken gözlerime bakıyordu. Başımı olumsuz anlamda salladığımda bana doğru yaklaştı ve yüzüme gelen saçımı ağır bir hareketle çekti.

Yüzüne öyle büyük bir özlemle bakıyordum ki bakarken canımın yandığını kalbimin en derinlerinde hissedebiliyordum.

Yanımızda durup bize bakan bir genç kız Yağız'a döndü ve elini uzattı. "Yardım lazımsa,"

Sinirle bir nefes alıp kızın uzattığı ele baktım ve güldüm. "Yardım lazım olsa karısı ona yardım eder zaten."

Bu söylediğimin üzerine Yağız çaktırmadan gülerken kolunu arkadan sıkıp susturdum.

Kız beni işaret edip şaşkınlıkla bakarken "Siz evli misiniz?" dedi sorarcasına.

"Evet evliyiz," dedim demirlere tutunup ayağa kalkarken. "Biz zaten kayabiliyoruz, sadece biraz oturmak istedik."

Yağız benimle birlikte ayağa kalkarken tekrar dengesini kaybedecek gibi oldu ve bana tutundu. Onunla birlikte ben de dengemi kaybederken kızın karşısında yıkılmamak için demirlere tutundum. "Böyle hareketler bile yapıyoruz," dedi Yağız ciddi olmaya çalışarak. Başımı onaylarcasına salladım. "Evet, şu an bunları eğlenmek için yapıyoruz. İstesek kayarız."

Kız beni uzun bir süre inceledikten sonra "Karşıdan arkadaş gibi gözüküyorsunuz," dedi.

Yağız benden önce konuştu. "Her şeyiz biz çünkü." Kolunu sahiplenici bir şekilde tutarken "Kızımız bile var," dedim kıza kötü bakışlar atarak. Kız kaşlarını kaldırıp şaşırarak bize bakarken onun yanından uzaklaşıp Yağız'ı da kendime çektim.

Biraz daha kaydıktan sonra yorularak yemek bölümüne çıktık ve canımızın istediği her şeyi aldık.

Hamburger, pizza, makarna, sushi ve aklımıza gelen tüm tatlıları alıp arabaya bindik, deniz kenarında durup çimenlere oturduk.

Yağız, sushi yerken beni izliyordu ve yüzünü buruşturdu. "Nasıl yiyorsun şunu hiç bilmiyorum."

Gülerek elime bir sushi aldım ve onun ağzına götürerek "Tat lütfen, çok güzel," dedim.

Başını sallayarak kaçarken "Asla yemem," dedi ciddi bir şekilde. "Kırk yıldır Yağız Ersel'im böyle bir şey görmedim."

Yediklerimin lezzetiyle başımı sallarken "Ben de başta böyle diyordum ama şimdi hamburgerin arasına sushi koyup yiyebilirim," dedim gülerek.

Yiyeceklerimizi yedikten sonra Yağız beni bir yere daha götürmek istemişti.

Bir dağ yolunda tepeye doğru uzun bir yol gittikten sonra şehir tüm ışıklarıyla ayaklarımızın altına serilmişti.

Yağız'ın büyüleyici boynuna başımı sokup derin bir nefes aldım.

"Buraya genelde birimizin canı sıkkınsa gelirdik. Dururduk böyle. Ben arabaya yaslanırdım, sen bana. Bazen susardık, bazen ağlardık, bazen her şeye yeniden başlardık..."

Yağız'ın gözlerinin içine baktım.

"Daha fazlası mümkünmüş gibi daha fazla âşık olurdum sana. Gözlerinin içine bakmak değil gözlerinle yaşamak isterdim. Ve yıldızların altındayken kalplerimiz, beni bir tek sen gör isterdim."

Elini saçlarımın arasında gezdirirken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Böyle güzelsin ya, böyle bakıyorsun ya daha fazla dayanamadan öperdim seni. Böyle..."

Yağız'ın gülümsemesi, gülümsememle birleşirken durup dudaklarını çekmeden konuştu. "Sen hemen ellerini saçlarıma götürürdün şimdi yaptığın gibi."

Saçlarında olan ellerimi fark edince istemsizce güldüm. Gece üzerimize örtülmeden önce uzun bir zaman öylece kaldık.

Daha sonra şehre inip bankımızda oturduktan sonra dondurma yiyerek aynı anda aynı adımları atıp yürüdük sahilde.

Visal'i annemden alıp eve geçtiğimizde onunla birlikte arabadan indim.

Visal kucağımda kıpırdanıp yere inmek istediğinde Yağız kapıyı açıyordu. Yere bırakıp "Geç anneciğim," diyerek kapıya yönlendirdim.

Kapıyı açıp eve girdiğimizde ışıklar açıktı. Karşımdaki kişiye şaşırarak bakarken olduğum yerde kaldım.

43

"Ne var?"

Eve girdiğimizden beri kimse tek kelime etmemişti. Sadece şaşkınlıkla Yağız'a bakıyordum.

Yağız annesinin yanına giderek "Anne ne işin var senin burada?" dedi.

Annesi bana bakıp güldükten sonra "Torunum neredeyse iki yaşına girecek ve ben onu ilk defa göreceğim. Normal bir babaanne gibi sizinle bir hafta geçiremez miyim?"

Bana bakarak sorduğu için gülümsedim. "Geçirebilirsiniz tabi. Hoş geldiniz." Gidip ona sarılırken hemen Visal'e döndü ve kucağına aldı.

Visal tanımadığı için huzursuz olup kucağından inmeye çalıştı ve evin içinde koşturarak bir yerlere gitti.

"Eve nasıl girdin?" dedi Yağız rahatsız olmuş bir ses tonuyla.

"Saatlerce kapıda beklemek yerine kendim girdim. Oğlumun evinin anahtarı tabi ki çantamda..."

Yağız bana bakarak mahcup bir ifadeyle gülümsediğinde sevecen bir şekilde gözlerinin içine baktım.

"Sorun değil, iyi yapmışsınız. Sokakta beklemek yerine."

Visal'in peşinden giderken seslendim. "Ben onu uyutayım. Uyku saati geçiyor."

Yağız'ın annesi topuklu ayakkabılarıyla salonda peşimden gelerek arkamdan Visal'in odasına girdi. Visal yerde oyuncaklarıyla oynuyordu. "Haydi anneciğim, uyku saati," dedim kollarından tutup yatağına yatırırken. Ayıcığı yanına koyup "İkinize de iyi geceler benim güzel bebeklerim. Size masal okumamı ister misiniz?" dedim.

Visal ellerini çırpıp "Evet," derken kitabı aldım ve okumaya başladım.

Yağız'ın annesi kapıda durmuş beni izliyordu. "O yaştaki çocuk ne anlasın masaldan," dedi bana bakıp yüzünü buruştururken.

Derin bir nefes aldım. "Masal dinlemeyi çok seviyor. Emin olun birçok faydası da var."

Yağız odaya girip biberonunu Visal'in eline verirken "Benim güzelim sütünü içmeden uyumaz," dedi.

Elini belime koydu "Benim gerçek güzelim de kızına masal okumadan uyutmaz."

Annesinin yanına gitti ve "Anne gel ben sana odanı göstereyim," dediğinde "Yalnız bu çocuk böyle masalla, kendi yattığı yerde uyumaz. Ben onu ayaklarımda sallayıp beş dakikaya uyuturum," dedi.

Yağız kolunu okşayarak "Uyuyor anneciğim o, sen merak etme. Ayaklarımızda hiç sallamadık," dedi ve onu sakin bir şekilde odadan çıkardı.

Visal'i uyutup yatak odasına geçtiğimde Yağız yatağa oturmuş beni bekliyordu. Gülerek yanına giderken yorgunlukla yatağa uzandım.

"Eminim annem birçok şeyi sana öğretmeye çalışacak. O da hayatında ilk defa böyle bir şey yaşadığı için çok hevesli. Bir hafta dayan tamam mı güzelim?"

Elimi sakallarında gezdirirken "Ne demek dayan? O senin annen, tabi ki öğretmeye çalışacak. Ben hiçbir şeyi sorun etmiyorum, merak etme," dedim huzurla gözlerimi kapatırken. "Hayat buna kızmak için çok kısa."

Yağız şaşkınlıkla yüzüme bakarken güldüğünde "Yarın sa-

bah annemi de çağırayım, onunla da görüşsünler," dedim yastığı başımın altında düzeltirken.

Yağız buruk bir gülümsemeyle kaldığında duraksayıp derin bir nefes aldı. "Eylül, annenle annem en son güzel bir şekilde ayrılmamışlardı. Görüşmek isteyeceklerini sanmıyorum. Böyle kötü şeyleri hatırlamana zaten gerek yok ama anneni habersizce buraya çağırırsan hoşlanmaz."

Kaşlarım çatıldı. Zihnimde geçmişe dair anıları tararken Yağız'a baktım. "Ne oldu ki?"

Başını yatağa yaslayıp tavana baktı ve elini saçlarımda gezdirdi. "Boş ver, annem tartışma çıkarmıştı işte."

Yağız ısrarlarım sonucunda olanları anlatmak zorunda kalmıştı. Artık çoğu şeyi unuttuğumu fark edebiliyordum.

Normalde böyle bir şeyi asla unutmazdım. Ama Yağız'ın babasının annemi sevdiğini Yağız söylediğinde hatırlamıştım. Annesi annemden bu yüzden hoşlanmıyordu. Bir süre daha konuştuktan sonra gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya dalmıştık.

Visal'in ağlama sesiyle açtım gözlerimi. Uyuyalı neredeyse bir saat geçmişti. Yağız ellerimi tutarak "Sen uyu hayatım, beni istiyor," dedi ve yataktan kalktı.

Şaşkınlıkla gülerken "Nereden anladın?" diye sordum.

Kapıdan çıkarken cevap verdi. "Ağlayışından."

***

Kahvaltı masasında Visal'in tabağına yiyeceklerini koyarken Yağız'ın annesi dikkatli bir şekilde beni izliyordu. Visal önüne koyduğum yiyecekleri eline alıp mutlulukla yerken oturduğu yerde dans ediyordu. Gülerek onu öperken Yağız fotoğrafımızı çekti ve bana karşıdan öpücük attı.

"Onları mı yiyecek çocuk?" dedi Yağız'ın annesi yanımıza gelip tabağı eline alırken.

Visal tabağını aldığı için ağlamaya başladığında "Evet," dedim Yağız'a şaşırarak bakarken.

"Diyette mi bu çocuk?" dedi neşesiz bir şekilde gülerek. "Biraz güzel bir şeyler yapsana kızım."

Ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldığımda Yağız sert bir ses tonuyla "Anne," dedi uyarırcasına. "Eylül ne yedireceğini gayet iyi biliyor. Gel sen de kahvaltını yap güzelce."

Annesi sinirlenerek "Ben bir şey mi dedim şimdi? Bir çocuk yetiştirmiş anne olarak ona yardımcı olmaya çalışıyordum sadece," dedi.

Yağız annesini sakinleştirmek için bir şeyler söylerken Visal'in kahvaltısını yaptırıp masadan kalktım ve içeri geçtim.

Visal'in kıyafetlerini değiştirip onunla bir süre oynadıktan sonra televizyonun karşısına geçip bir şeyler izledim.

Yağız ve annesi içeri gelip yanıma oturduklarında annesi bana baktı. "Sen ne iş yapıyorsun şimdi?"

Oturuşumu düzelttim ve kumandayı sehpaya koydum. "Çalışmıyorum ben."

Kısaca cevap verdiğimde kaşlarını kaldırıp "Ne zaman başlayacaksın?" dedi.

"Başlamayacağım bir daha. Çalışmayacağım bundan sonra," dedim gülümseyerek.

Gergin bir şekilde gülerken tam bir şey söyleyeceği sırada Yağız konuştu.

"Ben istemiyorum çalışmasını, yıllardır çok yordu kendini. Artık dinlenme vakti, evde kızımızla ilgilenme vakti."

Annesi hoşnutsuz bir şekilde yerinde kıpırdandı. "İnsanın iyi bir mesleği varsa çocuk olunca neden bunu bırakır hiç anlamıyorum. Hem çalışıp hem anne olmak çok mu zor?"

Konunun daha fazla uzamasını istemediğim için ayağa kalktım. "Ben mutfağa gidiyorum."

Mutfağa doğru ilerlerken Yağız arkamdan seslendi. "Bana da su getirir misin gelirken?"

Mutfağa girip derin bir nefes verirken annesinin hastalığımı bilmediği için böyle şeyler söylemesine takılmak istemiyordum fakat beni çok zorluyordu. Çok ciddi ve sert bir kadındı. Söyleyeceği hiçbir şeyi esirgemiyordu. Yağız sürekli ortamı yumuşatmak adına kendini ortaya attığı için daha da gergin bir ortam oluşuyordu.

Visal arkamdan mutfağa girdiğinde gülerek onu sandalyeye oturttum ve "Sen anneni mi takip ediyorsun?" dedim defalarca öperek. Mutfakta bir süre durup bir şeyler yaptıktan sonra tekrar içeri geçtim.

Odaya girdiğimde Yağız'ın annesi ellerime baktı ve o sırada Yağız hızlıca ayağa kalktı. "Yağız su istemişti," dedi annesi bana bakarken.

Hayal kırıklığıyla olduğum yerde kalırken Visal'in elini bırakıp derin bir üzüntü içerisinde tek bir kelime söyleyebildim. "Unuttum."

Yağız yanıma gelip bana güç verircesine ellerini omzuma koydu. "Sorun yok, ben kendim alırım. Hem yürümüş olurum. Visal öyle güzel ki insana yapacağı her şeyi unutturuyor."

Onun bu toparlayıcı haline gülümseyerek yanıt verdim ve koltuğa geçip oturdum. Visal kucağıma yatıp onu sevmem için hareket ederken saçlarıyla oynuyordum. Elim onun saçlarında dolaşırken aklım sonu olmayan çıkmazlarda dolaşıyordu.

***

Yağız'ın annesiyle birkaç gündür aynı evde yaşamaya alışmıştık artık. Visal ilk günkü kadar yabancılık çekmiyordu.

"İnce giydirmişsin yine," dedi Yağız'ın annesi Visal'in kıyafetlerini değiştirirken. Susmayı tercih ederek başımı salladım ve mamasını hazırladım. Mama sandalyesine oturtup yedirdikten sonra mutfaktaki işlerimi halletmeye çalıştım.

Bu sırada Yağız, annesi ve Visal bahçede oynuyorlardı.

Başıma şiddetli bir ağrı saplanınca olduğum yerde duramayıp hızlıca sandalyeyi çektim ve oturdum. Ellerimle şakaklarımı ovuştururken gözlerimi kısıp sancının dinmesini bekledim. Ağrı öyle şiddetliydi ki gözlerime vuruyordu. Bir süre bu şekilde ağrının geçmesini bekledikten sonra geçmeyeceğini anlayınca dolaptan bir ağrı kesici aldım ve tezgâha yöneldim. Sürahiyi alıp bardağa su dökecekken tüm suyu tezgâha döktüm ve sürahi ellerimin arasından kayıp gitti. Ellerim titremeye başladığında panik yaparak musluğu açtım ve yüzümü soğuk suyla defalarca yıkadım.

Derin bir nefes alarak kızım için güç toplamaya çalıştım. Bir bardak su dolduramamamın şokunu yaşıyordum. Sandalyeye geçip uzun bir süre sakinleşmeye çalıştım.

Aniden olduğum yerden kalkıp "Visal'in maması," dedim kendi kendime. Mamasını yedirmeyi unutmuştum.

Hızlıca hazırlayarak bahçeye gittim ve Visal'in yanına oturup "Mamasını yedireyim, yine unuttum," dedim. Yağız kaşığı elimden alarak iki elini de yanaklarıma koydu ve "Sakin ol güzelim, hiçbir şeyi unutmadın," dedi ve beni öptü.

Annesi büyük bir şaşkınlıkla bize bakarken Yağız sessizce kulağıma fısıldadı. "Az önce yedirdin ya."

Tüm vücudum istemsizce titremeye başladığında Yağız bana sarılıp bunu kontrol altına almıştı.

Yağız'ın annesi bana bakarak "Eylül sen iyi misin kızım? Çocuğa on dakikada bir mama mı verilir?" dediğinde cevap vermeden başımı Yağız'ın omzuna kapadım. Aklını yitirmiş biri gibi hissediyordum.

"Anne," dedi Yağız sert bir şekilde yutkunup beni alıp bahçeden çıkarken. "Doymadığını düşünmüş."

Yağız beni hızlıca yatak odasına çıkarıp duşa soktuğunda sakinleştirmek için öyle güzel şeyler söylüyordu ki. Bir yandan sıcak su tüm kaslarımı gevşetirken bir yandan Yağız'ın yatıştırıcı ses tonu beynimi boşaltıyordu.

"Sen şimdi bir şeyleri unutmamak için çabalıyorsun ya, çok fazla böyle düşündüğün için yaptığın şeyleri bile unuttuğunu sanmaya başladın. Güzelim ne olur rahat ol, unutacağım diye kasma kendini. Sen en önemli şeyleri unutsan ne olur yanında ben olduktan sonra?"

Söylediklerine başımı sallarken gözümden yaşlar akıyordu.

"Ağlama."

Yüzüme bakmaktan çekiniyordu sanki. "Bak böyle şeyler için ağlama, dayanamıyorum."

Banyodan çıktığımızda beni yatağa yatırdı ve saçlarımı taramaya başladı.

"Sen ağladığında dünyam kararıyor benim.

Hızlıca başımı salladım. "Ben her şeyi unutmaya başlıyorum farkında değil misin?"

Sesinin titrediğini belli etmemek için saniyelik bir geçiş yaşadı. "Farkındayım ve her şeyi hatırlatmak için yanındayım."

Derin bir nefes aldım ve "Yağız bana bir mektubunu okur musun?" dedim kısık bir sesle.

"Ne mektubu?" dedi şaşkın bir ses tonuyla.

"Bana yazdığın mektupları biliyorum ve bitmesine kıyamadığım için tek tek okuyorum. Bana kızma. Şimdi sen oku, senden dinlemek istiyorum."

Kısa bir süre susup bekledikten sonra dolabı açıp kutudan bir mektup aldı ve yanıma uzandı.

Başımı göğsüne yaslarken bir eli mektubu tutuyor, bir eli saçlarımda geziniyordu. Dudaklarını başıma yaslayıp yavaşça öptükten sonra bulutların arasından sızıyormuşçasına güzel bir ses tonuyla okumaya başladı.

"Aşk değildi bunun adı.

Bu bir Eylül Masalı.

Cehennemin cennete yavaş yavaş sızışı.

Rüzgârlı bir havada kalpteki o ince tını.

Ellerim saçlarının arasında gezinirken o kalpteki sızı...

Gözyaşın yeryüzüne indiğinde yeryüzünü yakabilecek bir güç.

Ne zaman senden söz etsem hep sustum.

Çünkü ben seninle bu mektuplarda konuştum. Gölgene razıydım ben Eylül. Bir gün bir yerde gölgene rastlamaya razıydım.

Yaşayamayacağım bir hayatın kollarındayım.

Yanımda sensizlik.

Sensizlikle baş başayım.

Bazen delirdiğimi düşünüyorum.

Bakıyorum, sensizlik beni az da olsa mutlu ediyor.

İçinde 'sen' varsın ya hani.

Gidemiyorum.

Ne yaparsan yap, beni nasıl bırakırsan bırak, istersen beni parçala bir köşeye at yine de gidemiyorum senden.

Güzelim, canımın cam kırıkları...

Öyle zor ki, ellerini tutmak ellerin olmadan...

Kalbimin tüm kırık camlarını elimde toplayıp senmişçesine sıkmak...

Ellerini düşündüğümde zamanı durdurup, tüm hücrelerimi orada toparlamak...

Yeşil gözlerinden geçen tüm tonları iyice kazıyorum hafızama. Bir gün gördüğümde aşina olamazsam kendimi affetmem asla.

Ben seni sevmeye mahkûmum Eylül.

Bu Eylül'de dökülmüş bir yaprak benim esaretim.

Gelmeyeceğin gecelerde gelmeni bekliyorum gecelerce.

Kaderden kaçılmazmış öyle derler.

Bu kız benim kaderim değil diyorum, bu kız benim kadersizliğim.

Bu kız benim gülüşüne bir ömür verdiğim.

Bana bakmayan gözlerinin rengini hecelediğim.

Normalden biraz fazla yaklaşmaya kıyamadığım güzelim.

Sen dokunulmamış, yaşanılmamış bir güzelliksin.

Böyle yazıyorum ama hep acı vermiyorsun bana.

Seni uzaktan gördüğüm bir gün aylarca yetiyor bana.

Gülüşünü duyuyorum bazen, cennet kapılarını açıyor bana. Bir adım daha atsam sen.

Cennetimsin Eylül.

Bir Eylül gelecek ve ben o cennete gireceğim.

Kalbimin döküldüğünü hissettim geçen gün.

Yokluğunda parçalarını birleştirdiğim kalbim döküldü yine.

Kalbimin etrafında imkânsız kuşlar uçuyordu ölmemi bekleyen.

Cesedimi parçalamak için belki.

Seninle dolu cesedimden akan kanımı toplayıp yaşamaya devam ettim.

Seninle dolu olan bu kalp ölse de, kimse tek bir parçasına dokunamaz."

Yağız'ın eli saçlarımın arasında gezinirken sesi keskin bir telin üzerinde duruyormuşçasına güçlü kalmaya uğraşıyordu. Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştığımda dudaklarını başıma bastırıp ona bakmamı engelledi. Ağladığını biliyordum.

Elim göğsünün üzerinde hareketsizce dururken uzun süre konuşmadığım için çatallaşan sesimle konuştum. "Yağız."

Derin bir nefes aldıktan sonra uzunca bekledi. Kelimelerin boşluğa düştüğü yerde olduğumuzu ikimiz de biliyorduk.

"Güzelim."

İçinde binlerce acılı çığlık barındıran buğulu bir sesle, güçlükle cevap verdi.

"Ben de kalbimin döküldüğünü hissediyorum her geçen gün biraz daha," dedim elimi kalbinin üzerinde gelişigüzel gezdirirken.

Elimi tutup öptü. "Hani, ben göremiyorum döküldüğümü? Ben senin kalbin değil miyim, bak sapasağlam ayaktayım işte."

Bu halde bile gülümsememe sebep olan bu adama öylesine âşıktım ki.

"Bir şey soracağım ama kızma tamam mı?" dedim yumuşak bir ses tonuyla. Sormam için başını onaylarcasına salladı.

"Ben istemesem de bunu düşünüyorum hep. Bana bir şey olursa, yani ölürsem ne yapacağız?" Gözlerimden yaşlar hızla akarken konuşmaya devam ettim. "Biliyorum sorduğum şey çok saçma ama ben sensiz orada ne yapacağım Yağız? Korkarım, seni isterim yanımda, üşürüm. Belki bunları o zaman düşünemeyeceğim evet ama şimdi düşünmek yetiyor bana.

Visal'i, seni bırakırsam nasıl yaşayacaksınız bunu düşünmeden duramıyorum. Visal daha çok küçük, bana ihtiyacı var ama biliyorum ki ben olmasam da ona sahip çıkacak bir sürü kişi var etrafımızda. Başta sen, annem, İlayda, Can hiçbiriniz yalnız bırakmazsınız onu. Daha çok küçük olduğu için böyle büyür ve alışır annesizliğe. Hatırlamaz bile belki büyüdüğünde beni. Birkaç anımız hayal meyal kalır zihninde. Buna bile çare

bulabiliyorum ama seni düşündüğümde... Seni düşündüğümde şurama oturup nefesimi bir bıçak gibi kesen illetten kurtulamıyorum. Çünkü biliyorum neler olacağını, ne hale geleceğini."

"Defalarca sahtesini yaşattığım şeyi sana bir gün tüm gerçekliğiyle yaşattığımda halini düşünemiyorum. Bir yerden tutunup yaşamın o kargaşasına dalmayacağını biliyorum.

Benim mezarımdan ayrılmayacağını, beni o mezara koyarken delireceğini, tabutumu taşırken her adımda kalbinin bir parçasını bırakacağını biliyorum. Sakladığın saç tellerimi eline alıp saatlerce izleyeceğini, kıyafetlerimi alıp kokumu içine çekeceğini fakat bir daha bu kokuyu canlı birinden hiç almayacağının acısını yaşayacağını, ölüm haberimi aldığında dizlerinin üzerine nasıl çökeceğini biliyorum. Belki yanındayken öleceğimi, son günlerimde seni tanımadığım için içten içe üzüleceğini, artık bu durumdan kurtulmak istediğini ama bu kurtuluşun ölüm olduğunu bildiğin için buna razı olacağını biliyorum."

"Son nefesimi senin yanında verirsem eğer, ne yaparsın bunu düşünmekten delireceğim.

Biliyorum, başta kabul etmezsin hiçbir şekilde öldüğümü, sarılırsın saatlerce bırakmazsın. Gelip beni almak istediklerinde kızarsın onlara vermek istemezsin beni. Ama bedenim soğumaya başladığında, gözlerim kapalıyken dudaklarım morarıp artık Eylül Ersel olmadığımda yavaş yavaş kabullenmeye başlayacaksın öldüğümü. Kimseye vermediğin bedenimi tutan ellerin kendiliğinden gevşeyecek çünkü ölü bir bedeni kollarının arasında tutmak ne demek aklın almayacak. Alıp götürecekler beni, ağlamaktan mecalin kalmayacak. Visal'i isteyeceksin sadece yanında ve onun için güçlü olacaksın biraz daha. Visal ne olduğunu soracak sana 'neden ağlıyorsun baba, anneme bir şey mi oldu?' diyecek. Başını sallayacaksın 'annen iyi kızım' diyeceksin. Ağladığını görmemesi için gözyaşlarını silip kucağına alacaksın onu. Artık annesi olmayan birine 'annen iyi' demenin acısını yaşayacaksın."

"Bir aileyi söküp giden bedenimi yıkayacaklar, en korktuğum yere koyacaklar beni. Belki sen... Belki de sen koyacaksın

beni oraya, son kez bana dokunan kişi olabilmek için. Kimseye vermeye kıyamayacağın, hissetmeyecek olsam da canımın yanmaması için narince koyacağın bedenimin üzerine ilk toprağı sen atacaksın. Ya da gideceksin oradan o halimi görmemek için bilmiyorum. Dayanamayacaksın evet ama gitme sevgilim. Ne olursa olsun gitme, belki hissederim bilmiyorum. Ne yaşayacağımı bilmiyorum ya o yüzden korkuyorum en çok. Belki hiçbir şeyi anlamayacağım, hissetmeyeceğim. Belki hissedeceğim ama bir şey yapamayacağım. Yanımda olmanı isterken 'yanımda kal' diyemeyeceğim sana. Ama ben demesem de sen beni bırakmazsın bunu biliyorum ya içim bu yüzden rahat. Sonra herkes gidecek bir bir. Annem bile gidecek. Sen kalacaksın sadece. Baş başa kalacağız ilk defa böyle bir yerde."

"Ne yapacağız sevgilim? Ne diyeceğiz? Ne anlatacaksın bana? 'Korkuyor musun karanlıktan, söyle yakayım geceleri.' diyebilecek misin gece olmayan bir yerde karanlığın içindeyken?

'Seni asla bırakmam civciv.' diyecek misin? Böyle bir ayrılığın tam ortasındayken... 'Öyle gülme dayanamıyorum.' diyebilecek misin ikimiz de böylesine ağlıyorken. Gözümdeki yaşlar toprağa karışıp sana doğru bir yol olurken. 'Çok özledim.' diyerek sımsıkı sarılabilecek misin?

Sarılabilir misin? Gözlerimi iyice açtırıp tam içine bakacak mısın yeşilini incelemek için?

Ellerim üşümüşse ne yapacaksın mesela? Ellerinin arasına alıp mı ısıtacaksın, nefesinle mi?

Ellerimin arasından topraklar geçerken de âşık olacak mısın ellerime? Ne anlatacaksın bana?"

"Yeni bir masal biliyor musun sevgilim ikimizi de buradan biraz uzaklaştıracak? Bana nerede olduğumu unutturacak bir masal biliyor musun? Kirpiklerini kalbime saplayıp gideceksin birkaç gün sonra. Çünkü ikimiz farklı dünyalarda olacağız sevgilim, senin devam etmen gereken bir hayatın olacak. Benim son bulduğum yerde senin hayatın başlayacak. Sen eve gideceksin, üzerindeki toprakları silkerek devam edeceksin hayatına iyi veya kötü.

Mutluluktan gülmeyeceksin belki ama elbet güleceksin. İçin ağlasa da gözünden yaş akmadığı günler elbet olacak. Elbet bir an beni unutup güleceksin ilk defa mutluluktan. Yarım kalacak gülüşün biliyorum, ilk defa böyle bir şey olduğu için katlanamayacaksın buna. Ben oradayken nasıl güldüğünü sorgulayacaksın ama olacak işte, ne ben seni suçlayacağım bunun için, ne başkası. Çünkü daha önce söylemiş bunu bir şair. 'Bıçağın ucundaydı insanların hafızası

İnsan unutandır ve insan unutulmaya mahkûm olandır. Unutulmaya mahkûm olan biri, unutulduğunda kimseye kızamaz ki."

"Ben zaten istesem de sana kızamam sevgilim. Beni merak edersen ben o karıştığım toprak parçasında bile senin ellerini tutacağım. Hep öyle yapıyorum zaten, sen yanımda olmasan da ellerimi uzatıp tutuyorum ellerini ve gerçekten hissediyorum seni. Bizim birbirimize sarılabilmemiz için yan yana olmamıza gerek yok. Ben orada da sana sarılıp yatabilirim.

'Yağız' diye inler belki dudaklarım pervasızca. Hiçbir şey beklemeden sayıklarım seni, karşılık gelmeyeceğini bilerek. Özlerim evet ama üzerimde senin kokun kalır biliyorum. Ona tutunurum. Hayaline tutunurum. Zaten yaşamıyorken o kadar acı çekemem ki. Belki anlamam hiçbir şeyi. Nerede olduğumu, senin nerede olduğunu, bize ne olduğunu...

Uyurum öylece belki uyanacağım güne kadar. Bir şey düşünmeden, hissetmeden, bilmeden uyumak korkutmaz insanı. Bir şey yapacağın zaman benim istemeyeceğimi düşünerek yapmaktan sakın vazgeçme. Onu yaptığında bize ne olur diye düşünme. Biz cennette yine biz oluruz. O günü bekle. O günü beklerken kendi gününü bekletme. Mutlu ol, sev, sevil. Daha önceki yıllarda hep bana bir şey olursa senin başkasıyla olmana dayanmamam diye düşünürdüm. Ama artık o da değişti. Hayatına devam edebilmek için mutlu olmaya ihtiyacın var. Seni mutlu edecek bir insan al hayatına, sevsin..."

Hıçkırarak ağlarken kesik kesik kurduğum cümleleri Yağız bağırarak kesti.

"Eylül, sus."

Ayağa kalkarak gözünden akan yaşları silerken odanın içinde delirecekmiş gibi geziyordu. Elini saçlarının arasından geçirirken duvara vurup "Yeter, devam etme," dedi gözlerinin karanlık tonu gözlerime yansırken. Gözlerindeki yaşları silerken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Mutlu olamam, devam edemem, hayatıma birini alamam, yaşayamam senin olmadığın bir dünyada. Mutluluğa aç değilim ben, senin mutluluğuna aşığım sadece. Bırakmayacağım seni, yalnız kalmayacaksın. Ölmeyeceksin diyorum, bunları düşünmene dayanamıyorum. Ama eğer bunları düşünüp kendini üzmek istiyorsan anlatayım sana. Bu bir yıl ya da elli yıl sonra da olsa son nefesini benim yanımda vereceksin. Orada bile bırakmayacağım seni. Benim kollarımda olacaksın. Evet delireceğim, kabul etmeyeceğim. Bırakmayacağım seni kimseye vermeyeceğim ama sen yine Eylül Ersel olacaksın. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Öldüğün için değil, sana bir şey olmaması için gevşeyecek kollarım. Cennetine uçarken engel olmamak için. Evet, son kez ben dokunacağım sana kimse bunun aksini düşünemez. Ben koyacağım seni oraya ama kendimle birlikte. Ben de gireceğim seninle oraya. Bedenimle olması imkânsız olsa da ben de her şeyimle orada olacağım. Yeşil gözlerin en son bana değecek. İlk toprağı atan ben olmayacağım belki o an kimsenin bunu yapmasına izin vermeyeceğim ama sonra yanından bir saniye bile ayrılmadan duracak kişi ben olacağım. Gece gündüz demeden, yağmurun seni ıslatmasına izin vermeden yanında olacağım. Yine sana anlatacağım her şeyimi, yine tutacağım ellerini. Benim senin ellerini tutmak için ellerine ihtiyacım yok."

"Güldürmeye çalışacağım seni. Öyle birkaç saat durup gitmeyeceğim ki, sen oradaysan benim evim orası olacak. Orada bile rahat vermeyeceğim sana. Nereye gidersen git benden kaçamayacaksın yani. Seveceğim, süsleyeceğim seni. En sevdiğin çiçekleri vereceğim sana, senin gibi güzel bakacağım onlara. Yine dünyanın en güzel kokuları sana ait olacak. Masallar

anlatacağım, uykumuz gelince yanına uzanacağım uyuyacağız birlikte. Visal için güçlü olacağım, cennette yaşayacağımız günler için hazırlık yapacağım. Kimseyi almayacağım hayatıma. Bir daha senden bunu duymayacağım. Ben seni hayatıma almadım. Hayatımı sana verdim. Öyle birkaç toprak parçasından sonra seni bırakacağımı düşünüyorsan beni tanımamışsın. Ben seni kolay kazanmadım ki kolay kaybedeyim. Evet dağılacağım, yıkılacağım belki ama Visal'in elinden tutup yürüyeceğim yürüdüğümüz yollarda. Onu en güzel şekilde tek başıma büyüteceğim kimseye ihtiyaç duymadan. Sana benzemesi için en güzel şekilde yetiştireceğim onu. Ona bir kötülük yapmak istemediğimden kendi ayakları üzerinde durabildiği ilk gün ben de geleceğim senin yanına. Sonu ne olursa olsun bu hayatı daha fazla yaşayamam sen olmadan. Visal'i büyütüp gerçek Visal'imi yaşamaya koşacağım. Sevgilime kavuşacağım. Ve bizi orada kimse ayıramayacak. Ama çok huzurluyum ki bu anlattıklarımın hiçbirine gerek kalmayacak. Bu eller, ellerimin arasından hiç kaybolmayacak."

44

"İnsan bazen sadece uyumak için bile sinemaya gelmeli," dedim başım Yağız'ın omzunda uykuya doğru kayarken.

Gülerek çenemi tuttu ve yüzüme baktı. "Uyuma, özlüyorum."

Burnumu kaşırken hafif bir mırıltıyla karşılık verdim. "Tamam tamam uyumuyorum, bak buradayım."

Gülerek saçlarımı karıştırınca geriye çekilerek "Yağız," dedim memnuniyetsizce.

Burnumu sıkıp gülerken kucağındaki patlamış mısırla dolu kova havaya sıçradı. Patlamış mısırlar üzerimize saçılırken Yağız'ın saçından bir mısır alıp keyifle yedim.

Bu halimize kahkahalarla gülerken etrafta birkaç kişi dönüp bize baktığında "Bizi buradan atacaklar," dedim sessizce.

Mısırları toplayıp film izlemeye çalışırken gözlerimi Yağız'dan ayıramıyordum. Onunla ne zaman sinemaya gelsek filmi değil onu izliyordum. O da beni izlediği için güldüm. "Biz birbirimizin sineması mıyız?"

Yavaşça öptükten sonra cevap verdi. "Sen bu dünya üzerindeki en güzel filmsin."

Bir süre filmi izledikten sonra ikimiz de başımızı birbirine yaslayarak uyuyakalmıştık.

Filmin bitiminde sinema görevlisi bizi uyandırırken hızlıca ayağa kalktım ve Yağız'ı uyandırmaya çalıştım.

Sinemadan çıkıp sahilde yürüyüş yaparken "Annen ne yapıyor acaba Visal ile?" dedim.

"Bütün tecrübelerini deniyordur şu an Visal'in üzerinde," dedi Yağız denize bakarken. "Sen şu denizden bile nasıl daha huzurlusun onu anlat."

Ellerimi tutup beni kendine döndürürken gökyüzüne baktım."Sen bu yıldızlardan nasıl daha fazla aydınlatıyorsun gecemi?" Başımı göğsüne yaslayıp "Öyle şanslıyım ki. Beni bırakmayacağını biliyorum, seni hiç bırakmayacağımı biliyorum. Aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini, birbirimizi nasıl sevdiğimizi biliyorum ve bunların asla değişmeyecek oluşu öyle huzurlu hissettiriyor ki. Korkabilirdim her an seni kaybetmekten, beni sevmemenden, bırakıp gitmenden. Ama bana bunları bir an bile yaşatmadığın için sana deliler gibi aşığım."

Kokumu derin bir şekilde içine çekerken elini boynumda gezdirdi. Daha sonra kulağıma doğru eşsiz bir fısıltı bıraktı.

"Seni öyle sevdim, öyle istedim ki. Şu sevgimden hiçbir şey eksilmedi, her gün arttı.

Sonra mucizem oldun, girdin ya hayatıma. Ben nasıl böyle güzel bir mucizeye nankörlük yapabilirdim ki?"

Sahilde biraz daha yürüyüş yaptıktan sonra Yağız bir anda durup kolumu tuttu ve heyecanla güldü.

"Haydi koşu yarışı yapalım."

Vücudumda ani bir heyecan dalgası yayılırken dudağımın kenarını ısırıp ona baktım. "Tamam dur, hazırlanayım."

Bileğimdeki tokayla saçlarımı toplayıp kollarımı sıvarken Yağız güldü. "Güreşecek misin kız benimle?"

Sesli bir şekilde gülerken "Atlet moduna giriyorum," dedim ve karşıdaki ağacı işaret ettim. "Oraya ilk giden kazanır."

Başını onaylarcasına önüne doğru eğdi. "Say bakalım."

Üçten geriye sayıp koşmaya başladığımda onun ne kadar hızlı olduğunu hatırlayıp daha hızlı koşmaya çalıştım. Yanından koşarak geçerken "Beni takip et," dedim göz kırparak. Arkamdan "Kalbinde yer yoksa güzelim, üzülme ben ayakta da

giderim," diye bağırdığında başımı çevirip sesli bir kahkaha attım. "Ne alaka bu şimdi?"

Koşarak beni geçerken başını salladı. "Beni solladın ya."

Hızlanıp onu geçtiğimde benim hızlanmamdan değil onun yavaşlamasından dolayı ağaca ilk gelen ben olduğum için yere oturup bağırdım.

"Ya Yağız benim kazanmam için bilerek yavaşladın."

Kollarımı önümde bağlarken yanıma oturup hızlı hızlı nefes alarak konuştu.

"Sen çok iyi bir atlet olduğun için kazandın."

Dalga geçerek gülüyordu. Kolunu sıkarak "Öyle yapmasan da ben kazanacaktım ki," dedim gözlerinin içine bakarken.

Elini yanağıma koyup yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve hafif bir şekilde güldü. "Sen böyle güzel bakarsan hep kazanırsın ki zaten."

Ayağa kalktım ve "Seninle ne zaman bir şey oynasak hep benim kazanmam için hile yapıyorsun ve bu durum beni delirtiyor," dedim çimenlerde yürürken. "En son langırt oynadığımızda da böyle yapmıştın."

Yağız arkamdan gelip bana sarıldı. "Ne yapayım kaybedince daha çok kızıyorsun. Langırtta ben yeniyorum diye çok mızmızlanmıştın." Yanağımdan makas alıp gülerken "Benim karım bütün yarışların birincisidir. Ben hile yapmasam da birincidir. O dünyanın en güzel prensesi."

Gülerek başımı omzuna yaslarken "Seni seviyorum," dedim.

Yağız hızlıca elimi çekip beni bir yere götürdüğünde peşinden gittim.

Sahilde bir arabada köfte ekmek yapan bir adamın yanında durmuştuk. Yağız adamla tokalaşıp "Mehmet Abi bize bir tam bir yarım yapsana şöyle," dedi iştahla dudaklarını yalarken.

Yerdeki kısa taburelere oturduğumuzda "Tabii evlat, soğan olsun mu?" diye sordu adam.

Elimi sallayıp "Hayır," dediğim sırada Yağız elini dudağıma koyup "Bol olsun," dedi.

"Ben seni köfte ekmeğin içindeki soğan gibi sevdim, onlar ayrılmaz," diye ekledi bana dönüp.

"Biz yaşlanınca soğan sarımsak götürürüz o zaman evde," dedim gülerken.

Gözlerini kapatıp başını salladı ve kahkaha attı. "Sen ne diyorsun ya, birkaç yıl sonra koyacağım masaya soğanı, vuracağım yumruğu, tam ortasını sana vereceğim şiirler okuyarak. Böyle bir evliliğimiz olacak ilerleyen yıllarda."

Elimi ağzıma götürüp kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. "Çok heyecanlandım, bir an önce gelsin o günler."

Köfte ekmeklerimiz geldiğinde yanına ayran alıp yemeye başladık.

Bir yandan ekmeği ısırırken bir yandan konuşuyordum. "Son zamanlarda yediğim en lezzetli şey."

Yemeklerimizi yiyip kalktıktan sonra eve dönmek için arabaya binmiştik. Ayakkabılarımı çıkarıp olduğum yere kıvrılırken Yağız başını bana çevirdi ve ceketini üzerime örttü. Kısa bir zaman sonra gözlerim yarı açık bir şekildeyken durduğumuz yere baktım. "Hani eve gidiyorduk?"

Yağız arabadan inip elimi tuttuğunda ayakkabılarımı giyip indim.

"Eylül şimdi açık konuşmak gerekirse ben doymadım. Zaten canım çiğ köfte istiyordu, gel burada yiyelim." Yağız ciddi bir ifadeyle sanki çok hüzünlü bir şey anlatıyormuş gibi konuştuğunda bu haline güldüm. "Ben çok doydum ama senin için midemde yer olmasa da yakışıklım, üzülme ben çiğ köftelerle de şişebilirim."

Söylediğimin üzerine Yağız olduğu yerde durup sesli bir şekilde güldü ve başını geriye atıp gökyüzüne baktı. "Lan seni yerim."

İçeriye gülerek girdiğimizde bir masaya geçtik ve sipariş verdik. Yağız gözlerime sanki bir şey bekliyormuşçasına bakarken başımı sallayıp "Ne oldu sevgilim?" dedim anlamaya çalışarak.

Elini çeneme koyup hafifçe okşadı ve buruk bir acılı yansımaya sahip olan bir gülümseme belirdi dudaklarında.

"Burayı hatırlamadın mı?"

Kalbimde ani bir sızı oluştuğunda hatırlayamamanın verdiği utançla başımı eğdim. Eliyle başımı kaldırıp güldü. "Sakın hatırlama. Çiğ köfte yedikten sonra paramız olmadığını fark etmiştik ya hani, Can'ı çağırmıştık o ödemişti. Ben o gece burada senin çiğ köftene acı sos dökmüştüm yanmıştın, gözünün içini öpmüştüm sonra..."

Anlattıklarını dinlerken eğlenerek güldüm ve "Gerçekten mi? Nasıl öptün?" dedim şaşkınlıkla. Dudaklarını hızlıca yaklaştırıp gözümü öptüğünde sesli bir şekilde gülüp bağırdım.

Dudakları keyifle kıvrıldı. "Böyle. Gözünün yeşilini öptüm civciv kız..."

* * *

MR'a girerken ellerim korkuyla titriyordu. Başımı hafifçe kaldırıp Yağız'a baktım ve gülümsemeye çalıştım. O an içim acı doluyken nasıl bir gülümseme kaplamıştı yüzümü bilmiyordum. Yağız elini havaya kaldırıp ağır bir hareketle selam verir gibi bana baktı. Gözlerindeki derinlik içimi yakıp kavururken onun da ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordum.

"Hareket etmeyelim," dedi odadan çıkan hemşire.

Makinenin içinde yirmi dakika hareketsiz bir şekilde yatacaktım. Burada böyle yatmak bana iyi gelmiyordu. Gözümden akan yaş yana doğru bir yol çizerek kulağımın üzerinden geçip gitti.

İşlem bittikten sonra doktorun odasına geçtik. Unutkanlık için verdiği ilaçları kullanmıştım ve bittiğinde kontrole gelmemi söylemişti. Bilgisayarındaki MR sonuçlarını uzun bir süre dikkatle inceledi. Ellerini birbirine kenetleyip masanın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı.

Odadaki gergin hava, bu nefes iyi şeyleri müjdelemiyordu bana. Yağız elimi sıkıca tutup gözlerimin içine güven verici bir bakış bıraktı. Gözlerimi ondan ayıran doktorun sesi oldu. "Verdiğim ilaçları kullanmadın mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve konuşmak için güç topladım. "Kullandım."

Sesim öyle güçsüz çıkmıştı ki.

Doktor başını sallayarak tekrar bilgisayara baktı.

"Belirtiler devam ediyor mu?"

Geçen akşam evde kitap okurken satırları karıştırıp daha sonra kelimeleri okuyamayışım geçti o an zihnimden. Bunu kendime bile itiraf etmemişken kimseye söylemeyecektim.

Doktor benden cevap beklerken ben öylece duruyordum. Yağız konuşmayacağımı anladığında son zamanlarda yaşadığım unutkanlıkları doktora anlattı.

"Bu ilaçları kullanırken bu anlattıklarınızı yaşamaması gerekiyordu. Eylül Hanım için bu ilaçlar hafif kalmış, fakat ben diğer ilaçların yan etkileri çok ağır olduğu için henüz vermek istememiştim. Onlara geçersek tüm gün başını yataktan kaldıramayacak kadar güçsüz olabilir. Bu ilaçların hiç etki göstermemesi normal değil. Bir kan tahlili alalım sizden ona göre yeni ilaçlar yazacağım."

Hızlıca doktorun odasından çıktım ve hastanenin koridorunda yürümeye başladım. Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle silerken duvara tutunup hıçkırarak ağladım. Yağız arkamdan çıkıp koşarak yanıma gelirken "Eylül!" diye bağırdı endişe dolu ses tonuyla. Ağlayışımı durdurabilmek için dudağımı ısırırken keskin yüzüne baktım. Yanıma gelip ellerini yanaklarıma koydu.

"Ağlamayacaksın,"

Başımı içinde bulunduğum durumun acizliğini yansıtmak istercesine salladım.

"O haplar etki etmese ne olur ben senin yanında olduktan sonra?"

Acılı bir nefes beraberinde acılı cümleleri getirdi dudaklarımın arasına. "Ben iyileşmeyeceğim Yağız. Görmüyor musun doktor bile şaşırdı hapların hiç etki etmemesine. Çabalamaya gerek yok, bu hastalık benim sonum olacak."

Yağız duyduklarına tahammül edemiyormuşçasına kapattı gözlerini ve derin bir nefes aldı. Ardından bağırışı inletti hastane koridorunu. "Eylül yeter. Saçmalama. İyileşeceksin."

Sesi yüzüme çarparken olduğum yerde gerileyip gözlerine baktım. Onu en son ne zaman böyle bağırırken gördüğümü hatırlamıyordum bu hali öyle korkutucu gelmişti ki gözüme.

"Yağız," dedim şaşkınlıkla. Etraftaki insanlar bize dönüp bakarken elini duvara yaslayıp başını önüne eğdi. "Böyle umutsuz olmana, güçsüz olmana dayanamıyorum. Ya bir kere de 'sen olduğun sürece bana bir şey olmaz, yeni haplar belki iyi gelir' de. Bir şey olmayacağına, en ufak engelde yıkılmayacağımıza inan. 'Çabalamaya gerek yok' deme. 'Sonuna kadar çabalayacağım' de. 'Senin için, kızımız için bu hastalığa yenilmeyeceğim' de. Şu omzumdaki yükleri biraz hafiflet be Eylül."

Sert bir şekilde yutkundum ve bir şey söylemeden yürüyüp kan tahlili bölümüne geldim. Sıra bana geldiğinde yerime geçerek kolumu açtığımda Yağız gelip çenesini başıma yasladı. Kulağıma eğilip "Özür dilerim," dedi düz bir ses tonuyla. "Bağırdığım için."

Hemşire koluma lastik takıp pamukla silerken eliyle damarıma bastırdı. Yağız burnu boynumdayken konuşmaya devam etti.

"Bir zamanlar çok güzel bir civciv varmış, iğneden çok korkarmış. Ama kocasına trip attığı zamanlarda bunu belli etmemeye çalışırmış çünkü o çok artist bir civcivmiş."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken hemşire iğneyi koluma soktuğunda gözlerimi acıyla kapattım.

"Onun canı her yandığında kocasının kalbinden bir parça sökülüp atılırmış. Civciv böyle anlarda hep gözlerini kapatıp penguenini düşünürmüş, böyle yaptığı zamanlarda hiç acı hissetmezmiş. Bir de gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırmış ama penguen bir dudağını diğerinden kıskanırmış. O pengueni düşünürken öyle güzel dalarmış ki, iğnenin kolundan çıktığını bile hissetmezmiş. Sonra gözlerini açıp her şeyin bittiğini görünce mutlulukla penguenine sarılırmış."

Gözlerimi açtığımda hemşirenin iğneyi çoktan kolumdan çıkarmış olduğunu gördüm ve ayağa kalkıp mutlulukla Yağız'a sarıldım. "Seni çok seviyorum penguenim."

Kan tahlilleri ertesi gün çıkacağı için arabaya gelmiştik. Sonuçları almak için Yağız gelecekti. Tam arabaya bineceği sırada "Ben telefonumu doktorun odasında unuttum öyle telaşla çıkınca," dedi.

"Tamam sen git, ben arabada dururum," dedim başımı koltuğa yaslarken. Başıma şiddetli bir şekilde ağrı giriyordu.

"Hemen geliyorum," dedi ve koşarak hastaneye girdi.

Uzun bir süre bekledim. Başım dönerken gözlerimi defalarca açıp kapattım. "Yağız," dedim dudaklarım korkuyla titrerken. Etrafıma baktım, hiçbir yerde yoktu. Hızlıca arabanın kapısını açıp koşmaya başladım.

"Bıraktın mı beni?" Gözlerim dolarken rüzgârın geldiği yöne doğru koşuyordum. Hastanenin içine girerken neden burada olduğumu bilmiyordum. Ne zaman gelmiştik, Yağız neredeydi bilmiyordum. Ellerim titremeye başladığında başımdaki ağrıyla daha fazla yürüyemeden duvara tutunup oradaki koltuklardan birine oturdum.

Yağız burada da yoktu. Hastanenin koridorunda koşarken her yerde onu arıyordum. Tüm vücudum korkuyla titremeye başlamıştı.

Elimle yüzümü kapatıp derin bir nefes aldım ve hastaneden çıkıp Yağız'ı bahçede aramaya devam ettim.

Hiçbir yerde onu bulamayınca korkuyla birinin yanına yaklaştım ve konuşmak için dudaklarımı araladım.

Yağız böyle bir şey olursa hemen birinin yanına gidip kaybolduğumu, onun ismini söylememi söylemişti.

Tam konuşacağım sırada dehşet saçan bir ses bedenimi delip geçti sanki.

"Eylül!"

Arkamı dönüp baktığımda Yağız koşarak bana doğru geliyordu. Tüm bedenim kendini saldığında daha fazla ayakta duramayacak gibi hissediyordum. Gözlerim kararırken "Yağız," dedim dudaklarımın arasından çıkan bir fısıltıyla. Yanıma geldiğinde daha fazla ayakta duramadan kendimi bıraktım.

Yere düşmeden beni tutup kucağına aldığında başımı göğsü-

ne yasladım. Elim kalbinin üzerindeyken "Neredesin sen? Çok korktum," dedim.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki elim üzerinde tam durmasa bile şiddetini hissedebiliyordum.

"Buradayım," dedi yutkunurken. Soluk soluğa kalmıştı. "Buradayım, seni asla bırakmam."

Başım geriye doğru düşmek için cebelleşirken tüm gücümü kullanıp buna engel olmaya çalışıyordum.

Yağız'ın sesi titriyor, sesindeki korku tüm hücrelerime yayılıyordu. "Neden arabadan indin sen güzelim? Ben hemen gelecektim."

Gözlerim kapanırken "Korktum," dedim zor bir şekilde. "Seni göremeyince korktum."

Beni arabaya bindirirken yarı baygın bir haldeydim. Eve gelince beni kucağına alıp odamıza çıkardı ve yatağa yatırdı. Yağız üzerime bir battaniye örterken bir sandalye çekip başıma oturdu ve elini saçlarımda gezdirdi.

"Hemen uyu benim güzel karım, bugün çok yoruldun."

***

Yağız'ın annesi seslendiğinde ayağa kalkıp mutfağa gittim.

"Visal'in maması bitti. Yenisini açacağım ama bulamadım."

Dolapları açıp bakarken "Bu son paketti. Yağız'a söylemeyi unuttum," dedim unuttuğumu hatırlayarak.

"Nasıl unuttun Eylül, ne yapacak şimdi çocuk?" dedi annesi kızgın bir yüz ifadesiyle bana bakarken.

Dolapları tekrar tekrar açıp bakarken ne yapacağımızı düşünüyordum. Saat gece yarısını geçmişti ve Visal bu saatlerde uykusundan uyanıp mama yiyordu. Alabileceğimiz her yer bu saatte kapalıydı. "Boşuna bakma hiçbir yerde yok," dedi annesi biberonu tezgâha bırakırken.

Sandalyeye oturup "Allahım ben nasıl bu kadar önemli bir şeyi unuturum?" dedim kendi kendime elimi saçlarımın arasından geçirirken.

Annesi oflayarak bir nefes verdi. "Ben de bilmiyorum artık."

Yağız mutfağa geldiğinde bana baktı ve yanıma geldi. Elini çeneme koyup "Ne oldu?" dedi kaşları çatılırken.

Annesi benden önce konuştu. "Visal'in maması bitmiş, Eylül farkında bile değil."

Yağız annesinin yanına gidip "Anne," diye soludu. "Bunu benim takip etmem gerekiyordu benim hatam. Şimdi gidip alırım, Eylül her şeyin farkında."

Ayağa kalkıp Yağız'ın kolunu tuttum. "Ne yapacağız bu saatte her yer kapalıdır, şimdi uyanacak mama yemek için," dedim endişeyle. "Benim unutkanlığım, sana söyleyecektim aklımdan çıkmış."

Yağız elini saçlarımda gezdirip sakin bir ses tonuyla konuştu. "Benim de aklımdaydı, ben de unutmuşum güzelim. Bu kadar şeyin arasında bunu unutmamız garip değil ki. Eğer sen şimdi sakin olursan ben hemen gidip o mamayı getireceğim tamam mı?"

Gözlerine minnetle bakarken gülümseyerek başımı salladım. "Sana güveniyorum kahramanım."

Yağız evden çıktığında annesi arkamdan salona geldi ve karşımdaki koltuğa oturdu.

"Ben senden çok daha küçük yaşımda anne oldum ama bir kere bile Yağız'ın bir şeyini unuttuğumu hatırlamıyorum," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

Cevap vermeden başımı başka bir tarafa çevirdiğimde hırsını alamayıp konuşmaya devam etti.

"Eylül senin nasıl biri olduğunu gerçekten çözemedim biliyor musun? Yağız su istiyor, getirmeye tenezzül etmeyip unuttum diyorsun, benim saf oğlum da buna inanıyor. Çocuğa mama yediriyorsun, on dakika sonra gelip tekrar yedirmeye çalışıyorsun. Annen hiç mi öğretmedi sana anneliği? Bir çocuğa arka arkaya mama yedirmek nedir?"

Sert bir şekilde yutkunurken ayağa kalkıp "Lütfen daha fazla bir şey söylemeyin," dedim yüzüne bakarken.

Neşeden uzak bir şekilde güldü. "Bak, şimdi de dinlemeye tahammül etmiyorsun. Visal'in mamasını aldırmayı unutuyorsun. Yağız'la gezmek için dışarıya çıkıyorsunuz geldiğinde yorgunluktan uyumuş oluyorsun. Sen kendini lise öğrencisi falan mı sandın Eylül? Bir gün gezdin diye bütün gündür yataktan çıkmıyorsun, hasta gibisin."

Tüm bedenim sinirle kasılırken kendimi daha fazla tutamayıp çatallı sesimle bağırdım. "Hastayım çünkü." Ağlamamak için kendimi güçlükle toparlarken ona doğru birkaç adım atıp karşısına geçtim.

"Ben hastayım, bu saydıklarınızın hepsi hastalığım yüzünden. Ama siz sağlıklıyken birine bu kadar nefret beslemeyin ne olur, sağlığınıza zarar vermeyin. Bir insanı anlayabilmek için insan olmak gerekir önce. Ama siz böyle uç olaylarda bile beni anlayamadıysanız, bir terslik olduğunu sezemediyseniz oturup düşünün isterseniz."

Sinirle arkamı dönüp giderken kolumu tuttu ve bana sarılmaya çalıştı. "Eylül, ben çok özür dilerim."

Çekilip sarılmasına izin vermedim. "Eylül," dedi yalvarırcasına. "Yağız'a..."

Cümlesini tamamlamadan ben konuştum. "Merak etmeyin söylemem. Annen bana bunları söyledi dersem bir annesi kalmaz çünkü. Annem bana, biri bana kötülük yapsa da ona kötülük yapmamayı çok iyi öğretti. Siz söyleyin, Eylül bana hasta olduğunu söyledi birdenbire diyebilirsiniz, o size anlatsın her şeyi. O anlatırken utancınızı saklayın ki anlamasın oğlunuz ne yaptığınızı."

Mutfağa geçip kapıyı kapattığımda söyledikleri beynimde bir uğultu gibi yankılanıyordu.

Bugüne kadar söylediklerine aldırmasam da şimdi çok ileri gitmişti. Ellerim sinirden titriyordu. Bir bardak su doldurup içerken bardağı zor tutuyordum.

Kapı çaldığında "Eylül, konuşabilir miyiz?" dedi sessiz bir şekilde Yağız'ın annesi. Cevap vermeden kapıyı kilitledim ve Yağız'ın gelmesini bekledim.

Yarım saat sonra Yağız geldiğinde mutfaktan çıktım. Annesi kapıyı açtığım gibi gözlerime pişman bir yüz ifadesiyle bakarken gözlerimi hızlıca çevirdim. Yağız'ın bakışları yüzümde takılı kaldığında yanıma gelip "Ne oldu?" dedi ve ardından annesine baktı.

Elindeki poşeti alıp içinden mamayı çıkardım ve "Nereden buldun bu saatte?" dedim ona sarılırken.

"Söz konusu kızımsa dünyayı yakarım," dedi keyifle gülerken. Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Bir arkadaşımın tanıdığı vardı market açtırdım."

Mamayı alıp mutfağa gittim ve hazırlayıp Visal'in odasına çıktım. Uyanıp biberondan mamasını içerken Yağız yanıma gelip kolumu okşadı ve "Ne yaptınız ben yokken?" dedi. Bir şeyler olduğunu sezmişti.

"Oturduk öyle sohbet ettik annenle," dedim güven verici bir şekilde gülümserken. "Seni bekledim, çok özledim."

Visal'e mamasını verdikten sonra biz de odamıza geçip yatmıştık.

***

Aradan geçen haftalarla birlikte Yağız'ın annesi evden gitmişti.

Yağız kan tahlillerini almaya tek başına gitmişti ve geldiğinden beri yüzünün tam olarak güldüğünü hiç görmemiştim. Aldırmamaya çalışıyordum, ne yaşayacaksam yaşanacağı gün düşünecektim artık. Doktor ilaçlarımı değiştirmişti. Bunlar çok daha ağırdı. Üç gündür içiyordum ve başımı tüm gün yastıktan kaldıramıyordum. Ellerimi kaldırıp yüzümü kaşıyacak halim bile yoktu.

Visal beni böyle gördüğü için sürekli bana ne olduğunu soruyordu babasına. Yağız sabaha kadar başımda hiç uyumadan bekliyor, bana yemek yedirmek için her şeyden çok çabalıyordu.

Annem Yağız'a yardımcı olmak için bizde kalıyordu. Eve doktor gelip kontrollerimi yapıyordu ve durumumun ilaçlar yüzünden böyle olduğunu söylüyordu. Bu halde olduktan sonra bir şeyi unutup unutmamamın ne önemi vardı ki?

Yağız bana her ne kadar belli etmese de yüzündeki gülümsemenin ardındaki acıları görebiliyordum. Beni güldürmek için, iyileşmem için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Tüm gün başımda sıkılmamam için benimle öyle güzel ilgileniyordu ki. Çoğu zaman bir bebek gibi davranıyordu.

Günlerdir yatakla bütünleşmeye başlayan bedenimi yataktan kaldırmak istemiştim artık.

Yağız ve annem mutfakta yemek yapıyorlardı tahminime göre. Yataktan yavaşça kalkıp kapıya tutunarak odadan çıktım. Başım tonlarca ağırlıktaymış gibi hissediyordum. Minik adımlarla odadan çıkıp salonda ilerledim ve seslenmek için ağzımı açtım.

Tam o sırada bahçeden Yağız'ın sesini duyunca bahçe kapısına doğru sessizce ilerledim.

Yağız ve annem karşılıklı bir şeyler konuşuyorlardı. Yağız anneme hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Kapının ardından onları dinlemek için iyice yaklaştım.

Annem Yağız'dan medet umarcasına güçsüz bir sesle sordu. "Ne yapacağız?"

Yağız başını çaresizce sallayıp ellerini açtı ve kalbinin yangınını ele veren bir ifadeyle konuştu.

"Bilmiyorum Emel Hanım. Gerçekten bilmiyorum, çıkmazdayım bu sefer. Hiç böyle çaresiz kalmamıştım. Kan tahlillerini görünce doktor bile şaşırdı. Hastalığın son evresindeymiş. Ne yapacağımı bilmiyorum, nasıl bu kadar hızlı ilerledi, bundan sonra ne olacak bilmiyorum. Gözlerine bakamıyorum ben artık Eylül'ün. Gözlerime bakınca anlayacak diye deliriyorum.

Onu kaybetme korkusuyla sarsılıyorum her gün. En sevdiğimle bir kez daha sınanıyorum.

Doktor 'bundan sonra aklını tamamen kaybetmesi yakındır' dedi. Ben onu o halde düşünmeye bile katlanamıyorken nasıl dayanacağım, nasıl ona dayanak olacağım bilmiyorum. Visal bana Eylül'ü sorduğunda ne diyeceğimi bilmiyorum. Gece başında beklerken uyuyakaldığımda ona bir şey olacak diye korkmaktan yaşayamıyorum. O bana söylediğinde kabul etmediğim şeyleri şimdi ben ona nasıl söyleyeceğim? Nasıl söyleyeceğim

artık hastanede yatması gerektiğini? O güzel gözlerini ilaçların etkisinden açamıyorken ilaçları yok etmek istediğimi ama yaşaması için içmesi gerektiğini... Saatlerce öyle konuşmadan, hareketsizce yattığında delirecek gibi olup onu o halde görmeye tahammül edemediğimi...

Hayatımızın en güzel zamanı dediğimiz yerde bu hastalığın yolumuzu kesmesi, Eylül'ü benden böyle garip bir şekilde uzaklaştırmasına dayanamıyorum. Hiç duymadım bu yaşta birinde böyle bir hastalığı. Kabullenemiyorum beni unutacak olmasını. Benim güçlü sevgilimin, istediği her şeyi elde eden güçlü karımın kendi kendine yemek yiyemeyecek hale gelmesini.

Tüm gün hareketsiz, öylece yatmasını... Doktorun ağzından onun yaşamının son kısmını dinlemeyi. Gözlerine bakarken 'ya bu sonsa' diye düşünmeyi. Öyle güzel, öyle neşeli gülüşlerinin yerini gözyaşı almasını... Yemek yemeyi o kadar severken şimdi kemikleri sayılacak kadar zayıflamasını. Her seferinde o güzel ellerini tuttuğumda tırnaklarının morarmasını. İlaçlarla yaşamak zorunda olmasını... O masum bedenine bir iğne bile değmesini kaldıramıyorum. Onun bizi bir gün bırakıp gitme ihtimaliyle her gün uçurumlardan yuvarlanıyorum..."

45

Yağız gülerek Visal'i kucağına aldı ve onu havada döndürdü.

"Bak seni yiyeceğim şimdi çocuk." Baba kız gülerek oynarlarken mutlulukla onları seyrediyordum. Kızımı kucağıma bırakırken, "Şuna bir şey yap gün geçtikçe sana benziyor, çıldırıyorum," dedi.

Saçlarını topladığımızda bana daha çok benziyordu, gerçekten aynaya baktığımda, Visal ile yan yana durduğumuzda aynı insanın bir küçük bir de büyük boyu gibi gözüküyorduk.

Yağız Visal'i gıdıklarken "Eylül müsün sen, küçük Eylül mü? Annen gibi cadı mı olacaksın?

Her şeyin annene mi benzeyecek?" diyerek gülüyordu.

Yüzümdeki gülümseme donup kalırken duraksadım. "Benden sana hatıra," dedim hüzünle.

"Her şeyi bana benzemesin, senin gibi birini bulmak hariç hiçbir şeyi benzemesin bana hatta.

Hiç üzülmesin, sevdiklerinden ayrı kalmasın, hastalıklarla sınanmasın."

Yağız'ın yüzü ciddi bir hal alırken söylediklerimden hoşnut olmadan gözlerini kapattı. "Eylül şöyle şeyler söyleme," dedi sakin kalmaya çalışarak.

Ayağa kalkıp mutfağa gittim ve bir bardak su alıp bahçeye

geçtim. Çimenlerde kendi kendime oturup biraz kafa dinlemek istiyordum.

İlaçlarım değişeli birkaç ay olmuştu. İlk haftalarda yataktan kalkamasam da artık yavaş yavaş bünyem alışmış ve ayaklanmaya başlamıştım. Hayatımın son zamanlarını yaşıyormuş gibi hissetmekten ne yaparsam yapayım kurtulamıyordum. İçimi öyle büyük bir hüzün kaplamıştı ki artık tam anlamıyla gülümseyemiyordum bile.

Bahçede çiçekleri sulayıp gezinirken Yağız yanıma gelip elimden hortumu aldı ve "Bu sabah suladın sevgilim çiçekleri," dedi. Tepki veremeden öylece kaldığımda Visal koşarak yanımıza geldi ve "Anne parka gidelim," diyerek bacağıma yapıştı.

Parka gitmek için hazırlanmaya başlamıştık. Kıyafetlerini giydirirken Yağız kapıdan kafasını uzatıp "Bakın civcivler, çok güzel olmayın. Beni deli etmeyin," dediğinde Visal ile birbirimize bakarak güldük.

"Civciv biz miyiz anne?" dedi gözlerimin içine bakarak.

"Evet, civciv biziz bebeğim," başını öptüm gülerek.

Parka geldiğimizde Yağız Visal'i kucağına alıp konuşmaya başladı. "Bak kızım, birine vurmak çok kötü bir şeydir. Ama biri sana vurursa sakın sen de altta kalma. Sen de ona vur, ama vururken hemen 'baba' diye bağır son sesinle. Sen ona vururken ben yetişirim birlikte döveriz. Ben gelene kadar tekrar vurmasın."

Visal başını salladı. "Tamam baba."

Gözlerimi kocaman açarak Yağız'a baktım ve "Neler öğretiyorsun çocuğa?" dedim gülmemeye çalışıp. "Hayır anneciğim, sen sakın kimseye vurma. Hemen bizi çağır sadece tamam mı?"

Yağız kollarını açıp "Ne?" diye bağırdı gülerek. "Benim kızımı kimse dövemez. Bize yamuk yapanın aklını alırız."

Yağız'ı susturarak Visal'i kum havuzuna götürdüm ve tam karşıdaki banka oturdum.

Kaydıraktan kayıp bize el sallarken gidip ısırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ne garip değil mi?" dedim Yağız'ın gözlerinin içine bakarak. "Birbirimizi tanıdığımızda çok küçüktük, böyle sahile gelip

okul çıkışlarında yürüyüş yapardık. Banklarda oturup saatlerce kahkaha atardık, kavga edince bir banka oturup denize bakardık. Şimdi bunların üzerinden bu kadar zaman geçmiş ve biz evlenmişiz. Çocuğumuz parkta oynarken onu seyretmek için oturuyoruz bu defa. Oturup hayaller kurduğumuz banklarda hayallerimizi yaşarken bulduk kendimizi."

Yağız elimi tutup kolunu omzumun arkasından atarken beni kendine çekip sarıldı. "Ben de şu an aynı şeyleri düşünüyordum. Diyordum ki kendi kendime, dünyada bundan daha güzel ne olabilir? Karşılıklı aşkı yaşadığım, her zerresine âşık olduğum kadından bir çocuğum olmuş. Onun sayesinde baba olmuşum ve şimdi burada onunla çocuğumuzun oynaması için oturuyorum. Nereden nereye, çok büyük bir şans..."

Bir süre sonra Yağız kolumu dürterken ona baktım. "Baksana, şu çocuğu gözüm hiç tutmadı," dedi Visal'in yanında koşan çocuğu işaret ederek.

"Neden?" diye sorduğumda "İki saattir Visal'in etrafında geziniyor. Kaydıraktan kayınca o da kayıyor, sürekli bakıyor, kızım nerede o orada," diye cevap verdi.

Neşeli bir şekilde güldüm. "Bu hareketler bana pek yabancı gelmedi."

Yağız bir süre ne dediğimi anlamadı. Daha sonra anlayınca sinirle çocuğa baktı. "Bu çocuk benim tırnağım olamaz. Zaten olsa bile Visal'in asla sevgilisi olamaz. Sizin ikinizin de tek sevgilisi benim."

Başımı sallayarak ona baktım. "Ne yapacak ömrümün sonuna kadar evlenmeden mi yaşayacak?"

Yağız arkasına yaslanıp dirseklerini banka dayadı ve cevap verdi. "Evet, ömrünün sonuna kadar benimle yaşayacak. İkimiz hiç bırakmayacağız birbirimizi."

Duyduklarım beynimde şimşekler çakıyormuş gibi bir his uyandırırken acılı bir gülüş kaçtı dudaklarımın arasından. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bırakmayın tabi."

Yağız da benim onları bırakıp gideceğimi, ikisinin kalacağını kabullenmişti artık ne kadar istemese de. Hızlıca elimi tutup

yüzüme baktı ve "Eylül," diyerek yutkundu. "Ben yemin ederim o anlamda demedim. Benden başka erkek olmayacak yani, yoksa tabi ki sen de olacaksın."

Yağız konuşurken Visal koşarak yanımıza geldi ve bana tutundu. "Anne su," derken çantama baktım ve su şişesinin boş olduğunu gördüm.

"Unutmuşum ben yine evden çıkarken suyunu doldurmayı," dedim Yağız'a bakarken kendime kızarcasına. Az önceki olayı atlatamadan ayağa kalkıp başını salladı ve "Ben şu karşıdaki bakkaldan alıp gelirim hemen," dedi.

Ağzından çıkan kelimelere lanet ediyormuş gibi bir yüz ifadesiyle yanımızdan ayrılırken "Eğleniyor musun güzelim?" dedim Visal'in dağılan saçlarını toplayarak.

"Evet anne çok eğleniyorum, bir sürü arkadaşım oldu hep gelelim," dedi sevinçli bir şekilde.

Tutup yanaklarını öptüm "Geliriz tabi, sen şimdi oynamaya devam et. Baban gelince ben seni çağırırım."

Yağız yolun karşısına geçip oradaki bir bakkaldan su alacaktı. Dalga seslerini işitince biraz arkamı dönüp denizi seyrettim. Rüzgâr yüzüme çarpıp geçerken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Buracıkta kıvrılıp uyumak istiyordum.

Etrafta birkaç çığlık ve Yağız'ın acılı haykırışı bir silah gibi patladı kulaklarımda.

"Visal!"

Ayağa kalkıp hızlıca arkamı döndüm. Acılı bir çığlık döküldü dudaklarımdan. "Visal!"

Onu yine unutmuştum. Yağız yola atlayarak arabaları durdururken gözlerimi korkuyla kapadım. Öyle hızlı geçiyorlardı ki yoldan. Yağız kendini bir arabanın önüne atıp kollarını açtı ve son gücüyle bağırdı. "Durun!"

Çığlık çığlığa bağırarak onlara doğru koşarken arabalar durdu. Visal bir arabanın arkasından koşarak Yağız'ın kucağına atladı ve yolu geçtiler. Trafik kilitlenmiş, tüm arabalar kornaya basıyordu.

Onlara yaklaşırken bacaklarımı hissetmiyordum.

Yağız yolu geçince elindeki su şişesini yere bıraktı ve Visal ile birlikte dizlerinin üzerine çöktü.

Hıçkırıklarla ağlayarak yanlarına gittim ve dizlerimin üzerine çöküp Visal'e sarıldım. İnsanlar etrafımızda "İyi misiniz?" diye sorarken Yağız başını salladı.

"Hay Allah, çocuk bir anda yola fırladı," diye konuşup yanımızdan ayrılan insanlar gittiğinde Yağız öyle yorgun ve acılı bir ses tonuyla "Babam," dedi ki yüreğimde bir şeyler kopmuştu sanki. Visal de korktuğu için ağlıyordu. Yağız onun başından tutup göğsüne bastırırken "Dünyam," diye soludu.

Ben hatamın utancından tek kelime bile edemiyordum.

Visal "Baba," diye ağlarken dehşet içerisinde bir noktaya odaklandım. Normalde çocuklar ' anne' diye ağlarken Visal 'baba' diye ağlıyordu. Ona öylesine annelik yapamamıştım ki, çocuk şimdiden kime bağlanması gerektiğini biliyordu. Hiçbir zaman onu asla bırakmayacağımın güvenini verememiştim. Kendim böyle korkarken ona hiçbir zaman tam olarak korkusuzca bunu hissettirememiştim.

Yağız'ın karşıdan geldiğini gören Visal koşarak onun yanına gitmek istemiş, kendini arabaların önüne atmıştı, ben o anlarda onun varlığını tamamen unutacak kadar hastaydım artık.

Anne olamayacak kadar hasta.

Çok şükür ki bir şey olmamıştı. Eve döndüğümüzde tek kelime bile konuşamadan odaya çıkmıştım. Yağız gelip benim bir suçum olmadığını anlatmaya çalışsa da ölmek istiyordum artık böyle yaşamaktansa.

Visal gece büyük ihtimalle yaşadığı şoktan dolayı uyuyamamıştı.

Uyuması için her yolu deneyip en son gün ışıkları perdeden sızarken bunu başarmıştık.

Belimin ağrısıyla gözlerimi açtığımda başımın Yağız'ın omzunda olduğunu fark ederek huzurla ona dokundum. Visal'in başucunda birbirimize yaslanıp uyuya kalmıştık. Yağız başını duvara yaslarken boynu iyice açığa çıkmıştı. Her zerresi çok güzeldi. Bir

yanda anneliği bana yaşatan mucizem, bir yanda hayatımın en büyük şansı olarak gördüğüm adam uyuyorken şükrettim.

Yağız'ın yüzünü severken "Penguenim," diye fısıldadım kendi kendime.

"Kaçıncı günüm bu uyandığımda seni görecek olduğum?"

Yüzünün her zerresine dakikalarca baktım. Boğazımda oluşan yumru canımı acıtırken "Kapalı gözlerinden bile belli ne kadar yorulduğun," dedim ona bakarak. "Ama yine de benim yıkılmamam için böyle güçlü duruyorsun ya, böyle bir günün sonunda sana yaslanıp uyuyabiliyorum ya, ben o kadar şanslıyım ki."

Visal yatağından kalkıp yanıma geldi ve "Günaydın anneciğim," diyerek bana sarıldı.

"Günaydın prensesim," dedim saçlarını öperken. "Babamı mı izliyorsun?" dedi gülerek.

Başımı salladığımda "Çok yakışıklı değil mi?" diyerek elini ağzına götürdü ve gülmeye devam etti.

"Hem de çok," diye fısıldadım gülerek. "Baksana uyurken bile masal kahramanı gibi."

Şaşırarak gözlerini kocaman açtı. "Anne, yoksa babam gerçek bir prens mi?"

"Olabilir," dedim başımı sallayarak.

Saçlarıma dokunup "Sen de prensessin zaten," dedi. Gülerek onu öperken Yağız uyuduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "Dün seni üzdüğüm için özür dilerim prenses annem. Ben seni göremeyince babamın yanına gitmek istedim." kulağıma fısıldarken elini tuttum ve odadan çıkardım. "Boş ver şimdi onu, ben üzülmedim sadece korktum. Bir daha sakın yola çıkma tamam mı? Şimdi gel prensimize sürpriz bir kahvaltı hazırlayalım."

"Anne kek de yapalım mı, babam çok sever."

"Yapalım tabi," dedim malzemeleri çıkarırken.

Visal tüm malzemeleri kapta karıştırırken "Baban çok mutlu olacak," dedim gülümseyerek.

Başıma şiddetli bir ağrı girerken düşmemek için tezgâha tutundum. "İyi misin anneciğim?" dedi Visal kolumu tutarken. "İyiyim, kekin nasıl güzel olacağını düşününce başım döndü,"

diyerek güldüm. Benim gibi yaparak tezgâha tutunurken "Benim de başım döndü düşününce," diyerek güldü.

Kek pişince onu da masaya koyup harika bir kahvaltı hazırlamıştık. Yağız'ın yanına gidip bir yanağından ben, bir yanağından Visal öperek onu uyandırdık. Gözlerini gülerek açarken kollarını havaya kaldırdı ve ikimize de sarılıp "Günaydın benim güzel prenseslerim," dedi.

Visal şaşırarak sordu. "Anne, babam bizim prenses olduğumuzu nereden biliyor?"

Yağız gülerek ona baktı.

"Sizin prenses olduğunuzu bilmeyen yok ki."

"Hayır baba hayır. Sen uyurken annem seni izliyordu sana bir şeyler söylüyordu. Ben uyanınca ben de gelip seni izledim annem senin çok yakışıklı olduğunu, prens olduğunu söyledi. Sen gerçek bir prensmişsin annem söyledi. Annem de prenses olduğu için ikiniz evlendiniz."

Yağız bu duyduklarından sonra keyifli bir şekilde gülüp bana döndü ve belimden tutup beni kendine çekti. "Demek çok yakışıklıyım, uyurken beni izliyorsun öyle mi?"

Gülerek başımı omzuna kapatırken "Visal," diye hayıflandım. "Bütün sırlarımızı döktün."

Kahvaltı yaparken Visal "Baba, annem prenses olmasa da onu sever miydin?" diye sorduğunda gülerek ona baktım.

"O hep prensesti. Asıl o beni sevince prens oldum. Annen öyle güzel ki onun yanında duran her şey güzelleşiyor. Bak sen de ona benzediğin için prenses olacaksın."

Visal şaşkınlıkla bağırırken "Bütün prensleri annem mi prens yaptı yoksa?" diye sordu.

Yağız sinirlenirken aniden "Ya sabır," dedi kendi kendine. Bu haline gülerken sinirlenmemesi için onu uyardım. "Hayır babacığım annenin tek prensi benim," dedi sakin kalmaya çalışırken.

Visal bana dönüp "Anne senin başka prensin var mı?" diye sorduğunda Yağız sinirle derin bir nefes verdi.

"Hayır bebeğim, her prensesin sadece bir prensi olur," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Ben büyüyünce bir sürü prensim olacak, herkesi prens yapacağım," dedi mutlulukla ellerini çırparken.

Gülerek Yağız'a işaret yaptım. "Sen bir taneyi kabul edemezken, kızın bir sürü damat adayı getirecek galiba."

Yağız bardağını sertçe masaya koyarken "Tamam bu konuyu kapatalım. Bu dünyada iki prenses ve bir prens var onlar da biziz. Başka kimse olmayacak. Şimdi keki nasıl yaptığınızı anlatın bakalım bana," dedi.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra tüm gün evde oyunlar oynayarak çok eğlenmiştik. Akşam koltukta oturup çizgi film izlerken Yağız derin bir nefes verdi.

"Bu akşam izlemem gereken bu kadar önemli bir maç varken şu anda bu zıplayarak çiçek yiyen fili izlemeye katlanmanın adıdır babalık."

Visal'i uyutup odasından çıkarken çok yavaş adımlar atarak odamıza geldim. Kapıyı açmadan önce Yağız'ın ayakta olduğunu görünce durup onu seyrettim. Elindeki kâğıda bakarken başını tavana çevirip derin bir nefes aldı ve zor bir şekilde yutkundu. Öldüğümde okuması için yazdığım mektubu okumaya hazırlanıyordu. Başını mektuba çevirmeden önce kapıya baktı ve o anda göz göze geldik. Beni görünce açıklama yapmak için bana doğru bir adım atıp elini havaya kaldırdığında acılı bir şekilde sordum.

"Artık öleceğime mi inandın?"

46

Yağız Ersel'den

Delirecek gibi masaya vurdum kalbim parçalara ayrılırken.

"İyileşecek diyeceksin."

Eylül'ün tahlil sonuçlarını bu işin en iyisi olduğunu öğrendiğim doktora getirmiştim. Yüzüme umutsuzca bakması, içimde onu yerinden kaldırıp dövme isteği uyandırıyordu. Hastaneye kontrole gittiğimizde doktor artık Eylül'ün hastaneye yatması gerektiğini söylemişti ama ben bunu hiçbir zaman kabul etmeyecektim. Güzel bir şeyler söyleyecekti karşımdaki doktor, iyileşeceğini söyleyecekti. Meleğimin tek bir zerresine zarar gelmediğini söyleyecekti. Onsuz nasıl devam edeceğimi düşündürmeyecekti bana. Çaresizce yutkundum gözlerimden sinir akıyorken. "Ona bir şey olmayacak, sonuçlar temiz... Söyle."

Doktor ağır bir şekilde başını salladı ve elindeki kâğıtları masaya bıraktı.

"Kan tahlillerinde de, MR sonuçlarında da aynı sonuçlar görünüyor. Size yalan söyleyemem."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip boğazım yırtılırcasına bağırdım. "Hayır!"

Önümdeki sandalyeye tekme atarken gözlerimin önündeki tek şey Eylül'ün masum yüzüydü.

Elini uzatıp tutmamı bekliyordu sanki, onu kurtarmam için benden yardım istiyordu. Elimi kalbimin üzerine götürüp sertçe bir yumruk attım acımın biraz dinmesi için. Doktor o buz gibi sesiyle konuşmaya devam etti.

"Bu halde ayakta kalabiliyor olması şaşırtıcı. Acilen hastaneye yatırılması gerekiyor."

Doktorun gömleğini tutup onu oturduğu yerden kaldırırken hüznüm öfkeyle dağılıyordu etrafıma. "İyileştireceksin onu, o hep ayakta kalacak, ona hiçbir şey olmasına izin vermem."

Doktor ellerimi çekerken "Kendinize gelin beyefendi," diye bağırdı.

Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Doktoru bırakıp odadan çıkarken elimi yumruk yaparak sıktım. Omzumda taşıyamayacağım kadar yük vardı. Bu yükler Eylül elimden tuttuğunda da hafiflemiyordu artık. Bu yüzden taşıyamıyordum zaten. O elimi her tuttuğunda daha fazla yük biniyordu, bu eli bir daha tutamama düşüncesiyle. O eli bir gün bırakmak zorunda kalırsam kendimi asla affetmezdim. Ona bir şey olmaması için ne gerekiyorsa yapacaktım. O bir daha beni bırakıp giderse ve bu gidiş diğerleri gibi bu dünya içerisinde olmazsa dayanamazdım. Geride kalmış kızımla birlikte onun arkasından bakamazdım.

Kızım varken onu bırakıp peşinden gidemezdim. O güzel gözleriyle bana bakmadığı gün ben, ben olamazdım. Onun sesiyle uyanamadığım gün uyanamazdım.

Aklımdaki ağır düşüncelerle sokak sokak gezerken buz gibi olmuş ellerimle yüzümü silip dar bir sokakta yürümeye devam ettim.

Saat gece yarısını geçmişti ve ben hâlâ eve gitmemiştim.

Bugün duyduklarımdan sonra Eylül'ün gözlerine bakarsam anlardı. Anlardı ondan bir şeyler sakladığımı miniğim. İçimdeki acıyı daha fazla taşıyamıyorken yürüdüğüm yolda bana şahit olan adımlarım vardı sadece. Acımı tetikleyen bir feryatla bağırdım karanlık sokakta.

"Eylül! Yapma be Eylül."

Karşımda gördüğüm küçük duvar girintisine giderek gözlerimi kapattım.

"Yapma."

Başımı duvara vurup ciğerimin acısını bir nebze söndürmek istiyordum. Tekrar vurdum başımı hiçbir acı hissetmeden o sert duvara.

"Seni bu kadar zor bulmuşken bana bunu tekrar yaşatma."

Ellerim duvarda kayıp giderken o geldi yine gözlerimin önüne. Gözlerinde hüzün olmasına dayanamıyordum, tekrar vurdum başımı o hüzünlü gözlerini görmemek için duvara. Gitmedi, tekrar vurdum. Saçlarımın arasından alnıma akan sıcaklığı hissettiğimde elimin tersiyle silerek "Ben seni kendimden bile sakınırken, sana zarar gelmemesi için canımı verebilecekken nereden geldi bu hastalık sana? Gözlerine bakmaya kıyamıyorken nasıl izin veririm o gözlerin bir daha hiç açılmamasına? O gözler kapanırsa ben nasıl bakarım bu dünyaya? Nasıl adım atarım bir daha bu yollarda? Senin kokunu almadan nasıl devam ederim yaşamaya? Hastanede, o hasta yatağında yatıp eriyip gitmene nasıl dayanabilirim? Nasıl izin veririm gözlerinden acılı bir ifade geçmesine?"

Başımı duvara yaslayıp ayaklarımı uzattım ve gökyüzüne baktım.

"Şimdi uyuyorsundur tüm masumiyetinle. Ben yanına gelip sana nasıl söylerim hastaneye yatman gerektiğini? Ne diyeceğim lan deliriyorum, deliriyorum. 'Artık hiçbir kurtuluşumuz yok' mu diyeceğim? Nasıl yakıştıracağım o cümleleri söylemeyi kendime? Nasıl yapacağım sana bunu? Visal'e ne diyeceğim? 'Annem nerede' dediğinde ne diyeceğim ona? Yalvarırım Eylül, yalvarırım beni bu soruların cevaplarını bulmaya mecbur bırakma."

Yürüdüğüm tüm sokaklar karşıma Eylül'ü çıkaracakmış gibi hissediyordum. Bu zorlukları bir kenara bırakıp; yanımda gezen, gece sokaklarda dolaşmaktan korkarken yanında ben olduğum için başını omzuma yaslayıp yürüyen kızla hiçbir şey düşünmeden yürüdüğüm günlere dönmek istiyorum.

Adımlarım cehenneme gidiyormuş gibi hissetmektense onunla cennette yürüyormuş gibi hissetmeyi özlüyordum. Gülerek bana bir şeyler anlatmasını, sokakları kahkahalarımıza şahit etmeyi, gecenin sonunda onu evine bırakıp ayrı uyumak zorunda olsam da iyi olduğunu bilmeyi özledim. Şimdi yanımda uyurken gözüme her an kayacak bir yıldız gibi gelmesini ve kalbimin parçalanmasını durduramıyordum.

'Penguencivcivi' duvarının önünden geçerken elimi sürterek ilerledim. "Silinmeyecek bu yazı Eylül. Sildirmeyeceğim."

Cebimden çıkardığım sigarayı yakıp uzun bir nefes çektim. Duman ciğerlerimde savaş başlatırken başımı eğip keyifsizce güldüm.

"Bana sevdiğim kadına yalan da attırdın ya hayat..."

Eylül sigara içtiğimi bilmiyordu. Bunca şeye karşı ciğerimin acısıyla tek başıma savaşamıyordum. Sigaranın dumanı ciğerlerime dağılırken kendi kendime fısıldadım.

"Özür dilerim civciv."

Üzerimdeki deri ceket bile Eylül kokuyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken başımı geriye yatırdım ve her şeyin geçmesini istedim. Eve geldiğimde kapıyı açarak sessizce girdim. Visal odasında uyuyordu. Yanına giderek saçlarını sevdim ve alnını öpüp "Annene bu kadar benzemen inşallah günün birinde canımı acıtmaz küçük civcivim," dedim içimdeki acı nüksederken. Odasından çıkmadan önce aynadaki yansımamı gördüm ve alnımdaki kurumuş kan gözüme takıldı. Banyoya giderek alnımı yıkarken kanlar ellerimden akıp suyu boyarcasına ona karışıyordu. Bir peçeteyle kurulayıp çöpe attıktan sonra baktım. Saçlarımın arasından akmıştı kanlar, bu yüzden alnımda bir çizik, şişlik yoktu. Eylül'ün fark etmesini istemiyordum.

Odaya geçtiğimde Eylül'ün yatağı açmadan, kıyafetleriyle yattığını gördüm. Elinin hemen yanında telefonu vardı.

Cebimden telefonumu çıkarıp baktım, seksen altı cevapsız arama vardı. Beni nasıl merak ettiğini, nasıl korktuğunu tahmin edebiliyordum. Ona böyle bir şey yaşattığım için tekrar içim

acırken yavaşça yanına uzandım ve başını kolumun altına alıp saçlarını sevdim.

Yaklaşıp kokusunu içime çekerken içimin ilk günkü gibi titremesine engel olamıyordum.

"Eylül," dedim affetmesini istercesine bir fısıltıyla. Uykusunda sıçrarken korkuyla dudaklarını araladı fakat gözlerini açmadı. Öyle güzeldi ki onu nasıl seveceğimi bilmiyordum. Bu hali, uyurken bile böyle güzel olması, tüm ifadeleri dünyaya ait bir güzellik olmadığını kanıtlıyordu. Gözlerim güzelliğini inceleyerek yüzünde gezinirken, o korkuyla soludu ve kolumu kaçacakmışım gibi tuttu.

"Baba."

Sertçe yutkundum ve kaşlarımı çattım. Uykusunda ağlıyor gibiydi. Dişlerimi sıktım. Böyle bir şeyi beklemediğim için ne yapacağımı bilemeden öylece kalmıştım. Tekrar aynı tonda bir şeyler söyledi fısıltıyla.

"Neredesin sen? Çok özledim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım ve elimi başına koyup şefkatle ona sarıldım. Boğazımdaki yumrunun geçmesi için tekrar sertçe yutkundum. Babasını çok ani kaybettiği için bilinçaltına güçlü bir şekilde işlemişti. Onun ölümünün sebebi bir nebze de olsa ben olduğum için gözlerimi kapatıp elimi saçlarında gezdirdim. "Eylül, ben..."

Rüya gördüğünü zannediyordum fakat uykudan uyanıp gözlerini açtı ve bana bakarak konuştu. "Saçlarımla oynar mısın? Neredeydin bunca zamandır?"

Dediğini yapıp saçlarıyla oynarken kalbim bağıra bağıra ağlıyordu.

"Buradayım," dedim titreyen sesimi kontrol altına almaya çalışırken. Babasının acısını yaşaması, onu böyle özlemesi, beni tanımaması ve babası zannetmesi bana nasıl hissettirebilirse öyle hissediyordum.

Gözlerini huzurla kapatıp bana sarıldı. "Bir daha gitmeyeceksin değil mi?"

Başımı salladım ifadesizce. "Gitmeyeceğim."

Şu an yaşadığım şey, sevdiğim kadının babası yerine geçmek değildi sadece. Beni gerçekten babası zannediyordu ve babasının yaşamadığını unutmuştu. Hafızası geçmişe dönüyordu belki de. Doktor böyle olacağını söylemişti, 'ilerleyen zamanlarda kendini geçmişte zannedebilir' demişti. Uykuya dalmadan önce "Sakın gitme," diye sayıklarken ellerim hâlâ saçlarının arasında geziniyordu.

Güneş ışıkları perdeden sızana dek kıpırdamadan öylece durup saçlarıyla oynamıştım. Kahvaltı hazırlamak için kalkacağım sırada Eylül yerinden sıçrayarak beni tuttu.

"Baba gitme."

Bir süre daha durup kalktım ve kahvaltı hazırlamaya başladım. Visal uyanıp paytak paytak yürürken gözlerini kaşıyarak mutfağa girdi ve "Günaydın babacığım," dedi.

Onu kucağıma alıp "Bak çocuk seni yerim yemin ederim," dedim boynunu öpüp gıdıklarken.

"Sen öyle yürüyüp gözlerini kaşırken ne kadar tatlı olduğunu biliyor musun?"

Gülerek başını salladı. "Biliyorum."

Kahvaltı masası hazır olduğunda "Koş anneni uyandır bakalım," dedim Visal'e

Elini yanağına koyup bana baktı. "Prensesi mi yani?"

Sesli bir kahkaha attım. Bu kız beni en kötü anlarımda bile güldürebiliyordu, aynı annesi gibi.

"Evet, prensesi."

Eylül ve Visal kahvaltıya geldiklerinde ikisine de sırayla yemek yediriyordum. "Benim güzel kızlarım," dedim onlara aşkla bakarken. "Sizi her şeyden çok seviyorum."

Kahvaltı yaptıktan sonra ben mutfağı toplarken Eylül'ün yorulmaması için salonda yatmasını söylemiştim. Visal de ona masaj yapmak için peşinden gitmişti.

Bir süre sonra mutfağa girerek "Prensesin masajı bitti. Şimdi size mutfakta yardım edebilirim Yağız Bey," dedi Visal yanıma gelip masadakileri tezgâha koymaya çalışırken.

Bulaşıkları makineye yerleştirip masayı silerken kapı kapan-

ma sesi duyunca durup içeri doğru baktım. "Kapı mı kapandı?" dedim Visal'e.

Ellerini açıp "Bilmem baba ben duymadım," diye karşılık verdiğinde mutfaktan çıkarak salona baktım ve "Eylül," diye bağırdım.

Salonda yoktu.

"Çabuk yukarı bak annen orada mı?" dedim.

Sokak kapısını açıp dışarı bakarken Eylül'ün yavaşça yürüyüp ilerlediğini görünce koşarak yanına gittim ve kolunu tutup kendime çektim.

Bir anda tuttuğum için korkuyla bağırdı. "Nereye gidiyorsun?" dedim korkuyla nefes verirken.

Kaygılı bir şekilde bana bakarken "Ben," deyip yutkundu. "Neden çıktığımı bilmiyorum."

Elimi yüzüme kapatıp sakin olmaya çalıştım. Bundan sonra evde kapıyı kilitlemem gerekiyordu.

Visal kapıdan çıkmış bize bağırırken "Tamam güzelim, gel hadi evimize gidelim," diyerek onu içeri soktum.

Eve geldiğimizde Eylül uzun bir süre uyumuştu ve bu süre boyunca başında bekledim.

Uyanıp bana gülümsedi ve sıkıca sarıldı. "Sevgilim."

Bahçede kahve içip sohbet ederken hiçbir sorun yoktu, her şey yolundaydı. Dün gece bana baba dediğini hatırlamıyordu birçok şey gibi. Gözlerime bakıp esnedikten sonra "Ben biraz uyuyayım, hiç uyumadım bugün," dediğinde şaka mı yapıyor diye yüzüne iyice baktım.

Ciddi bir şekilde ayağa kalkıp salondaki koltuğa kıvrılırken "Öyle bakma, hemen bir saat," diyerek güldü. Üzerine bir battaniye örterken, nasıl on beş dakika önce uyanmışken bunu hatırlamayıp tekrar uyumak istiyor diye düşünüyordum. Son zamanlarda tüm günlerimiz neredeyse böyle geçiyordu.

Bir akşam hep birlikte yemek yedikten on dakika sonra annesine yemek koyarak "Sana da geldiğinden beri bir şey ikram edemedim anne, acıkmışsındır," demişti.

Annesi bozuntuya vermeden teşekkür edip yemeğini yerken ben onu böyle aklını kaybetmiş gibi görmeye dayanamıyordum. Şaşırıyordum tüm olanlara, aklım almıyordu artık. Sokak kapısını kilitliyordum dışarı çıkmaması için. Gece uyurken bir şey olacak mı diye gözümü bile kırpmadan başında sabahlıyordum. Yine kendi kendime ona mektuplar yazıyordum. Onun okumadığı, ona yazılan mektuplar.

***

Aylar böyle üzerimize serilip giderken her şeyden sıyrılıp Eylül ile harika bir gün geçirmek için bir şeyler planlamıştım. Tiyatroya gitmeyeli uzun zaman olmuştu, onun seçtiği bir oyuna gelmiştik. Eski günlerdeki gibi heyecanla hazırlanıp siyah bir elbise giymişti. Elimi tutup gözlerimin içine gülerek baktığında yavaşça yüzünü sevdim.

Kulağıma yaklaşıp "Böyle bir geceye ihtiyacımız vardı," diyerek gülümsedi.

Tiyatrodan çıkıp yemeğimizi yedikten sonra sahilde yürüyüş yaparken aniden durup bana sarıldı ve "Seni çok seviyorum," dedi duygulu bir sesle.

Elimi beline koyup ona sarılırken "Ben de, her şeyden çok," diye yanıt verdim.

Gülerek başını salladı ve geriye yatırıp sahilde yankılanan sesiyle bağırdı. "Çok mutluyum."

Elimi ensesine koyup bakışlarımı gözlerine kenetledim. "Çok güzelsin."

Ellerimi tutup minnetle bana baktı. "Artık sana tamamen güveniyorum Yağız."

Ne dediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"O günden sonra sana asla güveneceğimi tahmin etmezdim ama tanıdıkça..."

Başımı salladım ve ne olduğunu anlayamadan güldüm. "Hangi gün Eylül?"

Elini kolumda gezdirdi ve bakışlarını yere sabitledi. "Beni kaçırdın ya Safa'dan kaçarken."

Şok içerisinde donup ona baktım ve öksürdüm. Bir şey söyleyemeden "Ama şimdi böyle güzel bir sevgililik yaşadığım için dünyanın en mutlu kızı benim," diye ekledi

Dişlerimi birbirine bastırıp "Evet,"dedim bozuntuya vermeden.

Kolundaki saate baktı ve şaşırarak hızlıca yürümeye başladı. "Ama artık benim eve gitmem gerekiyor sevgilim. Babam geç olunca merak eder, zaten seninle olduğumu bilmiyor annem idare edecekti bir şekilde."

Tüm bedenim şaşkınlıkla uyuşurken ellerimi sıkıp gözlerimi kapattım ve kendime gelmeye çalıştım.

"Güzelim, biz..."

Eylül sözümü bölüp elimi tuttu "Haydi beni bırakırken anlatırsın."

Elimi saçlarımın arasından geçirip ne yapacağımı bilmeden gökyüzüne baktım.

Arabada eve giderken dudaklarımı aralayıp söyleyecek tek bir söz bulamıyordum. Eylül gözlerini üzerimden çekmeden bana bakıyordu.

"Senin canın mı sıkkın?"

Hızlıca başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. "Sen yanımdayken mi?"

Gülerek başını önüne eğdi. "Bir daha biraz erken çıkarız daha fazla vakit geçiririz."

Ağır bir hareketle başımı tek bir kez salladım ve yutkundum. Evin önüne geldiğimizde arabayı park ederken Eylül kolumu tutup "Neden buraya geldin? Beni eve bırakacaktın ya," dedi şaşkınlıkla.

Arabayı park edip indikten sonra Eylül'ün kapısını açtım ve inmesini bekledim.

"Beni neden buraya getirdin?" Gözlerime korkuyla bakarken sakince yanıtladım. "Eylül burası bizim evimiz."

Neşeden uzak bir şekilde gülerek başını salladı. "Yağız sen iyi misin? Ben seninle mi kalıyorum? Lütfen, şimdi şakanın sırası değil. Ben babama ne diyeceğim?"

Kolunu tutup arabadan indirmeye çalışırken aksi bir şekilde kolunu çekti. Ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum, babasının olmadığını söylemek istemiyordum.

"Tamam, bu gece burada kalalım. Hem annen de burada gel bak." Çaresizce onu ikna etmeye çalışırken arabadan inmiyordu. Cümlemi tamamladığımda gözlerime dehşet saçan bir ifadeyle baktı.

"Neden?" Çenesini kaldırıp konuşmaya devam etti. Kaşları çatılırken yüzünde korkulu bir ifade vardı. "Babama bir şey mi oldu yoksa? Annem neden burada?"

Ona sarılıp kucağıma almaya çalışırken "Hayır, baban çok iyi," dedim sessizce.

Kucağımda eve doğru ilerlerken bana vurarak kucağımdan indi ve sokağın ortasında bağırmaya başladı. "Babam nerede? Onu görmek istiyorum!"

Kollarını tutup sarılırken elimi başına koyup omzuma bastırdım. Elleri göğsümün üzerinde bir yol çizerken titreyen sesiyle yalvardı. "Yağız beni babama götür."

"Beni biraz seviyorsan şimdi elimi tut ve bu eve benimle gel. Sabah uyandığında her şey geçmiş olacak," dedim saçlarını okşarken.

Elimi tutmadan "Ya ben seninle aynı evde nasıl kalayım? Aileme ne diyeceğim? Senin ailen ne diyecek? Daha kaç gündür tanıyorum seni?" diye bağırdığında etraftaki evlerden birkaç kişi cama çıkmıştı.

Sabırlı olmaya çalıştım. "Tamam, bunları evde konuşalım. İnsanlar yanlış anlayacak."

Ellerini havaya kaldırıp dehşetli bir ifadeyle güldü. "Neyi yanlış anlayacaklar? Beni eve bırakmanı istediğim halde zorla buraya getirmeni mi? Ben gidiyorum."

Hızlıca yola doğru yürümeye başladığında arkasından giderek kolunu tuttum ve kucağıma almaya çalıştım. Çığlık atarak benden uzaklaşmaya çalışırken "Eylül, lütfen," diyerek yutkundum.

Sokaktan geçen bir adam Eylül'e bakıp "İyi misiniz hanımefendi?" dediğinde Eylül başını salladı.

Sinirle nefes alıp adama baktım ve "Sorun yok," dedim. "Karımla konuşuyoruz."

Eylül gülerek "Karın mı?" dediğinde "Yeter artık," dedim ve onu kucağıma alıp eve soktum.

İçeri girdiğimizde annesini gördü ve ona doğru koşarak babasını sordu.

Annesi çaresizce ne diyeceğini bilemeden bana baktığında doktorun verdiği sakinleştirici ilacı almak için mutfağa gittim.

Eylül ağlayarak "Anne ne oluyor? Biz neden evimizde değiliz? Babam nerede?" diye bağırıyordu.

İlacı suya atıp çözünmesini bekledikten sonra Eylül'e götürdüm. "Güzelim al, su iç bir bardak."

Bardağa bakmadan yanımdan geçip gitti ve salondaki koltuğa oturup başını ellerinin arasına aldı. "Ne oluyor? Delireceğim."

Visal koşarak Eylül'ün kucağına atladı ve gözyaşlarını silerek "Anne ağlama," dedi ve yanağını öptü.

Eylül şok olmuş bir halde Visal'e baktı ve ellerini ona değdirmemek için havaya kaldırdı. Elleri titrerken dudaklarını araladı ve geriye doğru çekildi.

"Anne mi?"

47

Ofisteki işlerimi tamamlarken az önce çağırdığım sekreter içeri girdiğinde "Bana önümüzdeki ayın tüm planını çıktı olarak getir," dedim.

"Peki Yağız Bey," diyerek gülümsedi yıllardır yanımda çalışan kız. "Eylül Hanım'ın durumu nasıl?"

Başımı kaldırıp ona baktım. İşyerinde Eylül hakkında konuşmalarını sevmiyordum. Onun güzelliği, başarısı ya da yaptıkları hakkında sürekli konuşmuşlardı bugüne kadar. Ama hastalığını ben söylemeden öğrenmeleri ve gelip bana soracak cesaret bulmaları canımı sıkmıştı. Başımı önüme eğip yerime oturdum ve tok bir sesle yanıt verdim. "Çıkabilirsin."

Geriye doğru yaslanıp elimi pantolonumun cebine attığımda elime gelen kâğıdı çıkararak okumaya başladım.

'Sevgilim;

Unutmadan yazmak istedim.

Ne yapıyorum, sana nasıl davranıyorum ya da neler yaşatıyorum bunları bile hatırlamıyorum.

Canının çok yandığını biliyorum sadece.

Ve ne yaparsam yapayım geçmeyeceğini de.

Geçmesin, ne yapalım. Böyle yazılmış.

Sadece gülümseme oluşsun o kusursuz yüzünde.

Ama kimse görmesin.

O gülümseme gözlerimin önünden hiç gitmesin.

O ellerin ellerimden hiç ayrılmasın Yağız.

Ben bu haldeyken bile bıkmadan benimle ilgileniyorsun, beni böyle güzel seviyorsun ya, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

Yanımda olduğun her ana, karşıma çıktığın ilk güne şükürler olsun.

Özür dilerim.

Seni yorduğum için, hayatını mutlu bir şekilde yaşamana izin vermediğim için, omuzlarına yüklediğim yükler için, gözlerime korkuyla bakmana sebep olduğum için, gece uyanıp yaşıyor muyum diye kontrol edeceğin kadar acı çektirdiğim için, Visal'e annesizliğin eksikliğini yaşamaması için ne yapacağını düşünmene sebep olduğum için, kavuşmuşken tamamen ayrılmak zorunda kaldığımız için, kalbinin teklemesine sebep olduğum için, belki de senin benim karşıma çıkman en büyük hediyeyken benim senin karşına çıkmam en büyük ceza olduğu için...

Her geçen gün tren raylarında attığımız her adımda bize çarpmak için gelen trene doğru koşmamıza sebep olduğum için.

Seni senden çok sevdiğim için..."

Ayağa kalkıp masanın üzerindeki her şeye vurarak içimdeki tüm acıyla bağırdım. Eşyalar yere dökülürken cam bardak parçalara ayrılıp etrafa savruldu. Masaya tekme atıp kâğıdı kalbimin üzerine bastırdım.

"Dayanamıyorum!"

Tavana bakarak bağırırken içimdeki tüm acıyı kusmak istiyorum.

"Ciğerlerim acıyor dayanamıyorum." Ne yapacağımı bilmeden bir sağa bir sola hızla yürürken "Onun o masum kalbini bunlarla doldurmasına dayanamıyorum," diye bağırdım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldığımda kapı açıldı. "Çık!" diye bağırdım öfkeyle.

Yumruğumu sıkıp kalbimin üzerine sertçe vururken telefonumun sesi odada yankılandı.

Yerden alıp açtım. Arayan Eylül'ün annesiydi. Aklıma gelen düşüncelerle kalbim teklerken "Efendim?" dedim korkuyla.

Annesi endişeli ve aceleci bir ses tonuyla "Yağız çabuk eve gel, Eylül bayıldı," dedi ve telefonu kapattı.

Olduğum yerde canlı canlı derimi yüzüyorlarmış gibi bir acı hissederken dudaklarım aralandı fakat hiçbir kelime çıkmadı. Elim havada, telefonum kulağımda bir süre bir noktaya şok içerisinde baktıktan sonra koşarak çıktım.

Trafikte arabaları son hızla sollarken yanından geçtiğim arabalar kornaya basıp bana bakıyorlardı. Dakikalar sonra eve geldiğimde koşarak içeri girdim. Eylül salondaki koltukta yatmış, başında doktor vardı. Bu görüntüye karşı kalbimin parçalara ayrılıp döküldüğünü hissettim. Koşarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Yarı baygın bir halde yatarken elini sakallarıma koyup bana baktı. "Kahramanım."

Başımı onun boynuna kapatıp ellerimle her yerini severken ağlamamak için tüm hücrelerimi parçalayacak kadar sıkıyordum.

"Buradayım. Her şeyim."

Elimi yüzünde gezdirirken teninin buz gibi olduğunu fark ettim.

Başımı doktora çevirip "Neyi var?" diye sorduğumda "Tansiyonu şu an normal fakat bir anda ayağa kalktığı için düşmüş olabilir. Korkulacak bir şey yok," dedi.

Tansiyonu normaldi fakat bunun sebebi başkaydı. O an aklımda o beyin doktorunun söyledikleri yankılandı. *"Bu halde ayakta kalabiliyor olması şaşırtıcı."*

Dudaklarımı birbirine bastırıp doktoru yolcu ettikten sonra hızlıca Eylül'ün yanına döndüm.

Visal "Anne sen neden hep hastasın?" diye sorduğunda Eylül gözlerinde büyük bir acıyla bana bakıp fısıldadı. "Annesini hep hasta hatırlayacak."

Visal'in elini tutup "Annen çok uykucu bir civciv olduğu için yatıyor bebeğim, hasta değil. Hep uyumak istiyor, bebek

gibi yani. Haydi koş, anneannenle birlikte odanda bebeklerle oyna," dedim.

Eylül ile yalnız kaldığımızda elimi alnına koyup "Seni hatırlamasına gerek kalmayacak Eylül. Seni her zaman, her başarısında yanında görecek," dedim.

Gözlerini kapatıp "Üşüyorum," dedi. O sırada dudaklarının çok fazla mor olduğunu fark ettim. Doktor tansiyonuna normal demişti fakat bu belirtiler içimin rahat olmasına engel oluyordu.

Battaniye getirip üzerine örterken "Ben onunla ısınmam ki, senin yanıma yatman için söyledim," diyerek güldü ve elini ağzına kapattı.

"Lan ben seni yerim," diyerek güldüm bu haline. "O güldükten sonra elinle ağzını kapatışına bir ömür veririm."

Yanına yatıp elimi belinin altından geçirirken onu kendime çektim. "Güzelim benim, bir bakışıyla kalbimin ortasındaki yangını söndürenim."

Yüzüne gelen saçları severek çekerken alnını alnıma yasladı.

"Benden sakladığın şeyler, söylemediğinde gerçekleşmeyecek mi sevgilim?"

Yüzüm ciddi bir hal alırken kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ben normal bir insan gibi tansiyonum düştüğü için ya da başka bir şeyden bayılmadım Yağız. Bunu ikimiz de biliyoruz. Nedenini benden saklaman yaşadıklarımı değiştirecek mi?"

Başımı salladım. "Bir şey saklamıyorum."

Gözünden akan yaşı elinin tersiyle sertçe sildi ve hızlı bir şekilde konuştu.

"Bunlar benim son günlerimse, son günlerim gibi yaşamak istiyorum. Bu hastalık beni öldürecek dereceye gelmişse yaşayacakmışım gibi davranmanı istemiyorum. Visal bile hasta olduğumu görürken senin kendini bana karşı bu hastalığı kabullenmemiş gibi göstermeni istemiyorum. Gerçekte ne kadar kabullendiğini, her şeyin nasıl işleyeceğini, beynimin beni nasıl yiyip bitirdiğini, bir yaşlıdan farksız biçimde hasta olduğumu bildiğini biliyorum.

Sizi bırakıp gitmek zorunda olmamın verdiği acizliği içimden söküp atmak istiyorum ama yapamıyorum. Gözlerine her baktığımda içimden gelen gözlerimi kaçırma hissini bastıramıyorum çünkü o gözlere daha ne kadar bakabileceğimi bilmiyorum.

Evet, kimse bilmiyor yanındakinin ne zaman öleceğini, ama ben yakında öleceğimi biliyorum. Herkes için bu bir ihtimal ama benim için ihtimal olmaktan çıktı Yağız. Benden gizli gizli bir yerlerde ağladığını biliyorum. Sabahlara kadar hastalığımı araştırdığını, doktorlarla görüştüğünü biliyorum. Benim için üzüldüğünü, sevginin yavaş yavaş merhamete dönüşmeye başla..."

Sinirli bir şekilde başımı salladım. "Sakın Eylül." Elini hızlıca ellerimin arasına aldıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Bana sakın bunu söyleme. Benim sana olan aşkım o kadar gerçek ki ne kadar acı çekersem çekeyim acıya dönüşmedi, ne kadar ulaşamazsam ulaşamayayım imkânsıza dönüşmedi ve ne kadar merhamet edersem edeyim o aşk merhamete dönüşemez. Benim senin gözlerinin içine bakarken; o gözbebeğinin tam bitimindeki, kimsenin fark edemeyeceği bene bakmaya kıyamamamdır aşk. Baktığımda doyamamam...

Saçının bir teli koptuğunda onun yere düşmesine kıyamamamdır. Kollarımın arasında uyurken kollarımı kıskanmamdır. Nefes aldığım yerde sen olmayınca o nefesi boşa alıyormuş gibi hissetmemdir aşk. Visal'e, senin göremediğim küçüklüğünmüş gibi bakmam... Ellerini tutarken tırnaklarına dokunmaya çalışmam. Birlikte film izlerken filmi izlersem sana yazık olacakmış gibi hissetmem. Güzelliğine bir harf kondurmasam nefes alamamam... İşe gittiğimde incelediğim tüm dosyalarda sayfayı değiştirmeden önce masamın üzerindeki fotoğrafına bakmam... Dokunduğun kalemi çekmecemde yıllarca saklamam... Bir garsona sipariş verirken sesini kıskanmam, yanında olmadığımda sana bir şey olacak mı diye aklımı kaçırmam, hasta olsam da seni sağlıklı sevmem, annenden kaçırdığım her detayını öğrenmek için çocukluğunu anlatmasını istemem, tenine rüzgâr değdiğinde rüzgârı yakmak istememdir aşk. Ben seni böyle bir uçurumun kenarında tutunduğum en güçlü dal

gibi seviyorken senin hasta olman, beni sevmemen, beni tanımaman, beni istememen hiçbir şeyi değiştirmedi ve hayatım boyunca da değiştirmeyecek."

***

Güneşli hava tenimi ısıtırken bir yandan kulağımda yankılanan çocuk çığlıklarıyla gülümsüyordum. Mutluluk çığlıkları işe yarıyordu her zaman kalbimi ısıtmaya. Çocuk parklarına gelip burada çocukları dinlemeyi, onları izlemeyi her şeyden çok severdim. Bir de yanımda Eylül olunca...

Ellerini montumun cebine sokarak gülümsedi. İkimizin de elleri benim cebimdeyken elini tutup göz kırptım. Yanımızda oturan kadın göz ucuyla bize bakarken gülümseyerek başımı Eylül'ün omzuna koydum. Kulağına yaklaşıp konuşurken bir yandan boynundan gelen kokuyu içime çekiyordum.

"Yanımızdaki kadın bizi izliyor."

Gülerek cevap verdi fısıltıyla.

"Özendi o şu an."

Elimi Eylül'ün omzuna atıp kendime doğru çekerken "Benim kocam olmasan kafayı yerdim," dedi. Sesli bir şekilde güldüğümde dudaklarıma vurdu hafifçe. "Sus öyle gülme herkesin içinde."

Başımı sallayıp "Ben de senin kocan olmasam kafayı yerdim," dedim. "Ben zaten seni neden şu parktaki çocuklar kadarken bulamadım diye kendime kızıyorum."

Gözlerini kısıp güldü. "Elimde bastonla yavaş yavaş yürüyen bir nine olmadan önce bulduğun için şükret."

Biz konuşurken Visal koşarak yanımıza gelip Eylül'ün bacaklarına tutundu ve kucağına çıkıp oturmaya çalıştı. Eylül Visal'i tanımıyormuş gibi ona baktığında gerilerek oturduğum yerde dikleştim. Şaşkınlıkla gözlerini büyütüp bana döndüğünde sertçe yutkundum çünkü tahmin ettiğim şey olmuştu. Biraz sonra gelişeceklerden, Visal'e bunu nasıl açıklayacağımdan korkuyordum. "Şuna bak, çok tatlı," dediğinde yüzündeki sevecen ifadeyle Visal'e bakıyordu.

Visal'in ellerini tutup sevdi. "Adın ne bakalım senin?"

Eylül'ün elini tutup kendime çevirdim ve dehşet içerisinde soludum. "Eylül?"

Başını ne olduğunu sorarcasına salladı.

Visal "Anne," diyerek güldükten sonra. "Visal benim adım bilmiyor musun?" diye ekledi.

Kızıma bakıp gülümseyerek bir sorun yokmuş gibi hissettirmeye çalışıyordum.

Saçlarını severken "Anne mi?" dedi Eylül kahkaha atarak. Bana döndü ve "Beni annesi sandı," dedi şaşkınlık içerisinde.

Derin bir nefes alıp Eylül'ü omuzlarından tutup ayağa kaldırdım ve "Eylül kendine gel," dedim ciddi bir yüz ifadesiyle. "O Visal."

Visal korkarak Eylül'e bakarken ne olduğunu anlayamıyordu. "Anne," diyerek korkuyla bacağına sarıldığında Eylül "Ee yani? Ay annesini mi kaybetti acaba? Bana anne deyip duruyor," dedi ve ellerini açtı.

Omuzlarından tutup onu sarstım ve "Güzelim o bizim..," derken Eylül yanımızdaki kadına dönüp "Pardon bu sizin kızınız mı?" diye sordu.

Titreyen ve hüzün dolu sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak bağırdım. "Eylül o bizim kızımız. Sen doğurdun onu, annesi sensin."

Eylül birkaç saniye ifadesizce bana baktıktan sonra gözünden ağır bir şekilde damlayan yaşla şok içerisinde dizlerinin üzerine çöktü ve önünde duran, kızı olduğunu hatırlamadığı Visal ile acının tüm yüküyle yüzleşmek için göz göze geldi.

48

Meleğim gözlerimin önünde her geçen gün kanatlarına bir yara daha alırken kendimi sonu olmayan uçurumlardan atmak istiyordum. Gözlerime, kurtuluşuymuşum gibi, her baktığında gözlerimi yakıp küle çevirmek istiyordum. Dudaklarına gülümseme değdiği anı saklamak istiyordum. Ben hiç böyle umutsuz kalmamıştım. Gözlerimle görüyordum ya artık gün geçtikçe eridiğini, kabullenmek istemese de boyun eğiyordu beynim.

Elimdeki bardağı sıkarken, artık bunları düşünmek istemiyordum.

Eylül artık hiçbir şeyi hatırlamıyordu ve kalbim bir yerde sıkışıp kalmış gibi acıyordu. En son parkta Visal'i tanımamıştı aylar önce. Başka bir zaman diliminde tanıyordu fakat sürekli ani gidişleri oluyordu. Beni unutmamıştı daha. Her gün gözlerini açtığında bana bakarken tanımama ihtimaliyle kavruluyordu tüm hücrelerim. Yine o güzel gülüşü gözlerine yerleştiğinde nefes alabiliyordum sadece.

Şimdi o içeride bir masalın içindeki melek gibi uyuyorken kendimle kavga edercesine oturuyordum salonda. Her gece onunla sabaha kadar oturduğumuz koltukta tek başımaydım artık çünkü Eylül yattığı yerden başını bile kaldıramıyordu. Sabaha kadar onun başında beklesem de şu an kahve içtiğim için

seslere uyanmasından korkuyordum. Bardağımdaki kahveyi kafama dikerek telefonumu alıp Can'ı aradım.

"Ne oldu kardeşim?" diyerek açtı kısa bir sürede telefonu.

"Can." Sesimin güçsüz çıkmasını istemediğim için durup sert bir nefes aldım ve kaşlarımı çattım. "Bize gel."

Can endişeli bir ses tonuyla "Eylül'e bir şey olmadı değil mi?" diye sorduğunda olmadığını belirten bir ses çıkardım ve telefonu kapattım.

Ben yaşadığım en büyük acılarda bile kimseyle tek kelime konuşmadan atlatabilmişken artık biriyle konuşmazsam ortadan ikiye ayrılacağımı hissediyordum. O kadar acıydı ki taşıdığım yük. Acısından kaybediyordum. Mutfağa geçip iki sert kahve yaptıktan sonra salondaki sehpaya bıraktım. Can geldiğinde telefonumu çaldırarak kapıyı açmamı istedi.

Gidip kapıyı açtıktan sonra "Hoş geldin kardeşim," diyerek sarıldım.

"Ben hep hoş gelirim kardeşim," diyerek güldü.

Odaları işaret ederek sessizce uyardım. "Sessiz ol, civcivler uyuyor."

Konuştuklarımızı Eylül'ün duymaması için bahçeye çıkarak geniş koltuğa oturdum ve Can'ın yüzüne bizi bu durumdan kurtarmasını istercesine baktım. Ne diyeceğini bilemediği için tedirgince yerinde hareket edip dururken kaşları çatıldı.

"Kardeşim sen iyi misin?"

Gözlerim baktığı her boşlukta dolarken gökyüzüne bakarak derin bir nefes aldım ve yumruğumu sıktım. Konuşmadan öyle dururken yanımda bir insanın varlığı olması acımı körüklüyordu sanki. Gözlerimi sertçe kapatıp dişlerimi sıktım ve önümdeki cam masaya sertçe vurdum. Cam kristalleşip çatlarken ayağa kalktım.

"Ben ölüyorum lan."

Kalbimden ılık ılık sular akarken Eylül'ün yüzü gözlerimin önündeydi. Gözlerimin önünde onu gördükçe daha çok deliriyordum. Can benim konuşmama fırsat vermek için bir şey söylemedi.

"Oğlum ben her geçen gün Eylül bir şeyi daha unuttuğunda ölüyorum. O güçlü, her şeyin üstesinden gelen hayat dolu kız yataktan kalkamaz hale geldi ve ben bunu engelleyemiyorum. Sen de engelleyemezsin, annesi de engelleyemez... Her gün içim yırtıla yırtıla bakıyorum gözlerine. İçimden bir şeyler koparken gülüyorum yüzüne. Visal 'annem neden böyle?' diye sorduğunda verecek cevap bulamadım ilk defa. İyileşecek diyemiyorum, iyileşmediğini görüyor çünkü çocuk bile. Ben ilk defa umudumu kaybetmeye mahkûm edildim. Onu iyileşeceğine inandıramıyorum bu halde. Geçen 'öleceğimi bile bile ölmeyecekmişim gibi davranma' dedi bana. Ben onun öleceğini bile bile neden hâlâ nefes alıyorum? Bu kadar mıydı be? Bu kadar mıydı harbiden? Yemin ederim isyan etmek istemiyorum ama biz Eylül'le nasıl zorluklardan geçip bu günlere geldik sen biliyorsun.

O yokken ne haldeydim, herkes öldü derken bir gün bile umudumu kaybetmedim, baba olmayı bu kadar isterken mucizeme kavuştum... Şimdi onunla oturup kızımızın büyümesini izleyecekken ben her gece o uyurken onu izliyorum. Aklıma gelip deli gibi içeri sızmaya çalışan düşünceleri engelleyemiyorum artık."

"Ona bir şey olursa, meleğim olması gereken cennete uçarsa ben ne yaparım Can? Lan ben ne yaparım sen biliyor musun? Eskisi gibi onun ardından kafama sıkıp yanına gidemem ki Visal'i bırakıp. Bana hediye ettiği bu mucizeyi bu pis dünyada bir başına bırakamam ki. Ama ben ne yaparım Can? Evde her yerde o varken, onun kokusu ciğerlerimdeki tüm hücrelere kazınmışken, Visal ona bu kadar benziyorken... Ben Visal'in yüzüne baktığımda yaşayamam.

Deliriyorum yemin ederim. Visal bana annesinin nerede olduğunu sorunca ben ona anlatamam. Küçükken tanıyıp ömrüme bu kadar kazıdığım kızı bırakıp yaşamaya devam edemem. Sen kendini düşünebiliyor musun benim yerimde?"

"Bak ben Eylül'ü öyle sevdim ki... Bu normal bir insanın normal bir insana duyabileceği bir sevgi değildi. Yüzüne bakmaya kıyamamak, ellerine dokunmaya kıyamamak gibi basit

bir şey de değildi. Yüzüne her baktığımda kalbimden bir parça bıraktım o bakışın ardına. Ellerini tutarken hangi noktaya değdiysem onları kazıdım hafızama. En umutsuz anımda bile yakıştıramadım ölümü ona. Hiç ölmeyecek gibi gelirdi, konduramazdım. Şimdi ölüm aramızda ince bir perde olmuş ve her an çekilip onunla yüz yüze gelecekmişiz gibi geliyor. Ben o tuttuğum elleri, o narin bedeni o buz gibi toprağa bırakamam Can. Onu oraya bırakıp, üzerine toprak atıp gidemem oradan. Deliririm lan, deliririm sana yemin ediyorum. Ben dayanamıyorum, geberiyorum."

"Ben onu orada yalnız bırakırsam ne olur sen biliyor musun? O karanlıktan o kadar korkar ki, gözleri hemen civciv gibi kocaman açılır bana bakar. Orada beni göremediğinde ne olur sen biliyor musun? Bağırmak için dudaklarını araladığında sesini kimse duymazsa ne yapar? Elini tutmam için bana uzattığında hareket ettiremeyince ne yapar sen biliyor musun? Gözünden akan yaş toprağa değerse ben ne yaparım? O üşür orada, üşüyünce ne olur sen biliyor musun? Tırnakları morarır hemen, elleri buz gibi olur... Ben ısıtamazsam hiç ısınmaz. O yalnız kalmayı sever ama benimle. Yalnız kalmak istediğinde bile birlikte yalnız kalırız biz. Orada onu tek başına bıraktığımı zannederse ben ne yaparım? Yağmur yağdığında gök gürültüsünden korkmuyormuş gibi yapar ama her gök gürleyişinde bana sarılan kolları biraz daha sıkılaşır.

Orada yağmur yağarken bana sarılamayınca ne yapar o kız? O, gök gürültüsü benim kalbimi delip geçmez mi? Nasıl yağmur yağmasına izin veririm onu koruyamayacaksam? Nasıl engel olamadığım yağmurlar yağarken onu koruyamam? Kar yağdığında ne yaparım? O, kar yağdığı gibi sokağa çıkıp karın altında benimle yürümek ister. Ya bir daha kar yağdığında gerçekten o karın altında olursa? Ben gökteki karın altındayken o yerdeki karın altındaysa nasıl ısıtırım onu? Nasıl öperim kirpiğine düşen kar tanesini? Nasıl tutarım eldiven almayı unuttuğu için üşüyen ellerini? Kar onun üzerine serilen bir örtü olduğunda ben o kara nasıl ayak basarım bir daha?"

Gözlerimdeki yaşları arkamı dönüp silerken titreyen sesimi dişlerimi sıkarak kontrol altına almaya çalışıyordum.

Can, ayağa kalkıp yanıma geldiğinde konuşmak için derin bir nefes aldı.

Konuşmasına izin vermeden sözünü kestim.

"Bu anlattıklarımı duymadın. Daha fazla tek başıma taşırsam delirecektim. Dinledin ve bitti. Soru sorma, hiçbir şey söyleme. Şimdi diyeceklerimi iyi dinle."

Can, başını anlayışlı bir şekilde sallayarak elini omzuma koydu.

"Ben Eylül'ü tedavi ettirmek için Amerika'ya götüreceğim. Aylardır araştırıyorum, bu hastalığın en iyi tedavisi orada. Sadece bu hastalık için özel bir hastane. Belki birkaç ay, belki birkaç yıl kalacağız ama onu oradan sağlıklı bir şekilde getireceğim. Çok düşündüm, burada böyle bekleyip bir şey yapmadan Eylül'ün iyileşmesini bekleyemem. En kısa sürede sağlığına kavuşacak ve geri döneceğiz. Ama geride Visal'i bırakacağım Can. Visal, benim tırnağına zarar gelse ortalığı ateşe vereceğim mucizem. Bu dünyadaki en büyük mucizem... Evet, anneannesi de yanında olacak ama başlarında sen olacaksın. Visal'i önce Allah'a sonra sana emanet ediyorum kardeşim. Biz bir hafta sonra gidiyoruz her şey hazır. Her gün kontrol edeceksin, en ufak bir şey olduğunda bana söyleyeceksin. Düşündüm de bu dünyada bir sen varmışsın be kardeşim. Kızımı emanet edebileceğim bir dostum varmış ya bu dünyada, iyi ki varsın.

Biliyorum ona nasıl sahip çıkacağını ama ben yine de söyleyeyim. Parka gitmeyi çok seviyor ne olur arada götür ama gözünü ayırma hemen kayboluyor. Parka gittiğiniz gibi saçlarını toplamanı isteyecek senden, toplarsın güzelce tokasıyla saçının tek bir teline zarar gelmeden. Düşmesin, düşerse kalkmak için birini beklemesin bunu öğret. Düştüğünde koşup kaldırma. Sadece o kalkarken yanında ol. Ben hiç sıkıntı olmayacak kadar para bırakacağım, ne istiyorsa onu al. Annesi şımarmaması için her istediği oyuncağı almıyordu ama sen biz yokken al."

"O da annesi gibi gök gürültüsünden korkuyor, yağmur yağdığında yalnız bırakma onu kardeşim. Başında bekle biraz, o uyusun sen öyle yat. Her gece masal dinlemeyi çok seviyor. Eylül'le benim aşkımı anlat ona. Boyama yapıyor, ben işteyken her gün bana bir resim yapıyordu. Belki sana da yapar. Sizin Eylül de var, onunla oynarlar hiç sıkılmaz.

Bir yeri acıdığında söyle ona 'baban sana ne öğretmişti' de. O ne yapacağını bilir.

Ha bir de parktayken falan onun peşinden dolanan bir çocuk gördüğünde ne yapacağını biliyorsun kardeşim..."

Cebimden çıkarıp ona uzattığım parayı eliyle iterek bana sıkıca sarıldı.

"Hatırlıyor musun kardeşim, ben baba olduğumda kızımı kucağına alıp 'kendi çocuğum olsa ancak bu kadar sevinebilirdim' demiştin. Ben senin baba olduğun gün; Visal'i kucağıma aldığımda, emin ol kendi baba olduğum günden daha fazla sevinmiştim. Hatta dedim 'ulan Can, insan kendi çocuğu olduğu gün değil de başkasının çocuğu olduğu gün nasıl daha mutlu olur?' Ama sonra verdim cevabı. O 'başkası' dediğin eğer senin canınsa, aynı kanı taşıdığın insanlardan daha çok kanınsa olur. O başkasının mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok istiyorsan, ona bir şey olduğunda dünyayı yakacaksan olur. Ben sana öyle laf olsun diye kardeşim demedim. Gerçekten kardeşim olduğun için kardeşim dedim. Senin kızın benim kızımdır. Ben Eylül'ün abisi, senin kardeşinsem o kız benim canımdan bir parçadır. O parayı şimdi al cebine sok beni sinirlendirme. Sen sadece Eylül'ü iyileştirip bize getir senden başka hiçbir şey istemiyorum. Gerisini sen düşünme."

"Saç toplama konusunda ben senden kaç yıl önce kız babası oldum haberin var mı? Kaç farklı saç toplama stili biliyorum ben. Yağmur yağarken de, hava güneşliyken de onu hiçbir zaman yalnız bırakmayacağıma emin ol. Benim onun başında beklemem için gök gürültüsünden korkmasına gerek yok. O hiçbir zaman yalnız kalmayacak. İlayda, Eylül ve ben ona öyle güzel bakarız ki senin hiçbir şekilde aklın burada kalmasın.

Zaten Emel Teyze ona en güzel şekilde anne şefkatiyle bakar. Ben de hiçbir zaman onları yalnız bırakmam. Konu parktaki çocuklara gelince, orada tek kelime etmeye bile gerek yok. Beni tanıyorsun kardeşim."

Can konuşurken içeriden gelen gürültüyle koşarak yatak odasına fırladım. Dehşet içerisinde soluk verirken odanın duvarlarına çarpıp yankılanan sesimle bağırdım.

"Eylül!"

Eylül'ün yerde yatan bedenini kucağıma alıp koşar adımlarla evden çıkarken arkamdan gelen Can'a dönüp "Visal sana emanet," dedim.

Eylül'ün başı kolumdan aşağıya sarkıp serbest kaldığında korkuyla bağırdım.

"Eylül!"

Gördüğüm kadarıyla yataktan kalkmıştı ve birkaç adım atmış, yere düşmüştü.

"Dayan güzelim."

Gözümden akan yaşlar Eylül'ün yüzüne damlarken boynundan süzülüp gidiyordu.

"Allahım ne olur yardım et," dedim acıyla yalvarırken.

Arabaya bindirip hızlıca hastaneye gittim.

Eylül biraz kendine gelmeye başladığında tahlilleri yapılıp MR cihazına sokuldu. Tüm sonuçları çıktığında o odada dinlenirken ben doktorla konuşmak için odasına girdim. Doktor yüzüme bakarak "Beyninde çok büyük bir oranda küçülme var. Siz kabul etmeseniz de ben defalarca söyledim, yine söyleyeceğim. Sevdiğinize acı çektirmek istemiyorsanız onu bir an önce hastaneye yatırın," dedi.

Bir şey söylemeden kapıyı sertçe kapatıp Eylül'ün yanına döndüğümde beni gördüğü gibi "Yağız," diye soluyup elini uzattı.

Elini tutup öperken derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. "Her şeyim."

Gözlerini odada kısa bir süre gezdirip bana çevirdi. "Ne oldu bana?"

Alnına gelen saçlarını çekerken her zerresine aşkla baktım. "Bir şey olmadı, bak ben yanındayım. Bayılmıştın, yataktan kalkınca ben de kontrol için hastaneye getirdim."

Yüzünü yana doğru çevirip gözlerini kapattı. Kolundaki serumu oynatıp konuştu.

"Gidelim buradan, hastaneleri hiç sevmiyorum."

Sertçe yutkundum. "Gideceğiz, serum bitsin."

Nasıl söyleyecektim ona hastanede kalacağımızı? O buradan bile bir an önce çıkmak istiyorken, her şeyimizi bırakıp tedavi için başka bir ülkeye gitmeyi nasıl kabul ettirecektim?

Gülerek sordu. "Sen nasıl bir kahramansın?"

Başımı sallayıp ellerimi havaya kaldırdım.

"Gözümü her açtığımda senin gözlerini gördüğüm için o kadar şanslıyım ki."

Elimi saçlarında gezdirip parmaklarımın arasına aldığım bir tutamı öptüm. "Bu saçlara dokunabildiğim için, bu gözlerin sahibi beni seçtiği için, sesini duyduğum her saniye için ben bütün ömrümün şansını kullanmış olabilirim."

Serumun iğnesine dokunup gözlerini kıstığında, "Acıyor mu?" diyerek acıyla nefes aldım.

Başını yavaşça salladığında kalbime saplanan bıçağın ucu çevrilip kocaman delikler açılıyormuş gibi bir sızı hissettim.

Hemşireyi çağırıp serumun iğnesinin acıttığını söylediğimde "Hanımefendinin damarları çok ince bu yüzden," diyerek yanımızdan ayrıldı.

* * *

Ellerim ıslak saçlarında kayarken başını geriye doğru yatırıp gözlerime yıllardır birikmiş bir hasret bıraktı. Yüzümü saçlarına saklamak istercesine kapatıp derin bir nefes aldım. İçimi dolduran çiçek kokusu ciğerlerimde yüklü bir acı bırakırken dudaklarını aralayıp iyice kısılan sesiyle konuştu.

"Saçlarımı tarıyor."

Visal, Eylül'ün saçlarını büyük bir dikkatle tararken Eylül ona bakarak gülümsüyordu. Başını eğdim bir şey söyleme-

den. Amerika'ya gitmeden önceki son gecemizdi. Visal vedalaşmak için uyumayıp benimle birlikte Eylül'ün saçlarını tarıyordu.

Eylul sessizce fısıldadı. "Senin kızın mı?"

Kalbimde bir kor kütlesi nehir oldu, yana yana aktı. Dudaklarım ateşte yanıyormuşçasına sızlarken bir kelime döküldü aralarından ruhsuzca. "Evet."

İçim 'bizim kızımız' diye bağırırken tek bir kelimeyle yetinmiştim çünkü şu an hatırlaması için ne kadar çabalarsam çabalayayım hatırlamayacaktı. Gözlerimi kıstım akan bir damla yaşın ardından. Visal, Eylül'ün saçlarını taradıktan sonra sırtına sarılıp hevesle bağırdı.

"Benim güzel annem, mis gibi oldun!"

Eylül ani bir hareketle başını çevirip Visal'in yüzüne dikkatlice baktı ve dehşet içerisinde konuştu. "Visal."

"Evet anne..."

Eylül ona sıkıca sarılıp gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi.

Kalbim onları izlerken acıyla bağırıyordu. Visal'in süresini bilmediğim kadar bir zaman bizden ayrı kalacak olması canımı yakıyordu.

Eylül Visal'i defalarca öperek kokusunu içine çekerken Visal gıdıklanarak gülüyordu.

Amerika'ya gitmek için günlerce yalvararak ikna edebilmiştim onu. Kabul etmiyordu, istemiyordu hiçbir yere gitmeyi.

"Siz ne zaman geleceksiniz baba?" dedi Visal bana sarılıp gözlerini kapatırken.

Başını göğsüme koyup "Sen bir masalı bitirene kadar," dedim sakin bir ses tonuyla. "Hani her gece prenseslerin masalını dinlerken uyuya kalıyorsun ya, o yüzden masal hiç bitmiyor.

Ama bir gün büyüyeceksin ve o masal bitene kadar onu dinleyeceksin. İşte o zaman biz gelmiş olacağız."

Başını omzumda hareket ettirirken üzüntülü bir sesle konuştu. "Ama ben masal okumayı bilmiyorum ki baba, sen yokken bana kim masal okuyacak?"

Sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak dişlerimi sıktım. "Can Amcan okuyacak."

Tekrar başını salladı. "Ama o senin gibi okuyamaz ki."

Elimi sırtında gezdirdiğim için uykusu gelmişti. "O benden daha güzel okuyor görürsün. Bazen ben arayıp anlatırım sana uyumadan önce olur mu?"

Cevap veremeden uyuyakaldığında onu yatağına yatırıp Eylül'ün yanına döndüm. O da uyumuştu.

Sabahın ilk ışıkları pencereden odaya sızarken ben bavulları hazırlama işini ancak halletmiştim. Aklıma gelen, lazım olabilecek her şeyi bavullara koyduktan sonra Visal'in saçındaki tokayı alıp cebime koydum.

Eylül, güneş ışıklarıyla birlikte gözlerini açtığında "Günaydın güzeller güzelim. İyi ki açtın bu gözleri, dünyama renk geldi," diyerek ona sarıldım ve yataktan kaldırdım.

"Günaydın," diyerek gülerken ellerini enseme koyup okşadı ve "Gidiyor muyuz?" diye ekledi sessizce.

"Evet, kurtuluşumuza gidiyoruz. Yeni hayatımızın ilk adımını atıyoruz."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan dakikalarca öyle kaldığımda kollarıma tutundu.

"Yeniden yenecek miyiz bu hayatı?"

"Elimi tuttuğun her an."

Hazırlanıp evden çıktığımızda bizi geçirmek için Can, İlayda, Emel Hanım ve Visal de havaalanına kadar gelmişlerdi. Uzun bir süre oturup, işlemler tamamlandıktan sonra gidiş saatimiz gelince ayağa kalkıp Eylül'ün elini tuttum. Elimi yavaşça bırakıp annesine doğru ilerledi ve bir daha hiç göremeyecekmiş gibi sarıldı. "Anne, meleğim sana emanet. Ona çok iyi bakacağını biliyorum. Benim yanımda Yağız olduğu sürece hiçbir şey olmaz beni merak etme.

Beni özleyince Visal'e sarıl. Ne zaman geleceğimi bile bilmeden gidiyorum. Bu hayatla bir kez daha savaşmaya, bu savaşlarda parçalanmış bedenimle gidiyorum anne. Bu boynunun kokusu hafızamdan silinecek en son şey. Seni çok seviyorum."

Eylül ve annesi hıçkırıklarla ağlarken annesi "Sen hiç merak etme benim güzel kızım. En kısa zamanda iyileşip geleceksin. Bu sizin için bir tatil gibi kısa sürecek. Visal benim yanımda güvende, canımı veririm, ona zarar gelmesine izin vermem," dedi ağlayışının arasından zorlukla.

Başımı başka bir tarafa çevirip Eylül'ün elini tuttum ve daha fazla ağlamaması için kendime çektim. İlayda ve Can'la da vedalaştıktan sonra sıra Visal'e geldi.

Visal Eylül'e sarılıp boynuna yapıştı ve "Anne gitme!" diye çığlık çığlığa ağlamaya başladı.

"Anne sen söylemiştin ya, hani benim sana ihtiyacım vardı? Hani babam olmadan biz güvende değildik? Galiba benim hâlâ size ihtiyacım var, lütfen gitmeyin."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Eylül sesli bir şekilde ağlarken gözyaşlarını silip "Ama ben oradan sana çok güzel bir oyuncak alacağım. Hem prenses ve prens bazen yalnız kalmak için uçakla bulutların üzerinden başka ülkelere gider. Şimdi ben prensimle bulutların üzerine gidiyorum biraz zaman geçince sen de anneannenle birlikte gelirsin belki yanımıza olur mu?" dedi.

Boğazımda oluşan o tarifsiz acıyı yutkunarak geçirmeye çalışırken Eylül ile göz göze geldik.

Visal heyecanla zıplayarak "Olur!" diye bağırdı. "Ne alacaksın bana anne?"

Eylül gülerek saçlarını okşadı. "Ne alayım bebeğim?"

Düşünmek için parmağını alnına koyup bir süre bekledikten sonra cevap verdi. "Civciv. Çok güzel bir civciv al anne. Ben de sen yokken ona sarılıp uyuyayım."

Eylül gözünden akan yaşı parmağıyla silerek "Tamam," dedi. "Sana dünyanın en güzel civcivini alacağım, söz."

Visal bana dönerek merakla sordu. "Baba siz bulutların üzerine gidince annem ya orada başka bir prensle karşılaşırsa?"

Gülerek gözlerimi kapattım ve başımı geriye yatırıp birkaç saniye böyle durdum.

"Orada benden başka hiçbir prens yok."

Visal elini beline koyup "Burada da yok demiştin ama ben geçen gün parka gittiğimizde bir prens buldum baba. Hem de sana benziyordu," dedi ciddi bir ifadeyle. "Hani senden başka bir prens yoktu burada?"

Ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldığımda öksürerek ona baktım. "Kızım, o kurbağa prens olabilir."

Söylediğime ben bile gülerken kızımın böyle değişik sorularına bazen cevap bulamıyordum.

Eylül gülerek dizlerinin üzerine çöktü ve Visal'e yaklaşıp fısıldadı. "Evet bebeğim, gerçek prens olup olmadığını anlamak için onu öpmen gerekir."

Elimle ağzını kapatmaya çalışarak Eylül'ü susturdum. "Asla! Asla öyle bir şey yok."

Uçağımız kalkmak üzereydi, artık gitmemiz gerekiyordu.

Eylül ve Visal birbirine göz kırparak anlaşırken elimi sallayarak "Bak babacığım sakın, geldiğimde o çocuğu bulurum. Hem kurbağa öpülür mü hiç, çok pis olursun," diye seslendim.

Can'a bakarak onlardan uzaklaşmışken bile bağırıyordum. "Kardeşim bak gözün üzerinde olsun."

Can merak etmememem için bir işaret yaparken Eylül ile uçağa binmek için ilerliyorduk.

"Ne yaptın sen be güzelim?" dedim bavullarla birlikte ilerlerken.

Omuz silkip gülerek cevap verdi. "Sen demiyor muydun neden seni şu parkta oynarken bulmadım diye? Al işte kızımız ileride bunu dememiş olur."

Onu neşeli gördüğüm için kızamıyordum da.

"Ya öperse çocuğu?" dedim korkuyla olacakları düşünürken. "Çocuk da buna âşık olursa?"

Dişlerini göstererek güldü. "Öpsün, olsun."

Yaklaşıp hızlıca onu öptüğümde "Aynı babası olmuş olur," dedi gözlerime bakarak.

Uçağın merdivenlerinden çıkarken dans ederek eğleniyordu. "Senin bu hallerini yerim ama ben," dedim içim erirken. "O

kadar özlemişim ki böyle özgür hissetmeyi. Hasta gibi yaşamamayı..." Bağırarak merdivenlerden çıkıyordu.

"Güzel kızım, gülüşüyle dünyamı aydınlatanım..."

Hızlıca arkasını dönüp ellerini omzuma koydu. "Cam kenarı benimdir!"

Başımı anlaştığımızı belirtircesine salladım. "Omzun da benim."

Uçağa bindiğimizde girişte yolcuları karşılayan hostes herkese sırayla "Hoş geldiniz," diyordu.

Ben yanından geçerken "Merhaba, hoş geldiniz beyefendi," diyerek gülümsediğinde Eylül arkasını dönüp "Kocacığım gel yerimize geçelim," diye seslendi.

"Hoş bulduk," diyerek ilerlerken Eylül'ün bu haline gülüyordum.

Eylül geriye doğru birkaç adım gelerek biletini hostese uzattı. "Canım, kocamla benim yerimi gösterir misin?"

Yerimizi bildiği halde hostese böyle sormasının sebebi kıskançlığıydı. Onun bu bebek hallerine daha çok âşık olurken yerimize geçip oturduk. Kolunu omzuma atıp beni omzuna yatırdı. "Sen uyu burada, yüzünü göm boynuma."

Yüzümü eliyle tamamen kapattığında yanımıza yaşlı bir teyze gelip oturdu.

Teyze bana bakıp "Maşallah oğlum Allah sahibine bağışlasın," dediğinde Eylül gülümseyerek "Çok şükür bağışladı," diye karşılık verdi.

Teyze, Eylül'ü süzdükten sonra cevap vermeden kafasını çevirdi. Gülmemek için kendimi tutarken uçak hareket etti.

Eylül kendi kendine bir şeyler söylenirken uçağın penceresinden dışarıya bakıyordu.

"Ben seni ilk gördüğümde kendimi bu bulutların üzerinde sanmıştım, hem de uçaksız," dedim gülerek başımı boynuna sokarken.

Bana dönüp "Ben şu hostesi bu pencereden nasıl sığdırırım diye düşünüyorum," dediğinde "Sığar biraz zorlarsan," diye karşılık verdim sesli bir şekilde gülerek.

Bir anda başını çevirip öyle kötü bir bakış attı ki geriye doğru çekilip arkama yaslandım. "Ne demek biraz zorlarsan sığar?" Sinirle gülerek tekrarladı. "Ne demek?"

Verecek cevap bulamadan ellerimi kaldırdım. "Yani benim karım atmak istiyorsa her türlü atarız diye dedim."

Eliyle saçlarımı tutup çekerken öfkeyle konuştu. "Hayır zayıf mı demek istedin biraz zorlarsan sığar diyerek kıza ben onu anlamadım?"

Canımın acısıyla yüzümü buruşturup güldüm. "Sen daha zayıfsın."

Daha çok çıldırarak yüzüme baktı. "Yağız seni gebertirim ama bak. Onun kilosunu mu ölçtün iki saniyede?"

Yanımızdaki teyze bize bakarken Eylül üzerime yatmış beni dövecek gibi bir pozisyonda duruyordu.

"Teyzeler bize bakıyor," dedim gülerek. "Yemin ederim o anlamda demedim güzelim, ben o kızı görmedim bile."

Hostes yanımıza gelip "Bir isteğiniz var mı?" diye sorduğunda Eylül sessizce "Senin uçaktan düşmen," dedi.

"Yok, teşekkürler," diyerek hostese yanıt verdiğimde Eylül kolumu sıkarak "Yok canım," dedi.

Bana dönüp "Senin de bu hayattaki tek isteğin ben miyim sevgilim? Benden başka hiçbir şey istemiyorsun da," dediğinde kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırıp cevap verdim. "Bana bu dünyada senin gibi bir güzellik verilmiş, başka ne isteyebilirim ki?"

Hostes Eylül'den önce yanıt verdi. "Portakal suyu? Uzun yolculuk yapacağınız için yastık, yorgan?"

Eylül sinirle gözlerini kapatıp "Hiçbir şey istemez," dedi.

Hostes başımızdan ayrıldığında Eylül çantasından bir uyku bandı çıkarıp gözlerime taktı. "Artık uyku vakti... Kaç saat yol gideceğiz sevgilim biraz uyu."

Gülerek başımı omzuna koydum ve gerçekten uykuya daldım.

Kısa bir süre sonra gözlerimi açtığımda Eylül'ün de uyuduğunu gördüm. Hâlâ kaşları çatık, yüzü gergindi. Gülerek burnunu öperken yanımdan gelen sesle diğer tarafa döndüm.

Hostes başımda durmuş bana bakarak bir şeyler söylüyordu. "Eşiniz uykusunda bile sinirli gözüküyor."

Başımı sallayıp "Sinirli değil, gözlerine ışık geldiği için böyle. Çünkü o kendi zaten güneş, fazla aydınlıktan kaşlarını çatmış," dedim.

Gülerek tırnaklarıyla oynarken başımı çevirip gözlerimi Eylül'den ayırmadım.

"Siz ne iş yapıyorsunuz? Bir spor salonunda hoca mısınız yoksa? Eğer öyleyse hemen o spor salonuna yazılıyorum."

Duymamış gibi yaparak Eylül'e dönüp yanağını öptüm. Anında gözlerini açtı ve "Ben sana bir yazılırım," diye bağırdı. "Kız sen kimin kocasına yazılıyorsun ben seni ne yaparım biliyor musun?"

Hostes şaşkınlıkla yanımızdan ayrılırken Eylül'ün siniri geçmediği için arkasından bağırmaya devam etti. Yolculuğumuzun kalanı Eylül'ü sakinleştirmeye çalışarak geçti.

***

Eylül'ün eşyalarını hastane odasındaki dolaba yerleştirirken bakışları üzerimde geziniyordu.

Köşedeki koltuğa oturmuş, masum gözlerini hiç ayırmadan bana bakarken gülerek yanına gittim.

"Ama sen öyle bakarsan..."

Yavaşça onu öperken kapının açılmasıyla geri çekildim.

Doktor ve hemşireler gelip bize nasıl bir tedavi uygulayacaklarını anlattıktan sonra odadan çıktılar. Eylül gözlerime korkuyla bakarken "Ne yapacağız?" dedi ciddi bir ses tonuyla.

Doktor, Eylül'ün kafatasına küçük bir delik açılarak bir şant takacaklarını ve onunla beyin içindeki sıvının beyin omurilik sıvısının bulunduğu odaya yerleştireceklerini söylemişti.

Yani çok uzun bir ameliyat geçirecekti.

Bu ameliyatı geçirdikten sonra hemen hastaneden çıkamayacaktık. Uzun zaman kontrol altında tutulması gerekecekti.

"Sadece bir ameliyat... Bu ameliyatı olacaksın ve hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Ellerimi tutarak korku dolu sesiyle yanıt verdi. "Anlattıklarını duymadın mı? Nasıl atlatacağım bu kadar ağır bir ameliyatı?"

Ellerimize bakarak başımı eğdim. "Ellerimi tutarak."

Doktor, eğer bu ameliyatı olmayı kabul ederse üç gün içinde yapacaklarını söylemişti.

"Yağız ben korkuyorum."

Kollarımın arasına alıp ona sarılırken içim parça parça sökülüyordu.

"Ben yanındayım güzelim. Hiçbir zaman seni bırakmayacağım."

49

Hemşireler Eylül'ün üzerine ameliyat önlüğü giydirmek için odaya gelmişlerdi. Önlüğü alıp odadan çıkmalarını söyledim. Gözlerim dolarken sürekli başımı çevirip farklı yerlere bakıyordum. Eylül yatağın üstünde otururken gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyordu.

Başımı yerden kaldırmadan konuştum.

"Ben giydireceğim."

Yanına gidip üstündeki pijamayı çıkarmak için elimi kaldırdığımda elimi tutup hayal kırıklığının tüm acısını yansıtan sesiyle sordu. "Gözlerime bakmayacak mısın?"

Acıyla başımı çevirdim. Gözlerine bakıp gözyaşlarımın kontrolümden çıkmasına izin veremezdim. Çenemi sıkarak üzerindeki pijamayı yavaşça çıkardım. Gözünden akan yaş elime düştüğünde kalbimin sıkılıp bırakıldığını hissettim.

"Ağlama."

Üzerindekileri çıkardığımda hâlâ ona bakamıyordum.

Acıyla gülerek "Beni ameliyata hazırlayacağını hayal etmemişsindir hiçbir zaman," dedi isyan edercesine.

Elimi dudağına koyup alnımı alnına yasladım.

"Sen bana her zaman hayallerimin çok üstünde bir hayat yaşattın. Şimdi gözlerine bakmıyorum çünkü o gözlerde acı görmeye katlanamıyorum."

Dişlerini sıkarak ağlarken bağırdı. "Ama çok acı çekiyorum. Senden böyle ayrılırken... Sen üzerimdeki kıyafetleri böyle ağlamamak için kendini tutarak çıkarırken. Kızımızı geride bırakıp şu en güzel günlerimizde benim saçma beynimle uğraşırken."

Derin bir nefes alıp çenemi daha fazla sıktım. Saçlarından kayan ellerim sırtında gezinirken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Sen orada, bizim için savaşırken. Ben kalbinin en ücra köşesindeyim. Ve yeniden gözlerini açman için sana bir aşk üfleyeceğim."

Hemşireler odaya girmeden önce Eylül'ün ameliyat önlüğünü ve bonesini taktım.

Elini bırakmadan, yanında ameliyathanenin kapısına kadar geldiğimde Eylül gözlerime baktı.

Ve o an ilk defa göz göze geldik. Gözümden akmak için yalvarırcasına dolan yaşlar görüşümü engellerken dudaklarımı aralayıp acılı kelimelerimi serbest bıraktım.

"Aşk sandığın kadar değil, yandığın kadarmış."

Elimi tutup öperken gözlerini kapattı.

"Bizim aşkımız bu dünyaya fazlaymış.

***

Ah her baktığında o gözleriyle kalbimde bir delik açan civciv.

Ne çok şey yaşadın o minik bedeninle.

Ne çok izin verdim sana zarar gelmesine.

Nasıl geçemedim senin canın yanarken hiçbir şeyin önüne?

İlk gördüğümde zarar vermemek için girmiyorken hayatına nasıl da en doğrusunu yapmışım.

Hayatına girdiğimden beri ne çok şey yaşadın benim yüzümden.

Bıçaklandın, vuruldun... Babanı, evini birçok şeyini kaybettin.

Ben olmasam adını dahi duymayacağın şeylerin içinde buldun kendini.

Belki diyorum, belki hâlâ benim yüzümden çekiyorsundur bu acıları.

Benim babamın yaptığı pisliğin bedelini beyninden vurularak ödediğin için belki beynin böyle oyunlar oynuyordur hâlâ sana.

Söyleyemiyorum kimseye ama bunun yüzünden biliyorum.

Hafızanı kaybedip tedavi oldun, her şey geçti sandık ama yine her şey başa sardı işte. Yine benim yüzümden bu haldesin.

Şimdi içeride seni uyuttular belki.

O göz kapakların serildi ya o yeşillerin üzerine. Benim kalbim eridi işte.

O masumiyetin tanımı olan yüzünde korkmuş bir ifade gezindiğinde ben bittim işte.

Sana bir iğne bile yapılmasına dayanamam, bakamam ben.

Şimdi soruyorsun neden gözlerine bakamadığımı.

Çünkü sana yapılacakları düşündükçe deliriyorum meleğim.

Beynine açılacak o delik benim bedenimi delip geçiyor sanki.

Uyanmanı istiyorum.

Uyanıp bana sarılmanı.

Hiçbir şeyden haberimiz olmadığı zamanlardaki gibi elimi tutmanı.

Ne olursa olsun yanında olacağım derken bunların olacağını bilmeden konuşmayı.

Saçlarının kokusunu unutmamak için sakladığım bir tutam saçını.

Ne oldu güzelim?

Neden gülmeyi unutturdum sana?

Yaşamak bize haramsa neden böyle acı çeke çeke yok oluyoruz biz?

Tuttum ellerini, bir sonsuza gidecektik. Yolda gördüğümüz tüm güzellikleri içimize alarak yürüyecektik bu yollarda.

Ne ara bu kadar acıyı biriktirdik?

Neden hâlâ şu ameliyattan çıktığında her şey geçecekmiş gibi hissetmiyorum?

İlk defa umudumu kaybettiğim için mi bu kadar korkuyorum?
Yapma Eylül.
Yemin ederim dayanamam.
Beni bu masalın ortasında yalnız bırakma.

Saatler süren bekleyişlerimin ardından ameliyathaneden ilk çıkan doktor oldu. Maskesini yüzünden çıkarırken gözlerimin içine dikkatli bir şekilde baktı ve ameliyatın iyi geçtiğini söyledi.

Yirmi iki saattir bu duvarlar biliyordu yaşadığım tüm acıları. Duvara yaslanıp başımı salladım ve "Çok şükür," dedim büyük bir rahatlıkla.

Eylül başı sarılı bir şekilde ameliyathaneden çıktığında ona doğru ilerledim. Dokunacağım sırada hemşireler beni engelleyerek dokunmamam gerektiğini söylediler.

Konuşmak için doktorun yanına gittikten sonra odasından çıktığımda ne yapacağımı bilemeden koridorda birkaç adım attım çaresizce. Bir ay boyunca yoğun bakımda kalacağını öğrenmiştim. Acıyla yumruğumu sıktım, bu ameliyattan sonra onu bir günde bile bu kadar özlemişken istediğim gibi sarılıp göremeyecektim. Bir ay boyunca uyanıp cevap vermeyecekti bana. Bir ay boyunca gözlerime bakmayacaktı. Beynine delik açtıkları için bir ay uyutacaklardı.

Acıyla duvara vururken hemşirelere Eylül'ün nerede olduğunu sordum ve koşarak yanına gittim. İlk iki hafta yanına hiçbir şekilde giremeyecektim. Yattığı odanın penceresinden seyredebiliyordum onu sadece.

İki hafta benim için bir ömür gibi geçtikten sonra ilk defa yanına girmek için hazırlandım ve yavaş adımlarla yanındaki sandalyeye doğru ilerledim. Hâlâ uyuyordu. Dokunmamam gerekiyordu hiçbir şekilde. Yanına gidip yüzüne baktığımda acıyla dişlerimi sıktım.

"Eylül."

Sesli bir şekilde ağlarken gözlerimi silerek derin bir nefes aldım.

"Eylül o kadar özledim ki. Yemin ederim öyle özledim ki nefes alamıyorum ben."

Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi sıkıca kapattım. Nefes alması için burnuna taktıkları hortum canını acıtırdı onun.

"Acıyor mu canın civciv? Beni mi düşünüyorsun yine acı çekerken?"

Elini tutmak için elimi havaya kaldırdığımda dokunmamın yasak olduğunu hatırlayarak dişlerimi sıktım ve elimi çektim.

"Ben seni sabaha kadar gözlerimi bile kırpmadan izlediğim şu iki haftada sadece yanına gelemediğim, gözlerini göremediğim için bu kadar özlediysem başka bir şey olursa ne yaparım? Adını dahi söyleyemediğim şeylerin içinde bulursak kendimizi ne yaparım ben güzelim? Senin elini tutamamak bu kadar zorken ben sensiz kalırsam ne yaparım? Seni böyle gözlerin kapalı her gördüğümde aklıma gelen düşüncelerle delirirken bunlar gerçekleşirse ben ne yaparım? Ben sensiz yaşayamam Eylül. Beni sensizlikle sınama. Bana sensizliği yaşatma. Şimdi beni duyduğunu biliyorum. Ne olur aç gözlerini her şeyim. Şimdi olmazsa başka bir zaman aç. Ben hep burada seni izliyorum, görürüm gelirim yanına. Aç gözlerini, yine bak bana. Tut ellerimi, istediğim zaman sarılayım sana. Ama burada böyle hareketsiz, gözlerini kapatmış bir şekilde yatma."

Hemşire gelip beni odadan çıkardığında tekrar pencerenin önüne geçerek Eylül'den ayırmadım gözlerimi. Üç haftadır en fazla yarım saat ayrılmıştım kapısından.

Eylül buradayken ben yemek yiyemezdim, hayatıma devam edemezdim. O çıkana kadar burada başında bekleyecektim.

***

Eylül yoğun bakımdan çıkalı bir hafta olmuştu.

Otuz sekiz kiloya düşmüştü. Vücudunun kendisini toparlaması için her gün serum veriyorlardı. Hareket edemese de ona dokunabilmek, gözlerini görebilmek bana yetiyordu.

"Visal olduktan sonra hep derdim ki 'bir şey olsa da bir ay boyunca hiç uyanmadan uyusam, ancak o zaman uykumu

alabilirim' dualarım kabul oldu herhalde. Hiç hayal etmediğim kadar yattım son zamanlarda."

Gülerek yüzüne gelen saçlarını çektim. "Bir aydır uyurken gözümü bile kırpmadan seni seyrettim. Bir insan bir gün bile mi çirkin uyumaz? Hep mi uyurken bir kitap yazdıracak güzellikte uyur? Hep mi âşık eder bir adamı kendine?"

Kapı açılıp yemekleri geldiğinde tepsiyi alıp masaya koydum ve Eylül'ü yattığı yerde biraz dikleştirerek yemeğini yedirmeye başladım. Başta istemese de artık zorla bütün yemekleri yediriyordum. Çünkü o kadar zayıftı ki baktığımda tüm kemikleri gözüküyordu. Yemeklerini yedirdikten sonra büyük bir dikkatle kıyafetlerini değiştirerek onu tekrar yatırdım.

O uyuyunca ben de birkaç işimi halletmek için hastaneden çıkıp bir süre sonra geri geldim.

Uyuyordur diye odanın kapısını yavaşça açarak içeri girdiğimde Eylül gözlerime büyük bir korkuyla baktı.

"Uyanmışsın güzelim. Ben de birkaç işimi halledip geldim."

Yanına yaklaşırken yatağında geri geri giderek bağırdı.

"Ne var? Siz kimsiniz?"

Bir adım daha atıp duyduğum şeyin üzerine dehşet içerisinde durdum. Beni tanımamıştı.

Ama ameliyattan sonra böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu. Kalbim acıyla bir kez daha parçalara ayrılırken elimi hafifçe havaya kaldırarak bir adım daha yaklaştım. "Ben Yağız sevgilim, korkma sakin ol."

Başını sallayarak "Gelme!" diye bağırdı. Yanına gittiğimde çığlık atarcasına "Gelme!" dedi tekrar.

Benden kaçmaya çalıştığında "Tamam," diyerek yutkundum. "Tamam, gelmiyorum ama yanında durmama izin ver."

Gözlerimi acıyla kapatıp nefes almaya çalıştım. Beni ilk defa tanımamıştı. Yorganı üzerine çekip bana korkuyla bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Sabah doktor geldiği gibi ona bu durumu anlattığımda çok

şaşırmıştı. Böyle bir şeyin asla gerçekleşmemesi gerektiğini söylüyordu.

Gün içerisinde tüm tahlilleri ve kontrolleri tekrar yapılmak üzere götürdüler onu. Doktor ertesi gün alınacak sonuçlara göre konuşacağımızı söyleyerek yanımızdan ayrıldığında Eylül beni tanıyordu.

Her gece uyumadan önce masal olarak ona yazdığım bir mektubu okuduğumda o kadar mutlu oluyordu ki... Gözlerini uykuya yenik düşerek kapatırken ben sabahın ilk ışıklarına kadar hiç uyumadan başında beklemiştim.

Sabah hemşire kapıyı çalarak içeri girdi ve doktorun beni çağırdığını söyledi. Ben odadan çıktığımda Eylül'ün başında hemşire bekliyordu.

Hızlıca doktorun odasına geldiğimde kapıyı çalarak içeri girdim. Doktor, karşısındaki sandalyeye oturmam için bir işaret yaptığında bu içimde pek de iyi olmayan şeyler uyandırdı.

Çünkü artık anlıyordum. Doktorlar ne zaman iyi şeyler söylemeyecekse karşısındaki sandalyeye oturmanızı söylüyorlardı.

Uzun bir soluğun ardından söyledikleri kulaklarımda çınlarken odadan çıktım. Hastaneden koşarak çıkıp bahçede gökyüzüne bakarak sesli bir şekilde içimdeki tüm acıları bağırdım.

Eylül iyileşmemişti.

Hiçbir ilerleme olmadığını, beyninin küçülmeye hızla devam ettiğini söylemişti doktor.

Bu yüzden bu unutkanlıklarının artarak devam edeceğini, bu tedavinin kesin bir çözüm olması gerektiği halde Eylül'de hiçbir tesirinin olmadığını söylemişti.

Acıyla bir kez daha bağırdım.

Hangi yolda yürümek için bir adım atsam aynı çıkmaza çıkıyordum. Bu sonunu bulamadığımız çaresizlik çıkmazından kurtulmak için denediğim son yoldu. Bir kez daha bağırdım. İçimde tuttuğum tüm acılar sesimle patlak veriyorken, yine Eylül geldi gözlerimin önüne ve onu görmeyeceğim her saniyenin en büyük ceza olduğu kendime. Koşarak odaya çıktım.

Eylül'ün başındaki sandalyeye oturup "Günaydın güzelim," dedim içimdeki tüm acıları yine o deliğe tıkarak.

Artık tek umudum onun beni bırakmayacağına inanmaktı.

Tedaviler bizi kurtarmıyorken bizim tek tedavimiz birbirimize inanmaktı.

Eylül gözlerini kaçırdığında üzerindeki yorganı çekmeye çalıştım. "Haydi, gel biraz hava alman için götüreyim seni."

Çektiğim yorganı sıkıca tuttuğunda gözlerine bakarak başımı salladım ne olduğunu sorarcasına.

"Gelmeyeceğim ben bırakır mısın?" dedi sessizce.

"Eylül neden böyle yapıyorsun?" dedim hareketlerine bir anlam veremiyorken. Yorganı iyice kendine çekip omuz silkti. Yorganı hızlıca çektiğimde yatağın ve üzerinin ıslak olduğunu gördüm. Eylül sesli bir şekilde ağlamaya başladığında "Yağız ben nasıl olduğunu anlamadım ben unuttum yine galiba özür dilerim," diye utanarak konuşuyordu.

Bunun için çıkmıyordu yataktan. Bedenim şok içerisinde kasılırken "Ben hallederim sen lütfen odadan çık çok utanıyorum," dedi çaresizce başını tutarken.

Ellerini tutup öptüm ve "Benim civcivimin banyo yapma saati gelmiş, gel bakalım," diyerek onu kucağıma aldım ve banyoya soktuktan sonra odaya temizlikçi çağırarak çarşafları değiştirmelerini söyledim.

Doktor son zamanlarda tuvaletini dahi yapmayı unutacağını, altına kaçıracağını söylemişti.

Ben doktorun söyledikleriyle beynimde savaş verirken Eylül utandığı için yüzüme bakamıyordu.

Çenesinden tutup yüzüme bakmasını sağladım ve "Eğer utanırsan suyu buz gibi yaparım," diyerek güldüm. "Ben senin her halini görmek, her anında yanında olmak için evlendim seninle. Şimdi benden mi utanacaksın?"

Yanağından makas alarak onu suyun altına soktuğumda elimi tutup beni yanına çekti ve başını göğsüme koyup uzun bir süre öyle durdu.

Ben suyun altında kıyafetlerimle ıslanırken Eylül başını bana yaslamış öylece duruyordu.

Elim saçlarında gezinirken "İyi ki varsın sevgilim, böyle bir anda bile bana böyle güzel davranıyorsun ya sen benim en büyük şansımsın," dedi başını kaldırıp bana bakarak.

Yüzünü ellerimin arasına alıp "Böyle bir anda bile diye bir şey yok, sen her an sensin.

Ve ben seni her anınla öyle çok seviyorum ki," diyerek öptüm.

Duş alıp çıktıktan sonra kıyafetlerini giydirirken kollarındaki iğne izlerine bakmamak için başımı çevirdim.

Eylül uyuduğunda telefonumu alıp annesini aradım ve onunla konuştum. İyileşeceğini, en kısa sürede geleceğimizi söylediğimde mutlulukla titredi sesi. Nasıl söyleyebilirdim ki ona gerçeği?

Visal gelip "Babacığım!" diye bağırdığında çok sesli olduğu için kulaklığımı takarak onun ekrandaki o neşeli görüntüsüne baktım. Görünce boğazımda oluşup nefes almamı engelleyen yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım.

"Küçük civcivim."

Gözlerim dolarken tavana bakıp gülümsedim. "Sana masal anlatacağım bu gece."

Sevinçle bağırdı. "Ne? Yaşasın! Hemen odama gidip yatağıma yatayım sen de oradayken anlat tamam mı?"

Gülerek başımı salladım. "Ama ben odama gidince sen de gitmezsin değil mi baba?"

Yutkunarak "Hayır bebeğim, sen nereye gidersen git ben hep buradayım," dedim.

Odasına gidip yatağına yattı ve telefonu karşısına koydu. "Annemi gösterir misin?"

Söyledikleriyle beni bir yandan güldürüp bir yandan ağlatacakken "Annen şimdi uyuyor, gelmesine az kaldı. Gelince görürsün tamam mı?" dedim sessizce.

O kadar özlemiştim ki yanımıza gelmeleri için harekete geçmiş, dışarı çıktığım gün bu işleri halletmiştim. Eylül her gün

bana Visal'i sorup fotoğraflarını öperek uyuyordu. Bir ay sonra gelip göreceklerdi Eylül'ü.

"Tamam baba, ben gelirken prenses elbisemi giyip geleceğim. Sizin yanınıza gelmek için anneannem bana elbise aldı. Bulutların üstünden geleceğiz."

Heyecanla konuşurken elini ağzına götürüp güldü.

"Babacığım bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımı salladım. "Söyle bakalım."

Muzip bir şekilde gülmeye devam etti. "Benim prensim kurbağa değilmiş, gerçekmiş."

"Nereden anladın?"

Omzunu kaldırarak gözlerini kaçırdığında aynı Eylül'ün kullandığı bir ifadeyi kullanmıştı.

"Anladım işte."

Elimi başıma koyup derin bir nefes aldım. "Visal ben sana o çocuğu öpmeyeceksin demedim mi?"

Elini beline koyup kaşlarını çattı. "Babacığım ben artık büyüdüm herhalde dört yaşındayım.

Hem annem bana öpebilirsin demişti kızacaksan ona kız."

Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Ona kızamam ama sana kızabilirim."

Öpücük atarak "Kızamazsın babacığım, sen bana kızarsan Burak da sana kızar," dediğinde kaşlarımı çatarak "Burak mı?" dedim.

Gülerek gözlerini kapattı ve elini yanağına koyup başını salladı. "Burak."

"Visal bak bir kere ismi Burak'sa, Burak'lar üzer kızım haberin olsun."

Beni dinlemeden "Baba hadi masalı anlat yoksa uyuyacağım," dediğinde sabırla nefes alıp anlatmaya başladım.

"Bir gün ormanda annesinden kaçıp bütün çiçekleri koparan bir çocuk varmış. O kadar yaramaz ve umursamazmış ki annesinin üzülmesi onun hiç umurunda olmazmış. O çiçekleri toplayıp nereye götürüyor diye merak edip peşine takılmış bir tilki. O nereye giderse peşinden gidiyormuş. Bir bakmış ki o

çiçeklerin hepsine tükürüp üstüne tuvaletini yapıyormuş. Daha sonra onları gördüğü kızlara veriyormuş. Bu çocuk da senin parkta gördüğün Burak'mış."

Yüzünü buruşturup memnuniyetsiz bir ifadeyle bana baktı. "Baba bu masal değil, annemin olduğu bir şeyler anlat. Yani güzel bir şeyler."

Ellerimi açtım. "Ama sen buradaki önemli noktayı kavramadın kızım. Burak diyorum o masaldaki çocuk. Yaramaz, çiçeklere tüküren o çocuk, Burak."

Kısa bir süre sonra yanıt verdi.

"Baba, Burak hiç tükürmüyor ki."

Başımı salladım. "Tamam işte sana göstermiyor zaten ormanda gizlice yapıyor bunları."

Ayağa kalkıp telefonu eline aldı ve yüzüne yaklaştırdı. Yeşil gözlerini gördüğümde Eylül'dü sanki karşımdaki.

"Prenses masalı anlat."

Derin bir nefes alıp başladım yeniden anlatmaya.

"Bir gün yeşil gözlü, uzun ipek gibi saçları olan bir prenses yönünü kaybetmiş. O kadar korkmuş ki, bir şeylerden kaçarken karşısında prensi olduğunu bilmediği çocukla karşılaşmış ve ondan yardım istemiş. Prens zaten öyle seviyormuş ki o prensesi. Prenses görmese de o hep onun yanındaymış. Çok seviyormuş ama kimseye söylemeden. Tüm zor anlarında ona yardım ederek. Hiç karşısına çıkmamış o güne kadar prensesin. Yanına gelip ondan yardım isteyince, onunla konuşunca çok şaşırmış prens. Ve girivermiş prenses, prensin hayatına.

Birlikte çok mutlu olmuşlar. O da sevmiş prensi aynı aşkla. Gerçek aşkı yaşamışlar, hiç bırakmamışlar birbirlerinin ellerini. Hayat onların karşısına o kadar büyük zorluklar çıkarmış ki yan yana kalmaları ateşle buzun yan yana kalması gibi imkânsızmış. Prensesin gözünden bir damla yaş aktığı an prensin kalbi parçalanırmış. O kadar kötü şeyler olmuş ki prenses, prensi bırakıp başka bir ülkeye gitmiş."

Heyecanla beni dinliyordu. "Bulutların üzerinden mi?"

Onaylayarak başımı salladım. "Bulutların üzerinden. Sonra prens yine bırakmamış bu güzel kızı, o da gitmiş peşinden. Çünkü o yanında olmayınca nefes bile alamıyormuş. Prens o kadar çok aramış ki onu, her yere bakmış ama hiçbir yerde bulamamış. Prenses çok üzgünmüş ama bir yandan da çok başarılıymış. Yıllar geçmiş, bu kez prenses habersizce çıkmış prensin karşısına. Prens demiş, 'ben bu kızı bir daha asla bırakmam'. Evlenmişler, hayal gibi bir düğünleri olmuş. Yine mutluyken bu sefer bir kez daha kaybetmiş prens bu kızı. Bu sefer daha da kötü şeyler olmuş. Prenses tanımamış bile prensini. Öyle kötü şeyler. Prens tam aklını kaybedecekken prenses yine bulmuş onu. Öyle güzel bir kızmış ki, güzelliği bu dünyalara sığmıyormuş. Gökyüzündeki melekler bile onun güzelliğini konuşuyormuş.

Yine bırakmayacağına söz vermiş prens. Bu sefer daha sıkı tutmuş ama bir büyü varmış, prens ne kadar sıkı tutarsa büyü o kadar tesir ediyormuş. Bir melekleri olmuş, aynı prensese benzeyen..."

"Onun da kumral, ipek gibi saçları ve aynı annesine benzeyen gözleri varmış. Bu küçük prenses onlar için yumurtadan çıkan bir civciv gibi sürpriz olmuş. Mucizeleriymiş onların.

Prens artık iki tane prensese sahip olduğu için o kadar şanslıymış ki, her gece gözlerini kapatırken Allah'a şükrediyormuş. O prenseslerin gözlerine bakarken kalbi eriyormuş.

Ve ne olursa olsun, onlara zarar gelmesine izin vermeden, her an onları severek yaşamaya mutlulukla devam etmiş."

Gözlerini uzun bir süre kapatıp "Baba ben bu masalı çok beğendim," dedi heyecan dolu ses tonuyla.

Gülerek karşılık verdim. "Bu sana anlatacağım en güzel masaldı. O yüzden büyümeni bekledim."

***

Günler bizim için bir sonuç getirmeden geçmeye devam ederken Eylül artık gün içerisinde bir ya da iki saat uyanık kalabiliyor-

du. Onunla geçirdiğim her saniye öyle kıymetliydi ki benim için. Gözlerini açmasını nefes almadan bekliyordum.

Yarım saattir uyanıktı ve benimle konuşuyordu. Yastığını düzelttim. "Rahat mısın sen güzelim?"

Başını sallarken bir anda ağlamaya başladı.

"Ben ölüyorum Yağız. Acı çeke çeke ölüyorum. En kötüsü öldüğümü biliyorum. Bir şeyi hatırlamaya çalışırken ölüyorum. Sana baktığımda ölüyorum. Kızımın fotoğrafına her baktığımda ölüyorum. Onu, bu en güzel yaşlarında yalnızlığa mahkûm ettiğim için ölüyorum.

Belki bu mahkûmiyeti bir ömre yayacağım için ölüyorum. Sen hayatının en güzel zamanında sevdiğin kadına bakarak harcıyorsun günlerini. Seni de buna mahkûm ediyorum.

Yaşayamıyorsun bile acıları doğru düzgün. Tüm gün gözünü bile kırpmadan uyanmamı bekliyorsun biliyorum. Ve ben uyandığımda seninle en fazla bir saat konuşabiliyorum.

Çünkü o bir saatte bile o kadar zorluyorum ki kendimi seninle biraz daha konuşabilmek, biraz daha gözlerine bakabilmek için. Ben uyumak istemiyorum aslında, bana kalsa bu günlerimi bir saniye bile uyumadan geçiririm ama beynim uyuyor. Gözlerim ben izin vermesem de kapanıyor. Bir zamandan sonra idrak edemiyorum bile söylediklerini. Uyandığımda sen fark etmesen de seni tanımamanın paniğini yaşıyorum her seferinde. Gözlerine bakıyorum iyice.

O zaman tanımamam mümkün olmuyor işte. Her insan öleceğini bilerek yaşar, belki bir saniye sonra hem de. Ama bu bazıları için ihtimal olmaktan çıkar, beklenti olur. Ölümü beklemek çok acı Yağız. Her şeyin korkutuculuğunu yüklenmekten çok, ölüm benim için senden ayrılmak demek. Hani sen demiştin ya, son nefesimizi bile birlikte vereceğiz. Bunun olmayacağını bilmek, benden sonra senin yaşayacağın acıyı bile şimdiden yaşamak dayanılmaz kılıyor artık şu günlerimi."

"Unutmuyorum. Her şeyi unutsam da, öleceğimi, Visal'in ve senin bensiz kalacağınızı unutamıyorum. Ellerini tutamayacak oluşumu unutamıyorum. Artık karşında bir hastadan

ibaret olduğumu unutamıyorum. Ben artık tuvaletimi bile altıma kaçırırken senin bunlara nasıl göğüs gerdiğini, için yırtılırken bana gülümsediğini unutamıyorum. Seni unutamıyorum sevgilim. Sen de beni unutamayacaksın biliyorum. Benim seni unutmamam bir ödülken, senin beni unutamamanın sana en büyük ceza olduğunu unutamıyorum. Attığın her adımda ayağına takılan bir taş olacağımı unutamıyorum. Saçlarına değen rüzgârda beni hatırlayacağını, nefesini kesen soğukta beni anacağını, gözlerin her dolduğunda benimle aynı yıldızı seçmeye çalışacağını, Visal'e her baktığında beni göreceğini, kalbinin attığını hissettiğin her an yokluğumla yüzleşeceğini, o kalbi oradan sökmek isterken zamanla orada ölü birini taşıdığını fark edeceğini, beni görmek için zamanla bambaşka bir yere geleceğini unutamıyorum."

Ellerini tutarken alnımı alnına yaslayıp gözlerimi kapattım. Gözünden akan yaşlar boynuma düşerken içim eriyordu. Yavaşça gözlerini sildim ve konuşmak için dudaklarımı araladım.

Konuşamayacağımı anlayarak susmayı tercih ettim. Bu sefer bir şey söylemeyecektim.

Güçsüz bir sesle Eylül'ün karşısına çıkmayı kabul edemezdim. Elim saçlarında gezinerek beline indi ve orada daireler çizdim. Elini elime alırken aramızdan büyük bir cennetin köprüsü geçiyordu. Gözlerime bakarken o köprüde bir adım attı. Ben ise o köprünün tam karşısındaydım ve köprünün bana gelen tahtaları kırıktı. Onu öperek acıyla fısıldadım.

"Sanki omuzlarıma kurulmuş sırat. Duydun mu? Kalbimde bir deprem; gözlerinde, cehenneme düşecek bir aşkın haykırdığı son feryat... Elimi uzatsam bu köprüde kalbimin depremine şahit olmak; bıraksam, aşağıda bundan daha az yanmayacağın öfkeli bir ateş var."

***

O gün gelmişti işte.

Gözlerim neşeyle dolarken Visal'i kucağıma alıp kokusunu içime çektim. Eylül yattığı yerde doğrulurken Visal heyecanla

ona doğru koştu. Boynuna başını iyice sokup "Ben bu kokuyu duymadan yaşayamam ki," dedi.

O an Eylül gözlerimin içine binlerce anlama gelen bir ifadeyle baktı. Kalbimizdeki yükler nefes aldırmıyordu bize artık. Visal'e sıkıca sarılıp iç geçirirken "Annem," dedi duygu yüklü ses tonuyla. Defalarca öperek kokusunu içine çekti. "Öyle özlemişim ki. Öyle çok baktım ki fotoğraflarına, artık gerçeğini unutmaya başladım. O gözlerinin bana 'anne' dercesine bakmasını, bu kalbinin hızlı hızlı atışını bir daha hissetmeyeceğim diye çok korktum. Her şeyim. Sahip olduğum en güzel şey. Mucizem."

Eylül annesiyle de sarılırken, Visal heyecanla "Ben okula başladım biliyor musunuz?" dedi.

Eylül gözündeki yaşların düşmemesi için tavana bakarken "Gerçekten mi? Neler yapıyorsun orada anlat bakalım?" diyerek onu kolunun altına aldı.

Visal gülerek "Ay anne, kemiklerin battı. Sen hiç yemek yemiyor musun, hiç uyumuyor musun? Yoksa ağladın mı? Benim annem hep güler," dediğinde Eylül titreyen sesiyle konuşmaya çalıştı.

"Babacığım annen sizin geleceğinizi bilmediği için ona sürpriz oldu ve çok heyecanlandı.

Gece de sürprizi merak etmekten uyuyamadı. Yoksa annen hep gülüyor tabii ki."

Visal okulda yaptıklarını anlattığında Eylül gözlerini hiç ayırmadan ona bakıyordu. Kazımak istiyordu her hareketini, her mimiğini hafızasına. Saatlerce hiç ayrılmadan iki arkadaş gibi muhabbet ederlerken ben de karşılarında onlara defalarca âşık olarak seyrediyordum.

Eylül'e baktığımda genel olarak çoğu şeyi unutmadığını fark ettiğim için içimdeki tüm cesareti anlık bir kararla birleştirip annesinin yanına gittim. "Siz buradayken ben de doktorla konuşayım."

Doktora Eylül'ün artık son zamanlarda çoğu şeyi unutmadığını fakat unutmaktan çok uyuma, yorgunluk, gözlerini açama-

ma gibi belirtilerin olduğunu söyledim. Daha sonra bugüne kadar ihtimalini kendimden bile sakladığım şeyi sordum doktora.

"Eylül geçmişte beyninden silahla vurulmuştu. Bundan sonra aylarca komada kaldı ve uyandığında çok uzun bir süre hafızasını kaybetti. Tedavi olmuştu, her şeyi atlattık sanmıştım. Ama bu yaşadıkları alzheimer değil de bu kurşundan dolayı olabilir mi?

Geçmişte yaşamış olduğu bu olay nüksedebilir mi?"

Doktor büyük bir şaşkınlıkla beni dinledikten sonra bugüne kadar bunu neden söylemediğimi sorup hemen bilgisayarda söylediklerimi Eylül'ün dosyasına kaydetti.

"Bu yaşadıkları tamamen beynindeki o kurşunun meydana getirdiği hasardan olabilir.

Geçmişte hafızasını kaybedip tedavi olduktan sonra bir daha her şeyi hatırlayacağı söz konusu bile olamaz. Bunu söyleseydiniz farklı bir tedavi uygulamamız gerekirdi.

Biz tamamen alzheimer üzerine çalıştık ama Eylül Hanım'ın beynindeki hasarın onunla bir alakası yokmuş demek ki."

Masaya öfkeyle vurdum.

"Anlasaydınız o zaman. Siz doktor değil misiniz? İlla benim mi söylemem gerekiyor? Ben nereden bileyim ondan olacağını?"

Doktor Eylül'ün yakın zamanda geçirdiği ameliyatın çok büyük bir operasyon olduğunu ve bunun üzerine tekrar ağır bir ameliyatı kaldıramayacağını söylerken öfkeyle odadan çıktım.

Yine benim yüzünden kayıp gidiyordu ellerimden meleğim.

Ben bu ihtimali düşünmek bile istemiyorken aslında en büyük kötülüğü yapmıştım ona. İçime daha büyük bir acı yerleşip yangına çevirirken bahçeye çıkıp nefes almaya çalıştım.

***

Günler içimdeki acıya vicdan azabı katıp geçerken Visal ve Emel Hanım'ın Türkiye'ye döneceği günü de getirmişti.

Visal saatlerce Eylül ile vakit geçirdikten sonra vedalaşıp odadan çıkacağı sırada tam kapıya gelmişken Eylül ayağa kalkıp acıyla bağırdı. "Dur!"

Hepimiz ona baktığımızda koşarak Visal'in yanına geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Bir kez daha sarılayım."

Visal'i kendine çekip sarılırken gözünden akan yaşlarla bana baktı. Yavaşça gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm ve elini tuttum. Gözlerini ayırmadan Visal'e bakıyordu.

Saçındaki tokayı çıkarıp Visal'in bileğine taktı.

"Anneler çocuklarının kalbinde gizli bir melektir. Kalbin attığı sürece seninleyim bebeğim.

Hep böyle gözlerine bakmam gerekmez yanında olmak için, bak kalbindeki o histe, ya da bazen bileğindeyim. Herkes aynı yaşamaz hayatı, o yüzden sorgulayıp üzme kendini. Okuldaki arkadaşlarının annesi onları almaya gelirken sen beni almaya geleceksin buradan. Bu farklı hayatın içindeki minik misafirsin sen. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım. Bırakmayı yanında olmamak olarak algılama ne olur..."

Yumruğumu sıkıp sertçe yutkunduğumda Visal şaşkın gözlerle Eylül'e bakıyordu. Eylül gülerek gözünden akan yaşı sildi ve Visal'in elini tutup öptü.

"Bu elleri tekrar öpmek için her şeyimi veririm."

Biraz daha vakit geçtikten sonra Visal tam kapıdan çıktıkları sırada "Anne!" diye feryat edercesine bağırdı ve Eylül'ün yanına gelip ona sarıldı. "Seni burada bırakmak istemiyorum."

Eylül ellerini saçlarının arasından geçirip çaresiz bir yüz ifadesiyle tavana baktı. "İstemediğimiz şeylerin ortasında kendimizi bulmamızdır hayat. Bu kadar küçükken bunları öğrenmene sebep olduğum için özür dilerim."

Visal'i çığlıkları ve ağlayışlarına rağmen odadan çıkartmak zorundaydım. Onları geçirip hastaneye geldikten sonra Eylül'ün sağına doğru kıvrılıp uyuduğunu görünce başına gidip elimi yavaşça saçlarında gezdirdim.

"Buradan kurtulmak için her şeyi yapacağım, yemin ederim bu Eylül'ü bahar yapacağım."

50

Farklı bakıyor bugün gözlerin. Farklı bakıyorum sana.

Çetin bir rüzgâr, aramızdan esip geçen...

Ya seni alıp savuracak, ya da beni alacak senden.

Hani elini ilk defa tuttuğum o gün var ya, o gün hissettiğim her şeyi hissediyorum yeniden.

Güçlü bir kahkahanın parçalandığı yerlerden bile acı dolu kanlar akarken gözlerine daha fazla bakamıyorum.

Sen gülerken kalbimi delip geçen o tını bile bugün beni ayakta tutmuyor.

Dizlerim tutmuyor, çünkü sen gözlerime bakamıyorsun.

Ben gözlerine bakamıyorum.

Ama öyle seviyorum, öyle seviyorum ki...

Ayağının değdiği yeri bir başkası ezip geçmesin diye gömmek istiyorum.

Tuttuğum ellerin bugün yine portakal çiçeği kokuyor meleğim.

Öyle ki, seni o kokunun içinde beyazlarla çiziyor zihnim.

Dayanamadığım şeyler var, aldığımda içime girmeyen nefeslerim var.

Her yutkunuşumda beni yıkan bir şey var.

Hani o saçların ellerimin arasından kayıp geçiyordu ya ipek gibi, bugün takılıyor civciv.

Sanki onlar da gitmek istemiyor.

Alnın alnımdayken gözlerine baktığımda, gözlerinde kendimi göremiyorum ilk defa.

Gözlerinde hüzün var.

Bir akşamüstü, yalnız kalmış bir kız çocuğu gibi bakıyorsun bana.

Ama yine de bırakmıyorum ellerini.

Bana söz vermiştin.

Beni bırakmayacaksın.

İlk defa bir doğum gününde heyecanlı göremiyorum seni.

Çünkü bugün doğum günün olduğunu hatırlayacak halde değilsin.

Bazen seni öyle zayıf ve hasta bir şekilde yatarken gördüğümde kabul edemiyorum.

Bu gidişe engel olamayışımı hiçbir türlü kabul edemiyorum.

Kalbim.

Hatırlamıyorsun bugünü.

Heyecanla bir sürpriz bile beklemiyorsun.

Bugün senin doğum günün, sen ilk defa yoksun.

Doğum günün, o heyecanlı kızdan ilk defa yoksun...

***

Heyecanlı sesi dalgalanıyor kulaklarımda, hayal zannediyorum öylesine unutmuşum.

"Yağız, bak! Tren rayları."

Yeşil gözleri gözlerime korkusuzca bakıyor ilk defa. Dayanamayıp öpüyorum. Benim miniğim, yine heyecanlanıyor ilk defaymış gibi. Ellerimi bırakmadan tren raylarına doğru bir adım atıyor. Gözlerimin içine tüm organlarımı yakıp kavururcasına bakıp şuh bir gülüşle dudaklarını aralıyor.

"Biliyor musun, bu elleri tutarak bir ömür geçirmişken şimdi bir tren gelip bizi ezip geçse, hiçbir keşkem olmadan ölürüm. Bana öyle güzel bir ömür yaşattın ki, yaşayamadığım ya da eksik kaldığım hiçbir an yok hayatımda. Ellerin öyle güçlü

ki, gözlerin öyle büyük bir servet ki her gün bunların içinde kaybolup gidiyorum."

"Şu kokuyu aldığım hiçbir an güçsüz olmam mümkün değil. Kalp atışlarını kulaklarımda duymamın, parmak uçlarına dokunabilmemin ne kadar büyük bir mucize olduğunun her an farkında olarak yaşadım. Öyle güzelsin ki, anlatamam ama anla işte. Yemin ederim öyle güzelsin ki, şu geriye doğru attığın adım bile içimi titretiyor. Aşk değil bu, kalbimin eksik olan parçasını bulduğu bir dünyasın sen."

Ellerim belindeyken ben ileri o geri doğru sarılarak tren raylarında ilerliyorduk.

Bir günlüğüne Eylül'ü hastaneden çıkarıp burada vakit geçirmek için izin almıştım.

Doğum günü olduğunu hâlâ bilmiyordu. Gözlerimin içine bakarken neşeyle dolu bir gülücük oluştu güzel yüzünde.

"Ne yaparsam yapayım senin kadar uzun ve kıvrık kirpiklerim olmadığı için sana hâlâ kızgınım."

Parmağını alıp kirpiklerime götürdüğümde kirpiklerimi sevdi.

"Çünkü senin parmak uçların değdi. Senin mucizen, senin bakışın, hatta bazen senin kirpiklerin değdi."

Kirpiklerini kirpiklerime değdirirken derin bir nefes aldı.

"Bir şey soracağım ama doğru söyleyeceksin."

Yutkunarak başımı salladım ve gözlerimi kapatarak kirpiklerimizin karışmasını hissettim.

"Bana hiç kızdın mı? Adını unuttuğum, seni tanımadığım anlarda bana istemeden de olsa kızdın mı? Ya da hasta olduğum için. Belki hayatına girdiğim günden beri sana acı verdiğim için. Bize bir sürü yıl kaybettirdiğim için bana hiç kızdın mı?"

Kolunu tutan elim sıkılaşırken gözlerimi açıp ona baktım. Ben yutkunurken dikkatli bir şekilde gözleri yüzümde geziniyordu.

"Ben sana sadece umudunu kaybettiğin bir gün, gözlerine baktığımda dünyayı yakacağımı hissedemediğim için kızdım. Sen kızılacak hiçbir şey yapmadın. Bazen bu kadar güzel olduğun için, bazen sesini başkası duyduğu için kızdım. Yolda

yürürken elimi bıraktığında kızdım, gözlerini birkaç dakika göremesem kendime kızdım. Onun dışında sana hiçbir zaman kızmadım meleğim, düşüncesi bile aklımdan geçmedi. Hele bu söylediklerinin hiçbiri için asla kızmadım. Aksine, her birinde daha çok âşık oldum."

Sözümü bitirdiğimde yüzünde oluşan gülümsemeyle beni öptükten sonra koşarak "Gel o zaman," dedi ve tren raylarında ilerlemeye başladı.

Birlikte koşarken gökyüzüne bakıyorduk.

Gülerek son gücüyle bağırdı.

"Hey gökyüzü, tren rayları! Ben bu yanımdaki adamı aldığım her nefeste daha da artan bir aşkla seviyorum."

Durdurup onu kucağıma alıp döndürdüğümde kahkahalar atıp başını geriye doğru yatırdı.

"Ben bu gülüşü içime sızan kadını artık içime sığdıramıyorum. Bir civcivin her anını böyle görüp onu yemeden durmayı başaramıyorum."

Kollarını boynuma sarıp elini saçlarımın arasından geçirdi.

"Yağız sence benim ölen civcivim şimdi ne yapıyordur?"

Yüzünde oluşan ciddi ifadeyle birlikte hüznünü seyrederken onu yavaşça öptüm.

"Bence bir penguen şu an onu yavaşça öpüyordur, onun da kalbi hızlı hızlı atıyordur."

Saçlarını geriye atıp güldü fakat gülüşüne hemen engel olmaya çalıştı.

"Ya şaka yapma gerçekten soruyorum. Bir de sence o benim yüzümden mi öldü?"

Başımı hızla salladım. "Asla. Senin yüzünden ölmedi. Kendi aptallığı, koskoca kutu varken ne diye suyun içine girip bütün yol boyunca onun içinde debeleniyorsun? Eylül ablan seni pikniğe getirmiş, su iç diye su doldurmuş, sen de o suyun içine düş. Onun ayıbı."

Kahkaha atarken Eylül dudağıma vurup sesli bir şekilde güldü.

"Ölünün arkasından konuşulmaz."

Başımı geriye yatırıp gülmeye devam ettim. "Ama iyi ki babaannen cenaze işlemlerini eksiksiz yapmış, yoksa ayıp olurdu civciv kardeşe."

Benimle birlikte kahkahalarla gülerken bir anda sorduğu soruyla gülüşüm yüzümde donup kaldı. "Gerçekten civcivler öldüklerinde nereye giderler ki?"

Kalp atışlarım yavaşlarken başımı önüme eğip dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Cennete, en güzel cennete hem de..."

Fotoğraf çekip tren raylarından ayrıldığımızda şehrin en kalabalık yerlerine gidip, gördüğümüz her yere girdik. Eylül elimi tutarak beni bir oyuncakçıya soktuğunda tam karşımızda duran oyuncak civcivi alıp ona sarıldı.

"Visal'e oyuncak alacağıma söz vermiştim. Bunu ona verdiğimde bir daha asla ayrılmayacağız."

Elimle yüzünü sevip "Bundan sonra hayatımızda ayrılık diye bir şey olmayacak," dedim sakin bir ses tonuyla.

Artık yorulmaya başladığını anlayabiliyordum. Aylardır dışarıya çıkıp böyle gezmemişti.

Son günlerde uykudan bile uyanmamasına rağmen bugün kendini çok zorluyordu ayakta kalmak için.

Daha fazla zorlanmasını istemediğimden oyuncağı aldıktan sonra Eylül'ü kucağıma alıp onu gideceğimiz birkaç yerde kucağımda gezdirdim.

Her geçtiğimiz yerde büyük bir merakla etrafı inceledikten sonra hastaneye geldik ve odasının kapısını açtıktan sonra şaşkınlıkla dönüp bana baktı.

Yüzündeki mutlulukla hızlıca bana sarılırken içerideki bütün hemşireler bizi alkışlıyordu.

Bugün doğum günü olduğu için her şeyi daha önceden ayarlamıştım ve biz dışarıda gezerken hemşireler odayı süslemişti. Her yerde balonlar, civcivli süsler vardı.

Bana sarılırken yavaşça kulağıma yaklaşıp fısıldadı.

"Ben bugün ne olduğunu yine hatırlamıyorum sevgilim, sessizce söyler misin?"

Saçını düzeltiyormuş gibi yapıp gözlerimi kapadım ve sessizce kulağına fısıldadım.

"Bugün senin doğum günün her şeyim. Bugün benim dünyaya geliş sebebim. Bugün benim kalbimin attığı her anın sahibinin günü. İyi ki doğdun güzel karım."

Eylül neşeyle odanın içinde gezerken hemşirelerle de sarılıp fotoğraflar çekti. Bizi yalnız bıraktıklarında yanıma gelip ellerini yanağıma koydu ve aşkla gözlerime baktı. Elimi cebime atıp yavaşça anahtarı çıkardım ve Eylül'e verdim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu ne?"

Telefonumdan, satın aldığım evin fotoğrafını açıp gösterdim. "Evimizin anahtarı."

Ağaçların ortasında, önünde küçük bir dere olan kırmızı bir dağ evi satın almıştım. "Buradan çıktığımızda kızımızı da alıp bu güzel eve yerleşeceğiz. Şehirden, kalabalıktan uzak...

Sadece üçümüz."

Eylül gözlerinin içinden geçen mutlulukla yüzüme bakarken sevinçle yerinde zıpladı.

"Artık sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, ne diyeceğimi bilmiyorum ama dünyanın en şanslı kadını olduğumu öyle iyi biliyorum ki. Bana burada bile böyle güzel bir gün yaşattığın için sana minnettarım. Bu doğum günüm hepsinden farklı. Küçüklüğümden beri doğum günüm gelmeden daha aylar öncesinden heyecanlanırdım. Hangi gün olduğunu hesaplayıp heyecanla beklerdim. Saat on iki olduğu anda doğum günü kızı olduğumu bilirdim.

Büyüdükçe dedim ki, bazı insanlar ne güzel unutuyor doğum günlerini ben de unutsam, sevdiklerimden gelen sürprizler gerçekten sürpriz olur. Ama ben biliyorum ve her an olacakları tahmin ediyorum diye kızardım kendime. Şimdi bu yaşımda ilk defa bir doğum günümü hiç hatırlamadan senin sayende öğrendim. Ben aslında seninle doğuyormuşum.

Bana doğuşumu hatırlatan senmişsin..."

Tam konuşacağım sırada telefonum çaldı, Eylül'ün annesi

görüntülü arıyordu. Bekletmeden yanıtlayıp telefonu Eylül'e verdim.

Heyecanla dudaklarını araladığında ekranda Visal'i görünce nefesini tutup gözünden akan yaşı hızla silmeye çalıştı.

Visal şarkı söyleyip "İyi ki doğdun benim prenses annem. Bugün doğum günün olduğu için tam bir prenses olmuşsun yine. Seni çok özledim," dediğinde Eylül ağzını kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Dudaklarını aralayıp derin bir nefes alırken Visal "Neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda gülümsemeye çalıştı. "Mutluluktan ağlıyorum, baksana prensim bana ne kadar güzel bir sürpriz hazırlamış," diyerek odayı gösterdi.

Visal şaşırarak elini ağzına kapattı. "Ooo anne, kıskanıyorum artık."

Bu söylediğine ikimiz de gülerken birbirimize bakıp o an şükrettik.

Visal uzaktan bağırırken onu dinliyorduk. "Anne bekle, sana bir hediye hazırladım."

O hediyesini getirene kadar annesi Eylül ile konuşurken yumruğumu sıkıp pencereye doğru ilerledim ve gözlerimin dolmasına engel olmaya çalıştım.

Bir süre sonra Visal kameraya yaptığı bir resmi gösterdiğinde kaşlarımı çatarak ekrana baktım.

Büyük bir kadın ve adam kâğıdın bir ucunda, küçük bir kız çocuğu da kâğıdın diğer ucunda olan bir resim yapmıştı. Gözlerimi kapatıp Eylül'ün tepkisini görmek istemedim.

"Bak, siz babamla Amerika'dasınız. Ben de evde sizi bekliyorum hem de hiç yaramazlık yapmadan. Ama o kadar çok beklemişim ki biraz daha büyümüşüm o yüzden büyük çizdim anne."

Kamerayı Eylül'ün elinden almaya çalıştığımda "Harika bir resim olmuş babacığım, şimdi annen uyuyacak tamam mı?" dedim.

Eylül telefonu almama engel olarak gözlerinden akan yaşlarla Visal'e baktı.

"Çok beğendim, ama aramıza bir uçak çiz ve o uçağın içine bizi koy. Çünkü artık burada daha fazla kalmayacağız. Biz geliyoruz ve bir daha asla ayrılmayacağız bebeğim."

Ne demeye çalıştığını anlamadığım için şaşırarak yüzüne baktım. Eylül bu kararını benimle daha önce paylaşmamıştı. O da benim gibi hastanede kalmamızın bir şeyi değiştirmediğinin farkına varmış olmalıydı.

Gözlerimi sertçe kapatıp "Benim neden bundan haberim yok?" diye sordum.

Eylül sonra konuşacağımızı belirten bir işaret yaptıktan sonra bugün aldığımız civcivi Visal'e göstererek "Bak sana ne aldım," dedi heyecanla.

Visal mutlulukla bir çığlık attığında sesi odada yankılandı.

"Bu çok güzel, sana benziyor anne. O zaman ben de okulda yazdığım şiiri sana okuyabilirim bu hediyen karşılığında. Ben söyledim öğretmenim yazdı. Ya da göstereyim sen oku, ben şimdi okumak istemiyorum."

Eylül Visal'in konuşmalarına sesli bir şekilde gülerken ben de onunla aynı şekilde güldüm.

Visal zaten daha okuma yazma bilmiyordu ama biliyormuş gibi davranıyordu.

Öğretmenin yazdığı şiiri kameraya gösterdiğinde Eylül sesli bir şekilde okumaya başladı.

"Benim annemin gözleri yeşil, bana her baktığında çiçek olur kalbimde.

Biz o çiçekleri anneannemle sularız.

Benim annem öyle güzel ki, kendi de çiçek gibi kokar.

Ama ben o kokuyu evdeki kıyafetlerinden alırım.

Anneciğim seni çok özledim.

Sen gittiğinden beri her gece rüyamda seni görüyorum.

Orada bile çiçeklerin içindesin.

Bütün arkadaşlarımı okuldan annesi alıyor.

Beni hep anneannem alıyor.

Ben annemi istediğim her zaman göremiyorum çünkü prenseslerin çok işi olur.

Benim annem de prenses olduğu için bulutların üzerinden başka bir yere gitti.

Ama ben her gün bulutlara bakıp annemi bana getirmelerini söylüyorum."

Eylül mektubu okurken telefonu elinden almaya çalışsam da izin vermeden sonuna kadar okudu.

Ağlamamak için kendini sıkarken yatağına doğru birkaç adım attı ve kapanan gözleriyle "Çok güzel olmuş meleğim..," derken elini bana doğru uzattı ve tutunmaya çalıştı. Ona doğru gidip kollarından tuttuğum an yere yığıldı.

Korkuyla onu kucağıma alıp başına dikkat ederek yatağına yatırdım ve doktorun gelmesi için düğmeye bastım.

Saçlarını yüzünden çekerken "Eylül," diyerek ellerini sımsıkı tutuyordum.

Kısa bir süre sonra doktor koşarak odaya girdiğinde Eylül'ü muayene etti.

Vücudum korkuyla kasılırken "Ne oldu bir şey mi var?" diye bağırdım.

Doktor "Bugün çok yorulmuş. Bir kereye mahsus izin verdik ama Eylül Hanım'ın vücudu artık böyle normal bir insanın yaptığı aktiviteleri yapmayı kaldıramaz.

Ayrıca bir üzüntü veya stres yaşadı mı?"

Başımı salladım. "Şimdi kızımızla konuşuyordu, üzülmüştü."

Doktor konuşmaya devam etti. "İşte böyle stresleri, yorgunlukları kaldıracak bir bünyeye sahip değil. Çok daha dikkatli olmanız gerekiyor."

***

Zaman tüm hızıyla akıp giderken yine karşısında tüm çaresizliğimle öylece duruyordum.

Eylül gözlerini açmıyordu. Gözlerini açmadığı her an dünyam biraz daha kararıyordu.

Tek istediği artık bir an önce bu hastaneden çıkıp evimize dönmekti. Bir ilerleme olmadığını, daha fazla kızımızdan ayrı kalmak istemediğini söylüyordu.

Ben de bunun farkındaydım, doktorların kesin olarak etki eder dediği hiçbir tedaviden yanıt alamamıştık. Bizden sonra hastaneye gelen onlarca insan iyileşip gitmişti bile.

Ben de burada daha fazla zaman kaybetmek yerine, üçümüz yeni evimize yerleşip mutlu bir hayat yaşamayı daha mantıklı buluyordum artık, çünkü elimizden gelen her şeyi yapmıştık.

Ama bir yandan hastaneden çıktığımızda Eylül'e bir şey olursa ve zamanında müdahale edilmezse korkusuyla buradan çıkmaya cesaret edemiyordum.

İçimdeki tüm düşünceleri toplayıp doktorun odasına girdim ve karşısına oturdum.

"Doktor Bey ben çok açık konuşacağım, siz de bana karşı öyle olun. Biz buraya, bu hastalığın dünyadaki en iyi tedavisi bu hastanede yapılıyor diye geldik. Birçok insan iyileşip evlerine dönerken biz hâlâ hiçbir sonuç almadığımız halde buradayız. Karım içeride tüm gün gözlerini açmadan uyuyor. Biraz olsun iyileşmesi gerekmez miydi? Yaptığınız onca ilaçtan bir tanesi bile mi etki etmedi? Neden hiçbir şeyi değiştiremiyorsunuz?"

Doktor beni dikkatli bir şekilde dinledikten sonra bilgisayardan Eylül'ün dosyasını açarak ekranı bana doğru çevirdi.

"Bakın Yağız Bey, bu uyguladığımız tedavilerin dosyası. Bu tedavilerden bir tanesini bile uyguladığımız hastalarımız çoktan iyileşip normal hayatlarına döndüler ama Eylül Hanım'da hiçbiri etkisini göstermedi. Biz de öyle uğraştık, öyle zaman harcadık ki iyileşmesi için. Ben de zaten artık sizi çağırıp konuşacaktım. İsterseniz burada kalmaya devam edin fakat geldiği günden beri garip bir şekilde hiçbir iyileşme olmadı. Bu, tedavilerin yanlış olmasından kaynaklanan bir şey değil. Çok isterdim sizin buradan gülerek ayrılmanızı ama maalesef hayat beklediğimiz gibi gitmiyor bazen. Acil bir durum olursa beni her zaman arayabilirsiniz. Oradaki doktorlara gittiğinizde benimle iletişime geçip bilgi alabilirler. Bizim daha fazla yapacak bir şeyimiz yok."

Doktorun odasından çıkarken duvara tutunup sertçe yutkundum. Hastaneden çıkıp arka bahçeye geçtim ve içimdeki

tüm acıyı kusarcasına bağırdım. Duvara vururken gökyüzüne bakıp sessizce ağlıyordum.

"Neden? Neden Allahım neden?"

Gözyaşlarım hızla akıp boynumdan aşağıya giderken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Neden gözlerine bakmaya kıyamadığım artık gözlerini açmıyor? Neden bu kadar acı çekiyorum? Neden bu kadar çaresizim? Neden hiçbir şeyi değiştiremiyorum?"

Ondan daha fazla ayrı kalmaya dayanamadığım için hızla koşarak odaya çıktım ve yattığı yerden kaldırıp sarıldım.

"Eylül."

Bedeni kollarımın arasında küçük bir kuş gibi kalırken yavaşça gözlerini açtı. Öyle güzel baktı ki gözlerime o an orada yok olmak istedim.

"Penguenim."

"Götüreceğim seni. Gideceğiz buradan, ne olursa olsun evimizde mutlu olacağız. Seni hiç bırakmayacağım."

Başı geriye doğru düşerken gözlerini tekrar kapatıp dudaklarını araladı. "Bırakma."

Korkuyla elimi yüzünde gezdirdim. "Eylül aç gözlerini, seni çok özlüyorum."

Başını yavaşça yastığa bırakırken yumruğumu sıkıp ayağa kalktım ve dolaptan bavulu çıkarıp yere koydum. Eşyaları hızlıca yerleştirirken gözümü ondan ayırmıyordum.

"Sabret güzelim, kurtaracağım seni."

Gözleri kapalı, masum bir bebek gibi yatıyordu tüm güzelliğiyle. Gün ışıkları perdeden sızana dek tüm eşyalarımızı toplayıp bavullara yerleştirirken bir anda Eylül'ün sesiyle doldu oda.

"Bırak şimdi onları, gel biraz seveyim seni."

Boğazımda nefes almamı engelleyen sert yumruyla birlikte yanına gittim ve yatağın kenarına bir sandalye çekip oturdum.

Elini zorlukla havaya kaldırıp yanağıma koydu ve yavaşça sevdi.

Gözlerimi kapatıp elimi elinin üzerine koyarken "Gidiyoruz, her şey hazır," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Başını yavaşça kıpırdatıp yattığı yerde hareket ederken acılı gözlerle gözlerimin tam içine baktı.

"Yağız seni öyle çok seviyorum ki, başta kalbime sığmadı tüm vücuduma taştı bu sevgim.

Artık vücudum taşımıyor sanki o kadar yorgunum, o kadar çaresizim ki ne yapacağımı bilmiyorum. Tek istediğim saatlerce durup seni seyretmek. Bunu bile başaramıyorum.

Uyanık kalmaya çalışıyorum ama olmuyor, çok uykum geliyor elimde olmadan uyuyorum sevgilim. Her şeyi unutsam da seni unutmadığıma şükrediyorum her geçen gün."

Ayağa kalkıp öfke dolu bir çaresizlikle ellerimi saçlarımın arasından geçirip bağırdım.

"Eylül böyle veda ediyor gibi konuşma bana."

"Ben sana veda edemem ki. Biz veda edilecek kadar basit bir aşk yaşamadık. Ayrılık bir veda değildir. Ayrılık, sevenin sevdiğinden kopmak zorunda kalmasıdır. Veda edebilen kopamayacak kadar çok sevmemiştir zaten. Bazen insan kopmak zorunda kalır. Ben seni kopmak zorunda olacak kadar çok sevdim sevgilim."

Güneş ışıkları gözlerini aydınlatıp bu görüntüyü kalbime sızdırırken yanına gidip onu tuttum ve yavaşça öptüm.

"Eylül kalbim acıyor."

Elini kalbimin üzerine koyup yavaşça gezdirdi.

"Çünkü canım çok acıyor."

Gözümden akan yaşlar onun boynunda süzülüp giderken alnını alnıma yaslayıp derin bir nefes aldı.

"Bugün çok üşüyorum sevgilim."

Aklımdan geçen şeyler beni delirtecek hale getirmişken hızla koşup koltuğun üzerindeki battaniyeyi üzerine örttüm. Ona sıkıca sarılırken yalvarırcasına bağırdım. "Üşüme."

Ellerini tutup nefesimle ısıtırken ilk defa böyle soğuk ve bembeyaz görüyordum onu. Ayağa kalkıp ellerimi sertçe başıma vururken "Yapma... Yapma, Eylül," diye bağırdım ağlayarak.

Odanın içinde delirmiş gibi koşarken odayı ısıtması için kli-

mayı açıp yanına gittim. Dizlerimin üzerine çöküp gözlerimi kapattım. "Şimdi ısınırsın güzelim."

Eylül zorlukla yutkunup yorgun bir sesle fısıldadı. "Ellerimi tut."

Hemen dediğini yaptım. Ellerini tutup başımı oraya kapatırken sessizce ağlıyordum.

"Bugün ellerimi çok sıkı tut."

Acıyla tüm organlarım parçalanırcasına bağırdım. "Yapma Eylül. Her gün tutacağım."

Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. Bir hüznün iki farklı yanıydık. O huzura yakındı, ben felakete...

Dudaklarında büyülü bir gülümseme belirirken kulağımda yankılanıp yüreğimi delip geçen seslere engel olmaya çalışıyordum. Yüreğimin sesine meyletmemek için kendimi sıkıyordum ilk defa. Şimdi benim için ölümü düşünmemek güneşin doğmasını istememekle eşdeğerdi.

Aşk bizde, ölüme âşık olan yaşamın tarifiydi. Ona âşık olan ben, şimdi onun gerçek sonuyla yavaş yavaş karşılaşmaya yaklaşıyordum.

Yine o dünyamı durduran su gibi sesi yankılandı havada.

"Bana nerede olduğumu unutturacak bir masal anlat."

Kalbim acıyla küçük bir çocuk gibi bir köşeye kıvrılırken ellerimi tutup başımı başına iyice bastırdım ve ağlayarak iç geçirdim. "Eylül."

Başımı ondan ayırmadan acı yüklü sesimi düz tutmaya çalışarak bir nefes aldım. En zor günümdü bugün benim. En büyük yenilgim...

"Sana söyleyemediğim şiirler var benim. Masalı zaten biz yazdık. Benim kalbimden aldıklarını, senin parmak uçlarını kanatıp bir ok gibi hayatıma saplayan şiirler. Ben seni hiçbir zaman koparamayacağım, dünyanın en güzel çiçeği gibi sevdim. Ah dedim bu Eylül işte. Bu benim sevda yüküm. Bu benim geri kalan ömrüm. Sana baktığımda zaman durmuş gibi gelirdi ya hani, sen konuşurken elini tuttuğumda anlattıklarını unuturdun heyecandan. Ben seni o masumiyetinin içinde kucaklanarak

sevdim. Güzelliğin için değil, ben seni kör olsan da, dilsiz olsan da yine aynı böyle severdim. Sen benim ömrümün en rastgelen yanıydın. Senden başka her şey yalandı güzelim. "

"Sana baktığım an hep içimden 'Allahım bu kızı benim ömrüme yaz' derdim. Çok istemişim be Eylül, seni çok istemişim. O çiçeği koparmadım. Kimsenin zarar vermesine izin vermedim yine de. Bunu yaparken en çok ben zarar verdim ama yine de başkasına bırakmadım seni.

Sen zaten benim en güzel masalımı her gün yazdın. Her gün gözlerini gördüğümde, bana kızımızı verdiğinde... Sen her güne bir masal yazdın. Sen masaldın be Eylül. Seninle yaşadığım her şey masaldı. Şimdi çok garip bir şekilde karşımda ilk defa bana böyle bakıyorsun. Sanki birazdan gidecekmiş gibi. Hani veda etmeyi sevmezdin sen? Hani bırakmazdın beni?"

Tuttuğum elleri gitgide daha soğuk olurken teni artık tamamen beyaza dönmüştü. Dudakları morarmış, bir yandan titriyordu.

Bir doktor çağırmak için ayağa kalktığımda gitmemi istemiyormuş gibi kolumu tuttu.

"Gitme. Bir saniyem bile sensiz geçmesin."

Acıyla başımı salladım. Gözlerim dolarken nefes almaya çalıştım.

"Geçmeyecek zaten." Elimi alnına koyup hızla gözlerimi omzuma sildim.

"Korkuyorum." Güçlükle bir kelimeyi dudaklarının arasından serbest bıraktı.

"Böyle şeyler söyleme."

Dayanamıyordum.

Bu sabah gün ışıklarıyla birlikte göğsüme giren sıkıntı nefes almamı engelliyordu. Gözlerine bakmaya doyamadığımın gözlerine bakamıyordum. Kanım çekiliyordu sanki, nefesim bir uçurumdan atlayıp acıyla can veriyordu.

Hoşça kal, demeye hazırlanan dudaklarında ölümün yırtıcı soğukluğu vardı. Ve ben o dudaklara bakarken ayrılık ensemde kol geziyordu.

"Gel benimle" diyeceksin. Diyemiyorsun. Eylül gözlüm. Gözlerinde Eylül hüznü var. Gittiğin yere beni kabul ettiremezsin. Tutamıyorsun bile ellerimi artık korkusuzca. Gözlerin acemi bir kuş gibi kapalı kalmaya âşıkken ben yine de gözlerine bakamıyorum. Bugün gözlerinde tanımadığım biri var. Bugün gözlerinde hiç karşılaşmadığım bir şey var.

Gözyaşlarıma artık söz geçiremiyorken sesli bir şekilde ağlıyordum.

Eylül'ün yüzündeki soğuk terleri öperek silerken aldığım her nefes bir bıçak olup göğsüme saplanıyordu. Yavaş ve kesik nefesleri bana iyi şeyleri müjdelemiyordu.

Acıyla bağırdım.

Ben karşısında çaresizce onun son nefeslerini seyrederken o derin bir uykuya daldı. Uyumasından bile korkuyordum ama uyuduğunu biliyordum meleğimin. Başka bir şey olmadığını hissediyordum.

Odanın içinde delirmiş gibi saçlarımı koparırcasına çektim ve başımı duvara vurup tekrar Eylül'ün yanına gittim.

Uykusunda kollarını havaya uzattı. Kaşları çatılırken ona doğru ani bir hareketle yaklaştım.

O anda dudaklarını aralayıp beni yere seren kelimelerini acıyla savurdu.

"Baba."

Uzattığı elini tutup titreyen dudaklarıma bastırdım. Moraran tırnaklarını tek tek öpüp her birine gözyaşımı bıraktım. Ardından bundan sonraki ömrümü anlatan iki kelimesini söyledi.

"Yanına geliyorum."

Daha fazla ayakta kalamadan dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu sıktım ve başımı yere kapattım. "Deme bunu. Yapma Eylül deme böyle şeyler."

Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken çaresizce yalvardım. "Allahım ne olur yardım et."

Ayağa kalkıp elini tuttum ve onu uyandırmaya çalıştım.

"Hayır."

Aklımı kaybetmeye başlamış gibi hissediyordum.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin. Benim yanımda duracaksın. Eylül kendine gel."

Boynumda elleri yok.

Biz yok oluyoruz.

Sessizliğinde hıçkırık yok.

Ben bugün sende yokum sanki.

Öyle ki, ilk kez tanışacağız bugün.

Ellerin soğuk meleğim.

Gerçek bir melek olduğun için mi?

Peki ya gözlerin, dudakların, kelimelerin?

Kalbimi delip geçen pervasız bakışların?

Her an veda edecekmiş gibi; yorgun, güçsüz ellerin...

Dünyam kararıyor.

Aklımı gerçekten kaybedeceğim ilk gündeyim sanki.

Bugün her şey hiç olmadığı kadar gerçek...

En büyük gerçeğim...

Galiba bana bugün en büyük acı gerçeği yaşatmaya hazırlanıyorsun.

Yapma!

Yapma, bakmaya kıyamadığım.

Dayanamam.

Yemin ederim dayanamam.

Sesinin karıştığı havayı, rüzgârın götürmesine dayanamıyorken bu olacaklara dayanamam.

Zaman aramızdan sinsice sızarken doktorlar odaya girip Eylül'ün başında toplandılar. Çaresizce etrafı dağıtıp duvarları yumrukluyordum. Kulaklarımda birer uğultu gibi yankılanan konuşmalarına odaklanmaya çalışıyordum.

"Nabız çok düşük."

Acının verdiği güçle yere tekme atarak bağırdım. "Bir şey yapın, onu kurtarın."

Tüm bedenim acıyla kasılırken, cesaretimi toplayıp baktım ona. Ruhu çekilmiş gibi öyle, hareketsiz yatıyordu. Dudakları, tırnakları siyaha çalan mor rengine dönüşürken yüzü solmuş, neredeyse şeffaflaşmıştı.

Acıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Yine de o anda gözlerini hafifçe aralamaya çalışıp bir an benimle göz göze geldi. Ağlayarak yanına yaklaştım. Elim saçlarından kayıp giderken her şeyin sonundaymış gibi hissediyordum.

Kendim inanmıyorken onu inandırmaya çalıştım.

"Bak gidiyoruz evimize, bırakmayacağım seni. Hiçbir yere gidemezsin bensiz."

Ona yaklaşmam için bir hareketiyle beni yanına çağırdığında yüzüne doğru eğildim.

Elini yavaşça dudaklarıma koyup sevdi. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı kesik bir şekilde.

"Sevgilim."

Bundan sonra söyleyeceği kelimeleri duymak istemiyordum.

"İnan bana çok çabaladım. Ama bugün her şey çok farklı..."

Yüzümü yüzüne yaklaştırıp gözlerinin tam içine baktım. Ağlamaktan zor konuşuyordum.

"Hiçbir şey farklı değil. Sana bir şey olmayacak. Tut elimi."

Canı acırken yine de hoş bir tebessüm yayıldı dudaklarında. Ve o tebessümün yerinde ben olmak istedim o anda.

"Ben senin elini hep tutacağım ki zaten. Benim senin ellerini tutmak için sana ihtiyacım yok."

Sessiz bir şekilde gülerken ben de acıyla gözlerine bakıyordum. Benim ona söylediğim sözü şimdi bana söylüyordu.

"Benim seni sevmek için sana ihtiyacım yok, ben seni sensiz de severim."

Titreyen bedenini sararak başımı göğsüne kapadığımda konuşmaya devam etti.

"Ben bir rüya gördüm Yağız. Babam beni bekliyor, ona bugün kavuşacakmışım."

Elimi yatağa vurdum. "Hayır. Söyleme. Söyleme böyle şeyler."

Deli gibi ağlıyordum.

Gözyaşlarım Eylül'ün üzerindekileri ıslatırken yavaşça saçlarımı seviyordu. Dokunuşu yüreğimi delip geçerken onu öpebildiğim kadar öpüyordum. Niye yok oluyorduk böyle severken? Niye tüm günlerimiz geceye dönüyordu birden? Niye

doğduğum günden beri acıya âşık olan bir çocuk gibiydim ben? Sevdiğim herkes gitmeye mahkûmken ben onların ardında yok oluyordum.

Ben, babasıyla büyüyen, babasız bir çocuktum. Şimdi ise aşkıyla yanıp tutuşurken aşksız bir adama dönüşüyordum.

Titremesi daha da şiddetlenirken kesik kesik konuşmaya devam etti.

"Olmuyor ki artık... Kalbim dayanmıyor... Öyle yoruldum ki Yağız... Bugün benim kurtuluşum. Benim için sevin."

Sinirle doktorlara bakıp Eylül'e sarıldım. Sanki onu ne kadar sıkı tutarsam gitmesi o kadar zor olurdu.

"Bir şey yapın. Ne olur bir şey yapın."

Eylül kolumu beni sakinleştirmek istercesine tutup kendine çekti.

"Doktorlar çıksın. Şu dakikadan sonra hiçbir şey değişmeyecek. Kendini böyle dağıtman sadece beni üzer. Gel, sana bir şeyler anlatacağım."

Başını ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baka baka ağlıyordum. "Güzelim. Yapma. Yalvarırım bırakma. Bırakma beni."

"Şu yirmi sekiz yıllık ömrümde ben senin yanında kaç kere nefes aldıysam o anları yaşanmış olarak sayarım. Sen bana bu hayatta gerçek aşkı yaşattın Yağız."

Elimi yüzünün her noktasında ağlayarak gezdirirken her zerresini hafızama iyice kazıyordum.

"Çoğu insanın tatmadan ölüp gittiği duyguyla büyüdüm ben. Senin aşkınla. Gerçek aşkla. Öyle güzel sevdin, öyle güzel hissettirdin ki ne zaman senin yanında olsam kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissettim. Gerçekten de öyleydim. Şimdi de öyle. Kaç insan aşkının gözlerine bakarak, onun kollarında can verebilir? Sen yanımdayken ne olursa olsun dünyanın daha güzel bir yer olma ihtimali yoktu benim için. Ben doğru nefesi doğru yerde almayı bile senin elini tutarken öğrendim. Yolda hangi adımı atacağımı, bir uçurumun kıyısında ne yapacağımı... Hani bana demiştin ya *'Bir gün senden vazgeçmek*

zorunda kalırsam aşkımın küçüklüğüne değil, çaresizliğimin büyüklüğüne inan' diye. Bugün çok çaresizim sevgilim.

Bugün bana inan. Çaresizliğimin büyüklüğüne inan."

Ölümle hayat arasındaki o saniyeydik biz.

Sanki asırlar geçirilen ömür, o anda saniyelerin içindeki hiçliğe dönüşüyordu.

Eylül'ün dudaklarının arasından kaçan acı öksürük artık ne denli zorlandığını gösteriyordu bana. Bir şey söyleyemeden içimdeki o yakıcı acının yüküyle ağlıyordum.

Sevdiğim kadının karşısında ilk defa böyle çaresizce, hesapsızca ağlıyordum.

Dudaklarını aralayıp kesik nefesinin arasından konuştu. "Mektubu oku artık."

Gözlerimdeki yaşları silerken elimi sırtına koyup onu kendime çektim. "Şimdi ölüm bir rüzgâr gibi beni alıp senden götürmeden son kez sarıl bana."

Gözlerim yerinden çıkacakmış gibi acırken "Eylül," dedim çaresizce. "Gitme yalvarırım gitme."

Gözünden akan yaşlarla alnını alnıma yaslayıp buğulu sesini havada serbest bıraktı.

"Gitmek istemiyorum ki sevgilim. Ama bizim başka yolumuz yok. Aslında kimsenin yok. Sonumuz ölüm."

Onu yavaşça öperken gitmemesi için Allah'a yalvarıyordum.

Tekrar mektubu okumamı söylediğinde reddettim. "Okumayacağım. Okumama gerek kalmayacak. Gitmeyeceksin."

Kısa bir süre aramızda sadece gözlerimize bakarak geçen suskunluğun ardından öyle büyük bir çaresizlikle ağlamaya başladı ki karşısında parçalara ayrılıyordum.

"Başımı ellerinin arasına alır mısın? Çok canım yanıyor."

İçimi delip geçen sözleriyle "Ah," diye bağırdım güç toplamak için.

Başını tutup artık kabullenmeye başladım gideceğini. "Korkma güzelim, sakın korkma. Ben yanındayım."

Beni onaylarcasına başını sallarken gözünün kenarından

yaşlar akıyordu. O yaşları öperek ağlarken gözyaşlarımız yine birbirine karışmıştı. Eylül büyük bir güçlükle tekrar konuştu.

"Beni biraz seviyorsan oku. Vakti geldi artık."

Ağlarken yavaşça başını yastığa bırakıp komodine doğru yaklaştım. "Dur bekle. Sakın kapatma gözlerini."

Mektubu alırken ellerimin ilk defa bu kadar titrediğine şahit olmuştum.

Yanına geldiğimde bir elime başını diğer elime mektubu alıp okumaya başladım.

"Ah penguenim.

Ne büyük bir çıkmazdayız şimdi, eğer sen bu satırları okuyorsan.

Kollarında mı can veriyorum? Yanımda mısın sevgilim?

Görünmez bir mezarlıktır zaman.

Göremediğim tüm zamanlarda sen neredeydin?

Çocukluğum.

İlk kalp acım.

Sevgilim.

Şimdi hayat bizi iki farklı noktaya sürüklemişken ben seninle yaşadığım hiçbir şeyi 'aşk' diye basitçe adlandırıp geçemiyorum.

Ben seni yaşadım.

Gölgeni sevdiğim günler de oldu, geçtiğin yolları defalarca yürüdüğüm günler de.

Şimdi yanı başımdasın biliyorum.

Şu dünyada ölümün dışında hiçbir şeyin de bizi ayıramayacağını biliyorum.

Ama şimdi ayrılacağız galiba her şeyim.

Galiba ölüm bana çok yakın.

Ben öleceğim ve öldükten sonra senin hep mutlu olmanı isteyeceğim.

Hep kendime sordum, sen ölünce onun mutlu olmasını istersin ama onun başka biriyle olmasına dayanabilir misin, diye.

'Dayanamam' dedim ilk başta bilinçsizce.

Neye dayanamazsın Eylül?

Varlığında hayatını zehir ettiğin adamın yokluğunda mutlu olmasına mı?

Kararım değişti sonra.

Dayanırmışım penguenim.

Sen mutlu olduktan sonra ben her şeye dayanırmışım.

Sadece birkaç isteğim var yine senden.

Hani beni böyle derin bir nefes alıp koklayarak öpüyorsun, sonra gözlerinden huzurlu bir ifade geçiyor ya...

Onu öyle öpme.

Hayatına birini alacağın zaman en çok şefkatli biri olmasına dikkat et.

Kızıma gerçek bir anne şefkatiyle bakabilecek biri olsun.

Benim elimi tuttuğun gibi tutma.

Ellerine âşık olma mesela onun.

Parmak uçlarını öpüp hemen ardından gözlerine bakma.

Daha güzellerini yaşat, ama bana yaşattıklarını yaşatma.

Daha güzel sev, ama beni sevdiğin gibi sevme.

Gözlerine bakarken bana baktığın gibi, gözlerinle konuşur gibi bakma.

Daha güzel bak.

Sen de o an beni hatırlama.

Benim de canımı yakma.

O da seni benim gibi sevmesin.

Seni benim gibi kimse sevemez Yağız.

Ben bir yağmurun altında, kendi aşkımla daha çok ıslanarak sevdim seni.

Kirpiklerine dokunmasın ne olur.

İzin verme.

Uzun, kıvrık, kıskandığım kirpiklerin bana ait kalsın.

Saçlarının arasından ellerini geçirip gözlerine bakmasın.

Boynuna dokunup ne kadar yumuşak olduğundan bahsetmesin.

Bahsettirme sevgilim.

Bazı şeyler sadece bana ait kalsın.

Kirpiklerini saymaya çalışmasın.

Kirpiklerini saymaya çalışıp sen hareket ettiğinde şakadan kızıp sana küsmesin.

Sana ne olur kızmasın.

Yaşadığı her anın ne kadar mucizevi olduğunu hatırlayıp seni hiçbir zaman üzmesin.

Her anında yanında olsun.

Özellikle en önem verdiğin davalarında...

Sen, o davalarda hâkim davayı senin kazandığını söylediğinde benim gözlerime bakmayı çok severdin.

O anında seni yalnız bırakmasın.

Mutlulukla gözlerine baksın.

Kızımız kaç yaşına geldiğinde yanınızdan ayrılırım bilmem ama kızımıza benim yokluğumu sakın hissettirme Yağız.

Kızımız birinin yokluğunu öğrenerek başlamasın hayata.

Onu sevginle büyüteceğini biliyorum.

Okula başladığında okul kıyafetlerini giydirip saçlarını ördüğün zaman mezarıma getir yalvarırım.

Onun o halini göreyim.

Ama orada yatanın onun annesi olduğunu söyleme sakın ona.

Üzüntüyü hiçbir zaman tatmasın.

Hayatın hep güzel yanlarıyla tanışsın.

Sen de sık sık beni ziyarete gel. Mutlu bir gününde gelip paylaş mutluluğunu benimle.

Belki herkesten sıkılıp yalnız kalmak istediğinde...

Sen derdin ya bana 'gel beraber yalnız kalalım' diye.

Her gün gel demiyorum.

Sakın zorlanma benim için daha fazla şu hayatta.

Ara sıra, özlemine artık dayanamayacağım kadar süre geçtiğinde gel.

Ben şimdi her şeyi unutup canımı teslim ederken senin adını söyleyeceğime söz veriyorum.

Kavuşmamız cennetteymiş penguen.

Bu hayatta bizim yerimiz yokmuş.

Acı bir deneyim oldu ama olgunlaştık, her şeyin değerini anladık.

Elini tutup, yanında attığım bir adımın bin şükre ihtiyacı varmış aslında.

Yanımda olduğun, olmadığın, bana baktığın ya da için acıyıp bakamadığın her an için sana sonsuz teşekkür ediyorum.

Hayatına girip seni bu hale getirdiğim, bu acılarla tanıştırdığım için beni affet.

Çok sev bundan sonraki hayatında.

Kızımıza 'annen çok güzel bir yerde bizi bekliyor' de.

'Onunla kavuşmamız cennette civciv' de.

Hayatla yeni tanışacak penguencivcivimizin birçok anına şahit olamayacağım.

Ne olur beni habersiz bırakma.

Anlat yanıma gelip okulda yaşadıklarını.

İlk aşkını benimle paylaş. Biri onu sevdiğinde hemen kızma tamam mı?

Belki bizim gibi gerçek aşkı yaşayacaktır onunla.

Çocuğu tanımadan karar verme.

Onu gelinlikle göremediğim gün kefenim yırtılacak sanki.

Seni görmek isteyip oradan çıkamadığımda toprak ağlayacak. Bil ki, bir gün yağmur yağarsa ve ben o yağmurun altında değil, toprağın altında ıslanıyorsam seni özlediğimdendir bu.

Visal'e onu sevdiğimi hiçbir zaman unutturma.

Elimde olsa ikinizi de asla bırakmayacağımı unutturma.

Beni; başınıza konan bir kelebeğin uçuşunda, güneşin gölgelerinize sızışında, karanlık gecelerde ayın aydınlığında arayın.

Ben hep bir yerlerde sizinleyim.

Ve artık gidiyorum sevgilim.

Gözlerine bakarak, acımı içime katarak, yaşadıklarımızı bir tabuta sığdırarak gidiyorum..."

Mektubu okurken Eylül'ün başı ellerimin arasından kayıp kendini geriye bıraktığında şimdiye kadar içime attığım tüm gözyaşlarımı açığa vururcasına ağlayarak bağırdım.

"Eylül!"

Cansız bir bedendi ellerimdeki. Benden kayıp gitmek istercesine salınan başına gözlerimden akan yaşlarla bağırarak bakıyordum.

"Canımın parçası."

Bedenini kendime yapıştırırcasına sarılırken deli gibi titriyordum.

"Hani gitmeyecektin? Nasıl bıraktın beni? Ne yapacağım ben sensiz Eylül?"

Elim saçlarında gezinirken kalbim ölüyordu.

"Aç gözlerini. Aç gözlerini, ölmediğini biliyorum. Biz birlikte verecektik son nefesimizi.

Ne yaptın sen Eylül? Nasıl gittin böyle ellerimden? Dayanamam yemin ederim Eylül aç şu gözlerini. Beni sensiz bırakamazsın. İlk defa bu kadar büyük bir gerçekle beni yapayalnız bırakamazsın. Benim senden başka kimsem yok ki. Ben seni böyle severken nasıl dayanacağım buna? Kalbi kalbime akan kadın nasıl bir daha bakmayacak gözlerime?

Allahım yardım et."

Doktorlar içeri koşarak girdiğinde Eylül'e kalp masajı yapmaya çalışırken "Durun!" diye bağırdım. Kalbinin üzerini açıp yavaşça dudaklarımı değdirirken gözlerimi kapattım. Defalarca kalbini öpüp çaresizce kulağına yaklaştım.

"Uyansana civciv, bak herkes öldüğünü sanıyor. Beni bıraktığını sanıyorlar aç gözlerini.

Bırakmadım desene. Buradayım, son nefesine kadar yanındayım desene. Aç gözlerini lan aç, aç, aç. Eylül dayanamam aç. Tut ellerimi. Beni bırakma meleğim."

Doktorlar Eylül'e elektroşok yapıp kalbini yeniden çalıştırmaya uğraşırken onlara bakıyordum.

"Uyudu sadece. Ölmedi o uyudu."

Doktor başını sallayıp elini omzuma koyduğunda elini çektim. "Allah sabır versin."

Yatağa tekme atarken "Uyuyor o ölmedi," diye bağırdım acıyla.

Eylül'ü kucağıma alıp gözlerini açmaya çalışırken ağlayarak konuşuyordum.

"Güzelim uyan. Haydi uyan, evimize gidiyoruz. Aç gözlerini haydi bak daha fazla dayanamam sensizliğe. Şaka mı yapıyorsun Eylül aç gözlerini. Yalvarırım yapma bana bunu. Eylül'üm, kalbim ne olur... Ne olur beni çaresiz bırakma. Evimize gidelim orada uyursun tamam. Ama burada yapma. Lütfen güzel karım. Haydi uyan. Yeşil gözlerini görmeye ihtiyacım var. Haydi saçlarımı sev Eylül aç gözlerini. Hiçbir şey yapmasan da aç. Visal bizi bekliyor, kızımız bizi bekliyor annesi. Ona aldığın hediyeyi vermeyecek misin? Eylül neden açmıyorsun gözlerini?

Beni böyle cezalandırma. Yalvarırım yapma."

***

Kabullenmedi Yağız sevdiğinin cansız bedenini kollarının arasında taşımayı.

Kim kabullenirdi ki bu dünyaya onsuz alışmayı?

En güzel sonlar acıyla bitenlermiş.

Çünkü 'acıyla bitenmiş' son demek.

Son demek bitişse, bitmek acı verirmiş.

Bir insanın yokluğuyla ölüme âşık olmanın adıydı Eylül, Yağız için.

Hâlâ elleri saçlarında geziniyorken cenaze işlemleri için Türkiye'ye dönmüşlerdi.

Haberi alan herkes dizlerinin üzerine çöküyordu ki bir anne evladını kaybetmişken acılı bir feryat koptu.

Bir anne evladını kaybetmiş, bir adam tenine değen rüzgârı kıskandığı kadını toprağa koyacak, bir evlat annesiz büyüyecekti.

Ölümün dört harfi dört kurşun gibi Yağız'ın beynine girmişti.

Eylül, Yağız'da ölümün kelime anlamını oluşturup hayatından çıkan bir acı olmuştu artık.

Yağız sevdiği kadını tabutta taşırken omuzları deliniyordu sanki.

Omuzlarını öpen kadının tabutunu taşıyordu omuzlarında.

Bir mezar kazıldı.

Eylül'ün beyazlara sarılan bedeni toprağa konulmak için tabutta bekliyordu. Herkes Yağız'a baktı onu son yatağına yerleştirmesi için.

Yağız hâlâ canının acıyacağını düşünüyordu.

***

"Dikkat edin başına bir şey olmasın," dedim Eylül'ü tabuttan alırken. Kazılan mezara bakarken acıyla bağırdım. "Koyamam buraya koyamam."

Eylül'ü elimden almaya çalıştıklarında izin vermedim.

"Burası çok küçük, gece karanlık olur, böcek olur. O korkar burada. Üşür. İstemez burada kalmak."

Can kolumu tutarak "Yağız lütfen yapma. O cennete gitti bile," dedi beni ikna etmeye çalışırken. Eylül'ün bedenini mezara koyarken gözyaşlarım kefenini ıslatıyordu.

"Dayanamıyorum," diye bağırdım. "Allahım dayanamıyorum. Sevgilimi burada bırakmaya dayanamıyorum."

Kollarımdan tutup beni mezardan çıkardıklarında üzerine tahta koyacaklardı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye bağırdım.

Tekrar mezara inerek Eylül'ün bedenine sarılırken "Güzelim ne olur aç gözlerini. Ne olur aç. Yalvarırım. Bak bu son şansımız. Yoksa seni benden alacaklar."

Beni kollarımdan daha sıkı tutup tahtaları üzerine kapatırlarken bağırmaya devam ediyordum.

"Kapatmayın üstünü. Belki ölmemiştir bir daha bakalım. Belki yaşıyordur. Ölmez, söz verdi bana. Eylül ölmez."

Kimse beni duymuyormuş gibi tahtaları kapattıktan sonra biri bana dönerek, "Yağız, ilk toprağını sen at," dediğinde ellerimi saçlarımın arasından geçirip "Olmaz," diye bağırdım.

"Kimse üstüne toprak atmayacak. Korkar, o korkar diyorum anlamıyor musunuz? Beni istiyordur şimdi."

Kollarımı tutup hareket etmemi engelleyen insanların arasından bir hemşire gelip koluma iğne yaptığında gözlerimi Eylül'den ayırmıyordum. O sırada bacağımı tutan minik ellerin sahibine baktığımda onun yanına eğilip gözlerine baktım.

Gözlerinde Eylül vardı Visal'in. Gözleri, saçları, her zerresi Eylül'dü.

"Baba neden annemi buraya koydun?"

Elinde Eylül'ün aldığı civciv vardı.

Verecek bir cevap bulamadığımda sesli bir şekilde ağlamaya başladı. Benim gözlerim Visal'deyken Eylül'ün üzerine bir sürü toprak atmışlardı bile. O toprakları elimle çekmeye çalışırken beni tuttular.

***

Eylül gömüldükten sonra bir bir mezarlıktan ayrılan insanlardan geriye üç beş kişi kalmıştı.

Yağız, Eylül'ün mezarının üzerine yatmış, kendinden geçmiş bir haldeyken Visal babasına bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Yağız gözyaşlarıyla suluyordu Eylül'ün toprağını.

Eylül içeride feryat figan ağlıyordu sevdiklerine bu kadar yakınken sarılamadığı için.

Kızını görüp dokunamadığı için.

Sevdiği adam üzerinde hıçkırıklara boğulduğu için.

Yağız yatardı eskiden olsa burada Eylül'den hiç ayrılmadan aylarca.

Ama hava kararmıştı.

Yağız artık eskisi gibi başıboş, sadece Eylül'ü düşünen bir adam değildi.

Visal korkmaya başlamıştı. Aynı annesi gibi titriyordu.

"Ne zaman gideceğiz baba?" diye sordu.

Çocuktu o. Annesini burada bırakmış, bırakmamış bunu anlayamazdı.

Yağız başını kaldırıp Eylül'ün toprak kokusunu son kez içine çekerken "Gel, ben seni eve bırakayım," dedi zor çıkan sesiyle.

Eylül'ü yalnız bırakacaktı ilk defa. Bunu sadece kızı yaptırabilirdi ona.

Dalgındı Yağız.

Mezarlıktan çıkıp yolu geçtikten sonra arabanın kapısını açıp Visal'in binmediğini fark etmeden arabaya bindi.

Arabayı çalıştırırken başını kaldırıp Visal'in arabada olmadığını fark edince yola baktı.

Caddeye doğru hızla koşan Visal, Yağız'a "Baba, ben annemin aldığı civcivimi annemin yanında unuttum," diye bağırdı.

Arkasına bakıp caddede koşan Visal'e doğru gelen arabayı gördü Yağız.

"Visal."

İki hece döküldü dudaklarından.

Visal'in ne gerçeği, ne de kelime anlamı nasip olmuştu onlara.

Visal'e hızla çarpan araba küçük bedenini metrelerce sürüklerken Yağız daha fazla ayakta kalamadı...

***

Çok sevmişti, çok sevildi.

Bir gün hayalini kurduğu şeyi yaşıyordu şimdi Yağız.

Kollarını açıp bir kolunun altına Eylül'ü, diğer kolunun altına Visal'i almaktı onun hayali.

Öyle de yaptı ikisinin mezarlarının ortasında yatarken.

Deliriyordu gün geçtikçe. Aklını kaybetmesine ramak kalmıştı.

Dünyalardan çok sevdiği karısını kaybettikten bir gün sonra yanına kızını da vermişti.

Ama biliyordu. Onlar cennette yalnız değildi.

Yanlarına gideceği güne kadar ikisinin ortasında yatarken acıyla gülümsedi.

"Hayat sizi benden aldı. Şimdi ikinizin bedenleri de beyazlarla süslenmiş, toprağa sunulmuş bir hediyeyken acı yükleniyorum her nefesimde. Ama ben yine kollarımı açtım, bu gece de sizinle birlikte uyuyorum civcivlerim.

Sizi hak eden; dünya değil, cennetti.

Visal, cennetteydi. Visal, sizin bana bakan gözlerinizde,

Visal, gülünce kalbimi ısıtan seslerinizde,

Visal, hiçbir zaman sayamadığım kirpiklerinde,

Visal her gece karanlık toprağa çöktüğünde, bir yağmur damlası sızıp eline değdiğinde, kalbim eriyip artık ölüm beni sana getirdiğinde,

Visal benim bu toprağın altına gireceğim ilk günde.

Visal seninle, ellerin benimle, gözlerim teninde..."

SON

"Allah der ki, kimi benden çok seversen onu senden alırım.
Ve ekler: Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım.
Ve mevsim geçer, gölge veren ağaçların dalları kurur, sabır taşar, canından saydığın yar bile bir gün el olur.
Aklın şaşar, dostun düşmana dönüşür.
Düşman kalkar dost olur.
Öyle garip bir dünya!
Olmaz dediğin ne varsa hepsi olur.
Düşmem dersin düşersin.
Şaşman dersin şaşarsın.
En garibi de budur ya, öldüm der durur yine de yaşarsın."

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî